BRAD THOR

CODUL DE CONDUITĂ

Brad Thor

CODUL DE CONDUITĂ



editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Thor, Brad
Codul de conduită / Brad Thor; trad.: Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-167-2
I. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD THOR
Code of Conduct

Traducere din limba engleză
Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

2016

ISBN 978-606-776-167-2

„Pentru fenomenalul meu agent literar, Heide Lange.
Ce călătorie! Mulţumesc pentru ajutorul tău nemaipomenit.“

„Dacă trebuie să încalci legea, fă-o pentru a prelua puterea.“

IULIUS CEZAR

PROLOG

WASHINGTON, D.C.

S-a instalat panica atunci când s-a aflat vestea că preşedintele fusese dus la Spitalul Marinei Militare din Bethesda, pentru a fi ţinut sub observaţie. Dacă nici preşedintele Statelor Unite ale Americii nu era ferit de virus, atunci nimeni nu era.

Scot Harvath a depăşit maşina din faţa lui şi a traversat în viteză intersecţia tocmai în momentul în care s-a schimbat culoarea semaforului. Traficul devenea din ce în ce mai intens. Zvonurile despre instituirea regimului de carantină îi făcuseră pe oameni să dea buzna în magazine ca să îşi cumpere provizii.

— Nu e nevoie să facem asta, spuse femeia din dreapta lui. Voia să sugereze că *el* nu era nevoit să facă asta. Putea pleca şi el. Nu era nevoit să rămână în D.C.

— Am vorbit deja cu Jon şi cu soţia lui, replică el. Vei fi în siguranţă acolo.

— Şi tu?

— Nu voi păţi nimic. Voi veni la tine cât voi putea de repede. Minţea. Era o minciună nevinovată, menită să o facă să se simtă mai bine, însă tot minciună rămânea. Se vorbea deja despre blocarea traficului aerian. Tocmai de aceea trebuia să o scoată de acolo în seara aceea.

— Nu exagerăm? întrebă ea.

— Nu.

Lara ştia că el avea dreptate. Văzuse previziunile. Până şi „cele mai optimiste“ cifre erau devastatoare. Oraşele aveau să fie cel mai puternic afectate. Spitalele erau deja pline, fiind invadate de oameni, de altminteri sănătoşi, care erau convinşi că prezentau unul sau mai multe simptome. Începea să devină imposibil să li se ofere îngrijiri pacienţilor care sufereau atacuri de cord sau crize de astm. Iar situaţia urma să se înrăutăţească.

Edilii oraşelor şi localităţilor rurale din toată ţara abia reuşeau să găsească soluţii pentru continuarea furnizării serviciilor esenţiale, darămite să facă faţă mulţimii cadavrelor în cazul în care numărul morţilor ar fi ajuns şi la jumătate din cifra prevăzută. Într-un cuvânt, erau *neputincioşi.*

Pe măsură ce vor cădea victime virusului sau vor rămâne acasă

pentru a-şi proteja familiile, echipajele de primă intervenţie se vor împuţina din ce în ce mai mult. În curând, dispeceratele 911 se vor închide. Vor urma apoi instalaţiile de tratare a apei şi centralele electrice. Spitalele, farmaciile şi magazinele alimentare vor fi încetat de mult să mai funcţioneze – cele mai multe dintre ele fiind jefuite şi arse până în temelii. Vor domni haosul şi anarhia.

Singurele persoane care puteau spera să supravieţuiască erau cele care fuseseră cât de cât precaute şi se pregătiseră dinainte. Dar chiar şi aşa nu exista nicio garanţie. Moartea şi coasa ei vor fi urmate de o altă forţă la fel de devastatoare – cei care plănuiau să profite de haosul creat.

La un moment dat, două SUV-uri de culoare albastru cu alb ale Departamentului pentru Securitate Internă (Department of Homeland Security – DHS) şi-au făcut brusc apariţia de după colţul străzii, apropiindu-se în viteză de ei, cu girofarurile aprinse şi sirenele urlând.

Harvath a tras tare de volan spre dreapta, încercând să se ferească din calea lor. Chiar şi aşa a fost cât p-aci să fie lovit, însă vehiculele DHS au revenit pe banda lor.

Lara s-a întors în scaun când acestea au trecut în viteză pe lângă ei.

— Iisuse! exclamă ea. Ai văzut? Au fost cât pe aci să intre în noi.

Haosul se instalase în mod oficial.

El a dat să răspundă, însă telefonul mobil a început să-i sune.

— Bine, zise el, după ce ascultă vocea de la capătul celălalt. Vom ajunge în zece minute.

După ce a închis, el a apăsat cu putere acceleraţia şi i-a spus:

— Avionul tocmai a aterizat. Totul va fi pregătit până vom ajunge noi acolo.

În timp ce se apropiau de sectorul privat al aeroportului Reagan International, au zărit o mare de limuzine negre. Nu era singurul care ştia că urma să se întâmple ceva. Cei care puteau să scape exact asta făceau sau cel puţin se străduiau în acel moment.

Deoarece nu dorea să rămână blocat în parcare, el a oprit pe marginea şoselei, aproape de intrare, şi a sărit din maşină ca să ia bagajele Larei.

După ce a deschis uşa din spate a SUV-ului său, modelul Tahoe, a introdus codul la unul dintre sertarele TruckVault şi l-a tras afară.

— Mi-am luat deja arma din dotare, zise Lara. Plus actele şi muniţie suplimentară.

Ea era mereu înarmată. El ştia acest lucru. A scos o valijoară Pelican cu laturile tari şi i-a întins-o.

— Pentru orice eventualitate, spuse el.

Lara a desfăcut încuietorile şi a deschis capacul.

— Telefon prin satelit? întrebă ea.

Harvath a încuviinţat.

— Dacă lucrurile se vor înrăutăţi, reţeaua de telefonie mobilă nu va rezista prea mult.

— Telefonul meu mobil va funcţiona acolo?

— Când vei ieşi din Anchorage, ar fi bine să-l închizi până vei ajunge la cabană. Nu există semnal acolo, dar poţi suna folosind serviciul WiFi.

După ce a scos capacul bateriei, el i-a arătat unde lipise cu bandă adezivă numărul pentru telefonul prin satelit pe care-l ţinea în rucsacul lui utilitar. Telefonul prin satelit era planul lor de rezervă în caz că vor cădea toate reţelele de comunicare.

Pe urmă a închis maşina, i-a luat bagajul şi a însoţit-o până la clădirea „Signature Flight Support". Înăuntru era un haos total.

Familiile bogate îi zoreau pe cei din conducere să grăbească decolarea avioanelor lor particulare. Peste tot erau munţi de bagaje şi, din câte auzea el, o mulţime de destinaţii diferite – Jackson Hole, Costa Rica, Eleuthera, Kauai –, fiecare reprezentând o a doua sau o a treia casă, unde aceştia sperau să poată scăpa de pericol.

Harvath l-a zărit pe copilotul lor, care a luat bagajul Larei şi valijoara Pelican şi i-a condus afară la avion.

Scot nu intenţiona să prelungească prea mult momentul despărţirii. Voia să-i vadă sus, în aer, cât mai repede.

El a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o. Părea detaşat, distant. Mintea lui părăsise deja aeroportul. Se gândea la misiunea grea care-l aştepta.

— Încă nu e prea târziu, zise ea.

Era, iar ea ştia asta.

— Trebuie să pleci, spuse el, sărutând-o încă o dată înainte să-i dea drumul din braţe.

— Condu-mă până în avion.

Pe pistă era prea mult zgomot ca să-şi audă telefonul sunând, însă simţea cum îi vibra în buzunar. L-a scos şi a citit mesajul. Chiar trebuia să plece.

— Nu pot, se scuză el, sărutând-o pentru ultima oară. Anunţă-mă când ajungi la destinaţie.

Zicând acestea, el s-a întors şi a luat-o înspre clădirea „Signature Flight Support".



De îndată ce a intrat în clădire, l-a sunat pe cel care îi trimisese mesajul.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Sută la sută, răspunse vocea.

— Cât timp mai am la dispoziţie?

— Ar putea fi câteva ore. Ar putea fi câteva zile. Ce ai de gând să

faci?

— Tu ce ai face în locul meu? întrebă Harvath.

— Mi-aş face ordine în viaţă, cu speranţa că nu va durea prea tare.

CAPITOLUL 1

PROVINCIA ITURI
REPUBLICA DEMOCRATĂ CONGO
CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE

Camionul greu înainta prin întunericul primelor ore ale dimineţii. Ceaţa învăluia drumul mocirlos care străbătea jungla.

Scot Harvath şi-a scos telefonul şi a urmărit din nou înregistrarea video. De câte ori o văzuse deja? *De o sută de ori? De două sute de ori?*

Imaginile se succedau vălurind şi unele părţi erau neclare. Se vedea cum o echipă în costume de protecţie antichimică intra într-o clinică medicală mică. După câteva clipe, a zărit lumini şi a auzit focuri de armă. Apoi nimic.

Înregistrarea fusese trimisă prin e-mail la CARE International, organizaţia caritabilă americană care ajutase la înfiinţarea clinicii. Videoul ajunsese repede la fondatorul CARE, omul de afaceri şi filantropul Ben Beaman.

În următoarele ore Beaman a încercat să ia legătura cu Clinica „Matumaini“ din estul Congoului. Nu i-a răspuns nimeni. Într-un final, a dat alarma şi a contactat-o pe cea mai sus-pusă persoană de la Departamentul de Stat pe care o cunoştea. Însă, având în vedere că la vremea respectivă nu existau americani în clinică, Departamentul de Stat nu a putut să facă prea multe. „Nu era misiunea lor“, după cum l-a informat cunoştinţa lui. Bărbatul s-a oferit să dea câteva telefoane în numele lui, dar l-a avertizat pe Beaman să nu îşi facă speranţe prea mari.

Pentru Beaman, CARE era ca o familie. Un atac asupra unui membru însemna un atac asupra tuturor. În opinia lui nu conta dacă era cineva din Kinshasa sau din Kansas City. În cazul în care cei de la Departamentul de Stat nu voiau să-l susţină, va trebui să ceară ajutor în altă parte.

Dar unde? Chiar dacă ar fi cunoscut pe cineva, FBI-ul şi CIA-ul l-ar fi refuzat mai mult ca sigur. O clinică mică africană, situată în mijlocul pustietăţii, nu reprezenta „o misiune“ pentru nimeni. Trebuia să existe cineva care să-l poată ajuta.

Acest lucru l-a făcut să se gândească mai bine.

Când una dintre doctoriţele lui fusese răpită de la spitalul CARE din Afganistan, un bărbat extrem de ingenios a fost angajat să meargă

acolo şi să o salveze. Acesta era genul de ajutor de care avea şi el nevoie.

Beaman a dat câteva telefoane până să ajungă la Scot Harvath. Acesta lucra pentru o agenţie privată de informaţii, care nu îşi făcea publicitate. Nici nu era nevoie.

De-a lungul timpului, Carlton Group îşi desfăşurase cea mai mare parte a activităţii prin intermediul unor contracte secrete încheiate cu Departamentul Apărării. Mai nou însă, angajaţii agenţiei erau trimişi în mod repetat în operaţiuni sub acoperire de către Casa Albă şi de către Agenţia Centrală de Informaţii.

Existase o perioadă mai grea când cei din Carlton Group fuseseră nevoiţi să accepte orice fel de misiune, însă acest lucru ţinea de domeniul trecutului în acele momente. Rareori mai acceptau misiuni private. Atunci când o făceau, trebuia să existe un motiv întemeiat.

Asemenea „Doctorilor Fără Frontiere“, CARE se dusese acolo unde puţini îndrăzneau să se ducă şi unde şi mai puţini îşi doreau să meargă. Din Mumbai şi până în Mogadishu, înfiinţaseră clinici în cele mai sărace regiuni din lumea a treia.

Voluntarii occidentali de la CARE nu numai că îi tratau pe localnici, ci ajutau şi personalul medical local să îşi îmbunătăţească abilităţile profesionale. Erau oameni buni care făceau fapte bune pentru cei care aveau nevoie disperată de ajutor. Această organizaţie nu era totuşi străină de violenţă.

De-a lungul anilor, clinicile şi personalul lor fuseseră victimele mai multor atacuri. Luaseră în serios problema securităţii, însă nu puteau face mai mult de-atât. Scopul lor era să îşi folosească resursele financiare pentru a ajuta cât mai mulţi oameni. Aceasta era *misiunea* lor.

Existau planuri să deschidă alte două clinici în Congo, dar Beaman renunţase temporar la ele. Nu va face nicio mişcare până când nu va afla ce se întâmplase la Clinica „Matumaini“.

Dacă guvernul Statelor Unite nu agrea ideea de a utiliza ONG-uri în operaţiuni sub acoperire, fondatorul agenţiei Carlton Group era de altă părere. Avusese deja câteva contracte, însă nimic nu se compara cu CARE. Acea misiune putea deveni de nepreţuit dacă reuşea să o obţină.

Şi mai bine încă, Beaman se oferise să le plătească un bonus substanţial celor de la Carlton Group. Era o misiune periculoasă, iar Beaman cunoştea riscurile. El nu a emis decât o singură pretenţie. Voia ca Scot Harvath să conducă operaţiunea.

Numai că, încă de la început, au întâmpinat o problemă. Teoretic, Harvath nu era disponibil.

Lucrase într-un ritm ameţitor şi tocmai se întorsese dintr-o operaţiune de infern din Siria. Acasă, totul rămăsese „în aşteptare“,

inclusiv relaţia în care era implicat.

Ea locuia în Boston, iar Harvath în afara Washingtonului, lângă Alexandria. Distanţa îngreuna suficient de mult situaţia. Ceea ce făcea ca relaţia lor să fie aproape imposibilă era faptul că, de nenumărate ori, Harvath reprogramase întâlnirea cu ea sau plecase din ţară fără să o anunţe deloc. Ea îl rugase să îşi treacă o săptămână în agendă, pe care să nu o mai poată schimba.

Harvath a ales o săptămână, apoi s-a dus la Reed Carlton şi l-a convins să „pecetluiască" data. Înţelegerea era încheiată.

Aveau să se bucure de culorile toamnei în New England. Ea aranjase ca să îşi poată lua liber de la lucru în aceeaşi săptămână. A închiriat cabana perfectă pe malul apei şi l-a convins pe agentul imobiliar să comande două lăzi din vinul lor preferat. Urma să fie o mare surpriză.

Pe drum, se vor opri la magazinul ei favorit şi vor cumpăra alimente. Vinul îi va aştepta deja acolo, la cabană, şi nu vor mai fi nevoiţi să plece ca să mai facă şi alte cumpărături. Dormitorul matrimonial era prevăzut cu ferestre imense, prin care puteau admira peisajul de toamnă. Era exact ceea ce aveau nevoie.

Când Reed Carlton sau „Bătrânul", cum îi spunea Harvath, l-a sunat, acesta a trecut direct la subiect:

— Avem o întâlnire la birou mâine-dimineaţă. Să fii aici la 7.30 îmbrăcat la costum.

Era vorba despre cineva important, evident, însă Carlton nu îi dăduse niciun detaliu. *Tipic.* Bătrânul spion nu dezvăluia mai mult decât voia să ştie ceilalţi.

Pe Harvath nu îl deranja acest lucru. Se obişnuise deja. Era gata de drum, abia aşteptând săptămâna pe care urma să o petreacă în New England.

A doua zi dimineaţă, Harvath, care avea 1,77 m, s-a înfiinţat la birourile Carlton Group din Reston, Virginia, cu cafeaua în mână şi îmbrăcat într-un costum gri-închis, marca Ralph Lauren, cămaşă albă şi cravată bleumarin. Deoarece făcuse doar exerciţii cardio cât timp fusese plecat din ţară, slăbise 4,5 kg, şi totuşi avea o formă fizică de invidiat.

Tenul bronzat îi scotea în evidenţă ochii albaştri, iar părul şaten părea mai deschis la culoare. Când se uitase dimineaţa în oglindă, i se păruse că semăna mai mult cu un student din sudul Californiei decât cu un membru al forţelor speciale americane SEAL, devenit agent sub acoperire care lupta împotriva terorismului.

Bătrânul se afla deja în sala de şedinţe, împreună cu musafirul lor. Harvath a intrat şi i-a fost prezentat lui Ben Beaman, directorul organizaţiei CARE International.

După ce Harvath a întrebat cum se simţea doctoriţa pe care o salvase din Afganistan, Carlton i-a invitat să ia loc şi a abordat

subiectul actual.

Beaman îşi adusese laptopul cu el şi le-a arătat celor doi bărbaţi imagini în PowerPoint cu Clinica „Matumaini“, personalul şi oamenii pe care îi îngrijeau, în marea majoritate familii cu copii.

Numele clinicii provenea din cuvântul swahili, „speranţă“. Se afla în inima junglei, lângă graniţa cu Uganda – fiind singurul centru medical pe o rază de mai bine de două sute de kilometri. Era prevăzută cu cincisprezece paturi, un cabinet de examinare care servea şi ca laborator şi un dispensar mic.

Ultima parte prezentată de Beaman conţinea înregistrarea cu atacul. După ce a apăsat butonul redare, cei trei bărbaţi au urmărit videoul.

Odată încheiat filmuleţul, Beaman a închis laptopul şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Doar atât ştim, spuse el.

Bătrânul a activat un ecran plat care se afla dincolo de sala de şedinţe. Ceea ce vedeau, a explicat el, erau imagini recente surprinse de satelit.

Când a apăsat pe un dispozitiv mic wireless, imaginea s-a mărit, lăsând să se vadă un luminiş mic în jungla deasă. În mijloc se afla clinica lui Beaman.

Acolo nu era nici ţipenie de om.

Carlton şi-a ridicat arătătorul ca şi când ar fi vrut să spună: „Mai e ceva“, pe urmă le-a atras atenţia înapoi la ecran.

Manevrând dispozitivul wireless, el a refocalizat imaginea la nord-vest de clinică. La poalele dealului, ei au văzut ceva ce semăna cu o tranşee lungă şi arsă. Din ea se ridicau în aer, unduindu-se, dâre de fum negru.

— Aveţi idee ce ar putea fi? întrebă Bătrânul.

Beaman a clătinat din cap.

— Pare a fi o groapă de ardere, răspunse Harvath. Una mare.

Carlton a consimţit.

— Aşa cred şi eu. Vreo idee *ce* anume ar putea arde?

— Nu cred că gunoi.

Beaman s-a uitat când la un bărbat, când la celălalt, apoi a rostit cu voce joasă:

— Credeţi că ardeau *trupuri?*

Bătrânul a oprit înregistrarea transmisă prin satelit.

— Ar putea fi vorba despre orice.

— Şi dacă *este* vorba despre trupuri? Dacă este vorba despre femei şi copii? Dacă sunt angajaţi sau pacienţi de-ai noştri? întrebă el, apoi, uitându-se la Harvath, el îl chestionă: Dacă nu este gunoi, atunci ce este?

Harvath fusese în atâtea regiuni măcinate de război, încât nici nu îşi mai amintea. Văzuse multe atrocităţi. După părerea lui, valoarea unei

comunităţi putea fi redusă la un singur lucru – cât de mare grijă avea de membrii săi mai slabi, în special de femei şi de copii.

Imaginea din satelit cu groapa de ardere i-a readus în memorie o avalanşă de amintiri, niciuna dintre ele plăcută, niciuna dintre ele pe care să dorească să şi-o amintească. Totuşi era ceva ciudat în legătură cu imaginea. Nereuşind să îşi dea seama ce anume, el a încercat să o închidă într-un sertar al minţii.

— Domnul Carlton are dreptate, zise Harvath. Ar putea fi orice.

Preţ de o secundă, Beaman nu a ştiut cum să reacţioneze.

— Dar suntem cu toţii de acord că s-ar putea să *nu* fie gunoi.

Harvath s-a uitat la Bătrân, pe urmă la Beaman şi a încuviinţat.

În sala de şedinţă s-a aşternut o tăcere stânjenitoare. Într-un final, Beaman a fost cel care a rupt tăcerea:

— Domnule Harvath, vreau să aflu ce s-a întâmplat. Reformulez, se corectă el. *Trebuie* să aflu ce s-a întâmplat. Le-o datorez acestor oameni, *tuturor* oamenilor mei. Nu mă îndoiesc că la fel ai fi simţit şi dumneata dacă oamenii dumitale ar fi păţit acelaşi lucru.

Harvath a început să îşi dea seama încotro se îndrepta discuţia. Beaman voia ca el să conducă operaţiunea.

Fireşte că Harvath ar fi vrut să afle ce se întâmplase cu oamenii lui dacă ar fi fost în locul lui Beaman. Însă nu era vorba despre oamenii lui, ci despre ai lui Beaman, iar povestea era mai complicată. Nu era vorba de a lua, pur şi simplu, avionul până acolo şi de a afla ce se întâmplase.

Congo era zona de conflict cu cea mai mare rată a *mortalităţii* din lume. Cinci milioane şi jumătate de morţi în mai puţin de douăzeci de ani. Invazii ale statelor învecinate, războaie, instabilitate politică – era ca o fabrică de chibrituri, dacă într-o fabrică de chibrituri găseai canistre cu benzină şi artificii atârnate de tavan. „Zonă instabilă“ indica un termen mult prea generos.

Pericolul şi fluctuaţia acelei regiuni constituiau doar două dintre multele aspecte care-l îngrijorau pe Harvath în legătură cu situaţia respectivă. Mai existau o mulţime de întrebări fără răspuns. Nimeni nu ştia cine trimisese înregistrarea la CARE şi, încă şi mai grav, nimeni nu găsea o explicaţie de ce atacatorii clinicii purtau costume de protecţie antichimică.

Din spusele lui Beaman, „Matumaini“ era o clinică medicală mică, destinată familiilor. Acolo nu erau tratate boli contagioase. Nu dispuneau de aparatură pentru aşa ceva. Cel mai departe ajunseseră să efectueze operaţii minore. Dacă aveau un caz de boală exotică sau alt caz neobişnuit, cereau ajutor.

Însă, din câte ştia Beaman sau oricine altcineva de la CARE, nu existase un astfel de caz.

Lui Harvath nu îi plăcea povestea asta. Ura ambiguităţile. Existau

mult prea multe lucruri care, puse laolaltă, nu aveau logică.
Beaman nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Cu cât întârzia să facă rost de o echipă care să meargă în Congo, cu atât mai mare era riscul ca urmele să se şteargă. Dacă nu lua măsuri de îndată, exista posibilitatea să nu afle niciodată ce se întâmplase şi cine fusese făptaşul.
Şi încă o dată, prin faţa ochilor lui Harvath a trecut o serie de imagini neplăcute. Scenele cu familiile erau cel mai greu de digerat. Văzuse de ce erau capabili monştrii. Ştia ce continuau să facă monştrii atunci când nu erau opriţi. În acel caz, monştrii întruchipau un rău mult mai mare. Fuseseră atacaţi nu numai cei bolnavi şi infirmii, ci şi cei care aveau grijă de ei.
Apoi gândul l-a purtat la excursia din New England, însă doar ca un gând întârziat. Hotărâse deja cum urma să procedeze. Ceea ce îi spunea acea voce interioară că *trebuia* să facă. Oricum, Carlton Group nu avea pe nimeni pregătit pentru o astfel de misiune într-un timp atât de scurt.
Dacă nu era de acord să preia comanda, operaţiunea va fi anulată. Departamentul de Stat nu se implicase, iar Beaman avea dreptate, nici FBI-ul şi nici CIA-ul nu-l vor ajuta. Harvath era singura speranţă a organizaţiei CARE.
Va fi o misiune extrem de dificilă şi va fi nevoit să facă cele mai multe planuri în timpul zborului, însă ştia că putea să o ducă la bun sfârşit. La fel cum ştia că va reuşi să o convingă pe Lara că nu avea de ales decât să amâne excursia din New England. Va găsi frunze pentru ea altundeva, într-un loc mai frumos. Totul va fi bine.
Luând această hotărâre, el a acceptat misiunea. Logistică, echipament, fonduri, sprijin… era un haos total, totuşi el a acceptat provocarea deoarece haosul era aria lui de expertiză. Bătrânul i-a dat un ultim ordin: „Intri şi pleci cât poţi de repede“.
Peste douăzeci şi patru de ore, Scot a păşit pe pământul Republicii Democrate Congo. Douăsprezece ore mai târziu, şi-a alcătuit echipa împreună cu care a luat-o înspre nord, către Clinica „Matumaini“.
După ce a ieşit din video player, a mai aruncat o privire la ecranul cu mesaje înainte să îşi vâre telefonul în buzunar şi să oprească aplicaţia pe care o folosea ca să acceseze reţeaua prin satelit. Îi trimisese un mesaj Larei când aterizase ca să o anunţe că sosise cu bine. Ea nu îi răspunsese, iar Harvath a încercat ulterior să nu se mai gândească la asta. Trebuia să se concentreze la misiune.
Dacă totul avea să decurgă conform planului, vor intra şi vor ieşi repede. Cel puţin asta îşi spusese. Tot aşa cum îşi spusese şi că o va îmbuna pe Lara ca să renunţe sau, după cum se exprimase el, să *reprogrameze* excursia lor. Lucrurile nu decurseseră prea bine cu ea.
Scot Harvath avea prostul obicei să îşi spună lucruri despre care ştia

că nu erau adevărate.

CAPITOLUL 2

Echipa de securitate a lui Harvath era compusă din patru britanici – toţi foşti membri ai trupelor speciale SAS[1] 1 Special Air Service, serviciu al forţelor speciale de elită ale Marii Britanii, care execută misiuni de mare risc. (n. red.). Aceştia lucraseră pentru o companie privată din Kenya numită „Ridgeback“. Însă, cum misiunea din Congo însemna mulţi bani şi multă acţiune, aceştia plecaseră ca să trăiască propria aventură.

Cei patru îşi ziceau „Extremis“. Harvath nu îi cunoştea, dar aceştia veniseră cu recomandări foarte bune. El s-a întâlnit cu Patrick Asher şi Mike Michaelson în Lubumbashi, unde au încărcat echipamentul într-un avion pus la dispoziţie de CARE.

Asher sau „Ash“, cum îl numeau oamenii lui, era liderul echipei. Avea vreo patruzeci de ani şi îi amintea lui Harvath de Bătrânul. Deşi cordial, era un profesionist desăvârşit. Fără glume, fără vorbărie, direct la subiect. Părul care începea să-i încărunţească şi ochii negri îi confereau un aer sever.

Michaelson, pe de altă parte, era diferit. Cunoscut printre membrii echipei ca „Mick“, el era un bărbat scund şi musculos, de vreo treizeci de ani, ras în cap şi cu un gât gros ca trunchiul unui copac. Totul i se părea amuzant. În primele zece minute de când se cunoscuseră, îl lovise cu palma pe spate pe Harvath de cel puţin trei ori.

După ce şi-au încărcat echipamentul, ei au zburat la nord de Bunia, capitala provinciei Ituri. Acolo îi aşteptau ceilalţi doi membri ai echipei, Simon Bruce şi Evan „Eddie“ Edwards.

În timpul zborului, Mick s-a referit la Simon şi la Eddie ca fiind „Echipa brutelor“. Când i-a întâlnit, Harvath a înţeles de ce.

Erau nişte bărbaţi masivi, de vreo treizeci de ani şi având peste 1,82 m înălţime. Spre deosebire de compatrioţii lor din Lubumbashi, care erau proaspăt raşi, aceştia purtau barbă. Însă nu orice fel de barbă.

Simon avea cea mai mare şi mai roşcată barbă din câte văzuse Harvath. Semăna cu un tăietor de lemne care se îndopa cu steroizi. Eddie purta o barbă neagră, îngrijită în stilul Van Dyke, care-l făcea să pară proaspăt ieşit dintr-o reclamă la romul Captain Morgan. Congo se ridica deja la reputaţia câştigată de Vestul Sălbatic.

Simon şi Eddie erau însoţiţi de un localnic care se ocupa cu aranjarea a fel de fel de afaceri dubioase, printre care şi mita, un

congolez tânăr şi slăbănog pe care-l porecliseră „Jambo“, echivalentul lui „bună“ în limba swahili. Se procopsise cu această poreclă deoarece numele lui era imposibil de pronunţat şi el saluta oamenii cu un entuziasm frenetic.

Pe pista de aterizare îi aşteptau două SUV-uri Toyota Land Cruiser. Una era echipată pentru a transporta pasageri, iar cealaltă, pentru a transporta încărcătura. Ambele fuseseră pregătite cu echipamente „off-road“ care includeau suspensii, tuburi de alimentare cu aer, cricuri şi anvelope pentru noroi.

La fel ca şi speculantul pe care-l plătise liderul Ash în Lubumbashi, Jambo s-a asigurat ca niciun angajat al aeroportului din Bunia să nu îi deranjeze în timp ce ei îşi vor încărca echipamentul în vehicule.

Pe când ceilalţi membri ai echipei transferau echipamentele din avion în maşini, Harvath i-a întins lui Ash abţibildurile auto pe care i le dăduse Beaman. Pe acestea scria cu litere negre şi roşii, pe un fundal alb, că vehiculele se aflau într-o misiune oficială umanitară din partea CARE International. Acestea includeau şi nişte cruci roşii mici.

Mai aveau abţibilduri care înfăţişau pistoale-mitralieră AK-47 şi barate cu „X“-uri, iar acestea au fost lipite pe geamurile vehiculelor. Odată echipamentele încărcate şi legate de barele portbagajului superior, ei au părăsit aeroportul şi s-au îndreptat spre capitală.

Jambo le rezervase camere la cel mai bun hotel de două stele din oraş, Bunia.

Spre surprinderea lor, acesta avea ziduri înalte, o poartă securizată, bere şi o masă de biliard. Conform standardelor din estul Congoului, acest hotel era unul luxos. Bucătăria pregătea mâncare chinezească şi indiană, lucru la care Harvath nu se aşteptase.

Deşi parcarea hotelului era împrejmuită, Jambo a tocmit două rude de-ale lui să păzească vehiculele pe timpul nopţii.

După ce se cazaseră şi îşi duseseră în camere cele mai sensibile dintre echipamente, membrii echipei s-au întâlnit la recepţie. Tocmai li se adusese primul rând de bere, când ultimul membru al echipei şi-a făcut apariţia la bar.

Era o blondă înaltă, care purta un tricou verde mulat şi nişte pantaloni de alpinism REI şi mai mulaţi. La gât avea o pereche de ochelari de soare Oakley, care îi atârna până între sâni. Braţele îi erau bine lucrate, zvelte şi avea o piele sănătoasă. Pistruii formau un pod imperfect peste un nas perfect. Ochii ei, chiar şi în lumina difuză de la recepţie, erau de un verde pătrunzător.

Luându-şi raniţa de pe umăr, ea a lăsat-o să cadă lângă masa de biliard, apoi s-a prezentat celorlalţi membri ai echipei. Obraznică şi fără frică, încă de la început.

Înainte să devină doctor, Jessica Decker fusese corespondent de război. Ştia foarte bine de ce erau capabili oamenii. Deoarece văzuse

suficientă suferinţă, mai ales în Congo, ea hotărâse că voia să facă mai mult decât să scrie despre aceasta. Iată motivul pentru care renunţase la jurnalism şi se înscrisese la Facultatea de Medicină.

Lucra deja la CARE de mai puţin de un an când a fost rugată să deschidă Clinica „Matumaini“ în numele lor. Ulterior, ea a îndeplinit trei misiuni acolo. Cunoştea zona şi pe locuitorii săi mai bine decât oricine altcineva.

Se ocupa de deschiderea a două clinici noi CARE – o unitate în afara capitalei Kinshasa – când totul fusese amânat.

Beaman şi-a exprimat părerea că ea ar putea fi de ajutor în situaţia actuală, iar Bătrânul a fost de acord. Votaseră doi contra unu şi Harvath pierduse. Decker, hotărâse Carlton, nu numai că îi va însoţi, dar va face parte din acoperirea lor.

Ash şi echipa lui nu cunoşteau amploarea misiunii. Ştiau doar că fuseseră angajaţi să însoţească o încărcătură de produse medicale şi doi membri ai organizaţiei CARE la o clinică din provincia Ituri. Era un teritoriu periculos şi intermediarul CARE susţinuse că mai fuseseră jefuiţi de două ori pe drum. CARE voia să se asigure că lucrul ăsta nu se va mai repeta.

Ash garantase că echipa lui va face tot posibilul ca să împiedice un nou jaf. Era destul de convins că va participa la o misiune sigură. Apoi Harvath coborâse din avion în Lubumbashi.

Americanul părea să fie contractor „cu acte în regulă“. Ash şi-a dat seama imediat că misiunea aceea era altceva decât li se spusese. El i-a avertizat repede pe oamenii lui să fie cu ochii în patru. Când femeia şi-a făcut apariţia, situaţia a devenit şi mai complicată.

Era incredibil de atrăgătoare, prea atrăgătoare pentru Congo – un loc nemilos, unde oamenii puneau mărfurile mai presus de orice, fiind dispuşi să plătească sau să facă orice ca să obţină ceea ce voiau. Deşi locul ei nu era acolo, când şi-a făcut apariţia, ea a afişat un aer încrezător. Începuse deja să se joace cu ei.

Tricoul care îi punea în evidenţă sânii, pantalonii mulaţi care îi „îmbrăţişau“ fundul, machiajul natural – aplicat doar atât cât să pară că nu era machiată deloc –, toate la un loc te duceau cu gândul la belele. Ash începea să se întrebe dacă nu greşise când acceptase acea misiune.

Nici Harvath nu ştia ce să creadă despre Jessica Decker. Cu siguranţă, femeia care intrase în hotel nu era cea la care se aşteptase el. Beaman îi trimisese un buletin informativ CARE, care includea o poză făcută pe teren. Evident că nu îl pregătise pentru varianta ei în carne şi oase. Nu că ar fi avut vreo importanţă prea mare. Faptul că ea se afla acolo nu făcea decât să-i reamintească aspectul că el nu avea niciun cuvânt de spus în această chestiune.

După ce s-a prezentat, ea s-a dus la bar ca să îşi comande ceva.

Înfrânându-şi imboldul de a o urmări cu privirea, el s-a uitat la membrii echipei de securitate. Oamenii lui Ash semănau cu o haită de câini înfometaţi, gata să se încaiere pentru o bucată de carne.

În Congo nu existau prea multe femei occidentale şi, cu siguranţă, nu multe arătau ca Jessica Decker, poate niciuna.

Dacă Harvath ştia asta, ştia şi ea, ceea ce însemna că Jessica ştia exact ce făcea. El nu avea nimic împotrivă. Unii membri SEAL erau faimoşi pentru activităţile lor extracurriculare din străinătate. De ce lucrurile ar fi diferite în cazul unei femei? El ştia prea bine cât de greu era să menţii o relaţie atunci când îţi petreceai atât de mult timp departe de casă.

Era treaba ei ce făcea în timpul liber. Harvath avea de gând să ignore acea situaţie atât timp cât ea nu le distrăgea atenţia.

Au luat o masă copioasă, au jucat biliard şi au stabilit o oră de întâlnire pentru a doua zi dimineaţă. Harvath a fost primul care s-a dus în camera lui. Trebuia să răspundă la nişte e-mailuri şi voia să facă un duş înainte să se pună la somn.

A cumpărat două sticle de bere Primus de la bar, le-a urat tuturor noapte bună şi a urcat în cameră.

Când Harvath a coborât în parcare la ora 4 a.m., în acea dimineaţă de joi, Ash şi oamenii lui erau deja acolo, încărcau echipamentul şi inspectau vehiculele. Aerul era răcoros, puţin sub 10°C, deoarece plouase torenţial în timpul nopţii. Drumul de pământ de lângă hotel se transformase deja în noroi roşiatic.

În timp ce Harvath îşi aşeza geanta în Land Cruiser-ul botezat „LC1“, dr. Decker şi-a făcut apariţia lângă el.

Întinzându-şi mâna, el i-a luat raniţa şi a aşezat-o înăuntru. Ea i-a zâmbit şi i-a mulţumit, apoi a adăugat:

— Pot lua de undeva cafea?

— Cafea, cafea. Da, da, răspunse Jambo, ieşind din hotel cu două termosuri mari în mână. Şi micul dejun, declară el, arătând cu capul înspre un angajat al hotelului care venea în urma lui cu o tavă fierbinte cu ouă, orez şi brânză înfăşurate în câteva *naan,* încălzite la microunde şi învelite în folie.

Harvath s-a servit cu două din acele pâini indiene.

După ce au terminat inspecţia şi au încărcat echipamentele, Ash le-a ordonat tuturor să urce în maşini. Când s-au deschis porţile, vehiculele au ieşit pe drumul mocirlos şi au luat-o înspre nord.

Din cei 160 934 de kilometri de drumuri care apăreau pe harta Congoului, mai puţin de 2% erau asfaltate. Dintre drumurile asfaltate, doar jumătate erau în stare bună. Pe scurt, era un adevărat calvar să te deplasezi oriunde în Congo. Situaţia era şi mai gravă odată ce ieşeai din orice oraş mare. Puţinele piste de decolare/aterizare din iarbă defrişate în junglă necesitau întreţinere constantă şi aproape toate

fuseseră abandonate de-a lungul anilor. Misionarii veneau şi plecau. Natura îşi revendica întotdeauna drepturile.

Într-o ţară cu un nivel de trai scăzut, cu şaptezeci de milioane de locuitori şi o suprafaţă de mărimea Vestului Mijlociu american, toată lumea încerca să-şi câştige cumva existenţa. Acest lucru era valabil mai ales în partea de est a ţării, unde legile nu erau respectate şi unde facţiunile rebele controlau tot. Având în vedere faptul că salariul mediu era de un dolar pe zi, iar un AK-47 se vindea cu cincizeci de dolari, localnicii deveniseră repede inventivi. Această „ingeniozitate“ a lor reprezenta un alt factor de stres atunci când voiai să străbaţi ţara cu maşina.

Ash a contactat prin staţia de emisie-recepţie „Echipa brutelor“, care se afla în Land Cruiser-ul din spatele lor, împreună cu Jambo şi echipamentele.

— LC1 către LC2. Control vamal în faţă. Cincisprezece metri. Toată lumea să-şi păstreze calmul.

În acea parte a ţării nu aveai nevoie decât de un buştean, o frânghie şi un lanţ lung ca să încropeşti „un ghişeu vamal“. De obicei, personalul era alcătuit din forţe rebele, poliţişti corupţi sau cadre militare în termen care încercau să îşi sporească veniturile de mizerie. Se zvonea că unele ghişee improvizate aduceau un venit de 700 000 $ pe an sau mai mult. Era o ilegalitate, cu siguranţă, însă cei care le deţineau stăpâneau drumurile cu o mână de fier.

Ca să se asigure că nimeni nu ataca ghişeele respective sau încerca să treacă fără să plătească, „administratorii“ lor aveau echipe de intervenţie ascunse în susul drumului. Uneori echipa se afla la o sută de metri depărtare, alteori la un kilometru sau doi, în funcţie de teren. Era poliţa de asigurare perfectă. Chiar dacă treceai de ghişeu fără să plăteşti, nu aveai de unde să ştii unde se afla echipa de intervenţie. Membrii acesteia nu îţi luau doar viaţa, ci foloseau trupul tău şi al celorlalţi pasageri din maşină ca să-i avertizeze pe cei care ar încerca să scape de plata taxei.

Când au ieşit din Bunia, Ash i-a informat pe Harvath şi pe dr. Decker despre părerea lui referitoare la taxă. Deşi detesta faptul că trebuia să-i mituiască pe infractori, a susţinut că ajungeau două sute de dolari pentru ca vehiculele să îşi poată face treaba în Congo.

În ciuda cafelei şi a drumurilor proaste, Jessica Decker a dormit mai tot drumul pe jacheta ei din blană de oaie, pe care o rulase şi o rezemase de geam. Era, probabil, un obicei cu care se deprinsese în urma experienţelor din zonele de război: învăţase să tragă un pui de somn atunci când avea ocazia. Cheia era să ştii când să te trezeşti. După ce vehiculele s-au oprit, ea s-a trezit.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Taxă de drum, răspunse Mick de pe scaunul din faţă. Nu-ţi face

griji. Dormi la loc.

Ash a bombănit ceva.

— Ce e? întrebă Harvath la rândul lui.

— Par a fi soldaţi congolezi, zise el. Le aruncăm câteva bancnote în taler şi ne vedem mai departe de drum.

Când bărbaţii din faţă au coborât geamurile vehiculului, Harvath a sperat ca ei să aibă dreptate. Avea o presimţire proastă în legătură cu acel loc, însă nu îşi dădea seama de ce.

CAPITOLUL 3

Primul soldat care s-a apropiat de maşina lor părea să fie agitat, încordat. Ţinea strâns cu ambele mâini puşca-mitralieră AK-47.

— *Médecins?* întrebă el, arătând cu arma. *Doctori?*

În Republica Democrată Congo limba oficială era franceza.

— *Oui,* răspunse Harvath din spatele lui Ash. *Médecins.*

Urmase o şcoală primară condusă de un ordin de călugăriţe franceze. Pe lângă sport, franceza fusese una dintre puţinele materii la care excelase.

— *Allez!* ordonă soldatul, apucând de clanţă şi deschizând portiera din partea lui Harvath cu o mişcare bruscă. *Descendez! Coborâţi.*

— Toată lumea rămâne în vehicule! comandă Ash.

— Nu, zise soldatul într-o engleză stricată. Doctor acum.

Jessica Decker deschisese portiera înainte să apuce să reacţioneze ceilalţi şi era pe punctul să coboare din maşină.

— Stai! îi ordonă Harvath, însă era prea târziu.

— Eu *sunt* doctor, declară Decker.

Soldatul se uită din nou la Harvath.

— *Vous n'êtes pas le médecin? Nu dumneavoastră sunteţi doctorul?*

— *Moi, je suis...*

Decker îl întrerupse pe Harvath.

— Ţi-am spus că eu sunt doctorul, se răsti ea, scoţându-şi trusa medicală din raniţă.

Soldatul a trântit portiera din dreptul lui Harvath şi a ocolit maşina până în partea cealaltă.

— Dr. Decker, urcă în maşină în momentul *acesta,* îi spuse Ash prin geamul deschis în partea lui Mick.

Ash şi Mick foloseau amândoi „telefoane osoase“, căşti interne conectate la emiţătoare radio ascunse sub cămaşă, care transmiteau limbajul cu ajutorul unei tehnologii cunoscute sub denumirea de „conducţie osoasă“. Eddie şi Simon trebuie să fi cerut un raport asupra situaţiei, deoarece Harvath l-a auzit pe Mick spunând: „Încercăm să ne dăm seama. Rămâneţi pe poziţie“.

— Cineva are nevoie de doctor, spuse Decker, cu un aer de superioritate. Asta e meseria mea.

— Iar a mea e să protejez oamenii, replică Ash. Indiferent cine este

bolnavul, mai poate aştepta cinci minute până când vom negocia. Nu pleci nicăieri.

—Sunt soldaţi din armata congoleză.

—Nu ştim asta. Urcă în maşină!

Decker l-a ignorat şi s-a îndepărtat de vehicul.

Ash a dat să repete ordinul, când a auzit portiera din spatele lui deschizându-se şi l-a văzut pe Harvath coborând din maşină.

Ceilalţi soldaţi şi-au ridicat imediat armele.

Soldatul care-i comanda s-a întors şi şi-a îndreptat furios arma spre Harvath.

—*Que faites-vous?* îl întrebă el. *Ce faceţi?*

—Calmaţi-vă, rosti Decker, ridicându-şi mâinile în aer şi făcând apel la calm.

Apoi ea i-a aruncat o privire încruntată lui Harvath. *Era o întrebare bună. Ce naiba făcea?* Britanicii, care rămăseseră în maşini, se întrebau acelaşi lucru.

—*Je suis l'assistant du médecin,* declară Harvath, în timp ce-şi punea pe cap o lanternă de cască pe care o scosese din raniţa lui. *Sunt asistentul doctorului.*

A aprins dispozitivul şi a început să îşi mişte capul într-o parte şi în cealaltă, orbind câţiva soldaţi cu lumina intensă a lanternei. Aceştia şi-au ridicat armele ca să îşi ferească ochii şi au început să-l înjure.

—*Si nous avons besoin de l'assistant d'un médecin, nous vous appellerons. Dacă vom avea nevoie de asistentul doctorului, vă vom chema,* se răsti soldatul comandant. *Retournez dans le véhicule. Urcaţi în maşină.*

Zicând acestea, soldatul a apucat-o pe Jessica Decker de braţ şi a condus-o înspre junglă.

Confruntat de bărbaţii furioşi care îşi ţineau armele îndreptate către el, Harvath s-a conformat. El a urcat în maşină, fără tragere de inimă.

—E nebună, declară Ash.

Harvath îşi făcuse deja o părere despre Decker, însă nu era momentul potrivit să şi-o exprime.

—Uitaţi-vă la încălţămintea lor, zise el.

Soldaţii SAS au făcut cum le sugerase el.

—Nu au două ghete la fel. Doi dintre ei poartă tenişi.

Ash a înjurat în barbă.

—Or fi uniforme ale armatei congoleze, însă tipii ăştia, cu siguranţă, nu sunt.

—Atunci ce sunt? se întrebă Mick.

Harvath i-a arătat cu un semn din cap pe cei doi rebeli aflaţi cel mai aproape de ei.

—Cei doi şi tipul care s-a îndepărtat cu dr. Decker au acelaşi tatuaj. Pare să fie o cobră.

— Rahat, exclamă Ash. Rebeli. FRPI.

În Congo existau atât de multe grupări rebele, încât era greu să ţii evidenţa jucătorilor fără o tabelă de marcaj. Harvath încărcase în telefon o listă cu aceste grupări şi încercase să le studieze cât mai mult în timpul zborului.

— Republica Liberală a…, încercă el înainte să-l întrerupă Mick.

— Frontul Rezistenţei Populare din Ituri, completă el, privindu-i pe bărbaţii în uniforme. Au baza în afara capitalei Bunia. N-am auzit relatări cum că s-ar afla de-a lungul acestui drum, cu atât mai puţin că s-ar da drept soldaţi congolezi. Cred că sunt disperaţi să facă rost de bani.

„Cred că sunt disperaţi să obţină ceva", s-a gândit Harvath.

— Cât de rea e gruparea asta?

— FRPI? Destul de rea. Violuri, crimă în masă, droguri. Alege tu. Problema însă este tatuajul. Indivizii ăştia fac parte dintr-o unitate de trupe de şoc. În genul gărzii republicane. Se ocupă de tot, începând de la asigurarea protecţiei membrilor de vază ai FRPI până la terorizarea cetăţenilor de rând.

— Ceea ce explică, probabil, motivul pentru care se află aici, cu un pacient rănit, şi nu într-un spital din Bunia. N-o să se termine cu bine.

— N-avem de unde să ştim, zise Mick.

— Ascultă, rebelii ăştia tocmai au tras lozul câştigător. Nu au pus mâna pe un doctor oarecare, ci pe o *doctoriţă* foarte atrăgătoare. Nu au de gând să renunţe la ea. Cu atât mai mult dacă este vorba despre un rebel de rang superior care are pus un preţ pe capul lui.

— Şi dacă te înşeli? întrebă Mick, fără să-şi ia ochii de la rebeli.

— Şi dacă nu mă înşel? zise Harvath.

— Atunci, vor vrea să se descotorosească de noi, spuse Ash.

— Suntem deja depăşiţi numeric. Nu trebuie decât să ne îngroape trupurile şi să incendieze maşinile. N-ar fi primul caz din Congo, nu?

— Mai ales când vine vorba despre FRPI.

— Prin urmare, cu cât vom sta mai mult aici, cu atât mai puţine şanse vom avea, continuă Harvath. În curând vor primi un ordin prin staţie şi vor deschide focul asupra noastră. Trebuie să scăpăm imediat din vizorul lor. Ce fel de arme avem?

— *Vor incendia maşinile. Să ieşim din vizorul lor. Ce fel de arme avem…* Cine naiba eşti? întrebă Mick, întorcându-se către el.

— Sunt clientul.

Ash l-a privit cu atenţie pe Harvath în oglinda retrovizoare, iar acesta i-a întâlnit privirea. Un mascul alfa îl recunoştea întotdeauna pe un alt mascul alfa atunci când îl întâlnea. Acesta nu era un client oarecare. Îşi dăduseră seama de acest lucru din momentul în care-l întâlniseră.

Harvath nu le putea ascunde totul. Dacă voiau să scape cu viaţă,

trebuiau să colaboreze. Va trebui să le dea unele informaţii.

—CARE m-a trimis să evaluez situaţia, explică el. Vor să înfiinţeze încă două clinici în Congo.

—Ce fel de evaluare?

—De securitate.

—Şi trecutul tău?

—SEAL Team Two[2] 2 Unitate de comando înfiinţată în Vietnam. În februarie 1966, o mică echipă Seal Team One a avut misiuni în Nha Be, în Zona Specială Rung Sat. Mai târziu, Seal Team 4 şi 6 au participat la invadarea Grenadei. (n. red.)
3 United States Naval Special Warfare Development Group (NSWDG), sau DEVGRU, componentă a U.S. Navy din cadrul Joint Special Operations Command. (n. red.), iar apoi DEVGRU[3].

Ash a continuat să-l privească în ochi pe Harvath. Într-un final, el a concluzionat:

—Chiar aşa.

Harvath nu ştia la ce se referea acea remarcă. Înainte să apuce să răspundă, Ash a adăugat:

—Avem două pistoale Glock 17 aici, în faţă, şi o puşcă de vânătoare sub bancheta ta.

—Pot să o scot fără să fiu văzut când o încarc?

—Nu. Şi-apoi, face zgomot. N-avem de unde să ştim câţi mai sunt de-a lungul drumului sau în junglă. Le-ar atrage atenţia.

—Şi pistoalele nu? întrebă Harvath.

Ash i-a făcut un semn din cap lui Mick, care a arătat peste umărul lui Harvath, apoi a spus:

—În spatele tău este o cutie cu piese auto. Înăuntru sunt două filtre de combustibil. Au fost modificate cu un adaptor cu filet ca să poată fi prins de Glock-uri.

Amortizor improvizat. *O idee inteligentă.*

—Ce mai avem?

—„Echipa brutelor“ au Glock-uri şi puşti de asalt, răspunse Ash.

—Ce fel de puşti?

—AK, la fel ca ale prietenilor noştri de afară.

—Poţi să-mi strecori Glock-urile voastre fără ca ei să observe?

Mick şi-a întors capul ras şi s-a uitat la soldaţi, pe urmă i-a întins încet pistolul printre scaunele din faţă şi peste bord. Apoi Ash a procedat la fel.

Harvath şi-a întins mâna în spate cu grijă, ca să nu atragă atenţia, şi a pipăit până a dat de cutie. După ce a găsit-o, a scos cele două filtre. A mai luat şi geanta medicală de rezervă.

—Ce intenţionezi să faci? întrebă Ash.

Harvath a început să înşurubeze amortizoarele improvizate pe ţevile pistoalelor.

—Îl vezi pe cel de-al treilea soldat din stânga? îl chestionă el. Cel cu un bandaj murdar în jurul mâinii stângi? Probabil că faşa nu a fost

schimbată de ceva vreme, poate deloc. Cred că este cea mai bună ocazie de a mă apropia de ei.

— Şi?

— Şi să-l aduc în faţa farurilor ca să-i examinez mâna. Dacă voi reuşi, îi voi ruga pe doi dintre camarazii lui să mă ajute, le voi da chestii pe care să le ţină în mână şi le voi distrage atenţia. Când vă voi da semnalul, aprindeţi faza lungă, moment în care scot unul dintre Glock-uri şi deschidem focul. Mă ocup eu de tot ce apare în partea şoferului.

— Şi Mick se ocupă de restul.

Harvath a consimţit.

— Şi ceilalţi? Habar nu avem câţi sunt în total.

— Ne ocupăm de asta la momentul respectiv.

Ash a căzut o clipă pe gânduri.

— Care va fi semnalul?

Harvath i-a furişat înapoi pistolul lui Mick. Înlăturând câteva obiecte din geanta medicală, ca să poată ascunde Glock-ul cu amortizor, el a scos o lanternă de buzunar. Şi-a făcut palma căuş în jurul ei ca să ascundă lumina, apoi a verificat dacă funcţiona.

— Când mă vedeţi că scot lanterna, aşteptaţi două semnale luminoase scurte. După ce le-aţi văzut, aşteptaţi zece secunde, pe urmă aprindeţi faza lungă, coborâţi şi deschideţi focul.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, răspunse Harvath.

Ash a transmis planul în şoaptă, prin staţie, „Echipei brutelor“. Odată ce echipa a confirmat, el s-a uitat la Harvath în oglinda retrovizoare şi a dat afirmativ din cap.

Sosise momentul să treacă la acţiune.

CAPITOLUL 4

În clipa în care Harvath a deschis portiera maşinii şi a coborât, soldaţii au început să strige la el să urce înapoi. Scot le-a ignorat ordinele şi a continuat să zâmbească, apropiindu-se încet de ei.

Geanta medicală îi era aruncată pe umăr, iar în braţe căra o gamă variată de obiecte medicale. Arătând cu capul către soldatul cu mâna bandajată, el s-a oferit să-i schimbe faşa dacă îl vor lăsa apoi să se ducă să se uşureze.

Unul dintre soldaţi şi-a ridicat puşca, pregătit să-l atace pe Harvath, însă bărbatul cu mâna bandajată i-a spus să se oprească. Avea nevoie urgentă să i se schimbe bandajul.

Harvath a păşit în lumina farurilor şi i-a făcut semn bărbatului să vină la el. Odată ce acesta a ajuns lângă el, Harvath a reuşit să-i convingă pe alţi doi soldaţi să se apropie şi să-l ajute. Agăţându-şi puştile pe umăr, aceştia au luat produsele medicale şi au urmat indicaţiile lui Harvath.

Chiar şi o atingere uşoară a mâinii bandajate l-a făcut pe bărbat să sară ca ars. Îl durea cumplit de tare. Harvath a observat că rana supura. Era infectată.

În timp ce îi desfăcea bandajul cu grijă, l-a întrebat pe tânăr cum fusese rănit. Soldatul, care nu avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani, i-a răspuns că îi alunecase mâna în timp ce mânuia o macetă. Rebelii congolezi puteau fi nişte măcelari necruţători. Harvath nu voia să ştie şi alte detalii.

Rana era veche de o săptămână şi bandajată de un alt soldat. Faşa nu mai fusese schimbată de atunci. De îndată ce Harvath a înlăturat bandajul, şi-a putut da seama, după mirosul urât, că mâna omului era o cauză pierdută.

— E foarte grav? îl întrebă tânărul soldat în franceză.

Ţinându-l de încheietură, Harvath i-a întors mâna pe o parte şi pe cealaltă.

— Avem nevoie de mai multă lumină, zise el, desprinzându-l pe soldat de grup.

Cu o mişcare din cap, i-a încurajat şi pe ceilalţi doi să-i urmeze. Aceştia l-au ascultat.

După ce i-a adus în locul în care îşi dorea, s-a prefăcut că

examinează din nou mâna soldatului, apoi le-a spus compatrioţilor rănitului ce trebuiau să facă. Explicându-le că nu aveau suficient lichid dezinfectant, el i-a zis unuia din ei că va trebui să-l toarne peste rană, iar celălalt să ţină o fâşie de tifon curat sub mână, astfel încât lichidul să nu curgă pe jos. Apoi vor trece bandajul peste rană, ca ea să fie curăţată şi mai bine.

Deoarece erau bărbaţi învăţaţi să ducă o viaţă plină de lipsuri, refolosirea lichidului nu li se părea un lucru ciudat. Ca să le menţină atenţia concentrată asupra rănii şi departe de el, Harvath i-a sfătuit să urmărească dacă lichidul îşi va schimba culoarea.

Pacientul lui Harvath, precum şi asistenţii lui stăteau aplecaţi ca să poată lucra mai bine la lumina farurilor Land Cruiser-ului.

Unul dintre bărbaţi a început să se agite când a văzut că Scot şi-a băgat mâna în geanta medicală şi a vrut să ştie ce făcea. Harvath a întins lanterna şi i-a arătat-o. Mulţumit, rebelul şi-a întors atenţia la rana colegului său.

După ce a aruncat o ultimă privire în jurul lui, reţinând poziţiile celorlalţi rebeli, Harvath i-a spus bărbatului cu lichidul dezinfectant să înceapă să-l toarne foarte încet peste rană şi i-a reamintit celuilalt să ţină tifonul sub mână, pentru a nu se risipi lichidul.

Îndreptându-şi umerii, a mutat lanterna în mâna stângă şi a ţinut-o astfel încât numai Ash şi Mick să o poată vedea. Apoi, strecurându-şi mâna dreaptă în geanta medicală, a apucat patul armei şi a tras adânc aer în piept. Expirând, a scos capacul lanternei, a transmis două semnale luminoase scurte, pe urmă a început numărătoarea inversă de la zece.

Când s-a aprins faza lungă a Land Cruiser-ului, Harvath, care scosese deja din geantă pistolul cu amortizor, a apăsat pe trăgaci.

Cei trei rebeli de lângă el stăteau grămadă, asemenea unei sculpturi totemice, cap peste cap. Harvath a început cu bărbatul care turna lichidul dezinfectant şi a continuat cu ceilalţi doi, în ordine descrescătoare.

El şi-a ridicat arma şi a îndreptat-o către ceilalţi soldaţi, înainte ca trupurile neînsufleţite să se prăbuşească. Şi Mick răspândise moartea. Doborâse fiecare ţintă.

Cu toate astea, Harvath i-a verificat pe toţi ca să se asigure că erau morţi. Erau. Britanicii i s-au alăturat şi l-au ajutat să „cureţe“ locul.

După ce au adunat armele, muniţia şi singura staţie radio, pe care au lăsat-o în grija unui Jambo surprinzător de neperturbat, ei au ascuns trupurile în junglă, de partea cealaltă a drumului.

— Cum vrei să procedezi cu dr. Decker? întrebă Ash.

Harvath n-o dorise în acea misiune de la început. După ceea ce făcuse, îi venea să o lase acolo, însă nu putea face asta. Ştia că el era cel care va trebui să o scoată de acolo.

Mai ştia că Murphy, cel cu legile, iubise Africa mai mult decât orice altă ţară din lume. Dacă ceva trebuia să meargă prost, atunci va merge prost, în special în Africa. Şi mai ales în Congo.

În timp ce privea armele pe care le luase de la soldaţii morţi, Harvath se gândea la două variante. Cea lungă sau cea scurtă.

Varianta lungă presupunea să-i dirijeze pe Ash şi pe oamenii lui pe o rută care se afla între drum şi locul unde era Jessica Decker. Odată ce el o recupera, iar ei încercau să scape, oamenii lui Ash le vor acoperi retragerea, apoi li se vor alătura în ascunzătoare, ştergându-şi urmele pe măsură ce se apropiau de vehicule. Însă acela ar fi fost unul dintre aspecte în care ar fi funcţionat legile domnului Murphy.

Trebuiau să ţină motoarele pornite şi pregătite de plecare. Nu aveau de unde să ştie câţi rebeli i-ar putea urmări prin junglă. Ar fi o condamnare la moarte să ajungă la drum şi să descopere că se întâmplase ceva cu singurul lor mijloc de evadare. Nu puteau risca să lase vehiculele nesupravegheate.

Din puţinele lucruri pe care le ştia despre Ash, Harvath îşi dădea seama că britanicul nu va agrea planul lui. Ash era un tip de treabă, un soldat. Va dori să intre şi el în junglă, însă Harvath nu îi putea cere să facă asta. Nu era corect. Nu şi dacă se gândea câte nu îi dezvăluise lui şi echipei sale.

Harvath a ales varianta scurtă.

CAPITOLUL 5

Ash l-a privit neîncrezător pe Harvath.

— Cred că este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Patru tipi de la Regiment – *patru* – şi tu vrei să păzim vehiculele? Ai înnebunit?

— E o chestiune ce ţine de SEAL, răspunse Harvath. N-o lua personal.

— Pe naiba! Habar n-ai ce te aşteaptă acolo. Dacă lucrurile scapă de sub control, vei avea nevoie de ajutor.

— Dă-mi o staţie, spuse el. Te voi contacta dacă se va întâmpla ceva.

— Te cred şi eu, Superman, zise Ash, luând-o din loc ca să aducă staţia. Americani nenorociţi!

Chiar dacă nu îi plăcea, Ash ştia că varianta aceea era cea mai potrivită.

Harvath s-a dus să-i verifice pe Simon şi pe Eddie. Era uimitor cât de repede se mişcau. Aproape că simţise o rivalitate între cei doi atunci când aceştia dezasamblaseră puştile-mitralieră AK-47 luate de la rebelii morţi, le curăţaseră şi le reasamblaseră. Vieţile unora depindeau de funcţionalitatea armelor respective, în special vieţile lui Scot Harvath şi Jessica Decker.

Mick a prins încărcătoarele laolaltă cu bandă adezivă, astfel încât Harvath nu trebuia decât să rotească un încărcător gol cu susul în jos ca să poate reintroduce unul nou. Ştia însă că, dacă Harvath va avea nevoie de un al doilea încărcător pentru vreuna dintre acele arme, el se va afla la ananghie, iar un al doilea încărcător l-ar fi putut ajuta să scape.

— Uite staţia, zise Ash, întinzându-i-o. Nu-ţi fie teamă s-o foloseşti.

— N-o să-mi fie, răspunse Harvath, vârându-şi în ureche „microfonul osos".

După o scurtă verificare, Harvath şi-a strecurat în buzunar câteva încărcătoare pentru Glock şi şi-a aşezat pe umăr şase puşti de asalt AK-47. Era o încărcătură grea, dar cărase încă şi mai grele. Va deveni din ce în ce mai uşoară pe măsură ce se va apropia de locul unde se afla Decker. Era mai bine să le care şi să nu aibă nevoie de ele decât să aibă nevoie de ele şi să nu le aibă la îndemână.

— Îţi vor mai trebui şi astea, adăugă Ash, întinzându-i un pumn de

beţişoare fluorescente.

Harvath i-a mulţumit, apoi, fără să mai spună ceva, s-a întors şi a luat-o în direcţia în care fusese condusă dr. Decker.

Partea cea mai bună era că serviciul forţelor speciale de elită ale Marii Britanii privea războiul din aceeaşi perspectivă ca şi comunitatea americană a Operaţiunilor Speciale. Nu câştigai dacă aveai o gândire convenţională şi urmai regulile impuse de altcineva. Trebuia să acţionezi neconvenţional şi după propriile reguli, indiferent cum te ataca duşmanul.

Aşa cum reuşiseră să găsească o metodă prin care să monteze amortizoare la Glock-uri, tot aşa se descurcaseră să pună mâna pe o pereche de ochelari cu vedere nocturnă.

În timp ce îşi croia drum prin întunericul junglei, Harvath le era recunoscător membrilor echipei pentru ingeniozitatea lor. Dacă ar fi folosit o lanternă, ar fi fost ca şi când ar fi scos un panou luminos prin care îi anunţa pe băieţii răi că era pe drum şi urma să sosească. Planul lui era ca inamicul să nu fie avertizat dinainte. Trebuia să întrebuinţeze elementul-surpriză în avantajul lui.

Deşi nu ploua, umiditatea plutea în aer, iar picăturile de apă se rostogoleau neîncetat din coroanele copacilor înalţi. Pădurile tropicale din Bazinul Congo conţineau atât de multă apă, încât acestea îşi creaseră propriul sistem de alimentare cu apă, cunoscut sub denumirea de „Plămânii Africii“.

Deşi Harvath desfăşurase operaţiuni în multe jungle, nu îi plăcea niciuna. Detesta umiditatea. Prefera deşertul. Înălţimile şi aerul rece erau preferatele lui. Junglele erau, pur şi simplu, periculoase. Nu trebuia să fii cu ochii în patru doar la băieţii răi, ci şi la alte creaturi care stăteau la pândă, gata să te devoreze.

Apoi mai era „orchestra de zgomote“. Un sunet îl acoperea pe un altul. Era atât zgomot, încât îţi era greu şi să gândeşti, darămite să ciuleşti urechile la potenţiale atenţionări de pericol. Nu aveai cum să-ţi dai seama dacă ceea ce ai auzit se afla la cinci metri sau la cinci centimetri depărtare. Era cu atât mai greu în beznă.

Cărarea pe care o luaseră dr. „Buna samariteană“ şi soldatul comandant era destul de bătătorită şi de uşor de urmat. Când Harvath a aşezat primul AK, marcând ascunzătoarea cu un beţişor fluorescent, el şi-a amintit cât de furios era pe Decker.

Ea pusese ideologia în faţa instinctelor. Harvath, care se ghida numai după instinct, mai avusese de-a face cu genul ei de persoane. Nu se termina cu bine pentru ele. Iar într-o zonă de conflict, se întâmpla adesea ca lucrurile să se termine foarte prost pentru oamenii din jurul lor. El nu avea de gând să permită aşa ceva.

Pe măsură ce se afunda în junglă, Scot continua să ascundă puşti şi să marcheze locurile cu beţişoare fluorescente. Ar fi dat orice pentru

câteva mine antipersonale Claymore, însă era bine şi aşa decât nimic.

Problema cu distribuirea puştilor era aceea că Harvath habar nu avea cât de mult va pătrunde în junglă. Se ghida după instinct.

Când a dat să aşeze ultima puşcă, a auzit voci.

Toţi muşchii i s-au încordat. A rămas nemişcat, ciulind urechile şi încercând să discearnă nu numai ce ziceau, ci să determine şi distanţa la care se aflau şi dacă veneau în direcţia lui.

A ieşit de pe cărare fără să facă zgomot şi s-a ghemuit. Ţinea Glock-ul cu amortizor lipit de piept, cu degetul pe trăgaci, pregătit să tragă.

Secundele păreau minute. Picăturile de apă scoteau un zgomot surd atunci când îl nimereau pe el sau frunzele late ale plantelor din jurul lui. Era ca atunci când picăturile de ploaie loveau o apărătoare de soare din pânză. Era greu să auzi ceva.

Din câte îşi putea da seama, erau două voci, amândouă de bărbaţi, şi se apropiau de el. A atins uşor trăgaciul.

Când a reuşit să distingă vocile, bărbaţii se aflau deja foarte aproape. Vorbeau într-o limbă pe care nu o înţelegea.

Mergeau unul în spatele celuilalt şi păreau să fie singuri. Nu mai era nimeni pe cărare.

Harvath a apăsat pe trăgaci, iar cele două gloanţe au fost însoţite de un sunet înfundat când au spintecat aerul umed şi şi-au nimerit ţintele.

Trupurile neînsufleţite s-au prăbuşit pe vegetaţia udă, fiecare cu o gaură de mărimea unei monede lângă podul nasului. Zăngănitul pe care l-a scos echipamentul lor a fost acoperit de larma junglei.

După ce le-a luat armele, a târât trupurile departe de cărare, astfel încât să nu fie descoperite decât la lumina zilei, care, din nefericire, se apropia cu paşi repezi.

A revenit pe cărare şi şi-a continuat parcursul. La scurt timp, a găsit ceea ce căuta.

Santinela se afla la patruzeci de metri mai încolo. S-a descotorosit de ea aşa cum procedase şi cu ceilalţi şi i-a ascuns trupul. Nu a observat alte obstacole între el şi mica tabără.

Ocolind înspre vest, a numărat trei corturi din pânză. Nu se zărea niciun foc aprins. Era o tabără „rece“. Reieşea clar că nu voiau să atragă atenţia.

A ciulit urechile preţ de câteva clipe, încercând să îşi dea seama în care cort se afla Decker. Picăturile de apă se înteţeau, moment în care a conştientizat că începuse să plouă. Undeva, în depărtate, s-a auzit un bubuit de tunet. Cu puţin noroc, atmosfera mohorâtă adusă de furtună îi va ţine pe rebeli în corturi.

Nu avea sens să aleagă pe care să-l verifice prima dată. Ea putea fi în oricare dintre ele. Hotărî să o ia de la dreapta spre stânga.

Tocmai când a dat să iasă din tufiş, ceva i-a atras atenţia. *Sârmă de*

declanşare. Mecanism ataşat, probabil, la una sau mai multe mine antipersonal.

A început să se retragă încet, luând urma firului de sârmă până la sursă. Era, într-adevăr, un dispozitiv antipersonal primitiv, dar mortal, fabricat cu ajutorul unui şnur împletit care era legat de capătul unei grenade de mână, prinsă la rândul ei de trunchiul unui copac.

Nu putea marca locul, deoarece rămăsese fără beţişoare fluorescente. A păşit cu grijă peste fir şi s-a furişat în tabără.

S-a apropiat de primul cort şi a ciulit urechile, în timp ce ploaia răpăia pe pânză. Nu auzea nimic.

Furişându-se în faţa cortului, a aruncat o privire prin crăpătură. Înăuntru se aflau şase soldaţi. Dormeau toţi, cu puştile-mitralieră AK-47 proptite lângă ei. Două dintre cele mai mari temeri ale lui tocmai se adevereau.

Prima era aceea că întâlniseră ceva mult mai serios decât câţiva rebeli care storceau bani de la trecători. A doua era aceea legată de ceea ce afirmase el înainte – că pacientul, indiferent care ar fi fost el, părea să fie cineva care nu putea fi dus la un spital obişnuit.

În următorul cort erau ţinute proviziile: câteva arme grele, ceva ce semăna cu o ladă plină cu lansatoare de grenade propulsate de rachete (RPG), muniţie, mâncare şi apă.

Mai avea un singur cort de verificat. Îşi schiţa deja în minte traseul de evadare din tabără, înapoi pe cărare până la drumul principal. El şi Decker vor trebui să fie extrem de atenţi când se vor furişa afară din tabără, ca să nu se împiedice de vreun fir de declanşare montat pe traseu.

Apropiindu-se de cel de-al treilea cort, s-a oprit şi a ciulit din nou urechile, însă nu reuşea să audă nimic din cauza ploii torenţiale.

A inspirat adânc şi, pregătindu-şi arma, a tras pânza cortului la o parte. Doi dintre bărbaţi îşi legau şireturile, iar alţi doi dormeau. Cei care îşi legau şireturile şi-au ridicat imediat privirea.

Era extrem de greu să tragi cu arma cu ochelarii de vedere nocturnă la ochi, mai ales când trebuia să acţionezi rapid.

Primul glonţ al lui Harvath a nimerit mai jos, străpungându-i gâtul bărbatului, nu fruntea. După ce l-a împuşcat în cap pe camaradul lui, Scot a revenit la primul şi l-a eliminat. La fel a procedat şi cu ceilalţi doi care dormeau.

Nici Jessica Decker, nici rebelul care o luase cu el nu se aflau acolo.

CAPITOLUL 6

Unde naiba era? Harvath s-a ascuns în spatele copacilor şi a încercat să gândească în timp ce introducea un încărcător nou în armă. Dacă soldatul nu o adusese în tabără, atunci unde ar fi putut-o duce? Mai adânc în junglă? De ce? Ca să o violeze? Ca să o omoare?

Nu credea una ca asta. Aveau nevoie de un doctor şi se pregătiseră să facă rost de unul, asta până în momentul în care Decker le dăduseră planurile peste cap. Atunci, unde erau? Unde se afla pacientul? De ce nu erau în tabără?

Îşi storcea creierii şi nu pricepea. De ce nu ai ţine un rănit în tabără? De ce ai avea un post separat care trebuia apărat? Să fi fost pacientul în agonie, astfel încât să nu îşi lase camarazii să doarmă? De aceea fusese dus în altă parte? Sau era altceva la mijloc?

De ce ar avea el sau ea nevoie de spaţiu intim? *De ce trebuia izolată persoana respectivă?*

L-a străbătut un fior la toate aceste gânduri. Ar fi dat vina pe ploaie, însă ştia că nu acesta era motivul. În tot acest timp, el crezuse că pacientul suferea din cauza rănilor căpătate în luptă. Dar dacă nu despre asta era vorba? *Dacă era bolnav?*

Îl străbătu un nou fior la acest gând. Boala în Congo putea însemna multe lucruri, niciunul dintre ele de bun augur. Trebuia s-o găsească pe Decker şi să plece naibii de-acolo.

Făcând cale întoarsă, a păşit peste firul de declanşare şi a ocolit tabăra în sens invers acelor de ceasornic. Dacă nu ar fi fost atent la alte fire de declanşare, nu ar fi observat niciodată cărăruia îngustă şi bătătorită care intra mai adânc în junglă. A urmat-o, străduindu-se să o străbată repede, în tăcere şi cu mare atenţie. În mai puţin de două minute l-a descoperit. *Pavilionul de carantină.*

Într-un luminiş „tăiat“ de curând din junglă se afla un singur cort. Lumina răzbătea dinăuntru. Când s-a apropiat, a auzit voci. Dar şi pe cineva vomitând.

În minte îi răsuna întruna un cuvânt. Începea cu „f“ şi rima cu „gutui“. Nu voia să se apropie mai mult, însă nu avea de ales. Decker îi pusese pe toţi într-o situaţie îngrozitoare.

Şi-a scos ochelarii cu vedere nocturnă, astfel încât ochii să i se poată obişnui cu întunericul. Într-o lume perfectă, şi-ar fi ales un loc sigur,

ar fi incendiat partea din spate a cortului şi ar fi aşteptat să-i împuşte pe toţi cei care ar fi ieşit fugind din cort, cu excepţia lui Decker. Însă nu era o lume perfectă şi nu îşi putea permite să-i pună în alertă pe ceilalţi rebeli.

S-a gândit să folosească un şarpe, însă nu avea nici timpul necesar şi, la drept vorbind, nici dorinţa de a prinde unul. Nu putea decât să-şi imagineze ce ar fi avut de spus Murphy în această privinţă. Era una dintre acele situaţii în care trebuia să apeleze la varianta cea mai grea.

Harvath s-a apropiat de intrarea în cort şi, apucând strâns mânerul armei, a dat să înlăture pânza.

Nici nu a apucat bine să o dea la o parte, când o mână şi-a făcut apariţia şi l-a apucat de încheietură.

Harvath şi-a smucit mâna în jos, dezechilibrându-l pe atacatorul lui. Când capul bărbatului a ieşit în exterior, Scot a văzu că insul purta o mască chirurgicală improvizată dintr-o bucată de cârpă. Ridicându-şi pistolul, l-a împuşcat în cap şi l-a împins pe bărbat în interiorul cortului.

Dintr-o singură privire a cuprins întreaga scenă. Un al doilea rebel, care purta şi el mască pe faţă, s-a întins după puşcă. Cel de-al treilea nu a reuşit să îşi ia arma, însă şi-a scos maceta. Harvath i-a împuşcat pe amândoi, continuând să avanseze către obiectivul lui.

Un al patrulea rebel – un bărbat cu o cicatrice lungă care îi brăzda fruntea – stătea aplecat deasupra unui pat pliabil, ţinând în mână o pungă pentru perfuzie. Era un bărbat mătăhălos pe chipul căruia nu se citea nicio urmă de frică. I-a aruncat lui Harvath o privire ucigătoare, părând pregătit să dea alarma.

Harvath i-a tras două gloanţe în piept, apoi unul în cap, iar bărbatul a căzut secerat în locul în care se afla. Rebelul care o dusese pe Decker în junglă nu era nicăieri.

Doctoriţa însă se afla în partea din spate a cortului. La gură avea un căluş, iar mâinile şi picioarele îi fuseseră legate.

Deoarece nu îi plăcea să comunice prea mult prin staţie, Harvath le-a transmis britanicilor câteva cuvinte de cod pe care optase să le întrebuinţeze în timpul misiunii lui. Aceştia conveniseră să nu îl contacteze în timpul operaţiunii decât dacă apărea o urgenţă. Harvath le-a transmis cuvântul prin care îi înştiinţa că o localizase pe dr. Decker şi urma să o scoată de acolo.

— Omaha, rosti el în „microfonul osos“.

Ash i-a transmis două clicuri prin care-l înştiinţa că primise mesajul.

Ducându-şi degetul arătător la buze, Harvath s-a aplecat şi i-a scos femeii căluşul de la gură. Apoi i-a dezlegat mâinile şi picioarele.

— Te poţi mişca? o întrebă el în şoaptă.

Decker a dat afirmativ din cap.

— Bine, adăugă el, ajutând-o să se ridice în picioare. Unde-i

bărbatul care te-a adus aici?
—Nu ştiu. Mi-a pus câteva întrebări despre produsele medicale şi despre ce transportam în vehicule, pe urmă a plecat.
Harvath i-a contactat repede prin staţie pe membrii echipei, avertizându-i să fie cu ochii în patru. Arătând către bărbatul întins în patul pliant, Scot a întrebat:
—El cine e?
—Comandantul lor.
—Ce are?
—N-am de unde să ştiu fără analize de laborator. Ar putea fi orice. Ar putea fi gripă. Ar putea fi chiar febră galbenă.
—Va supravieţui fără să meargă la spital?
—Poate. Dar nu mă pot exprima fără un diagnostic adecvat.
Harvath a ridicat de jos geanta medicală a lui Decker şi i-a întins-o.
—Vino după mine cu mare atenţie. Păşeşte exact pe urmele mele şi fă exact ce-ţi spun. Să nu scoţi un sunet. Ai înţeles?
Ea a încuviinţat din nou.
După ce a stins felinarele, el şi-a pus ochelarii cu vedere nocturnă. De îndată ce ochii i s-au obişnuit cu imaginea verde fantomatică, a condus-o pe Decker în partea din faţă a cortului.
A dat la o parte pânza şi a cercetat din priviri zona preţ de câteva clipe. Asigurându-se că erau în siguranţă, i-a făcut semn să-l urmeze şi a scos-o în ploaie.
După ce ea a ieşit din cort, Harvath s-a întors şi l-a împuşcat pe comandantul rebelilor de două ori în cap. *Aşadar, o problemă minoră rezolvată.*
A introdus un încărcător nou în armă şi a condus-o pe Decker pe acelaşi drum pe care venise el, fiind foarte atent la firele de declanşare.
Mai exista o problemă – cei şapte soldaţi rebeli înarmaţi până în dinţi care mai rămăseseră, dacă nu erau cumva mai mulţi.
Cei şase rebeli din tabără, dacă mai dormeau, nu reprezentau nicio importanţă pentru el. Îşi făcea griji însă în privinţa celui de-al şaptelea rebel, care o luase pe Decker. El era o problemă nerezolvată care se putea transforma într-un mare pericol pentru CARE în acel moment sau în viitor. Dacă britanicii l-ar fi lăsat în viaţă, rebelii FRPI nu ar fi renunţat până când nu ar fi obţinut răzbunarea.
Se aflau aproape de tabără, când Harvath a auzit un cârâit în cască.
—Rebelii ştiu că eşti în apropiere, îi transmise Ash prin staţie. Trebuie să pleci naibii de-acolo.
Harvath a dat să întrebe de unde aflaseră britanicii asta, dar şi-a amintit că Jambo monitoriza comunicarea.
—Întoarceţi vehiculele şi mutaţi-le o jumătate de kilometru mai în spate, spuse Harvath. Dacă vrea cineva să ajungă la voi, va fi obligat

să vină pe drum.

— E valabil şi pentru tine, îi reaminti Ash.

— Poate că nu, zise Harvath. Grăbiţi-vă. Vom ajunge cât vom putea de repede.

După ce s-a deconectat, el a grăbit pasul. Când s-au apropiat de dispozitivul antipersonal pe care-l descoperise mai devreme, a încetinit pasul. Deoarece nu reuşise să marcheze locul, a avut nevoie de câteva momente ca să-l depisteze. Harvath a ţinut de capătul grenadei, în timp ce Decker a tăiat sârma care funcţiona pe post de fir de declanşare.

Scot s-a gândit să arunce grenada în cortul de provizii al rebelilor, dar a renunţat imediat la această idee. Nu ştia câţi rebeli se vor năpusti asupra lor. Nu avea decât o singură grenadă. Va trebui să o folosească la momentul potrivit.

Ocolind tabăra, el i-a văzut pe rebelii treziţi din somn şi dând buzna afară din cort. Profitând de desişul junglei şi de beznă, s-a oprit în loc doar atât cât să tragă două focuri de armă. Ambele gloanţe şi-au nimerit ţintele, doi dintre rebeli căzând seceraţi.

Până când i-au observat camarazii lor, Harvath şi Decker se puseseră deja în mişcare. Acest lucru nu i-a oprit însă pe soldaţi să tragă la voia întâmplării înspre junglă, în direcţia unde credeau că se aflau atacatorii lor.

Era un haos total, exact împrejurarea pe care intenţionase să o creeze Harvath. Cu cât aceştia erau mai dezorientaţi, mai nesiguri şi mai stresaţi, cu atât mai bine era pentru el. Cei care îşi pierdeau siguranţa de sine nu reuşeau să se concentreze şi făceau adesea greşeli.

Tocmai de aceea, în timpul instructajului de la SEAL, el fusese privat de somn şi supus stresului până la punctul de a ceda. Nu aveai voie să accepţi ca eşecul să devină o opţiune. Trebuia să te adaptezi şi să depăşeşti momentul.

Când au reuşit să iasă, într-un final, din pădurea tânără şi să ajungă la cărarea care ducea la drumul principal, Harvath i-a auzit pe rebeli în urma lor. El şi Decker nu aveau un avantaj prea mare. Trebuiau să mărească distanţa între ei şi urmăritorii lor.

Odată ajunşi la primul beţişor fluorescent, Scot i-a spus lui Decker să meargă mai departe. Apucând puşca-mitralieră AK-47 pe care o ascunsese acolo, el s-a întors şi a deschis focul în direcţia rebelilor.

După ce a golit primul încărcător dintre cele legate cu bandă adezivă, l-a întors şi a introdus unul nou în armă. A început să tragă din nou o ploaie de gloanţe în direcţia cărării, în timp ce legăna arma într-o parte şi-n cealaltă, sperând să nimerească pe oricine încerca să se ferească. Rămas fără gloanţe, a luat-o la fugă în urma lui Decker.

Prin această mişcare, au reuşit să mai câştige un avantaj de

douăzeci de secunde. A procedat la fel şi cu următoarea puşcă ascunsă, apoi cu următoarea, fără să ştie sigur dacă nimerise vreunul dintre urmăritorii lor. Descărca arma, pe urmă se punea în mişcare. Descărca următoarea armă, apoi se punea din nou în mişcare. Aceasta era tactica lui.

Dacă jungla deasă le oferise camuflaj, nu la fel era situaţia şi în cazul cărării. Pe măsură ce se apropiau de locul unde ascunsese ultima puşcă-mitralieră AK-47, Harvath trebuia să ia o decizie.

Mai aveau vreo cincizeci de metri până la drum. Ar fi înaintat anevoie dacă ar fi încercat să meargă paralel prin junglă până când ar fi ajuns în dreptul vehiculelor şi ar fi putut să iasă din desiş. Să încerce să scape împreună şi să o ia la fugă pe drum în sus sau Harvath trebuia să opună rezistenţă acolo unde se afla în timp ce Decker încerca să scape singură?

După socotelile lui, mai avea două încărcătoare pline pentru Glock, plus două încărcătoare de AK-47 şi grenada de mână. Aceasta din urmă dădea rezultate doar dacă soldaţii erau grupaţi. Dacă ei erau răspândiţi prin junglă, efectul grenadei era mai puţin eficient.

Şi totuşi, dacă el avea o grenadă, probabil că şi rebelii dispuneau de mai multe. Odată ce se vor afla aproape de el, ce i-ar împiedica să le folosească? Dacă nu va întâmpina niciun obstacol, a hotărât el, atunci va risca împreună cu Decker şi o vor lua pe drum. Se puteau strecura oricând prin junglă dacă vor fi nevoiţi. Intenţiona să utilizeze ultima puşcă-mitralieră AK-47 pentru a mai câştiga câteva secunde preţioase.

Când au ajuns gâfâind la ultimul loc marcat, el a căutat arma, însă aceasta dispăruse.

CAPITOLUL 7

Bărbatul a înşfăcat-o pe doctoriţă, înainte ca Harvath să apuce să o avertizeze să se oprească. Era acelaşi rebel congolez care o însoţise prima oară în junglă. O apucase din spate şi îşi încolăcise braţul în jurul gâtului ei. În mâna dreaptă avea un pistol pe care-l ţinea ca pe o puşcă-mitralieră AK-47, cu degetul pe trăgaci. Ţeava armei era lipită de spatele ei. Cealaltă puşcă-mitralieră AK-47 atârna de umărul bărbatului.

Harvath s-a gândit într-o străfulgerare la variantele pe care le avea. Niciuna nu era bună. Ţinta lui nu era liberă. Singurul lucru pe care-l putea face era să se salveze pe el. Când şi-a ridicat pistolul, i-a venit în minte cuvântul care rima cu „gutui“.

— Aruncă arma! îi ordonă rebelul. Aruncă arma! O omor pe femeie! O omor!

Faţa lui Decker era împietrită de frică. Ea şi-a întors privirea către Harvath, implorându-l să n-o lase să moară.

— Dacă o omori, *eu* te omor pe tine. M-ai înţeles?

— Aruncă arma! O omor! O omor *acum!* ţipă soldatul.

Harvath şi-a potrivit arma, încercând să ochească mai bine ţinta.

— Număr până la zece. Dacă nu îi dai drumul, *te* omor.

— Te rog! strigă Decker.

— Nu te mai mişca, o atenţionă Harvath.

— O omor!

Harvath l-a ignorat pe bărbat.

— Unu. Doi. Tre…

Glonţul tras de Mick i-a străpuns ţeasta congolezului, chiar în spatele urechii stângi. A fost ca un scurtcircuit. Beznă totală. Bărbatul a murit înainte ca trupul lui să se prăbuşească la pământ.

Decker, care nu îl văzuse pe britanic ieşind din întunericul din spatele ei şi declanşând focul de armă, habar nu avea ce se întâmplase. Tot ce ştia era că rebelul se aflase acolo, cu trupul lipit de al ei, apoi dispăruse.

Când s-a întors şi l-a zărit pe bărbatul care purta ochelari cu vedere nocturnă şi un „microfon osos“ activat prin voce, ca şi Harvath, ea a înţeles. Chiar dacă ar fi ştiut ce să zică, nu ar fi putut vorbi. Era în stare de şoc.

Gloanţe trase de rebelii care se apropiau de ei pe cărare le vâjâiau pe lângă urechi. Vegetaţia era ciuruită.

— Să plecăm! ordonă Harvath.

Mick i-a întins puşca pe care o luase de la soldat şi a păstrat-o pentru el pe cea cu încărcătorul dublu legat cu bandă adezivă.

— Plecaţi voi! strigă el. Rămân să vă acopăr.

Harvath a confirmat, ridicându-şi degetul mare, apoi a îndemnat-o pe Decker să alerge cât putea de repede înspre drum.

Înainte cu cinci metri să se termine cărăruia, el a trântit-o la pământ şi i-a acoperit trupul cu al lui.

Răpăitul unei mitraliere acoperea zgomotul făcut de gloanţele descărcate de AK-47 în urma lor. Părea să fie o mitralieră grea de calibrul .50 şi se auzea dinspre drum.

La început, Harvath a crezut că rebelii aduseseră maşinăria ca să tragă asupra lui. Apoi i-a auzit pe Ash şi „Echipa brutelor“ transmiţând prin staţie că erau atacaţi şi că se trăgea asupra lor.

Ridicându-se de pe Decker, el i-a întins puşca-mitralieră AK-47 şi a întrebat-o:

— Ştii s-o foloseşti?

Ea s-a holbat la el o clipă, apoi a dat afirmativ din cap.

— Bine, zise el, pe urmă o ajută să se ridice în şezut şi să se sprijine cu spatele de copac, cu faţa în direcţia de unde veniseră. Dacă vezi că se apropie cineva pe cărăruie, în afară de Mick, îl împuşti. Ai înţeles?

După ce ea a dat din nou afirmativ din cap, el a verificat încă o dată glonţul din camera armei, i-a întins-o şi a luat-o înspre drum.

Rafalele mitralierei erau scurte, cu pauze lungi între ele. Cel care trăgea părea că voia să economisească muniţia sau era posibil să întâmpine ceva probleme. Lui Harvath nu îi păsa că trăgătorul avea probleme tehnice sau nu reuşea să îşi fixeze ţintele. Plănuia să profite de acele pauze.

Când a ajuns la capătul cărării, şi-a aruncat privirea înspre drum şi atunci a văzut-o – era un vehicul de luptă improvizat, cunoscut cu denumirea de „Technical“. În cazul acela, era vorba despre o camionetă rablagită, vopsită într-un verde de camuflaj, care avea montată pe platformă o mitralieră de calibrul .50 şi canistre goale de benzină pe uşa din spate. Îndărătul trăgătorului se aflau alţi doi soldaţi, iar în cabina camionetei încă doi. Vehiculul era parcat aproximativ în acelaşi loc unde staţionaseră membrii LC1 atunci când îi opriseră iniţial rebelii.

Trăgătorul a declanşat o nouă rafală de gloanţe, iar Harvath a văzut imediat de ce congolezii stăteau pe loc şi nu avansau înspre maşinile Land Cruiser.

De la acea distanţă, arma lor era extrem de exactă şi de mortală. În plus, ei erau feriţi de orice atac pe care l-ar fi pornit Ash şi oamenii lui

în direcţia lor. Era o luptă unilaterală. Harvath intenţiona să schimbe situaţia.

S-a lăsat pe vine şi s-a pregătit. De îndată ce aceştia au început să tragă din nou cu mitraliera grea, el a ţâşnit din loc în direcţia drumului.

În viaţă existau puţine lucruri de genul „merge şi aşa“ care puteau fi considerate aducătoare de noroc. Unul dintre ele era potcoava de cal. Altul era grenada de mână. După ce i-a scos cuiul de siguranţă, Harvath a azvârlit-o sus, iar aceasta a descris un cerc în aer. Ar fi fost mulţumit dacă ea ar fi aterizat undeva lângă camionetă. Grenada aceea însă era perfectă şi a aterizat exact în partea din spate a camionetei.

Doar că nu *a explodat* imediat. De data asta, Harvath nu a rostit doar în gând cuvântul care rima cu „gutui“, ci l-a şi spus cu voce tare.

Toţi cei trei rebeli din camionetă s-au întors la unison, doi dintre ei cu puştile-mitralieră AK-47 în mâini. L-au observat imediat pe Harvath stând în mijlocul drumului. Apoi şi-au coborât privirile şi au văzut grenada. *În acel moment,* ea a explodat.

Camioneta, împreună cu rebelii şi cu lăzile de muniţie, a sărit în aer, transformându-se într-o minge uriaşă de foc.

Bucăţile de metal au zburat în toate direcţiile. Harvath i-a auzit pe Ash şi pe membrii „Echipei brutelor“ aclamând prin staţie, înainte ca unele dintre aceste bucăţi să aterizeze pe jos.

În timp ce stropii de ploaie sfârâiau pe dărâmăturile cuprinse de flăcări, Harvath a fugit înapoi în junglă ca să o recupereze pe Decker. Mick se afla deja acolo cu ea. Fuseseră urmăriţi pe cărare doar de trei rebeli, iar el îi omorâse.

S-a oferit să-l însoţească pe Harvath înapoi la tabără ca să vadă dacă mai existau rebeli, însă acesta i-a făcut semn cu mâna că nu era cazul. Îi omorâseră pe toţi cei care văzuseră vehiculele şi numele organizaţiei. Nu avea rost să rişte. Cea mai bună soluţie era să mărească distanţa între ei şi ceea ce se întâmplase. Să fie o distanţă considerabilă.

După ce a ajutat-o pe Decker să se ridice în picioare, Harvath şi-a aruncat puşca pe umăr şi s-a întors cu Jessica la drumul principal. Mick i-a urmat, fiind cu ochii pe cei şase congolezi, doar ca să se asigure că nimeni nu se va furişa pe la spatele lor.

Harvath intenţiona să aibă o discuţie cu Decker la momentul potrivit. Însă pentru moment, nu îşi dorea decât să urce în Land Cruiser şi să pornească la drum. Erau cu toţii extenuaţi şi uzi până la piele. Şi-ar fi dat salariul pe o lună pentru un duş fierbinte, câteva sticle cu bere şi un pat.

Însă mai trebuiau să aştepte câteva ore ca să se bucure de acest lux. Numai că orele puteau părea o veşnicie într-un loc cum era Congo,

mai ales că partea cea mai periculoasă a misiunii abia începuse.

CAPITOLUL 8

GENEVA, ELVEŢIA

Pierre Damien stătea pe terasa unui apartament luxos din Quai du Mont-Blanc şi admira priveliştea. Lacul avea o frumuseţe aparte în acea perioadă a anului. Într-o fracţiune de secundă, albastrul de safir al cerului se putea transforma în gri-oţel. În zona în care lacul se vărsa în râul Rhône, unul dintre reperele importante ale oraşului, fântâna uriaşă Jet d'Eau arunca în aer un jet de apă înalt de aproape o sută cincizeci de metri. Era un jet puternic, falic. Simboliza virilitatea pe care o simţea, chiar şi la cei şaizeci de ani ai lui.

Viaţa fusese darnică în privinţa lui. La fel şi lumea. Iar el intenţiona să întoarcă favoarea asta.

Înfăşurat într-un halat de mătase Gucci şi încălţat cu papuci din piele, Pierre îşi savura cafeaua espresso, încercând să se hotărască pe care dintre cele cinci ziare aşezate pe măsuţa delicată să-l citească mai întâi. „Mai pot aştepta", a hotărât el. Era ceva în legătură cu acea dimineaţă, deşi nu îşi putea da seama ce anume. Ceva de care îşi dorea să se mai bucure puţin.

A închis ochii şi a simţit briza răcoroasă care venea dinspre lac. Auzea zumzetul traficului de jos şi percepea un miros vag de fum de ţigară, de la vreun vecin nevăzut de pe vreo terasă nevăzută, care ieşise să tragă un fum.

Mirosul îl deranja. Nu doar pentru că era înţepător, ci şi pentru că reprezenta o invadare a spaţiului personal. Detesta fumatul. Era un obicei mizerabil şi egoist care pătrundea, neinvitat, în viaţa celorlalţi. Fumătorii aruncau mucurile pe trotuar şi pe străzi fără să se teamă de urmări, de parcă societatea le acordase o dispensă ce îi încadra într-o clasă specială căreia i se permitea să facă mizerie după pofta inimii. *Dezgustător.*

A deschis ochii, pregătit să răbufnească, însă a fost oprit de priveliştea care se zărea dincolo de uşile în stil francez, luminoase, dând spre terasă.

— Nu poţi ieşi afară aşa, zise el, zâmbind.

Tânăra şi-a înfăşurat cearşaful mai bine în jurul trupului gol.

— De ce?

— Vecini, membri ai conducerii, paparazzi cu aparate foto performante.

— Atunci, haide tu înăuntru, îl ademeni ea, zâmbindu-i la rândul ei.

— Aş mai bea un espresso.

Neluând în seamă avertismentul lui, ea a ieşit pe terasă şi a traversat-o până în locul în care se afla el.

Era un bărbat chipeş. Avea un trup cu o musculatură bine definită, o privire inteligentă şi gusturi impecabile. Ea se culcase cu bărbaţi mult mai tineri decât el, care nu avuseseră vigoarea lui. Vârându-şi degetele în părul lui cărunt şi des, s-a aplecat şi l-a sărutat pe buze. Sărutul ei prelung îi comunica intenţiile ei.

— Nu pot, zise el. Pune-ţi un halat pe tine şi vino alături de mine. Jeffrey ne va servi micul dejun aici.

— Nu vreau micul dejun, chicoti ea, zâmbind. Te vreau pe tine.

El i-a zâmbit înapoi.

— Trebuie să plec într-o jumătate de oră. Sună-l pe Jeffrey. Ia micul dejun împreună cu mine.

Ea nu se simţise niciodată confortabil în preajma asistentului. S-a desprins bosumflată de Pierre şi a intrat în apartament să facă ceea ce o rugase el.

Damien a urmărit-o cu privirea. Mersul ei legănat. Formele ei. Părul ei lung şi castaniu care se revărsa peste cearşaful imposibil de alb. Era o femeie splendidă. Dacă nu ar fi „vânat-o“ chiar el, ar fi putut spune că era prea frumos ca să fie adevărat. Viaţa fusese, întocmai, incredibil de darnică în privinţa lui.

Ea a revenit îmbrăcată într-un halat, decolteul făcând-o şi mai ispititoare. Preţ de o secundă, el a fost tentat să îşi anuleze programul de dimineaţă şi să se întoarcă în pat cu ea. Jeffrey şi-a făcut însă apariţia, aducându-le micul dejun, iar această prezenţă l-a trezit la realitate.

A aruncat o privire peste acte, a luat o îmbucătură din pâinea prăjită şi din oul fiert moale, apoi a sărutat-o pe frunte pe tânără şi a intrat în apartament ca să se îmbrace. Ştia că, dacă se vor săruta, el nu s-ar mai fi putut desprinde de ea.

Când a ieşit din clădire, Mercedesul lui negru îl aştepta în faţă. Gărzile de corp se aflau atât în maşina lui, cât şi în următoarea. Dimineţile în Geneva erau întotdeauna la fel.

Tânăra s-a aplecat peste balustrada rece din fier şi a privit cum vehiculele se îndepărtau. Când ele au ajuns la următorul cvartal, telefonul ei a scos un clinchet. Ştia cine îi trimisese mesajul, fără să se uite la ecran.

A aruncat o privire către celelalte clădiri, încercând să îşi dea seama unde se afla el. Ea nu îl întrebase. Oricum, el nu i-ar fi spus. Lumea spionajului nu funcţiona aşa. Totul era compartimentat – asemenea containerelor de pe un vapor.

Ea şi-a scos telefonul din buzunarul halatului. El voia să o

întâlnească înainte ca ea să meargă la muncă. El îi mai trimisese un mesaj cu o adresă. Ea o ştia. Era în drum spre biroul ei. Se mai întâlniseră acolo.

După ce a şters cele două mesaje, a intrat în apartament şi a făcut un duş. Şi-a ales hainele cu grijă în timp ce se ştergea cu prosopul. Lui „Bentzi“ îi plăcea albastrul.

Când a ieşit din clădire, a inspectat zona, aşa cum fusese instruită. Fără să se grăbească, s-a asigurat că nu o urmărea nimeni.

Îşi făcuse un obicei din a-şi schimba mereu traseul spre muncă. Nu avea importanţă dacă pleca de la Pierre, cum se întâmpla adesea, sau din apartamentul ei micuţ din cartierul Plainpalais, lângă Universitate. Dacă cineva ar fi intenţionat să o ia prin surprindere, ar fi întâmpinat dificultăţi în a alege locul potrivit.

Deşi ar fi ajuns mai repede la locul de întâlnire cu tramvaiul, ea alesese să meargă pe jos. Încerca să prevină inevitabilul.

Café de la Gare era în stilul unei braserii pariziene din anul 1900 şi se afla în micul hotel Montbrillant, situat la colţul unei străzi liniştite, cu vedere la intrarea din spate a gării.

Ben Zion „Bentzi“ Mordechai, supraveghetorul ei, şedea la o masă retrasă, sub tavanul din vitraliu, şi se prefăcea că citea ziarul în timp ce îi urmărea cu privirea pe clienţii care intrau şi ieşeau din cafenea.

Mordechai era un bărbat care nu ieşea deloc în evidenţă. Nu era nici înalt, nici scund, nici chipeş, nici neatrăgător. *Era,* pur şi simplu. Ăsta era avantajul lui. Acesta, şi o minte uimitor de ascuţită.

Singura lui trăsătură aparte, dacă o putem numi astfel, erau mâinile lui. Mai demult, el fusese luat ostatic şi torturat, iar fiecare deget îi fusese rupt. Mâinile îi erau uşor deformate. Dacă vremea era posomorâtă, iar el se simţea epuizat sau deshidratat, degetele îl dureau şi i se contorsionau, semănând cu rădăcinile unui copac noduros. Din fericire, în acea azi era timp frumos.

Aşezând ziarul pe masă, el a zâmbit şi s-a ridicat în picioare când ea s-a apropiat.

— Lenka, zise el, adresându-i-se cu porecla când o sărută pe obraji. Te-ai îmbrăcat în albastru pentru mine?

— Nu, minţi ea. A fost singura rochie curată care mi-a mai rămas la Pierre acasă.

El o cunoştea mult prea bine. Ştia că îl minţea, totuşi a continuat să zâmbească, renunţând la acest subiect. L-a chemat pe chelner, iar ei i-a făcut semn să ia loc, după care au comandat. Ea voia doar cafea. El a cerut o porţie de musli elveţian tradiţional şi o carafă cu apă plată.

— N-ai avut probleme pe drum încoace? o întrebă el de îndată ce chelnerul se îndepărtă.

— Niciuna, răspunse ea. Sper că nu mă aştepţi de mult.

Ea ştia că o aştepta de mult, însă nu a insistat asupra subiectului.

— Ştii de ce ţi-am cerut să ne întâlnim.

— Fiindcă îţi era dor de mine şi voiai să mă vezi, îl tachină ea, atingându-i în joacă antebraţul.

— Încetează, se răsti Mordechai, înlăturându-i mâna. De fapt, te-am văzut prea *des* în ultima vreme.

Ea îl dezamăgise, iar mustrarea era dureroasă.

— Problema este că nu am auzit nimic de la tine, Helena, continuă el, folosindu-i prenumele.

— Sunt atât de aproape, zise ea, apropiindu-şi degetul mare şi indexul. Mai am nevoie de puţin timp.

— Timpul a expirat. Te rechemăm la Tel Aviv.

Tânăra era uluită.

— Mă *rechemaţi?* repetă ea. Doar nu vorbeşti serios.

— Nu ţi se pare că sunt serios?

— Eşti gelos, Ben? Despre asta e vorba?

— Te rog.

— Te rog, ce?

— Ăsta nu este un joc, Helena, izbucni el.

— Cine spune că este?

— Mă faci să aştept, rochia albastră, îmi atingi uşor braţul cu mâna. Te cunosc.

Ea a început să se înmoaie sub privirea lui aspră.

— Nu ştii nimic, adăugă ea, lăsându-se pe spătarul scaunului şi încercând, astfel, să impună o oarecare distanţă.

— Eu te-am descoperit. Eu te-am instruit. Te *cunosc*.

— Dumnezeule, chiar *eşti* gelos. Cum se poate una ca asta? *Tu* m-ai trimis la Pierre. *Tu* mi-ai spus să fac tot ceea ce trebuie să fac. Amândoi ştim la ce te-ai referit.

— Asta nu schimbă lucrurile. Ai avut la dispoziţie suficient timp. Te retragem din misiune.

— Acum ştiu că mă minţi. Nu veţi renunţa la această operaţiune. Este prea importantă.

— N-am spus că renunţăm la operaţiune, replică Mordechai, aşteptând să fie serviţi şi chelnerul să se îndepărteze. Am spus că te retragem pe tine.

— Şi-apoi ce se va întâmpla? Crezi că agenta care mă va înlocui va avea brusc mai mult noroc?

Israelianul a inspirat adânc şi a confirmat:

— Dacă nu se va îndrăgosti de ţinta ei, atunci da.

Deoarece se simţea profund ofensată de această acuzaţie, ea nu se putu abţine să nu riposteze:

— E scandalos.

— Oare? întrebă Mordechai, aşezând o tabletă pe masă şi încurajând-o să se uite la fotografii.

Fireşte că o urmăriseră. Surprinzător era faptul că era filată chiar şi atunci când nu se afla în compania lui Pierre.

— Toate astea dovedesc că am făcut ceea ce mi-ai cerut.

— Dacă ai fi făcut *totul,* nu am mai fi avut această discuţie, preciză el.

— La naiba, Zion, nu e corect!

— Nu ne interesează *corectitudinea.* Este corect ca arabii să aibă petrol, iar noi stânci? Este corect că suntem singura naţiune de pe faţa pământului care trebuie să lupte *şi* să câştige în fiecare zi doar ca să poată supravieţui? Ţi se pare corect?

— Acum te îndoieşti de loialitatea mea faţă de Israel?

— Nu încerca să te joci cu mine, Helena, a întrerupt-o Mordechai. Ştim amândoi cum stai cu loialitatea. N-am avut niciodată o problemă cu asta. Atâta vreme cât respecţi ordinele.

— Ceea ce fac şi acum, insistă ea.

— Nu eu decid.

— Te rog, „Bentzi". Nu te-am dezamăgit niciodată.

— Tocmai de aceea este atât de greu.

— Dar nu trebuie să fie. Nu înţelegi?

Mordechai a privit-o cu atenţie.

— Nu ştiu sigur ce să înţeleg.

— *Oy!*[4] 4 Interjecţie în idiş, care înseamnă durere, oboseală, plictiseală, dezgust, resemnare etc. (n. red.) Acum o dai cu vina?

De obicei, lui i se părea amuzant atunci când ea folosea limba idiş. Existau momente în care ea părea la fel de israelită ca oricine altcineva de la Mossad, serviciul secret israelian, însă asta se datora firii ei cameleonice. Juca doar un rol, cum o făcea şi în acea împrejurare.

— Voi depune mai mult efort. Voi reuşi. Ai încredere în mine. Mă voi strădui mai mult.

— Întoarce-te în apartamentul tău, îi ordonă el. Sună la birou şi anunţă că eşti bolnavă. Nimic grav. Dacă Damian te va suna, spune-i că ţi-a venit menstruaţia.

Ea s-a strâmbat.

— Nu e prea ispititor.

— Tocmai.

— Eu tot cred…

Mordechai şi-a ridicat mâna, reducând-o la tăcere.

— Te întorci în apartamentul tău şi stai departe de Pierre Damien. Nu îl suni. Nu te duci la el acasă. Nici măcar să nu te gândeşti să te întâlneşti cu el „întâmplător" pe stradă. Acestea sunt ordinele pe care trebuie să le respecţi. Ai înţeles?

Helena nu a răspuns.

Mordechai a repetat cuvintele.

Într-un final, ea a dat afirmativ din cap.

— Bine. Te voi contacta de îndată ce vom hotărî cum să te scoatem din operaţiune, zise el, băgând tableta în geantă, apoi scoase câteva bancnote din buzunar, se ridică în picioare şi le aşeză pe masă.

— Nu-ţi termini mâncarea? îl întrebă ea.

— Ţinem legătura, răspunse Mordechai, întorcându-se şi îndreptându-se către ieşirea din cafenea.

CAPITOLUL 9

Detectase ceva în vocea ei. *Să fi fost melancolie?* Ben Mordechai nu era sigur şi încerca să-şi dea seama pe drum. Helena nu fusese niciodată ceea ce s-ar numi „o persoană stabilă“. Deşi reuşea să îşi ascundă bine problemele, din punct de vedere emoţional şi psihologic era un caz pierdut. Dacă Mordechai ar fi trecut prin ceea ce trecuse ea, probabil că şi el ar fi fost la fel.

Povestea ei era asemănătoare miilor de alte istorisiri din Europa de Est. Fete care fuseseră păcălite şi ajunseseră victime ale traficanţilor de carne vie. Proxeneţii profesionişti le ademeneau, convingându-le să îşi părăsească satele. Le promiteau slujbe de dădace la familii bune din Anglia sau din Franţa. În timp ce aşteptau în vreo ţară învecinată ca să primească aşa-zisele vize, fetele erau violate, bătute şi drogate.

Li se luau paşapoartele şi li se spuneau poveşti îngrozitoare despre ce vor păţi familiile lor rămase acasă dacă fetele vor alarma autorităţile. Întotdeauna existau familii care le aşteptau acasă. Proxeneţii rareori alegeau fete care să nu aibă legături importante, pe care să le poată folosi împotriva lor.

Odată aduse într-o stare deplorabilă, fetele erau trimise în ţări din întreaga lume. Helena ajunsese în Israel.

Era o pată pe onoarea naţiunii pe care puţini israelieni îndrăzneau să o recunoască. Realitatea însă vorbea de la sine. Atunci când situaţia se agrava, guvernul lua măsuri, doar ca apoi să închidă din nou ochii.

Helena fusese ţinută în Kiryat Arba, la sud de Cisiordania. Acolo, ea împreună cu alte fete a fost obligată să întreţină relaţii sexuale cu doisprezece până la cincisprezece bărbaţi pe zi. Unii dintre ei erau evrei. Alţii, palestinieni. Mulţi erau oameni de afaceri din Tel Aviv, pe care îi momiseră proxeneţii ei.

Dacă ea nu făcea ceea ce i se spunea, era bătută. Dacă nu îi satisfăcea pe clienţii ei, era bătută. Dacă era prea bolnavă ca să presteze, era bătută *şi* înfometată.

Odată, Helena se îmbolnăvise atât de tare, încât fusese cât p-aci să moară. Dacă fetele celelalte nu ar fi împărţit mâncarea cu ea şi nu ar fi îngrijit-o, nu ar fi supravieţuit.

Punctul culminant pentru Helena fusese atunci când una dintre fete, la care ea ţinea foarte mult, murise. Fata fusese omorâtă în bătaie de

unul dintre clienţi – un om de afaceri bogat, dar foarte beat. Proxeneţii ar fi trebuit să-i răspundă cu aceeaşi monedă bărbatului. Măcar aşa i-ar fi făcut dreptate fetei. În schimb, aceştia se descotorosiseră de trup şi îl şantajaseră pe bărbat. Cu banii obţinuţi, aduseseră încă două fete. Erau foarte tinere. Helena îşi mai amintea cum era să fii tânăr. Ajunsese la capătul răbdării. În noaptea respectivă, ea hotărâse să ia atitudine.

Din cauza constantelor ameninţări de terorism, mulţi israelieni deţineau arme în secret. Nu aveau voie să le aducă în bordel, însă clienţilor fideli, de încredere şi care plătiseră în plus li se permitea acest lucru.

Înăuntru exista o zonă specială în care se aflau nişte dulăpioare de mărimea unui revolver, unde erau închise armele. Mulţi dintre ei inventau scuze ca să nu le întrebuinţeze sau le ignorau, pur şi simplu. Un astfel de client era şi un client al Helenei. Acesta o plăcea mult. Sentimentul însă nu era reciproc.

De obicei, bărbatul servea câteva pahare de băutură înainte să vină, apoi alte câteva înainte să urce în cameră. Era un bărbat rău căruia îi plăcea sexul dur. În unele seri, el îşi făcea apariţia cu o husă pentru haine, iar vestea ajungea repede la urechile Helenei. Serile acelea nu se sfârşeau niciodată bine. Nu că serile celelalte de coşmar s-ar fi terminat vreodată bine.

Înăuntrul husei se afla rochia de mireasă a soţiei bărbatului. Din câte ştia femeia, rochia era pusă bine la păstrare, aşteptând să fie oferită fiicei lor mai mari. El o obliga pe Helena să o îmbrace în timp ce o vorbea de rău în absenţă pe soţia lui, zicând că se îngrăşase prea tare ca să mai încapă în ea. Bărbatul era bijutier şi îşi îndeplinea fantezia bolnavă aşezând pe degetul Helenei o replică a verighetei pe care o purta soţia lui.

Cu cât vorbea mai mult despre soţia lui, cu atât mai furios devenea. Cu cât furia lui creştea, cu atât mai mare durere îi provoca Helenei – până în acea noapte, când ea a izbucnit.

Cum se întâmpla de obicei, când bijutierul şi-a făcut apariţia, zvonul că bărbatul se afla la parter şi că adusese cu el husa pentru haine s-a răspândit repede. Când acesta a urcat la etaj, Helena era deja pregătită pentru el.

Bărbatul se clătina pe picioare şi avea ochii sticloşi. Era mai beat decât de obicei. Fata îi simţea respiraţia care puţea a alcool din partea cealaltă a încăperii.

Vârându-şi mâna în buzunarul jachetei, el a scos cutia mică din catifea şi i-a aruncat-o, spunându-i să-şi pună verigheta.

Ea s-a conformat şi a aşteptat ca el să-i dea husa în care se afla rochia de mireasă, ca să o îmbrace. Fata îşi plănuise fiecare pas. El însă nu i-a cerut să facă asta.

În schimb, şi-a desfăcut cureaua pantalonilor şi i-a spus să vină şi să îngenuncheze în faţa lui. Când Helena l-a întrebat dacă era sigur că nu voia ca ea să îmbrace rochia, bărbatul a început să se răstească la ea, jignind-o în fel şi chip.

Părul negru, cârlionţat şi aspru care îi acoperea trupul îl făcea să semene cu o maimuţă dezgustătoare. Ei îi venea greaţă numai când se gândea la el. De fapt, toţi bărbaţii care vizitau bordelul îi provocau greaţă atunci când se gândea la ei. Nu le judeca pe fetele care îşi căutau salvarea în drogurile oferite de proxeneţi, doar pentru a scăpa de acea viaţă de coşmar. De obicei, şi ea se droga. Nu şi în seara respectivă. Voia să aibă mintea limpede.

Această schimbare îi îngreuna şi mai mult „sarcina“, însă era uimitor cât de uşor puteai controla un corp atunci când îţi puneai în gând acest lucru.

Helena a îngenuncheat în faţa bijutierului şi s-a pregătit. El s-a clătinat pentru o clipă, încercând să-şi menţină echilibrul. Ea a ezitat, crezând că bărbatul va leşina. *Greşeală.*

Furios că ea întârzia să se apuce de treabă, bijutierul i-a tras o palmă în partea laterală a capului. Lovitura a fost atât de puternică, încât sângele a început să i se prelingă din urechea stângă.

Ea i-a aruncat o privire furioasă, dar şi şocată. Cât ai clipi din ochi, el i-a tras un pumn drept în faţă.

S-a auzit cartilagiul trosnind, iar sângele i-a ţâşnit din nasul spart.

El a împins-o cu atâta forţă, încât ea a căzut pe spate şi s-a lovit cu capul de pardoseală. Începea să-şi piardă cunoştinţa. Se lupta să rămână conştientă.

Bărbatul s-a dezbrăcat şi s-a aruncat pe ea. A aterizat cu toată greutatea, lăsând-o fără aer. Avea senzaţia că fusese strivită sub un zid din piatră.

Părul lui sârmos, ca lâna aspră, îi irita pielea. Simţea cum mâna lui mare îi pipăia cu brutalitate trupul, căutând locul unde picioarele ei se împreunau. Ea se chinuia să respire. Când şi-a recăpătat, într-un final, suflul, a început să se zbată, încercând să scape de sub greutatea lui. De îndată ce a reuşit să se elibereze, el şi-a înfipt dinţii în sânul ei.

Fata a scos un ţipăt, apoi s-a oprit. Şi-a căutat arma. Nu era cine ştie ce – o lamă de ras veche prinsă cu bandă adezivă de o periuţă de dinţi –, însă era tot ce avea la dispoziţie.

Înfigându-şi degetele în părul lui, i-a ridicat capul de pe pieptul ei şi l-a tras cât a putut de mult pe spate, expunându-i pielea moale a gâtului. Fără să mai stea pe gânduri, ea a acţionat imediat.

A înfipt cu putere lama şi adânc, pe urmă i-a aplicat o tăietură de-a lungul gâtului, începând de la urechea stângă până aproape de urechea dreaptă, până când periuţa de dinţi s-a rupt din cauza forţei cu care apăsa. Nu avea importanţă. Treaba era pe sfârşite.

Şi-a luat mâna din părul lui şi a văzut cum el şi-a ridicat mâinile în aer şi le-a dus cu disperare la gât. Dacă la început în ochii lui s-a citit surpriza, ulterior aceştia erau plini de groază.

Împingându-l cu toată forţa rămasă, l-a răsturnat într-o parte, încercând să se îndepărteze cât mai repede de el şi de sângele ţâşnind din rana fatală pe care i-o provocase. Chiar dacă i-ar fi sărit cineva în ajutor, tot nu ar fi putut fi salvat. Era un om mort.

Ea îşi ascunsese hainele de schimb în cameră. După ce s-a spălat repede la chiuvetă, s-a îmbrăcat cu haine curate.

A scotocit buzunarele bărbatului şi i-a luat portmoneul, ceasul şi bijuteriile. Chiar şi telefonul mobil, deşi nu avea pe cine să sune ca să vină să o salveze. Totuşi îl putea folosi ca să acceseze informaţii sau hărţi atunci când va avea nevoie. I-a mai luat şi arma.

Habar nu avea ce calibru sau ce marcă era. Ştia doar că era încărcată şi că bărbatul mai purta la el un încărcător de rezervă. După calculele ei, avea treizeci de gloanţe în total. Mai mult decât suficient.

Trăsese cu arma doar de câteva ori în viaţa ei. Avea un văr mai mare decât ea care fusese soldat. Uneori, când venea acasă în vizită, lui îi plăcea să se îmbete şi îi lăsa pe verişorii mai tineri să tragă cu pistolul lui.

Avea suficientă experienţă încât să ştie că trebuia să tragă închizătorul de tot, astfel încât acesta să preia glonţul din încărcător şi să-l introducă în cameră. Pistolul era însă armat, iar când ea a făcut această mişcare, glonţul a ţâşnit din ţeavă, înfigându-se undeva, poate sub pat.

Nu avea timp să îşi mai bată capul cu asta. Dacă tot ceea ce urma să facă depindea de un singur glonţ, atunci va eşua oricum.

Acoperindu-şi nasul cu un prosop mic ca să oprească sângerarea, Helena a înfăşurat un alt prosop în jurul pistolului şi a ieşit din cameră.

Uşa din spate era încuiată, dar oricum dădea într-o curte interioară mică, împrejmuită de un zid înalt de 2,5 m, prevăzut în partea superioară cu sârmă ghimpată. Singura ieşire era prin uşa din faţă. Dar singura cale de a ajunge la uşa din faţă era prin salon.

Helena renunţase de mult la Dumnezeu. Indiferent cât de mult îl implorase să o salveze, El nu venise niciodată în ajutorul ei. Ea se resemnase, crezând că o abandonase. În seara aceea însă, lucrurile păreau să stea altfel.

În acel moment, s-a rugat aşa cum nu se mai rugase niciodată: în timp ce a coborât scările şi a intrat în salon. A simţit privirile clienţilor şi ale fetelor aţintite asupra ei. Aceştia vorbeau în şoaptă între ei în timp ce ea traversa încăperea, cu prosopul la nas. Sângele i se prelingea pe gât din urechea stângă.

Era un adevărat spectacol, însă nu semăna cu niciunul pe care-l

văzuseră vreodată fetele din bordel. Era ceva normal ca fetele să primească bătaie. Se întâmpla adesea în acea breaslă.

Cert este că nu o mai văzuseră niciodată până atunci pe una dintre fete traversând salonul, îndreptându-se către musculosul de la uşă, scoţând un pistol semiautomat şi împuşcându-l în piept. Şoaptele s-au transformat în ţipete.

Helena a încremenit, neştiind cum să procedeze în continuare. Când uşa de la birou s-a deschis, un sentiment ciudat a pus stăpânire pe ea. Şi-a ridicat braţul şi a privit, aproape detaşată, cum pistolul s-a descărcat. Bărbatul a căzut secerat, la fel şi bărbatul din spatele lui când ea a tras din nou.

A simţit agitaţie în spatele ei, iar când s-a întors, i-a văzut pe clienţi năpustindu-se la dulăpioare ca să îşi recupereze armele. I-a împuşcat rând pe rând.

Din partea din spate a bordelului au răsunat ţipete când ultimii doi proxeneţi au dat buzna în salon cu puştile automate, convinşi că erau atacaţi de nişte terorişti. Helena a schimbat încărcătorul, a ascuns pistolul la spate şi i-a aşteptat.

Când i-au văzut faţa desfigurată, au eliminat imediat ipoteza că ea ar putea fi o potenţială ameninţare. Fata a arătat cu capul înspre dulăpioare.

Proxeneţii nu au stat prea mult pe gânduri. Au luat-o la fugă în direcţia indicată. De îndată ce aceştia au trecut pe lângă ea, Helena i-a împuşcat pe amândoi în ceafă.

Însetată în continuare de sânge, s-a întors în salon. Patru bărbaţi se lipiseră ca nişte laşi de peretele de lângă bar. I-a împuşcat pe toţi patru înainte să urce la etaj.

Ştia care fată se afla în fiecare cameră. A bătut la uşi şi le-a strigat să iasă. Le-a asigurat că erau în siguranţă. Când uşile s-au deschis şi fetele au ieşit pe hol, le-a cerut să stea deoparte şi i-a împuşcat pe toţi bărbaţii care mai rămăseseră. Apoi, fără să scoată un cuvânt, s-a întors şi a coborât la parter.

A zărit luminile oraşului prin uşa întredeschisă. *Libertate.* Dar fără paşaport şi fără cineva care să o ajute, unde credea că va putea evada? În acea clipă, nu mai avea importanţă. Tot ceea ce conta era faptul că putea fugi.

În timp ce se apropia de uşă, unul dintre picioare i-a rămas blocat între două cadavre. Sau, cel puţin, aşa a crezut.

Când şi-a coborât privirea, l-a văzut pe unul dintre proxeneţi. Jumătate din mandibulă îi era zdrobită, iar sângele i se scurgea dintr-o gaură din piept. Chiar şi aşa, îi mai rămăsese suficientă forţă ca să o apuce de gleznă.

În mâna cealaltă ţinea un pistol mic pe care-l păstra în buzunar şi pe care-l folosise în trecut ca să-i pocnească pe clienţii care nu respectau

regulile sau pe fete.

Helena a ridicat pistolul ca să-l elimine, însă a constatat că închizătorul revenise la locul lui şi că rămăsese fără muniţie.

Scuturându-şi piciorul ca să şi-l elibereze din strânsoarea lui, l-a călcat pe mâna cealaltă, ceea ce l-a făcut pe bărbat să lase arma din mână. Ea a ridicat pistolul şi a apăsat pe trăgaci, până când a golit tot încărcătorul.

Apoi a ieşit din bordel. Masacrul luase sfârşit. Însă restul abia urma să înceapă.

CAPITOLUL 10

Când a găsit-o Ben Mordechai, Helena era ţinută ostatică într-un hotel ieftin din Ierusalim, situat lângă Capela Înălţării Domnului. Telefonul mobil al bijutierului funcţionase ca un soi de GPS care îi condusese pe oamenii lui direct la ea.

La vremea respectivă, acesta lucra pentru Shin Bet, serviciul de securitate internă din Israel. Deşi văzuse cu ochii lui masacrul din bordel şi auzise de la celelalte fete ce se întâmplase, parcă tot nu îi venea să creadă. Era peste puterea lui de înţelegere cum o singură femeie, fără instrucţie, a reuşit să omoare atâţia bărbaţi şi să scape nevătămată.

Deoarece considerase aceste crime drept un atac terorist, echipa lui luase cu asalt hotelul la ora trei dimineaţa. I-au tras un sac pe cap, au urcat-o într-o dubă care aştepta cu motorul pornit şi au dus-o la o casă conspirativă ca să o interogheze.

În doar trei minute Mordechai a aflat că Helena nu fusese pregătită de vreun grup separatist şi nici nu intrase în ţară pe ascuns ca să omoare cetăţeni israelieni. Nu era teroristă.

Cu toate astea, era o criminală, iar acest lucru dădea naştere altor probleme.

Faptul că îl omorâse pe clientul care o abuzase în mod regulat constituia un caz care putea fi apărat în instanţă. Faptul că îi omorâse pe proxeneţii care o obligaseră să se prostitueze constituia un caz care putea fi, de asemenea, apărat în instanţă. Însă faptul că îi omorâse pe ceilalţi bărbaţi care se aflaseră în bordel, fie şi într-un acces de furie, era cu totul altceva. Şi mai grav era faptul că doi dintre oamenii de afaceri pe care îi omorâse erau personalităţi de vază.

Helena era o prezenţă incredibil de înduioşătoare. Cu tot răul pe care-l văzuse în lume, povestea ei l-a emoţionat până şi pe Mordechai. Voia să o ajute, însă nu exista decât o singură cale. A lăsat-o singură în camera de interogatoriu şi a ieşit ca să dea nişte telefoane.

Întorcându-se după o oră, i-a propus un târg şi i-a spus că îi părea rău, dar ea trebuia să ia o hotărâre pe loc. Nu îşi permiteau să-i îngăduie să se gândească. Dacă voia să scape de proces, trebuiau trase mai multe sfori.

Ea a acceptat oferta.

Helena a clacat de îndată ce Mordechai a părăsit încăperea ca să anunţe hotărârea ei. Scăpase de abuzuri, de bătăi şi de înfometare. Însă schimbase o robie cu alta. Încercând să întrezărească o rază de speranţă, ea s-a concentrat asupra faptului că familia ei se va afla în siguranţă. Dacă ăsta era singurul lucru bun din toată afacerea, atunci era mai bine decât nimic.

De acolo, au dus-o la un spital, unde Helena a primit îngrijiri şi a fost lăsată să se odihnească.

Mordechai o vizita în fiecare zi. Fusese internată în spital cu numele Yael, care avea să devină şi numele ei de cod. Însemna „a se înălţa“ în ebraică. Alesese acest nume datorită capelei lângă care o găsise. Era, de asemenea, şi un personaj biblic care salvase poporul evreu, distrugându-i duşmanul principal. Încă de la început, Mordechai a avut mai mare încredere în forţele ei decât ea însăşi.

După ce şi-a revenit, ea a trecut printr-o serie de transformări. Aşa cum Michelangelo se uita la un bloc de piatră şi vedea statuia din interior, tot aşa şi Mordechai întrezărea zeiţa care se ascundea în spatele acelor trăsături slave.

O echipă de chirurgi plasticieni i-a modelat şi i-a redefinit nasul, sânii, bărbia, buzele şi pometţii. În timpul procesului, aceştia au observat că fata suferise mai multe fracturi faciale, fără îndoială provocate de bărbaţii care o ţinuseră ostatică şi abuzaseră de ea în timpul călătoriei periculoase de care avusese parte până în acel moment.

El i-a adus familia să o vadă, găzduind-o timp de o săptămână într-o casă de la ţărmul mării. Tatăl, care era un antisemit înrăit, i-a învinuit pe evrei pentru toată experienţa traumatizantă de care avusese parte fiica lui. Nu a luat în calcul aspectul că propriii lui concetăţeni o răpiseră din casa lui de la ţară.

La sfatul lui Mordechai, ea nu le-a destăinuit părinţilor că fusese obligată să se prostitueze. Deşi aceştia ar fi putut bănui că fusese folosită pentru plăceri sexuale, „Bentzi“ a sfătuit-o să le explice că fusese răpită şi obligată să lucreze într-o fabrică. Şi că fusese bătută atunci când nu se supusese sau nu le făcuse pe plac patronilor. Înfăţişarea ei îmbunătăţită se datora mărinimiei unor chirurgi plasticieni evrei care îi reconstruiseră faţa. Niciunul din părinţi nu a întrebat-o despre sâni.

Ea le-a explicat că se simţise prea ruşinată ca să revină acasă. Că dorise să se vindece în urma traumei suferite, atât fizic, cât şi psihic. Între timp, îl cunoscuse pe Ben. Acesta conducea o organizaţie pentru drepturile omului, al cărei scop era cel de a anihila traficul de carne vie. Deoarece i se oferise o slujbă în cadrul organizaţiei, ea intenţiona să rămână în Israel.

Tatăl a început să se agite. Mama a plâns pe tot parcursul vizitei. Şi

Helena a plâns. Îi era greu să debiteze minciuni, însă erau necesare şi, cu cât le repeta mai des, cu atât erau mai puţin dureroase.

După ce părinţii s-au întors acasă, în satul lor, ea a început pregătirea serioasă.

Helena învăţa repede şi bine. Când Ben Mordechai a fost transferat de la Shin Bet la Mossad, a luat-o cu el. Era o agentă mult prea valoroasă ca să o lase pe mâna altcuiva.

Însă în acea misiune din Geneva, în timp ce se apropia de duba albă Ford Tranzit, el începea să-i pună la îndoială valoarea.

Înainte să apuce să prindă mânerul, cineva i-a deschis uşa şi el a urcat în maşină.

Doi agenţi tineri de la Mossad monitorizau o bază de date electronică. Lângă ei, şedea o roşcată voluptuoasă, de vreo cincizeci şi ceva de ani.

— Ai auzit tot? întrebă Mordechai, scoţându-şi transmiţătorul wireless şi aşezându-l pe o poliţă.

Ea s-a uitat la cei doi agenţi tineri ai săi şi a spus:

— Duceţi-vă şi aduceţi nişte cafea.

După ce bărbaţii au coborât din dubă, ea a scos un pachet de ţigări şi l-a servit şi pe Mordechai. Acesta a clătinat din cap.

Femeia a aprins ţigara, a tras din ea cu nesaţ şi a expirat fumul înspre un ventilator mic din acoperişul maşinii.

— Aş zice că avem o problemă serioasă.

Nava Iţik era director adjunct al Diviziei de Operaţiuni Speciale din cadrul Mossad-ului sau Metsada, după cum era cunoscută. În sarcina lor cădeau unele dintre cele mai periculoase misiuni desfăşurate de statul evreu. Pe lângă operaţiuni paramilitare, sabotaj şi războaie psihologice, divizia se ocupa şi de asasinate. Atunci când Nava Iţik considera ceva ca fiind „o problemă serioasă", de obicei ea apela la o forţă distrugătoare care să elimine acea problemă din calea Israelului. Pentru asta era plătită. Şi, în calitate de adjunct al ei, Mordechai era plătit să-i asculte ordinele.

— Dacă aş fi putut anticipa ce se va întâmpla, nu i-aş fi dat sarcina aceasta, zise el.

Nava a tras din nou din ţigară.

— Eu am anticipat, răspunse ea, suflând un nor de fum înspre ventilator. Deşi ştiu mai multe despre Pierre Damien decât ştie ea, probabil că tot aş intra în pat cu el.

— Aceasta a fost misiunea ei. Asta trebuia să facă, să se culce cu el. Însă nu trebuia să se *îndrăgostească* de el.

— Cred că s-a îndrăgostit de tine mai întâi.

Mordechai a fost luat prin surprindere.

— De mine?

— Tu ai salvat-o. Ai luat-o de la bordel. I-ai oferit stabilitate. Puţină

speranţă.

— Nu i-am dat de ales.

— A ales să aibă încredere în tine.

— A ales să *nu* meargă la închisoare, o corectă el.

— Eşti indisponibil emoţional, Ben. Orice femeie îşi dă seama de asta. O astfel de stare te face şi mai atrăgător.

— Mă supui unei psihanalize acum sau se vrea a fi un compliment ciudat?

— Nici una, nici cealaltă, răspunse Nava. Îţi spun doar adevărul. Indiferent cât de bine trage cu arma sau cât de bine luptă, este extrem de nesigură. Amândoi ştim asta.

— Toată lumea este nesigură. Dacă nu ai unele îndoieli, ceva nu este în regulă cu tine. O fi ea nesigură, însă este o persoană bună.

— Prostituata cu suflet de aur. Doar că nu mai este prostituată acum. Este o agentă. Agenta *noastră,* şi indiferent ce fantezie de genul: „Haide să ne jucăm de-a mama şi de-a tata“ sau „Fericiţi până la adânci bătrâneţi“ şi-o fi creat în mintea ei în legătură cu Damien, aceasta trebuie să ia sfârşit. Chiar acum. Israelul nu îşi poate permite fantezii.

— Crezi că despre asta este vorba? Că îl vede pe Damien ca pe o cale de scăpare?

— Dacă tot îţi cauţi o paraşută, de ce să nu fie de calitate superioară?

Mordechai a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Fireşte că mai există şi cealaltă posibilitate, aceea că încearcă să te facă gelos, sugeră Nava.

— De ce m-ar face gelos? întrebă el. Nu am niciun motiv să fiu gelos.

Nava şi-a ridicat mâinile în aer.

— OK, nu te enerva.

— Nu mă enervez. Vreau să se rezolve problema, atâta tot. Nu avem timp s-o luăm de la capăt. Dacă nu va reuşi, suntem terminaţi.

— Vrei să spui că Israelul e terminat.

— Israelul, Statele Unite, noi toţi.

La rândul ei, Nava a căzut pe gânduri.

— Poate reuşim să o motivăm altfel.

Mordechai nici nu voia să audă. Ţinea la Helena. Îl deranja faptul că se încerca o metodă prin care fata să fie manipulată. Îl deranja şi mai mult faptul că nu ar fi trebuit să se întâmple nimic din ceea ce se întâmplase. Ea îl dezamăgise, iar el, la rândul lui, o dezamăgise pe Nava. Era un eşec total.

— Trebuie să o trezim la realitate, continuă Nava. Să găsim ceva care să-i reţină atenţia indiferent ce va spune sau ce va face Damien.

Lui Mordechai îi treceau prin minte multe variante, însă niciuna nu

era bună. Indiferent ce idei perverse îi cutreierau gândurile, era convins că ale Navei erau şi mai perverse. Mult mai perverse.

— La ce te gândeşti? o întrebă el. Stimulente şi constrângeri? Vrei să pui mâna pe vreun membru al familiei sale?

Ea a clătinat din cap.

— Dacă vom face asta, o vom pierde pentru totdeauna. Am o idee mai bună.

Nava a stins ţigara şi şi-a aprins alta, apoi a început să-i relateze la ce se gândise.

Mordechai asculta uluit – nu ştia dacă o va putea urmări până la capăt. Era unul dintre cele mai rele lucruri care i se ceruseră să facă vreodată.

CAPITOLUL 11

CONGO

Ash şi echipa lui încropiseră o hartă cu o serie de case de oaspeţi şi cabane ale pădurarilor care se aflau între Bunia şi Clinica „Matumaini“. Asemenea unui arhipelag în oceanul întins şi agitat, acestea ofereau toate serviciile, de la mâncare şi odihnă la echipamente de comunicare şi refugiu.

Din cauza întâlnirii lor cu rebelii FRPI, ei hotărâseră să se întoarcă şi să aleagă un alt traseu. Nu puteau şti ce îi aştepta mai departe, pe drumul pe care-l aleseseră. Cu siguranţă, existau şi alte vehicule pe undeva. Ar fi fost imposibil să-i pună pe toţi rebelii pe care i-ar fi întâlnit într-o singură camionetă – oricât de mult le-ar fi încărcat cu oameni şi provizii în Congo.

Drumul de întoarcere a durat mai multe ore. Până când au ajuns la prima cabană a pădurarului, ploaia se oprise, iar soarele îşi făcuse apariţia. Era aproape amiază.

Jambo a coborât primul din maşină şi a dat mâna cu pădurarii, zâmbind şi urându-le toate cele bune în swahili. El a început să le relateze cum reuşise echipa să elibereze în acea dimineaţă una dintre camionetele blocate pe drumul spre Bunia şi cum acest lucru le luase mai multe ore. Aveau nevoie de odihnă şi de un duş. În proviziile lor se aflau mâncare şi apă, însă erau dispuşi să le plătească pădurarilor pentru ospitalitatea lor, precum şi pentru câteva sticle de bere. Bucuroşi să-şi mărească venitul, pădurarii s-au învoit şi le-au oferit prânzul din partea casei.

Harvath nu agrea ideea de a consuma băuturi alcoolice în timpul zilei, însă, având în vedere prin ce trecuseră, simţeau nevoia să se detensioneze. Şi-apoi, la fel ca şi abţibildurile false pe care scria „Nu transportăm arme“, lipite pe geamurile camionetelor Land Cruiser, faptul că beau bere în miezul zilei transmitea mesajul că nu reprezentau o ameninţare şi că nu aveau nimic de ascuns. Harvath dezlipise în urmă cu câteva ore abţibildurile cu CARE International de pe portiere. Nu avea de unde să ştie dacă se răspândise sau nu vestea printre ceilalţi membri ai FRPI. Cu cât vorbea mai puţin echipa lui, cu atât mai bine.

În cabana pădurarilor exista un singur duş, iar britanicii au lăsat-o politicoşi pe dr. Decker să se spele prima. Ea nu scosese o vorbă de

când scăpaseră, stătuse rezemată cu capul de geam tot drumul, cu ochii închişi, prefăcându-se că doarme.

În timp ce foloseau pe rând duşul, ei au instituit o patrulă neoficială, fiind atenţi la orice ar fi putut părea neobişnuit. Faptul că făceau o pauză ca să îşi încarce bateriile nu însemna că lăsaseră garda jos.

Deoarece pădurarii nu ar fi fost prea încântaţi dacă i-ar fi văzut cu arme asupra lor, britanicii îşi ţineau pistoalele Glock ascunse sub cămăşi. Harvath era neînarmat. El a lăsat descuiate portierele din spate ale LC1 şi s-a asigurat că nu se afla nimic pe banchetă. În cazul în care se va întâmpla ceva şi va avea nevoie de armă, va lua una de la pădurari sau va fugi la maşină să ia puşca ascunsă sub banchetă.

Se uita la pădurari în timp ce aceştia pregăteau masa de prânz. Când Jambo i-a spus cât cereau pe beri, Harvath a înţeles de ce masa de prânz era gratuită.

Apoi a fost adusă o pungă mică din plastic cu carne „proaspătă" şi Harvath l-a întrebat pe Jambo ce fel de carne era.

— Vânat, răspunse acesta.

Harvath a clătinat imediat din cap.

— Nici gând.

— De ce?

Carnea de vânat era calea prin care se răspândeau cele mai grave boli în Congo. Aceasta era misiunea lui şi nu avea de gând să rişte ca vreunul dintre membrii echipei lui să se îmbolnăvească.

— Te rog să le mulţumeşti pădurarilor din partea noastră, dar noi suntem vegetarieni.

Jambo l-a privit o clipă pe Harvath, întrebându-se cum va reuşi el să fie cât mai convingător, apoi s-a resemnat şi le-a transmis mesajul pădurarilor. Aceştia nu prea înţelegeau cum cineva putea refuza carnea de vânat, însă nu şi-au bătut prea mult capul cu asta. Însemna mai multă mâncare pentru ei, iar banii erau aceiaşi. Pădurarii încheiaseră un târg foarte bun.

Până când a venit şi rândul lui Harvath să facă duş, apa caldă s-a terminat. S-a spălat repede cu săpunul pe care şi-l adusese cu el, fiind atent să nu îi ajungă apă în gură sau în nas. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se îmbolnăvească.

Gândul ăsta l-a făcut să îşi reamintească de tabăra rebelilor şi de toţi acei bărbaţi care purtau măşti pe faţă. Decker credea că era vorba despre febră galbenă. Dacă doctoriţa avea dreptate, el nu trebuia să fie îngrijorat. Boala nu era transmisibilă decât dacă te pişca un ţânţar infestat, iar el îşi făcuse vaccinul. Dar dacă nu era vorba despre febră galbenă? Dacă era vorba despre ceva mai grav? Harvath a încercat să înlăture acest gând din minte.

În Congo, totul părea să fie acoperit cu un strat de praf de culoarea

lutului. El a oprit apa de la duş şi s-a şters cu singurul prosop „curat“ care mai rămăsese – un ştergar de mâini, de culoare verzuie, cu personaje dintr-un binecunoscut film american pentru copii. Când găsea frânturi din cultura occidentală într-un loc îndepărtat cum era Congo, îşi amintea mereu că lumea era mult mai mică şi mai interconectată decât conştientizau cei mai mulţi oameni.

Deşi nu se uscase prea bine, s-a îmbrăcat cu haine curate şi s-a alăturat echipei lui pentru „masa de prânz“.

Dacă Jambo nu avea nicio problemă să se înfrupte din carnea de vânat, ceilalţi membri ai echipei s-au servit cu frunze de manioc pregătite la aburi şi cu legume fierte.

După masa de prânz, pe când cele două „brute“ se odihneau pe verandă, fiind totuşi cu ochii în patru, Ash şi Mick le cereau informaţii pădurarilor despre zona înspre care urmau să se îndrepte.

Jambo s-a oferit să strângă masa. Pe când ducea grămada de farfurii ca să le aşeze în chiuvetă, Decker s-a apropiat de Harvath.

— Putem vorbi o clipă? îl întrebă ea.

Harvath a consimţit şi, luându-şi berea, a urmat-o afară.

Au luat-o pe o cărăruie acoperită cu pietriş care ducea la şopronul din spatele cabanei.

Odată ce s-a asigurat că bărbaţii de pe verandă nu îi puteau auzi, Decker a început să-l admonesteze.

— Să nu mai pretinzi niciodată că ai fi doctor. M-ai înţeles? Eu sunt doctorul şi eu comand aici.

Dacă Decker ar fi fost bărbat, Harvath fie i-ar fi râs în faţă, fie i-ar fi tras un pumn. Însă cum Decker era femeie, iar el se ghida după principiul că un bărbat nu trebuia să lovească niciodată o femeie – chiar şi pe una extrem de arogantă –, a ales prima variantă.

Ea i-a aruncat o privire fioroasă.

— Îţi vine să râzi? *Cum* îndrăzneşti?

Sosise momentul să o pună la punct.

— Dr. Decker, voi fi cât mai explicit, ca să nu existe neînţelegeri. Aceasta nu este o misiune medicală. Te afli aici ca să mă ajuţi *pe mine.* Asta înseamnă că faci ce spun eu, când spun eu. Dacă îţi spun să nu faci ceva, nu faci. Ne-am înţeles?

Privire ei fioroasă s-a transformat într-una încruntată.

— Aroganţa ta este uluitoare. Ştii asta?

— Aroganţa *mea?*

— Da, răspunse ea. Aroganţa *ta.* Nu tu ai înfiinţat Clinica „Matumaini“. Nu tu ai făcut eforturi inimaginabile ca să o deschizi. Nu tu ai pierdut prieteni foarte buni din te miri ce cauze. Aşa că, da, aroganţa ta este uluitoare.

Ea se afla în stare de şoc. Era singura explicaţie viabilă pe care a găsit-o el în acel moment. Întâlnirea lor cu rebelii ar fi fost

traumatizantă pentru orice civil, chiar şi pentru un doctor care fusese anterior corespondent de război.

Dacă mai adăuga la asta şi faptul că ea îşi manifestase deja grija în privinţa personalului Clinicii „Matumaini“, avea reţeta perfectă pentru o cădere nervoasă.

— Tocmai ai trecut printr-o experienţă destul de intensă…, începu Harvath.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu un aer de superioritate, izbucni ea.

— Nu-ţi vorbeşte nimeni cu un aer de superioritate.

— Nu zău!

Harvath trebuia să încheie acest subiect.

— Dr. Decker, voi fi mai îngăduitor cu tine după cele întâmplate, dar…

— Dar ce?

— Fie mă asculţi, fie te trimit acasă.

Această afirmaţie a părut să-i capteze atenţia doctoriţei.

Harvath a privit-o o clipă. Cunoscuse câteva femei emotive la viaţa lui, însă fusese întotdeauna de părere că era prea umilitor să dai întotdeauna vina pe emoţii. Oamenii şi certurile ascundeau, de obicei, ceva mult mai nuanţat decât asta.

Însă Decker părea să aibă o „hibă“. Habar nu avea de unde i se trăgea, însă nici nu voia să ştie. Era treaba psihologului şi a iubitului ei, Dumnezeu să-l ajute, să-i descopere sursa.

Pe Harvath îl interesa doar atât: dacă va accepta sau nu ordinele şi dacă se putea baza sau nu pe ea că va rezista până la sfârşitul misiunii. Nu îi plăcea să-i manipuleze pe oameni, însă atitudinea lui Decker îl determina să nu aibă nicio mustrare de conştiinţă în a lua măsurile adecvate. Înainte de asta însă, voia să lămurească anumite lucruri.

— După cele întâmplate în această dimineaţă, am avut noroc că nu a murit nimeni.

Ea i-a aruncat o privire ironică.

— Nu a murit nimeni? *Nimeni?*

Harvath a reformulat.

— Am avut noroc că nu a murit niciunul dintre noi.

— Deci *ei* nu contează.

— Rebelii?

— Da, bărbaţii aceia pe care i-ai ucis, pe care i-ai *ucis* cu sânge-rece.

„Dumnezeule mare“, a reflectat Harvath.

— Bărbaţii aceia erau luptători înarmaţi.

— Pe care i-ai ucis înainte să aibă măcar şansa să tragă înspre tine!

„Ce dracu’…“ Femeia asta *era* nebună.

— Ştii că exact asta este ideea, nu? Să-i împuşti înainte să apuce să

te împuşte ei pe tine?

De-a lungul vieţii, Harvath auzise unele afirmaţii incredibil de tâmpite, altele incredibil de ofensatoare, însă aceasta le depăşea pe toate.

— Crezi că mi-a făcut plăcere să-i împuşc pe bărbaţii aceia?

— Nu ştiu, răspunse Decker. Spune-mi tu. Mi se pare că te pricepi destul de bine la asta.

— Sunt priceput, dr. Decker, aşa cum sunt convins că şi tu te pricepi la ceea ce faci. Fiindcă asta este meseria mea.

Pe faţa ei a apărut o expresie triumfătoare, ca şi când l-ar fi prins debitând cea mai mare minciună.

— Doar că meseria mea este aceea de a *salva* vieţi.

— Şi a mea.

— Dar…, începu ea.

— Dar tot am omorât oameni? o întrebă el, întrerupând-o de astă dată.

Decker a dat afirmativ din cap.

— Am omorât şi voi mai omorî, deoarece unele vieţi sunt mai valoroase decât altele.

Pe faţa ei a apărut din nou acea expresie triumfătoare, însă aceasta a dispărut când Decker a auzit vorbele lui Harvath.

— Nu orice viaţă merită salvată, dr. Decker. De fapt, pentru unele nici nu merită să lupţi.

— *Toate* vieţile contează, replică ea.

— Şi viaţa unuia ca Hitler? Ca Stalin? Ca Mao? Ca Osama bin Laden?

— Bărbaţii pe care i-am întâlnit azi-dimineaţă nu erau ca Hitler, ca Stalin sau ca Osama bin Laden, răspunse ea.

— Aşa e, totuşi te-au legat de mâni şi de picioare şi ţi-au pus căluş la gură, nu?

Decker i-a ignorat întrebarea ca şi când s-ar fi înjosit dacă ar fi răspuns la ea. Modul ei de a gândi era mai periculos decât se temuse iniţial Harvath. Nu numai că sărise de bunăvoie din maşină şi intrase orbeşte în junglă cu un necunoscut care îi ceruse acest lucru, dar părea să-i lipsească şi orice urmă de sentiment de ruşine sau simţ al responsabilităţii pentru cele întâmplate din cauza nesăbuinţei ei.

Era pe punctul să o ignore complet, când ea a făcut o mărturisire interesantă şi i-a adresat o întrebare pe care puţini i-o adresaseră.

— Nu te înţeleg, spuse ea.

— De ce nu?

— Presupun că eşti spion sau soldat, sau ceva de genul ăsta?

— Sau ceva, recunoscu Harvath.

Ea l-a privit îndelung şi intens, ca şi când răspunsul la următoarea ei întrebare ar fi trebuit să i se citească deja pe chip pentru ca ea să-l

creadă.

— De ce o faci? îl întrebă ea. De ce faci asta?

Nu era o întrebare amuzantă, însă Harvath a râs din nou.

— Nu m-ai crede, spuse el.

— Încearcă-mă.

Ea spusese „încearcă-mă“, nu „ai încredere în mine“. Existau mai multe explicaţii pe care i le-ar fi putut oferi ca să-i expună motivul pentru care alesese acel drum în viaţă.

Una dintre ele era dorinţa lui de a-l mulţumi pe tatăl său defunct, care rareori fusese acolo pentru el, deoarece acesta fusese mai mereu plecat în căutare de noi aventuri. O alta era acea dorinţă de a-şi depăşi mereu limitele. O alta însă îl constituia şi faptul că era, pur şi simplu, dependent de acel stil de viaţă şi era atât de convins de abilităţile lui, încât ajunsese să creadă că era singura persoană care putea duce la bun sfârşit misiunile grele.

Mai exista o altă explicaţie pentru care alesese acea meserie. Totul începuse pe vremea când era foarte tânăr şi locuia lângă un băiat cu tulburări de dezvoltare pe care copiii îl necăjeau în mod constant. Se autoproclamase protectorul lui, lucru care aducea cu el şi multe încăierări. Intrase de multe ori în bucluc, însă devenise şi un bun luptător.

Deşi voia să creadă că gestul lui era nobil, şi era, exista totuşi un anume grad de egoism în el. De obicei, se încăiera cu băieţi mai mari şi deseori era depăşit numeric. Cu toate astea, el îi bătea de fiecare dată, până când niciunul dintre ei nu l-a mai provocat şi nici nu a mai râs pe seama „prietenului“ său.

Abia după ce a mai crescut, el a înţeles că plăcerea cu care îi pocnea pe puştanii care se legau de prietenul lui defavorizat izvora din străfundul lui. Şi-ar fi dorit ca tatăl lui să procedeze la fel pentru el şi mama lui aşa cum făcuse şi Scot pentru acel băiat. Încerca să-l protejeze.

A conştientizat, de asemenea, că ceea ce el alesese în mod voit să facă pentru vecinul lui, tatăl său, soldat Navy SEAL, alesese în mod voit să facă pentru alţii. Vor exista mereu oameni care vor avea nevoie de protecţia altora. Adevărata nobleţe venea din a oferi această protecţie de bunăvoie. Odată ce a ajuns să accepte pe deplin această idee, drumul lui în viaţă a devenit extrem de clar.

El s-a uitat la Decker şi a continuat:

— Acasă se vorbeşte mult despre „Visul american“. Acesta nu există dacă cineva nu este dispus să-l apere.

— Ai dreptate, răspunse ea. Nu te cred.

„S-a dus naibii şi comunicarea“, a meditat Harvath. Nu că ar fi fost surprins. Îşi dădea seama că ei doi aveau perspective diferite asupra lumii.

— Lăsând deoparte părerea ta despre ceea ce fac eu, trebuie să ştiu dacă mă pot baza sau nu pe tine în ceea ce priveşte continuarea misiunii, zise el.

— Depinde.

— Îmi pare rău, dar am nevoie de un răspuns simplu: da sau nu. Fără evenimente neprevăzute, fără schimbări. Dacă nu vrei să asculţi ordinele, nu te luăm cu noi.

Decker a tăcut preţ de câteva secunde.

— Chiar am crezut că soldaţii aceia erau din armata congoleză. Nu m-aş fi dus cu ei dacă aş fi ştiut că nu erau.

Harvath nu ştia cum să interpreteze afirmaţia ei. Semăna cu o scuză. Indiferent care era explicaţia, acest lucru dovedea că era capabilă de introspecţie şi că problema putea fi rezolvată.

— Nu spun să nu îi ajuţi pe oameni. Aceasta este meseria ta. Înţeleg asta. Însă în acest moment, treaba noastră este să aflăm ce s-a întâmplat cu oamenii din Clinica „Matumaini“. Acesta este scopul nostru. Ne-am înţeles?

Indiferent ce furtună s-ar fi dezlănţuit înăuntrul lui Decker, aceasta părea să se risipească. Expresia de pe faţa ei s-a mai îmblânzit, iar atitudinea ei a devenit mai puţin agresivă.

— Ne-am înţeles, conchise ea.

Harvath s-a uitat la ceas şi a calculat câte ore de lumină mai aveau la dispoziţie. Dacă Ash şi oamenii lui vor fi de acord, el intenţiona să ajungă la clinică înainte de căderea nopţii.

Cu cât ieşea mai repede din Congo, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 12

După ce a negociat cu pădurarii preţul combustibilului şi al apei pe care le-au cumpărat de la ei, echipa a pornit la drum. Tipic pentru Congo însă, totul era bine până în momentul în care nu mai era.

Au traversat două râuri mai puţin adânci, doar ca să descopere că deveniseră mult prea încrezători cu privire la cel de-al treilea râu. Era mult mai adânc şi mai rapid decât celelalte. Apa ajungea până la nivelul geamurilor şi, la un moment dat, ambele vehicule au fost împinse în aval. Când au început să se legene şi şi-au dat seama că se puteau răsturna, Ash le-a transmis celorlalţi să se pregătească să-şi salveze pielea.

Din fericire, roţile grele ale vehiculelor au atins, într-un final, albia râului, ele şi-au recăpătat stabilitatea şi au ieşit pe malul celălalt. Scăpaseră de ce era mai greu. De acolo înainte, urmau doar făgaşe, hârtoape şi noroi.

Harvath a privit pe geam afară. Înainte să plece de la cabana pădurarilor, îşi verificase din nou telefonul mobil. Îl putea folosi conectându-se la un sistem prin satelit care îi permitea să trimită şi să primească mesaje, precum şi să dea telefoane, atât timp cât avea vizibilitate spre cer. Lara nu îi răspunsese la niciunul dintre mesajele pe care i le scrisese.

Nu îi plăcea faptul că se gândea la ea în timp ce se afla în misiune. Trebuia să separe lucrurile. Pe alţi contractori îi pedepsise pentru că făcuseră aceeaşi greşeală pe durata operaţiunilor. Dacă nu îţi păstrai mintea limpede în decursul misiunii, deveneai repede un soi de magnet care atrăgea problemele.

Nu îi stătea în fire aşa ceva. De obicei, era foarte „conectat". Un motiv era acela că ştia că Lara era supărată pe el, şi avea tot dreptul. Nu o condamna. El credea că era cea mai potrivită persoană care să ducă misiunea aceea la bun sfârşit. Însă lucrul ăsta era valabil pentru aproape toate misiunile în care-l trimisese Carlton Group. El o minţise însă atunci când îi spusese că nu avusese de ales.

Fireşte că avusese de ales. Ar fi putut refuza. Totuşi ideea era că nu voise să refuze. Acceptase acea misiune pentru că nu mai făcuse ceva asemănător. Îi plăcea provocarea. Ştia, de asemenea, că respectiva călătorie împreună cu Lara însemna mult mai mult decât a admira

culorile toamnei. Ea era pregătită să poarte acea conversaţie. El nu înţelesese cât de puţin îl interesa conversaţia în speţă decât atunci când ajunsese în Congo.

Indiferent câte contraargumente i-ar fi adus o femeie, la un moment dat ar fi fost obligat să facă o alegere. Nu putea să aibă o familie şi să îşi păstreze cariera. Observase acest lucru încă din copilărie. Era greu pentru toată lumea.

Însă ceea ce făcea Harvath în acele momente era diferit de ceea ce făcuse tatăl lui. Acesta intrase în ţări ostile însoţit de echipa lui, SEAL. Harvath însă intra adeseori singur în ţări ostile. Îşi asuma riscuri mai mari decât tatăl lui şi nu îşi putea imagina cum ar fi putut face asta ştiind că avea o familie acasă.

Mult timp îşi dorise şi el să trăiască „visul american“, însă în Congo nu mai era sigur cum arăta acel vis. Nu ştia cum şi l-ar fi putut trăi pe al lui şi să-l apere în acelaşi timp pe al celorlalţi.

De asemenea, îşi făcea griji referitoare la consecinţele realizării „visului american“. Faptul că ar fi avut o familie acasă l-ar fi determinat să nu îşi asume riscuri prea mari în misiuni? Asta i-ar fi adus lui sau altcuiva moartea? Sau era ceva mai mult de-atât? Oare îi era teamă că, în ciuda atâtor viziuni contrare pe care le avusese – ceea ce făcea şi în acel moment –, aceasta era menirea lui, şi nu aceea de a-şi întemeia o familie?

Era un gând pe care-l exilase într-un colţ întunecat al minţii, pe care nu îl alimenta niciodată, sperând că, dacă îl va ignora, acesta va dispărea într-o bună zi. Însă nu dispăruse. Dimpotrivă, era din ce în ce mai prezent.

El a înlăturat acele gânduri şi s-a concentrat asupra misiunii care-l aştepta. Era posibil să aibă o nouă dispută cu Ash şi cu oamenii lui.

Britanicii vor dori să-l însoţească până la uşa de la intrare a clinicii. Harvath nu putea permite aşa ceva, mai ales că ştia ce îi aştepta. Nu adusese cu el suficient echipament. Trebuia să-i convingă cumva să se retragă.



Virajul către drumul care ducea la Clinica „Matumaini“ era atât de slab semnalizat, încât au trecut pe lângă el. Au străbătut şase kilometri înainte ca Ash şi Mick să îşi dea seama că o luaseră în direcţia greşită. Aşadar, au întors vehiculele. Deoarece nimeni nu rărea jungla în mod regulat, aceasta înghiţea repede tot ce rămânea neîngrijit.

Drumul către „Matumaini“ era mai rău decât ceea ce văzuseră ei până atunci. Pe la jumătatea distanţei spre clinică, drumul era traversat de o porţiune de teren erodat adâncă de câţiva metri. Ash le-a spus lui Simon şi Eddie să aducă scările din metal legate de LC2.

În timp ce bărbaţii fixau scările, Harvath l-a tras pe Ash deoparte.

— Vreau să vorbim despre cum vom acţiona când vom ajunge la clinică, zise el.

— În regulă, fu de acord Ash fără să-şi ia privirea de la cele două „brute“. La ce te gândeşti?

— Vreau să acţionăm discret.

— Cât de discret?

— Doar dr. Decker şi cu mine.

— Faci cum vrei, tu eşti clientul, însă cred că este o idee proastă. Nu ştim la ce să ne aşteptăm. FRPI nu trebuie decât să caute repede pe internet informaţii despre CARE International.

— Asta în cazul în care vreunul dintre rebelii care au văzut abţibildurile de pe portiere a rămas în viaţă.

— Şi nu au comunicat prin staţii înainte să-i eliminăm.

— Dacă aş fi blocat într-un loc şi aş ascunde un comandant rebel grav bolnav, n-aş comunica prea mult prin staţie.

— Nici eu, fu de acord Ash, dar tot trebuie să luăm în considerare şi acest lucru. Am putea cădea într-o capcană. La naiba, mai avem doar câţiva kilometri, am putea cădea direct într-una.

— Tocmai de aceea aş vrea ca voi să staţi deoparte. Scoatem vehiculele de pe drum, instalăm tabăra, apoi dr. Decker şi cu mine vom merge până acolo pe jos ca să verificăm locul.

— Vreţi să vă duceţi în noaptea asta? După ce se lasă întunericul?

Harvath s-a uitat din nou la ceas. Până când vor găsi un loc unde să campeze şi să ascundă vehiculele, se va lăsa şi întunericul.

— Cred că este cea mai bună variantă.

— N-ar fi bine să rămânem toţi în tabără. Mick şi cu mine vă vom însoţi. Dacă veţi întâmpina probleme, veţi avea doi oameni înarmaţi cu voi. Cum ţi se pare ideea?

Dacă situaţia ar fi fost alta, i s-ar fi părut un plan minunat, însă Harvath şi Decker trebuiau să meargă singuri.

— Apreciez oferta, totuşi vom merge doar noi doi.

— Tu hotărăşti, conchise Ash, clătinând din cap.

Harvath i-a mulţumit, pe urmă au început să discute despre locul unde ar trebui să îşi instaleze tabăra. A accesat imaginile din satelit pe care şi le salvase în telefon, având grijă să nu dezvăluie pozele cu groapa de ardere, apoi i-a arătat britanicului locul unde credea că ar trebui să ascundă vehiculele şi să aşeze tabăra.

După ce „brutele“ au trecut cu vehiculele peste porţiunea de teren erodat, au fixat din nou scările la locul lor, pe urmă s-au afundat în junglă, luând-o înspre Clinica „Matumaini“.

Pe drum, Harvath şi-a schiţat în gând o listă cu echipamentele de care avea nevoie. Cea mai mare parte, în special chestiile „înspăimântătoare“ cum le numise Beaman, fuseseră deja vârâte în

două raniţe mari. Echipamentul pe care el şi Decker vor trebui să-l care era mult prea voluminos pentru o misiune de recunoaştere. Britanicii vor intra la bănuieli, însă Harvath s-a gândit că îi va putea folosi pe rebeli în avantajul lui.

Ash şi oamenii lui habar nu aveau ce se afla în raniţe. Li se spusese că erau pline cu echipamente medicale pentru Clinica „Matumaini“. Nu aveau motive să creadă altceva.

Harvath îi va informa că el şi Decker plănuiau să le ascundă în junglă, nu departe de clinică. Dacă rebelii se aflau deja acolo, personalul clinicii putea aştepta până când li se va oferi ocazia să meargă după ele. Dacă rebelii nu erau acolo, ei îşi vor goli raniţele, se vor întoarce la britanici, apoi vor aduce vehiculele la uşa de la intrare a clinicii şi vor livra restul echipamentelor.

Habar nu avea cum vor reacţiona Ash şi oamenii lui, însă atât timp cât aceştia făceau ceea ce le spunea el, nu îl interesa altceva.

Când mai aveau doi kilometri până la clinică, ei au ieşit de pe drum şi au înaintat cu maşinile câteva sute de metri în jungla plină de viaţă. Ciripitul păsărilor şi sunetele scoase de celelalte animale răsunau din toate direcţiile.

Simon şi Eddie au început să aşeze tabăra, în timp ce Ash şi Mick s-au întors la drum ca să acopere urmele. Nu era perfect, dar atâta vreme cât nu erau căutaţi în mod expres, nimeni nu avea să-i găsească.

Jambo s-a ocupat de pregătirea cinei. La fel cum procedaseră şi rebelii peste care dăduseră în acea dimineaţă, nici ei nu vor face foc de tabără. Mirosul de mâncare putea atrage prezenţa nedorită atât a oamenilor, cât şi a animalelor.

Jambo a folosit arzătoare Jetboil ca să încălzească apa. Când aceasta a ajuns la punctul de fierbere, el a turnat-o în pungile cu legume liofilizate, pe urmă le-a închis ermetic, astfel încât legumele să se opărească.

Harvath adusese mâncare din Statele Unite pentru el şi Decker. Detesta mâncarea semipreparată pe care o mâncau soldaţii, cunoscută şi sub denumirea MRE (Meals Ready to Eat). Deşi acronimul venea de la „Mâncăruri gata preparate“, soldaţii le spuneau „Mâncăruri respinse de toţi“. Aceasta era misiunea lui, iar el avea de gând să mănânce doar ce voia el.

Din cauza stresului la care era supus, de obicei, în timpul operaţiunilor şi pentru că nu voia să îşi piardă energia, el consuma alimente bogate în calorii. Prefera biscuiţii şi sosul. Scot i-a spus lui Jambo să fiarbă suficientă apă încât să-i ajungă pentru două pungi. Nu ştia cât timp vor lipsi. Nu avea de gând să acţioneze pe stomacul gol.

Pentru Decker, el cumpărase câteva feluri de mâncare de la o firmă nouă care pregătea preparate gastronomice destinate excursioniştilor,

cum ar fi ciuperci naturale cu risotto, fără gluten, precum şi somon marinat cu paste penne. Un presentiment îl atenţionase că va avea de-a face cu o mironosiţă pretenţioasă, iar din experienţă ştia că nimic nu ducea mai repede la eşecul unei operaţiuni decât o persoană care nu mânca bine. Această persoană nu numai că nu acumula aportul necesar de calorii pentru a funcţiona bine, ci se şi plângea constant că îi era foame.

În timp ce mâncarea lui era pregătită, el a scos două raniţe din portbagajul vehiculului LC2 şi le-a cântărit în mână. Amândouă erau grele. Decker va fi nevoită să suporte. Nu îi putea dezvălui ce conţineau şi nici nu le putea rearanja în văzul tuturor. Ea va trebui să aştepte. Odată ce se vor îndepărta de britanici, el îi va mai uşura din povară. Le-a pus deoparte şi le-a acoperit pe fiecare cu un poncho. Se pregătea din nou de ploaie.

Simon şi Eddie au prins câteva hamacuri de nişte copaci. Se puteau feri, astfel, de şerpi, iar prelatele de deasupra capului îi vor proteja de ploaie.

Harvath a aruncat în hamac un rând de haine uscate, un sac de dormit şi instrumentul multifuncţional CRKT. Încă de pe vremea când fusese soldat SEAL, el îşi făcuse obiceiul de a-şi curăţa echipamentul imediat după încheierea unei operaţiuni – inclusiv ghetele. Ingeniosul instrument multifuncţional avea la capăt un soi de scobitoare cu rolul de a înlătura de pe ghete kilogramele de noroi pe care le va aduce înapoi.

A aruncat o privire peste şirul de hamacuri. Cele două „brute“ făcuseră o treabă bună. Abia aştepta să se întoarcă în tabără, să îşi cureţe echipamentul, să se caţăre în hamac şi să doarmă – să lase în urmă misiunea de recunoaştere de la Clinica „Matumaini“.

Presupunând, fireşte, că totul avea să decurgă conform planului – Harvath ştia însă la ce să se aştepte, în special în Congo.

CAPITOLUL 13

Cel mai mare inconvenient pe care l-au avut de înfruntat în drumul lor spre clinică, în afară de raniţele grele, era cantitatea mare de apă pe care simţeau nevoia să o consume. Era esenţial să fie bine hidrataţi înainte să intre în clinică, însă nu se compara cu cantitatea de apă de care vor avea nevoie atunci când vor ieşi.

Harvath ştiuse că aspectul ăsta va constitui o problemă, chiar înainte de a pleca din State, şi îşi făcuse planurile în consecinţă. Nu se puteau baza pe fântâna clinicii. Dacă ea era secată, ar fi însemnat o sentinţă la moarte. Harvath văzuse suficiente fântâni ca să ştie că nu era bine să se bazeze pe una din Congo.

Dacă ar fi urmat râul îngust în amonte, unde acesta şerpuia prin spatele clinicii, s-ar fi abătut de la traseu şi şansele să dea peste vreun localnic ar fi fost mai mari, însă îi ţinea departe de drum, unde exista posibilitatea să dea nas în nas cu rebelii, plus că problema referitoare la apă ar fi fost rezolvată. Acest plan avea sens, mai puţin pentru dr. Decker.

— Nu poţi face asta, îl admonestă ea, când îşi dădu seama ce intenţiona el să facă.

— Stai să vezi.

— Chiar eşti un ticălos egoist, ştiai asta?

Harvath a tras aer în piept, aducându-şi aminte că un gentleman nu lovea niciodată o doamnă.

— N-ai mai văzut până acum o fântână cu apă nepotabilă? o întrebă el, uşurându-i greutatea din raniţă şi închizând-o la loc.

— Nu la asta mă refeream, ci la faptul că eşti dispus să arunci în râu ceea ce vom găsi. Ai habar câţi oameni ar putea muri din cauza asta?

Harvath a tras fermoarul unui compartiment al raniţei lui şi a desfăşurat patru găleţi din pânză.

— N-am nimic împotrivă dacă vrei să te instalezi mai departe de râu, îi zise el, aruncându-i două găleţi. Dar o să-ţi cari singură apa. Şi pe a mea, având în vedere că suntem parteneri.

Decker i-a aruncat o privire dispreţuitoare şi l-a întrebat pe un ton răstit:

— N-ai pic de obligaţie morală?

— Obligaţia mea morală este simplă: să descopăr ce s-a întâmplat la

Clinica „Matumaini“ şi să mă asigur că scăpăm de aici în viaţă. Nu mă interesează alte chestii.

— Ce-ai zice dacă am face din locul ăsta unul mai bun înainte să plecăm?

— Scrie asta pe un abţibild, răspunse el, ridicându-se în picioare şi întinzându-i raniţa. Ar trebui să o poţi căra mai uşor acum.

După ce Decker a luat raniţa, s-a simţit uşor vinovată că el i-o golise atât de mult. Luase din ea mai bine de 18 kilograme. În ciuda amabilităţii lui, era în continuare supărată pe el pentru că afişa atâta nepăsare faţă de localnici.

Înainte să apuce să mai spună ceva sau să-şi aşeze raniţa în spate, el şi-a pus rucsacul care era considerabil mai greu şi a luat-o înspre amonte.

Scot avea un răspuns pentru toate – chiar şi tăcerea lui reprezenta o soluţie. Era de-a dreptul enervant. Adevărata sare pe rană fusese însă morala pe care i-o ţinuse el în timp ce se îndepărtau de tabără. După ce o avertizase că nu mai voia ca ea să repete ceea ce făcuse în dimineaţa aceea, o ameninţase că o va lega de un copac şi o va lăsa acolo să o găsească pigmeii dacă nu-i va urma întocmai instrucţiunile. Îi spusese aceste cuvinte cu un zâmbet ştrengăresc, însă nu reuşise să o sperie. În schimb, ea citea în el ca într-o carte deschisă.

Era evident că Harvath avea probleme cu femeile, mai ales cu cele isteţe, realizate. Nu era decât un necioplit – un necioplit chipeş, ce-i drept –, dar tot necioplit rămânea.

— Hei, zise ea, grăbind pasul ca să-l ajungă din urmă în timp ce el îşi vedea de drum de-a lungul râului. Tot aşa amuzant eşti şi cu soţia ta?

— Nu sunt căsătorit, răspunse el, fără să se oprească.

— Mi-am imaginat eu, rosti ea pe un ton glumeţ.

Harvath a ignorat-o.

Au mers în tăcere vreme de douăzeci de minute, până când el s-a oprit şi şi-a verificat GPS-ul. A aruncat o privire în jurul lui, apoi i-a făcut semn doctoriţei să-l urmeze de-a lungul malului, iar pe urmă în junglă.

Era un traseu anevoios. El folosea maceta pe care o împrumutase de la Jambo ca să îşi croiască drum.

După câteva minute, Harvath s-a oprit şi s-a întors ca să se uite la ea.

— Suntem suficient de departe de râu? o întrebă el.

Decker a dat afirmativ din cap, neştiind dacă să fie sau nu mulţumită de sine. Ideea era că el ţinuse cont de vorbele ei.

— Bine, conchise el, dându-şi raniţa jos din spate. Merg să tai şi restul vegetaţiei. Du-te după apă.

Ea şi-a aruncat raniţa lângă a lui şi a luat-o înapoi pe cărare. Becul

roşu al lanternei ataşate de cap îi lumina calea.

În acest răstimp, Harvath a înşurubat stâlpii din PVC şi a agăţat acoperişul din plastic. Apoi a umplut canistrele cu pulbere şi a aşezat capacele lângă ele.

În urma îndelungatei lui experienţe referitoare la respectarea protocolului, era convins că nu mai avusese niciodată de-a face cu ceva atât de primitiv.

Solul fiind moale, a folosit maceta ca să sape un şanţ. Acesta avea scopul de a împiedica alunecările de teren în râu. Era o altă ofertă de pace. Decker avusese dreptate. Trebuiau să îşi ia toate măsurile de precauţie şi să stea departe de râu.

Dacă ea va începe să se plângă că substanţa se va infiltra în pânza freatică şi îşi va exprima nemulţumirea, el o va lega de copac şi îşi va ţine promisiunea, şi anume să o lase acolo ca să o găsească pigmeii.

Când Decker s-a întors de la râu, el terminase deja de pregătit zona operaţională, desfăcuse băşica uriaşă şi o fixase în chingi.

Scot i-a explicat fiecare pas şi, după ce a ajutat-o să umple prima canistră cu apă, i-a explicat ce avea de făcut în cazul în care el nu se întorcea într-o oră. Ea nu era prea încântată că va rămâne singură.

Harvath i-a dat maceta şi a pus-o să repete ceea ce îi spusese el. Ea a repetat cuvânt cu cuvânt instrucţiunile lui.

Decker se aşteptase ca, înainte să plece, să o mustre din nou în legătură cu cele întâmplate în acea dimineaţă, însă, spre surpriza ei, el nu a făcut-o. Harvath i-a zâmbit şi a asigurat-o că totul va fi în regulă. Apoi, punându-şi ochelarii cu vedere nocturnă, a intrat în junglă şi s-a făcut nevăzut.



Cu ajutorul coordonatelor GPS obţinute lângă râu şi al imaginilor din satelit pe care le salvase în telefon, Harvath îşi făcuse o idee despre locul unde se afla clinica şi despre cum trebuia să procedeze cel mai bine. În mai puţin de zece minute a localizat-o.

După ce a găsit-o, a rămas în junglă. Nu îndrăznea să pătrundă în luminiş. În mintea lui, clădirea era o ţintă. Nu avea de gând să acţioneze până când nu îşi lua toate măsurile de precauţie.

S-a târât până la marginea luminişului, a înlăturat vegetaţia şi a privit prin ochelarii cu vedere nocturnă. Nu a observat nicio mişcare şi, lucru şi mai neobişnuit, nu se auzea niciun zgomot. Era ca şi când până şi animalele ar fi evitat acel loc. Tăcerea era îngrijorătoare. Harvath a încercat să scape de acest sentiment.

S-a retras în junglă şi a ocolit perimetrul. Nu existau nici camioane, nici alte vehicule. Clinica nu era luminată. Părea complet abandonată.

Când a ajuns în partea de nord-vest a luminişului, s-a uitat la ceas.

Voia să verifice şi groapa de ardere, însă era în criză de timp. Nu ştia dacă Decker îi va asculta sau nu instrucţiunile. Dacă nu se întorcea într-o oră, aceasta pleca. Dacă ea pleca, el era nevoit să abandoneze operaţiunea. Deşi nu agrease ideea că Decker îl va însoţi, nu putea să nu recunoască faptul că misiunea asta era pentru două persoane.

Nu ar fi reuşit fără ea. Misiunea de recunoaştere însă ar fi fost incompletă dacă nu ar fi verificat groapa de ardere, prin urmare, a hotărât să insiste.

Simţise mirosul gropii cu mult înainte să o vadă. Mai exact, percepuse mirosul catalizatorului folosit. Kerosenul avea un miros aparte. Însă cel mai apropiat aeroport se afla la câteva sute de kilometri depărtare. *Cum naiba ajunsese kerosenul în inima junglei?*

Pentru moment, această întrebare rămânea fără răspuns. Apropiindu-se de groapă, s-a oprit în loc şi a ciulit urechile. Neauzind nimic, s-a furişat mai aproape ca să arunce o privire.

Nu era nici ţipenie de om, însă cineva fusese acolo. Şi venise cu vehicule grele, dintre care unul şenilat.

„Un buldozer“, s-a gândit Harvath. Nu era semn bun. Singurul motiv pentru care ai fi utilizat un vehicul atât de mare era dacă aveai o cantitate impresionantă de dezgropat sau de îngropat. Deşi nu îşi făcuse prea mari speranţe referitoare la personalul şi pacienţii Clinicii „Matumaini“, nu şi le pierduse complet. Când a descoperit însă că un buldozer ar fi putut fi implicat în cazul gropii de ardere, orice speranţă i s-a spulberat.

Îngrijorarea lui a sporit în momentul în care s-a gândit la cei care puseseră la cale presupusul atac împotriva clinicii. Combinezoane HAZMAT[5] 5 HAZMAT provine din limba engleză de la „hazardous materials“. (n. red.) ce protejează purtătorul de materiale periculoase, kerosen şi utilaje de excavat, toate arătau că era vorba despre o situaţie extrem de complicată.

Harvath voia să examineze mai bine groapa. De când văzuse imaginile iniţiale prin satelit, o întrebare nu îi dădea pace. Ceva nu se lega. *Să fi fost forma gropii? Partea unde era concentrată căldura?*

Din nefericire, nu mai avea timp la dispoziţie. Trebuia să se întoarcă înainte ca Decker să plece.

A făcut cale întoarsă cu paşi grăbiţi şi fără prea mult zgomot.

CAPITOLUL 14

Până când Scot a ajuns la Decker, ea umpluse deja canistrele cu apă şi aproape că făcuse plinul şi băşicii.

— Ce-ai văzut? îl întrebă ea. E cineva la clinică?

El a clătinat din cap.

— Nici ţipenie de om, răspunse el, apoi, arătând către găleţile goale, adăugă: Vrei să termin eu de umplut băşica?

— Mulţumesc, zise ea.

Harvath a luat maceta lui Jambo, a tăiat o creangă de grosimea unei bare de haine din dulap, a crestat-o la ambele capete, pe urmă, ridicând atât găleţile lui, cât şi pe cele ale lui Decker, a luat-o înspre râu.

Când s-a întors cu bara pe umeri şi cu câte o găleată la fiecare capăt al acesteia, a văzut-o pe Decker bând apă din unul dintre recipientele mari din plastic pe care le aduseseră cu ei.

— Vrei şi tu? îl întrebă ea, întinzându-i recipientul.

— Nu, bea-o tu pe toată, răspunse el, aşezând pe jos găleţile cu apă. Vei avea nevoie.

— Şi tu.

Ea avea dreptate. Era momentul potrivit să se hidrateze şi el. Aşadar, şi-a scos un recipient din raniţă, i-a răsucit capacul şi a dat pe gât jumătate din cantitatea de apă. Pe urmă şi-a îndreptat atenţia asupra chingii de pânză care ţinea băşica.

Un galon de apă cântărea aproape 3,85 kilograme. Deşi se gândise că vor avea nevoie de zece până la cincisprezece galoane, el adusese o băşică de patruzeci de galoane, pentru orice eventualitate. Fără să ia în calcul produsele chimice sub formă de pudră, a căror greutate era neglijabilă, băşica ajungea la peste 136 de kilograme.

Odată ajunşi la o distanţă „sigură“ de râu, el începuse să caute o porţiune de pământ mai ridicată, cu un copac suficient de rezistent. Aşa alesese locul în care se aflau în acel moment.

În fiecare cârlig de metal al praştiei el fixase câte o carabină, care, la rândul ei, era legată cu un cablu care ducea la un inel de ridicare. După ce a scos un dispozitiv cu clichet, Harvath l-a agăţat de o creangă, apoi s-a dus să ridice băşica.

Când a adus-o la nivelul dorit, a mutat suportul din PVC sub ea, a

desfăşurat furtunul şi a încercat duza. Deşi rece, apa era curată, iar presiunea, excelentă. A aşezat pe poziţie obiectele de care vor avea nevoie, pe urmă s-a întors la recipientul cu apă pe care-l aşezase lângă raniţa lui.

În timp ce el bea apă, Decker i-a aruncat un costum chirurgical.

— E timpul să ne îmbrăcăm, zise ea.

El s-a aşteptat ca ea să se retragă pe cărăruie sau în spatele prelatei opace fixate de ţevile de PVC, însă Decker nu şi-a bătut capul.

S-a dus lângă raniţa ei şi a început să se dezbrace încet. Din câte se părea, modestia nu era unul dintre punctele ei forte. Nici rafinamentul.

Harvath nu voia să se uite, însă nu se putea abţine. Felul în care ea îşi dădea jos hainele cerea o taxă de intrare şi cel puţin două pahare de băutură. Scot nu o prea plăcea, dar în momentul în care ea a tăcut şi a început să se dezbrace, el a conştientizat că femeia arăta chiar bine.

Singurul motiv pentru care el îşi mută privirea a fost acela că nu voia să-i dea satisfacţia de a şti că o privea.

În timp ce se dezbrăca, el se gândea să-i dea câteva ponturi legate de stil. Se îndoia că ar fi trecut pe listă o pereche de chiloţei tanga şi un sutien sexy dacă ar fi fost o femeie care urma să străbată jungla din Congo.

Scot a clătinat din cap în timp ce continua să se dezbrace. Era o pacoste, iar ea probabil că ştia acest lucru. Lenjeria ei, fără îndoială scumpă, era complet ineficientă şi nepotrivită în inima junglei. Decker trebuie să fi ştiut şi acest lucru.

Fireşte că juca teatru, numai că Jessica Decker hotărâse că spectacolul trebuia să continue chiar dacă se afla într-unul dintre cele mai neplăcute locuri din lume. El i-a dat totuşi o notă mare pentru efortul depus. Bărbatul care nu aplauda sau nu aprecia hotărârea ei de a păstra o notă de senzualitate nu merita să se numească bărbat.

Deşi nu avea nicio intenţie să-i lanseze vreo invitaţie, el a hotărât să mai arunce o privire pe furiş. Când a făcut-o, a descoperit că şi ea îi admira corpul.

Privirile lor s-au întâlnit. Erau amândoi dezbrăcaţi complet şi se priveau mai intens decât ar fi trebuit.

Harvath a fost cel care şi-a luat primul privirea de la ea. I-a venit din nou în minte acel cuvânt care rima cu „gutui“.

Poate pentru Decker nu era decât un joc, însă el ştia că trebuia să aibă grijă. Ar fi fost sinucidere curată. Cu toate astea, era uluitor cât de prosteşte se putea comporta până şi cel mai de neînduplecat bărbat.

Din fericire, când s-a uitat din nou la ea, Decker era aproape îmbrăcată. S-a dat din nou în spectacol când şi-a tras partea

superioară a costumului peste sâni şi apoi l-a netezit. Era o pacoste fără doar şi poate, iar ea *ştia* acest lucru. Harvath avea însă multe lucruri pe cap, prin urmare s-a concentrat asupra lor.

Alegând doar minimum de lucruri de care aveau nevoie, el i-a pregătit raniţa lui Decker şi a acoperit-o cu un poncho. Celălalt poncho l-a pus peste groapa pe care o săpase, astfel încât aceasta să rămână uscată. Nu mai plouase de când se despărţiseră de britanicii rămaşi în tabără. Pentru moment, Mama Natură părea să fie îngăduitoare cu ei sau, poate, nu le observase prezenţa.

Când Decker i-a spus că era pregătită, Harvath a luat-o înspre clinică.

Ideea era să se apropie cât mai mult cu putinţă înainte să îşi tragă pe ei costumele de protecţie în care le va fi extrem de cald. Se vor simţi bine timp de o jumătate de oră – însă chiar şi atunci vor avea impresia că vor fi expuşi la o temperatură de 100°C. Deshidratarea şi căldura reprezentau un factor de îngrijorare, tocmai de aceea băuseră apă. Odată ce vor intra în acele costume, vor fi nevoiţi să fie mereu cu ochii pe ceas.

Când au intrat în perimetrul clinicii, Harvath a aruncat o privire atentă în jurul lui, apoi şi-a scos ochelarii cu vedere nocturnă şi i-a dat lui Decker, ca să se uite şi ea prin ei. Scopul lui principal era acela de a o linişti. Dacă ea începea să se agite, stresul ar fi redus perioada de timp în care ar fi putut rezista în costum.

Al doilea scop era acela de a-i oferi ocazia să se familiarizeze din nou cu proprietatea şi să vadă dacă observa ceva nelalocul lui.

— Arată aşa cum îţi aminteşti tu? o întrebă el.

— În linii mari.

— OK. Haide să ne luăm costumele pe noi.

Despachetându-şi rucsacul, Harvath a împărţit echipamentele pentru *el* şi pentru *ea*. Deşi verificaseră deja costumele, mănuşile, măştile şi încălţămintea de protecţie ca să se asigure că nu existau găuri, rupturi sau alte defecţiuni, ei au controlat din nou fiecare echipament, pe urmă au făcut schimb, examinând fiecare ce făcuse celălalt.

Mulţumiţi că echipamentele nu fuseseră compromise, şi-au îmbrăcat costumul individual de protecţie, denumit şi PPE (Personal Protective Equipment).

Procesul necesita mai multe perechi de mănuşi sterile, fiecare pereche fiind prinsă cu bandă adezivă de costum. Banda adezivă trebuia aplicată într-un anumit fel, astfel încât să nu „se umfle“, lucru care ar fi facilitat pătrunderea unui virus sau a altui factor patogen mortal. Acesta era unul dintre motivele principale pentru care Harvath pierduse la vot, iar Decker fusese aleasă pentru acea misiune. Trebuia să mai fie cineva care să te ajute să-ţi pui costumul, dar şi să ţi-l scoţi.

Era, practic, imposibil să ţi-l scoţi corect de unul singur.

Decker exersase de multe ori în această privinţă şi ştia ce făcea. Ea i-a precizat lui Harvath care era rolul lui în calitate de partener.

Când el a întrebat-o la ce foloseau celelalte perechi de mănuşi, ea a început să-i explice că, deşi erau protejaţi în cazul în care mănuşile exterioare s-ar fi spart sau rupt, pentru a supravieţui, trebuiau să poarte mănuşi sterile pe sub cele exterioare, cu ajutorul cărora să poată ieşi din costum.

Întregul proces, până la momentul în care ajungeai să-ţi scoţi încălţămintea şi costumul, semăna cu o simulare de operaţie. Dacă făceai o mişcare greşită, jocul lua sfârşit. Totul se rezuma la parteneriat şi la încredere absolută.

Deşi Decker îl enervase la culme din cauza comportamentului ei din acea dimineaţă, în acel moment ea dădea dovadă de foarte mult profesionalism.

Doctoriţa i-a legat banda în jurul încheieturilor şi a gleznelor şi şi-a trecut mâinile peste costumul lui cu o precizie de expert. Indiferent cu câtă cochetărie intenţionase să îşi îmbrace costumul, aceasta dispăruse în acel moment. Jessica Decker se comporta ca un adevărat profesionist.

Tocmai ajunseseră la ultima etapă a procesului de sigilare, când Harvath a auzit-o înjurând.

La început, crezuse că făcuse el ceva greşit. Apoi a observat ce anume o determinase să reacţioneze aşa.

Un picur mare de ploaie aterizase pe ecranul care îi proteja faţa. Acesta a fost urmat repede de un altul, apoi de un altul. Norii se adunaseră fără niciun avertisment, iar ploaia a început să cadă. *Congo.*

— Trebuie să ne grăbim, dar cu grijă! strigă ea, încercând să acopere vacarmul. Să n-o dăm în bară.

Harvath i-a ascultat instrucţiunile, având mare grijă ca banda să nu se umfle. Lucrau la lumina lanternelor frontale pe care le legaseră de ramura unui copac, deci nu în condiţii optime. Ploaia nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

După ce a terminat, Harvath i-a făcut semn că totul era în regulă.

Decker şi-a cercetat cu atenţie cusăturile costumului, apoi pe cele ale îmbrăcăminţii de protecţie a lui Scot. Nu le mai rămânea decât să spere. Fie procedaseră ca la carte, fie nu. Vor afla acest lucru în timp.

Doctoriţa a făcut un pas în spate ca să-l lase pe Harvath să o ia înainte.

Costumul era extrem de incomod şi de voluminos, fapt ce îi limita considerabil mişcările. Se simţea ca un puştan din Vestul Mijlociu din comedia *Poveste de Crăciun,* a cărui mamă îl înfofolise cu mai multe rânduri de haine care să-l protejeze de frig atunci când se întorcea acasă de la şcoală.

Masca nu numai că îi afecta auzul, dar îi îngusta şi raza vizuală. Aproape că nu avea deloc vedere periferică.

În mod normal, ar fi trebuit să îşi verifice unul altuia semnele vitale înainte să îmbrace costumele, însă nu îşi permiteau luxul de a lăsa semnele vitale să hotărască dacă să plece sau nu în acea misiune.

După ce a pornit o cameră mică de înregistrare, Harvath a pătruns în luminiş, apropiindu-se cu mare precauţie de clinică.

Îi spusese lui Decker să-l atenţioneze imediat dacă va observa ceva nelalocul lui. El s-a uitat peste umăr la ea de două ori şi tot de două ori ea i-a făcut semn că totul era în regulă.

Din partea cealaltă a luminişului, clinica păruse o construcţie formidabilă, robustă. Cu cât se apropiau mai mult însă, cu atât mai dărăpănată şi mai degradată devenea. Harvath crezuse că ploaia care se prelingea pe ecranul de protecţie al măştii îi juca feste, totuşi nu era aşa. La fel ca toate celelalte clădiri din Congo, până şi această clinică medicală fondată de americani se afla într-o stare jalnică.

Deasupra acoperişului şubred de la intrare se afla o plăcuţă din lemn pe care stătea scris cu vopsea în franceză şi în engleză: „CARE INTERNATIONAL: CLINICA MEDICALĂ MATUMAINI".

Obloanele exagerat de albastre erau trase, iar faţada albă era scorojită şi ciobită. Uşa de la intrare, decolorată şi ea, era închisă. Harvath s-a oprit sub streaşină, şi-a şters ecranul frontal de ploaie şi s-a aplecat în faţă ca să cerceteze uşa.

— Ce e? întrebă Decker.

El a arătat cu degetul o urmă decolorată de 3 cm în jurul tocului.

— La un moment dat, cineva a lipit o bandă adezivă de uşă, explică el, apoi, privind cu atenţie ferestrele laterale, adăugă: Şi de ferestre. Rămâi aici.

Înainte ca Decker să apuce să răspundă, el păşise deja în ploaie ca să cerceteze şi restul clădirii.

Nu îi plăcea să fie lăsată singură, mai ales în faţa uşii de la intrare. Dacă era cineva înăuntru? Dacă persoana respectivă îşi făcea apariţia? Cum se va apăra? Decker a încercat să se liniştească.

În fond, era clinica ei. O administrase în trecut. Nu avea de ce să îşi facă griji.

Privind prin ploaie, s-a gândit la toţi acei oameni cu care muncise acolo, buni, muncitori, al căror singur păcat era acela că se născuseră în Congo. Nu putea înţelege de ce cineva ar dori să atace clinica. Era aceeaşi lipsă de noimă care o făcuse să renunţe la meseria de jurnalist de război şi să se alăture acelora care îşi ajutau semenii. Cu asta se ocupaseră la Clinica „Matumaini". Spera să poată face din nou acest lucru.

În depărtare a răsunat un bubuit de tunet. Decker s-a dat cu un pas în spate şi s-a lipit cu spatele de perete. Afară era beznă şi ploua cu

găleata. Nu putea distinge unde sfârşea perimetrul clinicii şi unde începea jungla.

Cu toate astea, cineva o urmărea. Avea convingerea asta. Simţise priviri aţintite asupra lor din momentul în care ieşiseră din junglă. Îşi dorea să fi avut maceta la ea. Ceva nu era în regulă.

De îndată ce i-a trecut acest gând prin minte, a auzit un zgomot de sticlă spartă în interiorul clinicii.

CAPITOLUL 15

Pe pervazul din stânga doctoriţei se afla o bară mică din oţel folosită pentru a propti fereastra atunci când era deschisă. A luat vergeaua. Nu era cine ştie ce armă, dar era mai bună decât nimic.

Înăuntru s-a auzit un alt zgomot, urmat de un sunet metalic şi de râcâitul lemnului pe piatră, în clipa în care uşa de la intrare a început să se deschidă cu un scârţâit.

S-a pregătit să lovească, însă a zărit conturul costumului lui Harvath atunci când acesta a ieşit din Clinica „Matumaini".

— Ce naiba faci? Am crezut că verifici exteriorul clădirii.

— Am văzut suficient. Haide înăuntru.

Decker l-a urmat. O parte din interior era luminată de o strălucire verzuie, fantomatică. Harvath adusese cu el o cutie plină cu beţişoare fluorescente, pe care a început să le arunce în diverse colţuri pe măsură ce înainta. Acestea ofereau suficientă lumină ca să poată vedea, însă nu destul de multă ca să poată fi observată de afară.

— Ce-a fost zgomotul pe care l-am auzit? întrebă Decker.

— Nimic, răspunse Harvath. A trebuit să sparg un geam ca să pot intra.

— Stai să îţi verific costumul.

— Sunt bine.

El începuse deja să se încălzească şi era indispus.

— Lasă-mă să-l verific, insistă Decker.

Harvath s-a conformat, iar ea şi-a scos lanterna prinsă de cap, a aprins lumina roşie şi a început să-l examineze cu minuţiozitate.

— Totul e în regulă.

— Mulţumesc, spuse el. Haide să vezi ceva.

A condus-o în pavilionul principal. Semăna cu un cimitir de rame metalice de pat. Toate saltelele fuseseră înlăturate. Nu existau nici cearşafuri, nici pături.

— Parc-ar fi trecut pe aici un roi de lăcuste, zise Decker. Au dispărut până şi plasele de ţânţari şi paravanele despărţitoare.

Toate ramele de pat zăceau înghesuite într-un colţ al pavilionului. Harvath şi-a scos un flacon mare cu lichid din rucsac şi a început să pulverizeze conţinutul în anumite locuri din încăpere.

— Ce-i aia? întrebă ea.

—Luminol. Interacţionează cu fierul din hemoglobină. Dacă există urme de sânge aici, substanţa va deveni albastru-fluorescent.

Decker a aşteptat, dar nu a văzut nimic. Nici Harvath.

—Acolo, rosti ea brusc, arătând cu degetul înspre un loc strălucitor dintr-un colţ. Şi acolo. Şi acolo.

Harvath s-a întors şi a privit fiecare loc indicat, precum şi altele care începuseră să strălucească între timp.

—Dumnezeule! exclamă Decker. E sânge peste tot!

—Linişteşte-te, replică Harvath, continuând să pulverizeze luminol prin încăpere.

S-a căţărat pe una dintre ramele de pat ca să poată pulveriza câţiva stropi şi pe tavan. Toţi s-au transformat în albastru strălucitor.

—Cum se poate aşa ceva? întrebă ea. Parcă tot pavilionul ar fi fost zugrăvit cu sânge.

—Nu chiar, opină el, apoi ieşi din pavilion şi traversă clinica, pulverizând la întâmplare cu luminol pereţii, uşile, pardoselile, ferestrele şi tavanele.

—Străluceşte peste tot, o auzi el strigând în urma lui. Fiecare lucru pe care-l pulverizezi.

Ea l-a ajuns din urmă în micul dispensar care era folosit şi pe post de laborator. Harvath a pulverizat un frigider mic şi gol, care a căpătat imediat o strălucire albastră.

—Nu înţeleg, spuse ea.

—Doar două substanţe pot face ca luminolul să strălucească aşa şi nu cred că este prima dintre ele.

—Şi care ar fi aia?

Harvath a pronunţat un *R* şi un *A* înainte să se abţină şi să răspundă:

—Excremente.

—Iar a doua? întrebă Decker.

—Înălbitor.

—Înălbitor?

El a încuviinţat.

—Cred că au dezinfectat locul. De la un capăt la celălalt. Mai cred că…, începu el, apoi tăcu, deoarece ceva îi atrase atenţia.

—Ce e?

Harvath i-a făcut semn să iasă din dispensar. Apoi s-a aplecat în dreptul frigiderului micuţ şi a zărit ceva sub dulapurile de pe peretele adiacent.

Deasupra frigiderului exista o margine ornamentală îngustă şi neagră din plastic, care începuse să se desprindă într-o parte. Harvath a dezlipit-o de tot.

Întinzându-se pe burtă, a vârât-o sub dulap şi, cu ajutorul ei, a tras afară obiectul care se afla sub el. Pe urmă l-a ridicat în aer,

examinându-l.

— Ce e? repetă Decker din prag.

Obiectul semăna cu o bomboană de mentă uriaşă, de mărimea unui puc, era ciobit şi părea ars în mare parte.

— A folosit cineva aşa ceva când ai fost aici?

— Nici măcar nu ştiu ce e.

Harvath a pulverizat obiectul cu luminol. În câteva secunde acesta a început să strălucească.

— Este o pastilă de înălbitor, preciză el.

— De ce s-ar afla aici?

— Dacă arunci una de-asta într-o tavă de plăcintă şi o aşezi pe un arzător de drumeţie, pastila ajunge în stare gazoasă. Fumul se răspândeşte peste tot, igienizând tot ceea ce nu a reuşit să facă înălbitorul lichid.

— Atunci, ai avut dreptate. Clinica a fost igienizată. Dar de cine? Şi de ce? Ce anume au curăţat?

Erau întrebări îndreptăţite, însă Harvath nu voia să-şi irosească timpul încercând să găsească un răspuns. Salopeta îi era udă leoarcă pe dinăuntru, iar broboanele de transpiraţie îi şiroiau pe frunte şi îi intrau în ochi. Voia să termine de cercetat locul şi să plece naibii de acolo.

În timp ce se retrăgea înspre uşa de la intrare, a reconstituit în minte ceea ce văzuse pe înregistrare. Deşi imaginile fuseseră filmate de afară, putea aproxima unde stătuseră atacatorii atunci când aceştia intraseră în clinică şi deschiseseră focul.

Deşi era stânjenit de costumul voluminos, Harvath a mimat un atac strategic, păşind înăuntru şi prefăcându-se că trăgea cu puşca.

Dacă atacatorii urmaseră acelaşi protocol ca şi el, aceştia şi-ar fi dorit să aducă unele modificări armelor. Era greu să foloseşti funcţiile performante ale armei dacă purtai mai multe perechi de mănuşi. Poate că le îmbunătăţiseră cu trăgace mai mari şi paturi mai generoase, ca să le poată manevra cu degetele lor groase, mai puţin abile.

De asemenea, exista posibilitatea ca pentru o misiune atât de rapidă, în care nu se aşteptaseră să li se opună rezistenţă, bărbaţii să fi întrebuinţat armele pe care le aveau, de obicei, în dotare sau la care avuseseră acces. Nu putea fi sigur.

Era sigur însă de ceea ce vedea pe peretele opus uşii de la intrare.

Judecând după piesele de mobilier împrăştiate în apropiere, acolo trebuie să fi fost recepţia, locul unde, cel mai probabil, veneau să se înregistreze pacienţii, fiind apoi invitaţi să ia loc pe unul dintre scaune şi să aştepte până când vor fi examinaţi de personalul medical al clinicii.

El şi-a trecut mâna peste perete.

— Ce vezi? îl întrebă Decker.

— Nu e ceea ce văd, ci ceea ce nu văd, răspunse Harvath. Nu există găuri de glonţ. Cel puţin, nu mai există. Priveşte.

Ea s-a aplecat şi a privit cu atenţie locurile pe care i le indica el.

— Atacatorii au fost profesionişti, continuă el. Au făcut „curăţenie“ totală. Au scos până şi gloanţele din pereţi, apoi i-au reparat şi i-au zugrăvit.

În timp ce Decker căuta indicii ca să îşi poată da seama ce se întâmplase la clinică, Harvath a cercetat cu atenţie pereţii şi pardoseala din pavilion şi a descoperit imediat dovezi că pereţii fuseseră reparaţi.

Era convins că atacatorii intraseră în clinică, îi uciseseră pe angajaţi şi pe urmă pe pacienţi. Nu era nevoie să mai întrebe unde fuseseră aruncate trupurile acestora, deoarece ştia deja.

Decker i s-a alăturat, venind din spatele clinicii, şi a clătinat din cap.

— N-am găsit nimic, zise ea.

— Nu mă miră, spuse el. Nu-ţi face griji. Am văzut suficient. Să ieşim de aici.

Decker a fost de acord, apoi au ieşit din clinică. Harvath a luat-o înainte.

După cum îi era obiceiul, s-a uitat încet şi cu grijă în jurul lui înainte să-i facă semn că putea să-l urmeze. Ploua în continuare şi, de îndată ce au ieşit de sub streaşină, picăturile de ploaie au început să le bată în ecranele de protecţie.

Ploaia nu îl deranja pe niciunul dintre ei. Amândoi erau pe punctul de a intra în şoc termic. Tot ce îi interesa era să iasă din acele costume.

După ce au intrat în junglă, au luat-o înspre locul unde pregătiseră canistrele. Harvath amestecase deja soluţia care se afla înăuntru, însă a ridicat fiecare recipient şi l-a scuturat bine înainte să apese pompa.

Era un proces chinuitor, mai ales când te simţeai atât de incomod. Dar cum vieţile lor depindeau de asta, şi-au luat măsuri suplimentare de precauţie şi nu s-au grăbit. Ajunseseră până în acel punct. Nu mai aveau decât puţin. Nu era momentul potrivit să sară peste etape.

Decker i-a reamintit lui Harvath să inspire adânc. Aerul era extrem de umed, însă el a ascultat-o. Doctoriţa a ridicat pompiţa prinsă de canistră şi a început să-l stropească de sus până jos.

El şi-a ridicat braţele în aer şi a descris încet un cerc. După ce a terminat, Decker l-a rugat să repete procedeul cu ea.

S-au decontaminat reciproc până când au golit două canistre pline cu soluţie. Apoi a urmat partea grea – să iasă din costum.

De-a lungul anilor cadrele medicale fuseseră infestate cu tot soiul de boli cumplite – nu pentru că nu ar fi fost protejate de costume, ci pentru că nu reuşiseră să şi le scoată corect.

Cu excepţia unui început de epidemie, următorul pas, cel mai periculos, era să ieşi din costum asemenea unui şarpe. Acest procedeu necesita o răbdare de fier, precum şi concentrare maximă. Decker l-a îndrumat încet şi cu grijă, explicându-i fiecare pas.

Au aruncat salopetele şi restul lucrurilor în groapa pe care o săpase el şi pe care o capitonase cu iască.

În timp ce Decker făcea duş, Harvath a vărsat peste grămada de echipamente o parte din kerosenul pe care îi rugaseră pe britanici să-l ceară pentru clinică. De îndată ce focul s-a înteţit, a intrat şi el la duş.

Stând sub jetul de apă, s-a săpunit din cap până-n picioare. Costumul de protecţie antichimică rezistase şi era convins că urmaseră corect toate procedurile de înlăturare a lui. Cum nu era ipohondru, nu a fost nevoie să-şi frece pielea până să şi-o înroşească.

A lăsat apa călduţă să i se prelingă pe gât şi pe umeri. Era bucuros că partea cu clinica se încheiase. Trebuiau să se întoarcă şi să verifice groapa de ardere, însă, în acel moment, era o chestiune lipsită de importanţă. Cel puţin nu mai era nevoit să îmbrace iar acel costum de protecţie antichimică. Avea, într-adevăr, impresia că fusese expus la o temperatură de 100°C.

Când s-a aplecat să ia sticla cu apă, în care amestecase pudră Gatorade şi pe care o lăsase lângă duş, recipientul nu mai era acolo.

S-a ridicat, moment în care a văzut-o pe Decker. Stătea acolo, goală, cu sticla de Gatorade în mână şi se uita la el. Apoi ea a intrat sub duş.

CAPITOLUL 16

Harvath era epuizat. La fel şi Decker. El voia să inspecteze groapa de ardere, deşi nu mai avea timp. Nu putea să o facă nici pe întuneric, nici pe ploaie. Sosise momentul să se întoarcă în tabără.

După ce şi-au săltat rucsacurile pe umăr, au luat-o înspre râu, făcând cale întoarsă pe unde veniseră.

Nu prea puteau vorbi din cauza ploii şi probabil că era mai bine aşa. Decker adusese deja în discuţie vizita la groapa de ardere. Voia să-l însoţească a doua zi dimineaţă acolo. Harvath habar nu avea ce văzuse în calitate de corespondent de război, totuşi a sfătuit-o cu toată convingerea să nu vină cu el. Existau anumite lucruri care nu puteau fi văzute. Odată ce ţi se fixau în minte, te însoţeau mereu.

Un alt motiv pentru care credea că era mai bine să nu meargă îl constituia relaţia apropiată pe care ea o avusese cu persoanele dispărute de la clinică. Judecând în baza puţinelor informaţii pe care le deţinea, el ştia că nu va fi o privelişte plăcută.

Decker însă era de neînduplecat. Intenţiona să meargă cu el, indiferent cât de mult ar fi încercat Harvath să o descurajeze. Văzând că nu avea nicio şansă să o convingă, a renunţat la acest subiect.

Când au ajuns în tabără, i-au găsit pe britanici şi pe Jambo şezând sub o prelată prinsă în triunghi de doi copaci şi de unul dintre vehicule.

— Cum a mers? întrebă Ash.

— Nu prea bine, răspunse Harvath. Trebuie să vorbim.

Britanicul i-a făcut semn să se retragă în celălalt vehicul Land Cruiser.

După ce a urcat, Harvath şi-a scos ponchoul şi l-a aruncat pe bancheta din spate.

Ash i-a întins un prosop, apoi l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a atacat clinica.

— În ce fel?

— Pare să fi fost o echipă de puşcaşi.

Britanicul s-a holbat la el.

— Rebelii? FRPI?

— Nu şi dacă au fost însoţiţi de echipe de igienizare.

— Clinica a fost igienizată?
Harvath a încuviinţat.
— Au scos până şi gloanţele din pereţi şi au acoperit găurile.
— Înseamnă că a fost un atac profesionist.
— Aşa se pare.
Nu avea nicio logică.
— Este o clinică de caritate, adăugă Ash. De ce ar irosi cineva astfel de resurse pe ea?
Harvath a ridicat din umeri.
— Habar n-am.
— Prostii.
— Vorbesc serios.
— Nu te cred, replică britanicul. Ne-ai ascuns chestii de când am ajuns aici. Nu cred nicio secundă că ai venit să faci o evaluare. Eşti aici să redactezi un raport după atac.
Deşi făcea parte din meseria lui să-i mintă pe oameni, Harvath detesta acest lucru. Ash avea dreptate. Scot îi ascunsese chestii. Era, pur şi simplu, modul în care trebuia să procedeze. În acel moment, avea nevoie de ajutorul bărbatului mai mult decât să ascundă şi alte secrete de el.
— În urmă cu câteva zile, CARE International a primit o înregistrare video, zise Harvath. În filmuleţ se vedeau patru bărbaţi înarmaţi intrând în Clinica „Matumaini“ şi deschizând focul.
— Cine a trimis înregistrarea?
— Nu ştim.
— Cine a filmat?
— Nu ştim.
— Când a fost înregistrată?
— Nici asta nu ştim.
Ash a mijit ochii în semiîntunericul din Land Cruiser, încercând să citească ceva pe chipul lui Harvath.
— Ce *ştiţi?*
— Ce ţi-am spus adineauri.
— Păi, nu mi-ai zis nimic în afară de faptul că au fost patru bărbaţi înarmaţi. Cum arătau? Erau negri? Albi? Mov? Cum erau îmbrăcaţi?
Harvath şi-a scos telefonul, l-a pornit şi i-a arătat filmuleţul.
— Alea sunt costume de protecţie antichimică, la naiba!
Harvath a consimţit şi a aşteptat până când Ash a urmărit înregistrarea până la capăt.
Britanicul nu era prea încântat.
— Decker şi cu tine aţi intrat în clinică, nu-i aşa?
— Nu-ţi face griji, îl linişti Harvath. Am purtat echipament de protecţie antichimică.
— Cum adică „Nu-ţi face griji“? Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştim.
— Aţi avut informaţii suficiente încât să vă aduceţi echipamente de protecţie antichimică, zise britanicul, apoi adăugă: De aceea aţi vrut ca noi să aşteptăm aici, nu-i aşa?
Harvath a consimţit din nou.
— Şi n-aţi considerat nicio clipă că merită să ne spuneţi şi nouă?
— Am primit ordin să n-o fac.
— Pe naiba!
— Ţi-am mai spus. Nici noi nu ştim ce se întâmplă, sublinie Harvath. Un scandal este ultimul lucru pe care şi-l doresc cei de la CARE.
— *Scandal?* Ăsta-i un incident internaţional, la naiba!
„Încearcă să explici asta Departamentului de Stat al SUA“, a reflectat Harvath.
— Ascultă, amice, bărbaţii aceia înarmaţi nu au intrat acolo blindaţi până-n dinţi doar ca să-i sperie pe băştinaşi. În clinică se întâmpla ceva rău de care lor le era frică.
— De acord.
— Aşadar, ce s-a petrecut acolo? Ce motiv ar avea nişte oameni înarmaţi şi îmbrăcaţi în costume de protecţie antichimică să îşi facă apariţia la clinică?
— Ai noştri nu ştiu. E doar o clinică medicală normală, punct. Cei de acolo nu tratau boli contagioase.
— Din câte se pare, cineva a crezut asta, replică Ash. Şi a fost cineva hotărât, deoarece, conform spuselor tale, după ce au făcut mizerie, au trimis o echipă să cureţe locul.
— Haide să restrângem lista posibilităţilor, propuse Harvath.
— Cum pot fi sigur că nu aţi contractat vreun virus sau ceva asemănător de prin clinica aia?
— Am purtat echipament de protecţie antichimică, ţi-am spus.
— Mi-ai zis multe lucruri.
Britanicul era furios. Şi Harvath ar fi fost dacă s-ar fi aflat în locul lui.
— Am purtat costume de protecţie antichimică şi am urmat cu stricteţe toate procedurile de decontaminare.
— Deci în rucsacuri aveaţi costumele astea, nu produse medicale?
— Corect, răspunse Harvath.
Ash a clătinat din cap.
— Cât despre atacatori…, continuă Harvath, însă Ash îşi ridică mâna, întrerupându-l.
— Comisionul nostru tocmai s-a dublat. Şi dacă voi afla că ne-ai mai ascuns şi altceva, îl voi dubla din nou.
— Va trebui să sun în State ca să obţin aprobare pentru asta.
— Nu negociem, şuieră Ash. Ne-aţi angajat invocând motive false şi

ne-aţi ascuns scopul misiunii. Comisionul este dublu. Dacă nu, strângem tabăra şi vă ducem chiar acum înapoi în Bunia. Ce alegi?

Lui Harvath nu îi plăcea să fie strâns cu uşa, însă bărbatul avea tot dreptul. El a acceptat comisionul cerut, pe urmă a revenit la subiectul anterior.

— Haide să restrângem lista posibilităţilor şi să vedem cine ar putea trimite un pluton de execuţie, apoi o echipă de curăţenie.

— Să o *restrângem?* Ar fi putut fi oricare serviciu străin de intelligence din prima lume sau din a doua lume, dacă tot veni vorba. Cum *ai putea* să o restrângi?

— Haide să vedem câte dintre ele operează în Congo.

— Dacă sunt deştepte, toate operează. Numai resursele minerale neexplorate din Congo au fost evaluate la peste douăzeci şi patru de trilioane de dolari. Asta înseamnă mai mult decât produsul intern brut al Statelor Unite şi al Europei laolaltă.

— La ce ţări anume te gândeşti? întrebă Harvath.

Ash a căzut pe gânduri.

— Începând cu australienii şi terminând cu elveţienii, toţi fac minerit aici. Asta îi include şi pe chinezi, şi pe japonezi. Până şi marocanii şi-au făcut simţită prezenţa.

— Dar care serviciu de intelligence ar trimite un pluton de execuţie?

Britanicul a clătinat din cap.

— Întrebarea nu este cine, ci, mai degrabă, *de ce?* Adică, de ce un serviciu străin de contrainformaţii ar fi interesat de o clinică medicală aflată în mijlocul pustietăţii?

Avea dreptate. Era aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi Harvath de când văzuse clinica. Poate că nu întrebarea era greşită, ci felul în care o punea.

— Haide s-o luăm de la capăt, propuse Scot. *De ce* ar trimite cineva un pluton de execuţie la o clinică medicală?

— Mi se pare destul de evident, răspunse Ash. Ca să se asigure că cineva sau *ceva* nu va scăpa niciodată de acolo. Judecând după costumaţia atacatorilor, pun pariu că ţinta lor era o persoană infestată.

Harvath era de aceeaşi părere.

— Să presupunem o clipă că încercau să oprească răspândirea a ceva. De ce nu au băgat clinica în carantină? De ce au tras cu armele?

Ash a căzut din nou pe gânduri, reflectând asupra întrebării. Într-un final, el a răspuns:

— Fiindcă este vorba despre ceva *extrem* de grav.

— Chiar dacă ar fi vorba despre ceva extrem de grav, replică Harvath, bagi victimele în carantină şi le oferi tot confortul posibil. Nu le omori.

— Atunci, care este răspunsul?

— Nu ştiu, zise el, frecându-şi tâmplele cu degetele mari.

Întreaga misiune începea să-i dea dureri de cap.

După ce s-a gândit mai bine, Ash a încercat să abordeze subiectul dintr-un alt unghi:

— Ai habar ce au făcut cu trupurile?

Harvath a încuviinţat.

— Iată următorul aspect pe care trebuie să-l discutăm.

CAPITOLUL 17

VINERI

Când Decker s-a trezit şi s-a dat jos din hamac, Harvath plecase deja. Îi luase cu el pe Ash şi pe Mick.

Harvath şi cei doi britanici au mers pe jos înspre groapă, lăsându-i pe Jambo şi pe cele două „brute" să strângă tabăra. Voiau să verifice perimetrul înainte să cheme şi restul echipei.

Ploaia încetase în timpul nopţii, iar primele semne ale zorilor vesteau o dimineaţă frumoasă. Harvath îşi dorea să ia totul ca pe un semn bun, dar avea suficientă experienţă încât să ignore astfel de lucruri. Ploaie sau soare, tot despre Congo era vorba.

La cererea lui Ash, au trecut şi pe lângă clinică în drumul lor. S-au oprit să arunce o privire de la depărtare, din junglă, însă doar pentru un moment, înainte să îşi continue drumul.

De îndată ce s-au apropiat de groapă, au simţit miros de kerosen. Deşi nu mai era atât de puternic cum îl percepuse Harvath în seara precedentă, acesta mai persista încă.

Au ocolit groapa, cercetând zona în semiîntuneric. Niciunul nu a scos vreun cuvânt. Cu toţii ştiau ce era locul acela. Îţi puteai da seama.

Ash l-a trimis pe Mick să supravegheze drumul, apoi a chemat şi restul echipei.

Razele soarelui tocmai începeau să se furişeze printre copaci, când şi-au făcut apariţia autovehiculele Land Cruiser de culoare albă.

Decker a coborât din LC1 îmbrăcată cu jacheta din blană de oaie şi cu o cană de cafea în mână. Părul îi era prins la spate, într-o coadă de cal. Şi-a arcuit spatele şi a privit leneş în jurul ei ca şi când tocmai se pregătea să participe la o cursă de alergare de 5 kilometri şi căuta masa unde se putea înscrie.

Pe urmă a simţit mirosul de kerosen şi trăsăturile feţei i s-au schimbat complet. Şi-a aţintit privirea asupra lui Harvath când acesta s-a apropiat de ea.

— Lumina va fi mai bună peste zece minute, zise el. Mai poţi decide încă să nu te implici în povestea asta. Le voi spune să ducă vehiculele de aici, iar unul dintre ei să stea cu tine.

Decker a clătinat din cap.

— Vreau să fac asta. Trebuie s-o fac.

Harvath nu avea de gând să i se opună.

-OK.

— Ce miroase aşa? întrebă ea.

— Kerosenul.

— L-au folosit ca să dea foc cadavrelor?

— Probabil.

Închizând ochii, s-a rezemat de el şi şi-a aşezat capul pe umărul lui.

— Nu este niciodată uşor să dai ochii cu moartea, nu-i aşa?

Era primul crâmpei de umanitate pe care el o văzuse la ea.

— Aşa este, răspunse Scot.

El ştia că britanicii se uitau la ei, dar nu îi păsa.

Însă, la fel ca majoritatea momentelor pline de semnificaţie, şi acesta a fost unul trecător. Decker şi-a îndreptat umerii, s-a întors cu spatele la el şi s-a dus în partea cealaltă a vehiculului ca să îşi bea cafeaua şi să privească răsăritul de soare.

Harvath şi-a scos laptopul, l-a aşezat pe bancheta din spate şi l-a pornit. Salvase deja înregistrarea de la clinică şi întocmise un scurt raport al situaţiei pentru Bătrân. Şi cum cerul era limpede, voia să-l trimită înapoi în State.

După ce a deschis ruterul WiFi, l-a aşezat pe acoperişul SUV-ului şi i-a potrivit antena. În timp ce aceasta căuta satelitul, şi-a pornit telefonul să vadă dacă nu primise mesaje.

De îndată ce ruterul s-a conectat, a aşteptat să vadă pe ecranul telefonului iconiţa pentru mesaje. Însă aceasta nu a apărut. A închis telefonul şi s-a concentrat asupra a ceea ce avea de făcut.

Împărţise înregistrarea în mai multe fişiere, astfel încât să o poată expedia mai uşor. Alegând seria de e-mailuri criptate, a apăsat pe butonul „trimite“, apoi a luat camera video. Soarele era suficient de puternic încât să poată vedea groapa.

După ce şi-a terminat de băut cafeaua, Decker şi-a scos din rucsac o cutie cu măşti chirurgicale performante şi le-a împărţit celorlalţi. Toată lumea a acceptat măştile de unică folosinţă, inclusiv Jambo şi „Echipa brutelor“, deşi aceştia urmau să păzească vehiculele şi să supravegheze drumul. Nu aveau de unde să ştie ce era în groapă sau ce plutea în aer în jurul ei.

Harvath se îndoia că ar mai fi rămas ceva în urma focului controlat cu ajutorul kerosenului. Totuşi, ştiind că fumul şi cenuşa ar putea avea efecte dăunătoare asupra sănătăţii, şi-a acoperit gura şi nasul cu masca.

Apoi a pornit camera de înregistrare şi a filmat urmele lăsate de roţi înspre şi de la groapă. Deşi în locul dârelor rămăseseră nişte bălţi de noroi roşu, îţi puteai da seama cu uşurinţă ce fel de utilaj fusese folosit.

După ce a obţinut probele, el s-a dus la Decker şi, împreună cu Ash

şi cu Mick, s-au apropiat de groapă.

Parcă ar fi fost o procesiune solemnă. Nimeni nu vorbea. Deoarece soarele se ridicase pe cer, puteau vedea în faţa lor firicele de fum ridicându-se din când în când în aer. *Dar după atâta ploaie, cum era posibil aşa ceva?* Răspunsul îngrozitor a venit la scurt timp.

Asemenea terenului pe care-l străbătuseră deja, zona din jurul clinicii era şi ea în pantă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre locul unde personalul arunca gunoiul. Era o porţiune îngustă, aflată la poalele unui deal abrupt din apropiere. Stomacurile li s-au întors pe dos când au văzut ce se întâmplase cu dealul.

În ciuda faptului că purtau măşti, mirosul de kerosen era în acele momente extrem de puternic. Harvath a aruncat o singură privire şi a înţeles care era motivul.

Folosiseră, într-adevăr, un buldozer, însă nu pentru a îngropa cadavrele, ci de a amenaja un crematoriu sinistru.

Utilajul „muşcase“ din poalele dealului ca să creeze un soi de cuptor. Harvath a urcat până în vârf, lăsându-se ghidat de miros. Decker l-a urmat. În scurt timp, el a descoperit butoaiele goale de combustibil, ascunse sub un şopron improvizat. Fiecare era prevăzut cu o gaură mică.

La câţiva metri mai încolo, a dibuit galeria de ventilaţie, iar în acel moment a ştiut exact ce căuta. Ştia, de asemenea, de ce imaginea din satelit îl indusese în eroare.

—Ce e asta? întrebă Decker, în timp ce el filma.

—Un fel de cuptor uriaş.

—Adică o sobă portabilă?

Harvath a arătat către galeria de ventilaţie, apoi către butoaie.

—Oxigenul a fost aspirat de la poalele dealului prin această galerie de ventilaţie. Butoaiele găurite, pline cu combustibil, au alimentat focul. Cu cât focul a fost mai puternic, cu atât mai mult oxigen a fost aspirat. Cu cât a fost aspirat mai mult oxigen, cu atât mai mult s-au dezlănţuit văpăile. Trebuie să fi fost o temperatură uluitoare; cred că tot ce s-a aflat înăuntru s-a făcut scrum.

—Inclusiv cadavrele?

—Dacă le-au stivuit corect.

Decker a simţit brusc că i se făcea rău.

Harvath a observat că ea devenise lividă.

—Te simţi bine? întrebă el.

—Îmi voi reveni.

—Eşti sigură?

Ea a confirmat.

—E din cauza mirosului de combustibil. Putem coborî?

—Sigur, răspunse el, oferindu-i braţul.

Decker l-a luat de braţ, dar i-a dat drumul când cărarea a devenit

prea îngustă ca să poată merge alături.

Când au ajuns la poalele dealului, i-au zărit pe Ash şi pe Mick care examinau cu atenţie ceva la marginea gropii.

Văzându-i pe americani apropiindu-se, Ash şi-a ridicat mâna, făcându-le semn să se oprească.

— Nu vreţi să vedeţi asta, îi avertiză el.

— Ce să vedem? întrebă Decker, pe un ton hotărât.

Mick s-a întors şi a încercat să-i taie calea, însă ea l-a dat la o parte.

După ce a aruncat o privire, ea a trecut în fugă pe lângă Harvath, ţinându-şi mâna peste mască, oripilată. Câteva secunde mai târziu, a început să vomite.

— Eşti bine? o întrebă el, dar ea îi făcu semn cu mâna să o lase în pace.

Scot s-a uitat la Ash, care i-a făcut semn să se apropie şi să vadă ce descoperiseră. Harvath ştia că nu va fi o privelişte frumoasă.

Bărbaţii s-au dat la o parte când el a ajuns lângă ei. Pe jos, la picioarele lor, se aflau trei cranii de copii. Mai încolo, se găsea o grămadă de oase, la fel de mici.

Pierderile de vieţi nevinovate erau o tragedie, însă când venea vorba despre copii era şi mai dureros.

Deşi nu îi venea să facă asta, Harvath a luat camera video şi a filmat totul. Exista un lucru care nu avea logică – dimensiunea gropii. Dacă intenţionai să ucizi doar oamenii din clinică, de ce ai fi avut nevoie de o groapă atât de mare? Părea ilogic.

Tocmai înregistra de aproape, când Mick l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu dr. Decker?

Harvath a oprit înregistrarea şi s-a uitat în jurul lui. Nici el nu o vedea nicăieri.

— Poate s-a dus să-şi ia altă mască, replică Ash. Sau o periuţă de dinţi.

„Poate că are nevoie de o pauză“, s-a gândit Harvath. Priveliştea era greu de digerat.

— Mă duc s-o caut, zise el, întinzându-i camera video lui Mick.

— Să nu vă aventuraţi prea departe, îl avertiză Ash.

Îndepărtându-se de groapă, Harvath a privit în sus, înspre vârful dealului, unde se aflau butoaiele cu combustibil. Se îndoia că ea ar fi mers acolo, totuşi urcă dealul ca să se asigure. Nici urmă de doctoriţă.

Trebuie să se fi întors la vehicule. A coborât de-a lungul cărăruii şi când a ajuns la poalele dealului a luat-o înspre locul unde se aflau maşinile.

Însă când s-a apropiat şi i-a văzut pe toţi, în afară de Decker, a intră în stare de alertă.

După ce Jambo, Simon şi Eddie i-au confirmat că nu o zăriseră, el le-a transmis prin staţie lui Ash şi Mick îngrijorarea lui.

CAPITOLUL 18

Eddie şi Simon erau nişte excepţionali căutători de urme. Pornind din locul unde Decker fusese văzută ultima oară, aceştia au verificat zona centimetru cu centimetru până când au dat de urma ei.

Decker o luase către vehicule, apoi, dintr-un motiv sau altul, îşi schimbase drumul. Nu înţelegeau de ce. Pe urmă au descoperit un alt set de urme. Ea urmase pe cineva.

Persoana respectivă părea să o conducă pe Decker înspre vest, departe de groapă. Harvath s-a înfuriat din nou pe ea. *Ce făcea?* Îi explicase cât se poate de limpede. *La naiba!* Părea hotărâtă să-i omoare pe toţi, inclusiv pe ea.

În scurt timp însă, ei şi-au dat seama că nu ăsta era cel mai grav lucru. După două sute de metri de căutări, Eddie a descoperit un al treilea set de urme. Decker fusese urmărită.

Ash le-a făcut semn să se despartă. El, Simon şi Mick au intrat în junglă prin lateral, în timp ce Harvath şi Eddie au luat urma lui Decker, încercând să micşoreze distanţa până la cel care o urmărea pe ea.

În ciuda staturii lui, Eddie se mişca incredibil de repede. Fugea cu buzele întredeschise, barba lui neagră scoţându-i în evidenţă cei doi canini ascuţiţi care-l făceau să semene cu un vampir uriaş.

Deşi Harvath s-a împiedicat de două ori din cauza cărării năpădite de iarbă, Eddie nu şi-a pierdut niciodată echilibrul. Semăna cu un jaguar uriaş care traversa în fugă jungla.

Pe urmă, fără niciun avertisment, el a rămas ţintuit locului şi i-a făcut semn lui Harvath, cu braţul stâng, să se oprească.

Scot s-a conformat şi a aşteptat în timp ce Eddie privea cu atenţie ceva ce se afla în faţa lor. Într-un final, el şi-a fluturat mâna în direcţia lui Harvath ca să vină lângă el.

Pregătindu-şi puşca pe care o luase din LC1, Scot s-a furişat până în locul unde Eddie stătea întins pe burtă şi privea prin desiş.

Prin limbajul semnelor, britanicul i-a transmis lui Harvath ce văzuse. A dat la o parte un mănunchi de ferigi şi s-a rostogolit pe partea stângă, astfel încât să poată observa şi americanul.

În depărtare, se zărea un sătuc. Nu erau mai mult de zece, poate, treisprezece colibe, precum şi câteva ţarcuri şi un soi de pavilion

comun.

— Care dintre ele? întrebă în şoaptă Harvath.

— Cea mare, răspunse Eddie. În dreapta.

Avea la el un binoclu mic pentru un singur ochi, pe care i l-a dat lui Harvath, astfel încât el să cerceteze sătucul.

În spatele pavilionului se afla o colibă. Era cea mai mare din sat, deşi asta nu însemna mare lucru. Mai existau şi nişte ţarcuri, însă erau goale. Nu se zăreau animale sau o altă formă de viaţă. Nici copii, nici fum care ieşea din hornuri, nimic. Era un sat-fantomă.

— Eşti sigur? îl întrebă Harvath.

Eddie a încuviinţat.

— Îl poţi anunţa şi pe Ash?

Bărbatul a consimţit şi, după ce l-a atenţionat pe şeful lui prin staţie, i-a relatat totul. Apoi a scos un tub negru de mărimea unei ţigări fumate pe jumătate şi, înlăturându-i capacul, a poziţionat lumina verde a laserului mic pe tavanul colibei. Ash a luat legătura cu el prin staţie, confirmând ţinta. Nu mai aveau nevoie decât de un plan.

Harvath a cercetat satul în detaliu. Încerca să înţeleagă două lucruri – unul, *unde erau oamenii?* şi doi, *era cumva o capcană?*

Urmele de roţi de la marginea satului îl ajutau să îşi facă o părere.

I-a înapoiat binoclul lui Eddie şi i-a menţionat ce anume îl interesa. De îndată ce bărbatul a depistat ţinta, el i-a transmis prin staţie lui Ash planul lui Harvath, iar Patrick a încuviinţat. Harvath şi Eddie au ieşit din junglă şi s-au apropiat cu băgare de seamă de sat.

Deoarece nu aveau unde să se ascundă, îşi acopereau spatele pe rând. Într-un alt context, ar fi fost pură nebunie să parcurgă în fugă un spaţiu deschis atât de mare, însă, în cazul de faţă, nu aveau altă variantă.

Când au ajuns în sat, s-au oprit la prima colibă, s-au lipit cu spatele de perete şi au inspirat adânc de câteva ori, fără a face zgomot.

Odată ce şi-au recăpătat suflul, au ciulit urechile, încercând să distingă altceva în afară de bătăile inimii şi bubuitul din urechi. *Se auzea vreun zgomot în colibă?*

Au aşteptat şi au ascultat. După ce a trecut suficient de mult timp, Harvath l-a trimis pe Eddie să se apropie de singura fereastră a colibei, în vreme ce el a înaintat cu intenţia de a ataca pe uşa de la intrare.

Când au ajuns la colţul peretelui, Harvath i-a transmis din ochi lui Eddie să aştepte cinci secunde, apoi s-a făcut nevăzut. Lipit de perete, Eddie a început numărătoarea inversă, pregătit să intre pe fereastră.

Harvath s-a furişat pe sub fereastra din faţă a colibei şi s-a poziţionat în faţa uşii de la intrare. În timp ce număra invers în gând, şi-a aşezat mâna pe uşă şi a împins-o uşor. Fiind un sat din pădurea tropicală din Ituri, era de mirare faptul că existau uşi. Nu se aştepta să

găsească încuietori.

A ajuns cu numărătoarea inversă la zero, a împins mai tare uşa. Deoarece nu a întâmpinat niciun obstacol, a deschis-o larg şi a păşit înăuntru. În acelaşi moment, Eddie, ţinând în mână o puşcă-mitralieră AK-47, a pătruns prin fereastră.

După cum se aşteptaseră, coliba era părăsită.

Harvath a cercetat-o repede, iar Eddie a ieşit şi s-a postat în faţa uşii.

Americanul nu a găsit niciun indiciu care să-i arate ce se întâmplase. Totul părea normal. Din câte îşi putea da seama, cei care locuiseră în coliba respectivă duseseră o viaţă obişnuită până când ceva se întâmplase, iar aceştia plecaseră. Când a văzut păpuşa zăcând într-un colţ, Harvath şi-a schimbat părerea. Oamenii din acest sat nu plecaseră. Fuseseră incineraţi.

Moartea „picura“ din acoperişurile de stuf ale colibelor din sat. Cu cât o vor găsi mai repede pe Decker şi vor pleca naibii de acolo, cu atât mai bine se va simţi.

După ce a ieşit din colibă, el i-a făcut semn lui Eddie să se apropie de următoarea colibă şi să o verifice.

Şi aceasta era părăsită – la fel şi următoarele. Singura colibă unde părea să existe semne de viaţă era coliba cea mare. Acolo îl văzuse Eddie pe bărbat ducând-o pe femeie, care mai mult ca sigur era Jessica Decker.

Când au ajuns lângă o colibă de lângă cea mare, Harvath şi Eddie s-au oprit şi s-au lăsat pe vine.

— Măcar acum ştim de ce este atât de mare groapa de ardere, zise britanicul.

Nu avea nicio logică.

— De ce au distrus tot satul?

— Poate că locuitorii erau infestaţi cu toţii.

Harvath spera să nu fie adevărat. Nu că ar fi contat. Aceşti oameni erau morţi. Copiii lor erau morţi. Le văzuseră craniile în groapa de ardere. Poate că mai existau şi alte cadavre pe care încă nu le descoperiseră. Gândul că vor fi nevoiţi să răscolească marea de cenuşă era prea mult chiar şi pentru Harvath.

El a ridicat în aer trei degete, a numărat invers, apoi a pătruns în colibă. Aceasta era părăsită, aşa cum îşi imaginase. După ce au verificat partea aceea a satului, i-au aşteptat înăuntru pe Ash şi pe Mick. Simon a rămas la pândă în junglă.

Odată intraţi în colibă, Ash l-a abordat pe Harvath.

— Este colega ta. Cum vrei să procedăm? îl întrebă el.

Era un semn de respect. Deoarece ea era, practic, colega lui, el trebuia să ia hotărârea în privinţa salvării ei.

Harvath a dat din cap.

— În regulă, zise el. Uite cum vom proceda.



Grenada de diversiune pe care o confecţionase Harvath a creat mai mult zgomot decât diversiune, însă a funcţionat. Înainte ca ocupanţii colibei să se dezmeticească, echipa pătrunsese deja înăuntru.

Harvath s-a dus să o protejeze pe Decker, în timp ce Ash şi cu Mick au doborât cele două ţinte.

De îndată ce Harvath a ajuns la ea, Decker a început să ţipe.

— Nu! strigă ea. Opreşte-te!

Ea s-a luptat ca să-l dea la o parte pe Harvath şi să-l ocolească.

El a apucat-o de încheietura mâinii şi i-a răsucit-o doar atât cât să-i atragă atenţia.

— Mă doare, protestă ea.

— Foarte bine, replică el. Ieşi!

Nu era o rugăminte.

Văzând că ea nu se clintea, a strâns-o şi mai tare. Durerea a făcut-o să se ridice în vârful picioarelor. Scot a scos-o din colibă, lăsându-i pe Ash şi pe Mick să-i imobilizeze pe cei doi bărbaţi prinşi înăuntru.

— Să nu îi răniţi, le ordonă ea.

Harvath i-a dat drumul.

— Cine sunt?

— Fiul este surd, răspunse ea. Tatăl dădea o mână de ajutor la clinică.

— De ce te-ai abătut de la cărare?

— L-am zărit pe băiat şi am vrut să văd unde mergea. Am crezut că ne va putea spune ceva.

— Ar fi trebuit să mă anunţi pe mine mai întâi.

— Şi dacă i-aş fi pierdut urma? Dacă nu s-ar fi întors aici?

Ea avea dreptate, dar Harvath nu avea chef de dispute cu ea.

— Nu-mi pasă care este situaţia, răspunse el. Nu te plimbi pe aici de capul tău. Tatăl de ce te-a urmărit?

— Fiindcă îşi făcea griji.

— În privinţa băiatului?

— *În privinţa a tot!* exclamă ea. Uită-te la satul ăsta. N-a mai rămas nimeni. Cu ce crezi că au umplut cuptorul acela?

— Ţi-a spus el asta?

Decker a confirmat.

— Ştie ce s-a întâmplat?

— Ştie mai mult decât ştim noi. *Mult* mai mult.

CAPITOLUL 19

GENEVA, ELVEŢIA

Helena era supărată pe toată lumea – pe „Bentzi“, pe Damien, pe tatăl ei pentru că nu o găsise şi nu o salvase după ce fusese răpită. Singura persoană pe care nu era supărată era ea însăşi.

Ducea un trai excelent în Israel. Avea un apartament şi o maşină. Mergea la cumpărături oriunde voia şi frecventa cele mai bune cluburi şi restaurante. Câştiga mai mulţi bani în două luni decât ar fi câştigat într-un an în Europa de Est.

Se gândise să devină model. De fapt, fotografii îi propuseseră de nenumărate ori să pozeze pentru ei, însă Ben îi interzise acest lucru. El susţinea că nu era bine ca ea să apară peste tot. Deşi vorbele lui aveau sens, din punctul de vedere al lui Zion exista ceea ce el numea „adevăr“ şi mai exista realitatea.

Israel însemna totul pentru el. Era în stare să spună sau să facă orice ca să îşi apere ţara. Meseria lui era să afle adevărul. „Prin orice mijloace.“ Iată singura lui deviză. Şi o respecta fără nicio urmă de remuşcare.

Helena nu îl putea condamna, având în vedere prin câte trecuse acesta din cauza duşmanilor. Dar ea nu era duşmanul lui.

El nu era de acord ca ea să devină model deoarece voia ca ea să fie dependentă de el, din *toate* privinţele. Programul, călătoriile nesfârşite, misiunile – toate conspirau ca să o ţină izolată. Atunci când cunoştea bărbaţi de la Mossad, acest lucru se întâmpla adesea când se aflau în vreo misiune. Iar cei pe care îi simpatiza lucrau cu ea în echipă doar o singură dată.

Apoi mai era munca. Deşi era mai bine plătită, ea practica în continuare prostituţia. „Bentzi“, din lipsa unui termen mai potrivit, era doar un proxenet cu studii superioare, angajat de guvern. El o plătea, el o găzduia, el îi alegea ţinutele şi îi spunea unde să meargă şi ce să facă. Ea nu era agent Mossad, era o *agentă* a Mossad-ului şi nu-şi făcea nicio iluzie în această privinţă.

Era doar o simplă unealtă pe care Ben şi, la o scară mai mare, Israelul o foloseau pentru a obţine ceea ce doreau. Uneltele erau obiecte dure şi reci, care aşteptau să fie alese pentru a duce o treabă la bun sfârşit. După ce treaba era terminată, acestea erau atârnate, aşezate într-o cutie sau puse deoparte.

Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă Zion i-ar fi arătat puţină afecţiune. Uneori, ea surprindea crâmpeie de umanitate la el, tocmai de aceea îi plăcea să bea cu supraveghetorul ei.

Dacă se aflau într-un loc unde „Bentzi“ se simţea în siguranţă, cum era casa de pe plajă, ea reuşea câteodată să-l convingă să mai bea un pahar. Atunci vedea adevărata faţă a lui Ben. Din nefericire, aceste momente erau puţine şi rare. Nu erau suficiente pentru a mulţumi o persoană. Ea avea nevoie de mai mult, însă existau şanse mari ca israelianul să nu îi poată oferi prea multe. Singura cale de a găsi ceea ce avea ea nevoie era dacă scăpa de acolo.

Dar ca să scape, avea nevoie de un plan. Miza pe Pierre Damien.

O uimea faptul că „Bentzi“ credea că ea se îndrăgostise de Pierre. Deşi juca bine teatru, probabil mai bine decât restul, ea nu reuşise niciodată să-l păcălească. Şi atunci când îi mărturisise că nu se îndrăgostise de el, spusese adevărul.

Cu toate astea, Ben hotărâse să o retragă. Nu îi stătea în fire acest lucru. Unele misiuni durau mai mult decât altele. El ştia asta. Ea nu îl dezamăgise niciodată. Nu avea să o facă nici în momentele acelea, totuşi avea nevoie de mai mult timp.

Nu era vorba despre Ben. Nu era vorba nici despre Israel, ci era vorba despre ea. Dacă ea i-ar fi dat ceea ce îşi dorea el, misiunea ar fi fost încheiată deja. Nu era însă pregătită pentru asta. Mai avea de rezolvat unele lucruri. După aceea, ea îi va da bucuroasă toate informaţiile lui Zion, apoi va dispărea.

Se afla în apartamentul ei. Înţelegea presiunea la care era supus el. Deşi nu o văzuse pe şefa lui „Bentzi“, Nava, ştia că ea se afla în Geneva. Ben se comporta întotdeauna altfel atunci când aceasta era prin zonă. Helena era aproape convinsă că Nava fusese cea care intervenise în misiune şi ceruse ca Helena să fie retrasă. Asta ar explica multe.

Mai ales, ar explica de ce „Institutul“ – cum era cunoscut Mossad-ul – era atât de îngrijorat în ceea ce îl privea pe Damien.

Înainte să intre în Statele Unite, Helena primise un dosar detaliat despre el. Născut dintr-un tată canadian şi o mamă americană, Damien avea dublă cetăţenie. La început, făcuse avere din petrol şi gaze naturale, pe urmă îşi extinsese afacerile, ocupându-se şi cu produse petrochimice şi farmaceutice. Fusese căsătorit o singură dată, dar soţia lui murise de cancer. Nu avuseseră copii, iar el nu se recăsătorise. Pasiunile lui erau afacerile şi acţiunile de binefacere.

Până la vârsta de patruzeci de ani, Damien finanţase, prin acţiunile lui de binefacere, cercetarea anumitor boli, printre care şi cancerul, care îi răpise soţia, precum şi anumite spitale şi universităţi care botezaseră aripile mai multor clădiri după numele lui. Apoi ceva s-a schimbat.

Totul a început cu o carte – un mic tratat care i-a deschis apetitul pentru altceva. Cartea respectivă l-a determinat să citească alte cărţi, iar de acolo a trecut la prelegeri şi la documentare. Toate astea l-au făcut să se gândească mai bine pe cine şi ce sprijinea prin donaţiile lui generoase. Devenise bogat folosindu-se de pământ, însă nu oferise niciodată nimic în schimb. La un moment dat a avut o revelaţie şi s-a bucurat ştiind că făcuse lumii o favoare, şi anume că nu avea copii.

Când era intervievat de presă, Damien era mereu sincer când vorbea despre schimbarea sa şi despre convingerea lui că pământul nu putea face faţă populaţiei în continuă creştere. În ciuda progresului tehnologic, cum ar fi: fracţionarea hidraulică, gestionarea recoltelor şi producţia de vaccinuri, exista o cantitate limitată de resurse pe care o împărţea populaţia globului.

Oamenii se înmulţeau ca iepurii şi, datorită descoperirilor din domeniul medical, aceştia „nu mai cădeau precum muştele“, după cum se exprimase un cercetător. Dacă problema rămânea nerezolvată, planeta era condamnată la moarte. Damien îşi luase angajamentul să facă tot posibilul să împiedice acest lucru.

Într-unul dintre articolele pe care le citise Helena, un reporter îl eticheta pe Damien ca fiind „Neo-Malthusian“ – o persoană care pleda în favoarea programelor de control al naşterii în cadrul populaţiei cu scopul de a conserva resursele existente pentru generaţiile actuale şi viitoare. Damien a luat totul în glumă, aşa cum o făcea mereu atunci când oamenii îl etichetau. Cei de la Mossad însă nu, deoarece ştiau ce fel de om era Damien în realitate.

Pe lângă faptul că sprijinea teoria suprapopulării, era şi un adept al eugeniei, disciplină conform căreia trebuiau păstrate doar calităţile genetice favorabile, în timp ce trăsăturile neoportune trebuiau limitate sau chiar distruse. Visa la o planetă cu o populaţie mai redusă, „mai sănătoasă“.

Numai că lucrul ăsta nu ar fi fost niciodată suficient de întemeiat ca să stârnească atenţia serviciului secret israelian. Oamenii erau liberi să îmbrăţişeze orice idee trăsnită voiau. Ceea ce stârnise interesul Mossad-ului era animozitatea lui Damien faţă de statul evreu, precum şi suma considerabilă pe care o investea împotriva lui.

Prin intermediul nenumăratelor fundaţii şi ale aşa-numitelor organizaţii „de sensibilizare a opiniei publice“, el desfăşura o campanie publică internaţională care „zugrăvea“ Israelul ca fiind sursa tuturor problemelor din Orientul Mijlociu.

În Statele Unite, trimisese grupuri în bisericile americane ca să-i „otrăvească“ pe enoriaşi. În campusuri, membrii organizaţiilor lui racolau studenţi mai puţin dotaţi intelectual, care să răspândească mesaje despre „adevăratul Israel“. Apoi a finanţat organizaţii din Israel care să desfăşoare o propagandă similară, vizându-i pe tinerii

israelieni şi convingându-i că poporul lor era unul rău.

„Să fie, oare, antisemitism? Antisionism? O combinaţie dintre cele două?“, s-au întrebat cei de la Mossad.

Cu cât „Institutul“ îl verifica mai îndeaproape pe Damien, cu atât mai uluitoare erau descoperirile pe care le făceau cu privire la eforturile pe care le depunea acesta.

Interesul particular al bărbatului părea a fi acela de a deteriora relaţiile dintre Israel şi Statele Unite. Afişele publicitare şi ziarele expuneau punctele slabe ale legăturii dintre cele două state şi subliniau unele întâmplări, cum ar fi spionarea lui Jonathan Pollard[6] 6 Jonathan Pollard, evreul american care a spionat pentru Israel şi condamnat în 1987 la închisoare pe viaţă, a fost eliberat vineri, 20 noiembrie 2015, în urma unei decizii luate în unanimitate de Comisia pentru eliberare condiţionată. (n. red.).

Înfiinţase o fundaţie cu caracter juridic, care îi plătea pe avocaţii americani ca să intenteze acţiuni colective în justiţie împotriva antreprenorilor ce încheiaseră contracte cu Departamentul de Apărare al SUA, în numele palestinienilor răniţi sau omorâţi de arme fabricate în Statele Unite.

Prostituatele erau plătite să se culce cu membri pro-Israel ai Congresului, aflaţi în delegaţie în statul evreu, apoi să-i ameninţe cu şantajul. În cele din urmă, prostituatele renunţau la şantaj, susţinând că fuseseră angajate de Mossad şi că nu mai puteau continua.

Pe urmă mai erau şi Naţiunile Unite.

De-a lungul vieţii lui de adult, trei prim-miniştri canadieni diferiţi îi oferiseră postul de ambasador lui Damien. Refuzase de fiecare dată. În ciuda dragostei sale declarate pentru Canada, pe care o considera casa lui, era prea ocupat cu administrarea afacerilor ca să mai conducă şi o ambasadă.

Acest lucru s-a schimbat însă la vârsta de şaizeci de ani, când s-a retras din afaceri şi a început să aloce mai mult timp acţiunilor de binefacere. După ce Damien a fost rugat să reprezinte Canada la Naţiunile Unite şi i s-a spus ce funcţie va ocupa, a acceptat.

Avea deja o relaţie bună cu secretarul general şi s-a simţit onorat când Adunarea Generală l-a numit prin vot subsecretar al Fondului Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU) pentru Populaţie.

Fondul se lăuda cu faptul că era principala agenţie ONU care lupta pentru o lume în care fiecare sarcină era dorită, fiecare naştere era în siguranţă şi fiecare persoană tânără era încurajată să îşi folosească potenţialul. Experţii Fondului se mai lăudau că reuşeau să reducă numărul membrilor familiilor, făcându-le în tot acest timp mai sănătoase. Era locul perfect pentru Damien.

În calitate de subsecretar, se bucura nu numai de imunitate diplomatică, ci şi de apartenenţa la unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din lume, Biroul Executiv al Secretarului General sau

prescurtat SMG (Senior Management Group).

Alcătuit din cincizeci de membri, SMG funcţiona asemenea unui Consiliu de Administraţie care-l sfătuia pe secretarul general şi asigura coerenţa şi direcţia strategică la toate nivelurile ONU.

ONU fusese întotdeauna un nucleu al antisionismului, însă Damien acţiona ca un soi de catalizator. Fie că se datora charismei lui, fie respectului pe care i-l arătau ceilalţi membri datorită imensei lui averi, a devenit o persoană incredibil de influentă. Nu rata niciodată ocazia să prejudicieze statul Israel.

Era, de asemenea, şi împotriva Americii.

În mod normal, într-o astfel de situaţie, israelienii şi americanii ar fi trebuit să colaboreze. Faptul că un diplomat străin trăgea sforile din culise pentru a zădărnici eforturile şi a prejudicia imaginea celor două ţări ar fi trebuit să le determine pe acestea să depună un efort comun. Deşi folosea o altă tactică în ceea ce privea Statele Unite, Damien se străduia şi mai mult şi investea şi mai mulţi bani ca să le slăbească puterea. Punctul sensibil era dubla lui cetăţenie.

Deoarece era cetăţean american, Statele Unite nu se prea puteau atinge de el.

Dacă Damien ar fi intrat în cârdăşie cu teroriştii din Yemen, americanii l-ar fi putut doborî cu o dronă. America însă lua foarte în serios dreptul la exprimare necenzurată şi la asociere liberă. Damien putea să finanţeze neîngrădit ce cauze dorea. Serviciile americane de intelligence specificaseră foarte clar că nu intenţionau să deschidă o anchetă atâta vreme cât nu se încălca vreo lege. În schimb, Israelul era pe cont propriu în ceea ce îl privea pe Pierre Damien.

Americanii aveau o viziune extrem de îngustă. Deşi israelienii respectau părerea SUA referitoare la libertatea sa şi la documentele sale constituţionale, era o mare neglijenţă din partea lor să permită ca tocmai acea libertate şi acele documente constituţionale să muşamalizeze o subminare. Era ca şi când teroriştii palestinieni ar fi lansat atacuri cu rachete din spitale şi din şcoli. La un moment dat, trebuia să alegi. Stai deoparte şi primeşti atacurile? Sau te implici şi înlături ameninţarea?

În ceea ce privea Israelul, miza era prea mare ca să stea deoparte. Ameninţarea trebuia înlăturată. Astfel, ei au hotărât să-l vâneze pe Damien şi să-l elimine.

Numai că, în noaptea în care au acţionat, s-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

CAPITOLUL 20

Secretarul general al ONU planificase o excursie pentru toţi membrii SMG în Alpbach, un sat pitoresc din districtul Kufstein din landul Tirol, Austria. Atunci hotărâse Mossad să-l elimine pe Pierre Damien. Nava Itzik şi echipa ei, Metsada, primiseră această misiune. Ben Mordechai urma să conducă atacul.

Satul Alpbach părea să fi fost construit de nişte scenografi de la Hollywood. Era îngrămădit într-o vale îngustă, înconjurată de păşuni luxuriante. Florile din jardinierele aşezate la ferestrele cabanelor ofereau o explozie de culori. Dincolo de pinii falnici se zăreau crestele zimţate ale munţilor. Era evident de ce acesta fusese votat ca fiind cel mai frumos sat din Austria.

Deşi nu se gândise în mod expres, Zion se trezise cugetând la faptul că nu exista, probabil, un alt loc mai potrivit pentru o lună de miere. Însă el nu venise în Austria pentru luna de miere, ci să-l omoare pe Pierre Damien.

Cei de la „Institut“ erau foarte agitaţi în ceea ce privea misiunea. Nu doar pentru că ţinta lor era un diplomat cu dublă cetăţenie, americană şi canadiană, ci şi pentru că o altă echipă Metsada compromisese asasinarea lui Mahmoud Al-Mabhouh, cofondatorul aripii militare a organizaţiei teroriste islamiste Hamas.

Al-Mabhouh fusese vânat pentru numeroase infracţiuni, printre care şi omorârea a doi soldaţi israelieni, precum şi din cauza achiziţionării de arme din Iran ca să fie folosite în fâşia Gaza.

„Institutul“ îl urmărise pe Al-Mabhouh din Damasc până la hotelul Al Bustan Rotana din Dubai. La fel făcuse şi serviciul secret iordanian, care voia să-l prindă şi să-l ducă înapoi în Iordania pentru a fi judecat. În loc să aştepte şi să găsească o modalitate prin care să se ocupe de iordanieni, echipa Metsada grăbise operaţiunea. Greşelile nu au întârziat să apară. Membrii echipei s-au comportat ca nişte amatori.

Deşi au reuşit să-l omoare pe Al-Mabhouh, nu au izbutit să facă să pară ca şi când acesta ar fi murit din cauze naturale. După zece zile, autorităţile din Dubai au stabilit că era vorba despre omucidere şi au început să pună totul cap la cap. Într-un final, au apărut în presă imagini surprinse de camerele CCTV (Closed-Circuit Television), care îi înfăţişau pe cei douăzeci şi şase de agenţi ai Mossad-ului, precum şi

numele şi ţările de provenienţă care apăreau în paşapoartele pe care le întrebuinţaseră aceştia pentru a intra în ţară.

Odată ce aceste nume au fost făcute publice, a reieşit cât se poate de evident că Mossad-ul furase identităţile unor israelieni care aveau dublă cetăţenie în Marea Britanie, Irlanda, Franţa, Germania şi Australia. Autorităţile din Dubai au arestat şi doi agenţi palestinieni ai facţiunii Fatah[7] 7 Acronim inversat din numele arab Harakat al-Tahrir al-Watani al-Filastini (însemnând: „Mişcarea Naţională pentru Eliberarea Palestinei“). (n. red.) care ajutaseră echipa Mossad.

Nu fusese o operaţiune la fel de compromisă ca şi cea a CIA-ul din urmă cu câţiva ani, când clericul musulman radical egiptean Abu Omar trebuia răpit de pe străzile din Milano, dar tot o pată ruşinoasă rămânea. „Institutul“ cerea cât mai puţine urme şi nicio greşeală. Mesajul venise de sus – „Dacă o daţi în bară, nu vă mai întoarceţi acasă“.

„Institutul“ îşi făcuse temele. Îl cunoşteau pe Pierre Damien, îi ştiau capriciile, dispoziţiile, obiceiurile şi rutinele. Dar şi toate escapadele diplomatice, cum era, de pildă, şi excursia organizată de SMG în Austria.

Exista întotdeauna o seară importantă în astfel de ocazii, iar membrii SMG închiriaseră în acest scop cel mai bun restaurant din oraş. Nava propusese să acţioneze în seara respectivă. Israelianul fusese de acord. Damien va exagera atât cu mâncarea, cât şi cu băutura, devenind astfel o ţintă uşoară, iar moartea lui „accidentală“ va fi cu atât mai credibilă.

Subsecretarul a plecat de la hotel cu un convoi de dube şi microbuze, urmate de echipa de securitate a ONU.

Menajerele primiseră instrucţiuni ca, de îndată ce invitaţii vor fi plecat să servească cina, să schimbe aşternuturile din camere. „Bentzi“ urmărea activitatea de afară. Imediat ce camera lui Damien a fost aranjată, el a ieşit din maşină, şi-a luat în spate un rucsac mic şi s-a apropiat de hotel.

Cerul era înnorat, iar satul nu avea sistem de iluminat stradal.

Evitând echipa de pază, s-a strecurat prin spatele clădirii. Nu era o noapte bună pentru mâinile lui. S-a căţărat cu greu şi a avut nevoie de mai mult timp decât de obicei. Când a ajuns, în cele din urmă, la balconul camerei lui Damien, de la etajul al treilea, mâinile îl dureau îngrozitor.

Avea întotdeauna la el două pastile pe care le păstra într-un plic mic de hârtie, pentru orice eventualitate. Făcând o pauză, le-a înghiţit pe amândouă, apoi, după ce şi-a tras pe mâini o pereche de mănuşi chirurgicale, s-a apucat să descuie închizătoarea uşii din sticlă.

Apartamentul semăna cu cel din fotografiile pe care le văzuse pe pagina web a hotelului. Pereţii erau căptuşiţi cu lambriuri din lemn de

pin, pe jos se afla un covor cu modele care se potriveau cu draperiile. La capătul patului era aşezată o pilotă din puf şi, de-a lungul tăbliei, un rând de perne voluminoase, cu feţe apretate. Aşternuturile fuseseră schimbate cu altele albe şi curate, iar pe noptieră se găseau câteva sticle cu apă şi un bileţel cu previziunile meteorologice pentru ziua următoare. După ce a verificat baia, „Bentzi“ s-a dus în salon.

Acolo erau o canapea, o măsuţă de cafea, două fotolii şi un dulap de haine. Într-un colţ, trona o sobă veche din teracotă. Puţin mai încolo, se afla biroul. Laptopul însă lipsea.

„Institutul“ voia o copie după hard disk-ul lui Damien. Deoarece moartea lui trebuia să pară că survenise în urma unui accident, şi nu în urma unui jaf, computerul trebuia să rămână la locul lui. Damien plecase la cină fără el, prin urmare notebook-ul trebuia să fie undeva în cameră.

Când s-a uitat în dulapul din faţă, Ben a descoperit geamantanul lui Damien pe suportul pentru bagaje.

Era un geamantan obişnuit, cu laturi moi. Fermoarul era tras peste compartimentul principal. Zion şi-a scos pixul, l-a vârât între dinţii fermoarului şi i-a desfăcut încet. Înăuntru se afla o servietă încuiată. A luat-o din geamantan şi a aşezat-o pe birou.

Încuietoarea era complicată, iar durerea pe care o simţea în mâini nu făcea decât să îngreuneze situaţia. A inspirat adânc, încercând să nu se precipite.

Probabil că Damien şi colegii lui serveau salatele în acel moment. Cu toate astea, israelianul a cerut prin staţie echipei lui care supraveghea hotelul un raport al situaţiei.

Când i s-a răspuns că petrecăreţii erau încă la partea de cocktail, „Bentzi“ s-a relaxat şi s-a concentrat asupra servietei.

Îi era greu să prindă şperaclele subţiri cu degetele-i strâmbe, darămite să le şi folosească. Ar fi trebuit să termine treaba în câteva secunde, nu în câteva minute. Dacă Nava ar fi ştiut că avea probleme cu mâinile, l-ar fi înlocuit. Însă ea nu ştia, iar Ben era hotărât să ducă misiunea la bun sfârşit.

După ce a reuşit să descuie valiza, a ridicat partea superioară şi s-a uitat înăuntru. Deasupra erau câteva dosare. Sub ele se afla laptopul lui Damien şi un telefon mobil. Se ştia faptul că Pierre utiliza un telefon Apple, numai că aparatul respectiv părea să fie un Android. Zion l-a scos din servietă şi l-a aşezat lângă aceasta, pe birou. A hotărât să se ocupe mai întâi de laptop, ştiind că îi va lua mai mult timp.

Şi-a deschis rucsacul şi a scos o trusă mică de scule, din care a luat o şurubelniţă electrică. După ce a ales capătul potrivit, a întors computerul şi a desfăcut şuruburile.

Odată îndepărtat capacul, a mai scos din rucsac o cutie neagră

incredibil de complicată, de mărimea unei cărţi broşate, şi a conectat-o în anumite locuri din interiorul laptopului. Apoi a apăsat butonul de pornire al cutiei negre şi a început să copieze informaţiile de pe hard disk.

Dispozitivul pe care urma să-l folosească pentru a extrage informaţiile din telefonul mobil era mai mic, de mărimea unui puc. După ce a găsit cablul USB potrivit, a conectat cele două aparate şi a pornit telefonul.

În timp ce aparatele electrice îşi făceau treaba, a deschis dosarele şi s-a apucat să le frunzărească. Primele două conţineau rapoarte bugetare – cifre plictisitoare care păreau să aibă legătură cu afacerile lui Damien. Dar când a citit conţinutul următorului dosar, Ben Mordechai a încremenit.

Pe copertă era lipită o etichetă aparent banală, pe care scria „Raport de conferinţă“, cu toate astea însă, informaţiile din paginile următoare nu erau deloc comune.

Raportul fusese întocmit pentru un subgrup al SMG, intitulat „Comisie planetară“ sau, pe scurt, P2. Israelianul nu auzise niciodată de ea. Membrii comisiei nu erau identificaţi în funcţie de nume sau de ţara de provenienţă, ci doar prin numere – de la 1 la 7.

După ce descria o serie de nereuşite recente, documentul sublinia scopurile înfiorătoare ale P2:

1. Reducerea populaţiei actuale sub cinci sute de milioane şi păstrarea acesteia într-un echilibru continuu cu natura.
2. Monitorizarea înţeleaptă a reproducerii – îmbunătăţirea condiţiei fizice şi a diversităţii.
3. Unirea omenirii printr-un limbaj nou, „viu“.
4. Redistribuirea bogăţiei globale folosind un termen mult mai acceptabil, cum ar fi „bunuri publice globale“.
5. Reechilibrarea drepturilor personale cu „obligaţii sociale“.
6. Înlocuirea pasiunii, a credinţei şi a tradiţiei cu raţionamentul.
7. Distribuirea inteligentă a noilor tehnologii guvernelor naţionale şi stabilirea legăturilor directe cu cetăţenii.
8. Schimbarea imaginii guvernării globale într-una echitabilă, eficientă, considerată a fi următoarea etapă logică în evoluţia speciei omeneşti.
9. Discreditarea, invalidarea şi renunţarea la ideea de stat-naţiune/a suveranităţii.
10. Dezvoltarea unui mecanism menit să neutralizeze orice schimbări aduse autorităţii Naţiunilor Unite.

Lui Ben Mordechai nu îi venea să creadă ce citea. Se punea la cale o revoluţie. Dacă Ernesto Rafael Che Guevara avusese dreptate când afirmase că revoluţia nu este un măr care cade din pom atunci când e copt, ci doar când este scuturat, atunci însemna că P2 intenţiona să scuture întreaga planetă.

Principalele obstacole care îi împiedicau să îşi atingă scopul erau Statele Unite şi Israelul. Membrii comisiei erau convinşi că, dacă cele

două naţiuni vor fi copleşite şi îngenuncheate de un eveniment important, nimic nu va mai sta în calea Naţiunilor Unite.

Determinarea lui Damien de a slăbi cele două ţări începea să aibă logică. Nu era clar totuşi care va fi acel eveniment important şi când va avea loc.

Pe margine, Damien făcuse câteva însemnări. Scrisese trei litere, F-H-A, urmate de cuvintele: „Caracter patogen“, „Risc absolut“ şi „Doză-reacţie“.

Mordechai avea mai multe întrebări decât răspunsuri. „Notiţele se refereau la un atac nuclear? Biologic? Ceva cu totul diferit? Când trebuia să se întâmple, ce rol juca Damien şi care erau ceilalţi membri ai comisiei?“

Singurul lucru de care era sigur Mordechai era acela că nu îl puteau omorî pe Damien. Nu era momentul potrivit. Nu când existau atâtea întrebări fără răspuns.

După ce a fotografiat documentele cu camera încorporată a telefonului, a reasamblat laptopul şi l-a aşezat la loc, aşa cum îl găsise. Apoi şi-a anunţat echipa prin staţie că trebuiau să renunţe la misiune.

Nava s-a îngălbenit la faţă. Conducerea „Institutului“ se va înfuria. Ea i-a cerut lui Ben Zion să-i dea un motiv. Mordechai i-a spus să aibă încredere în el, pe urmă a întrerupt transmisia prin staţie şi s-a furişat afară din camera de hotel tot aşa cum se strecurase înăuntru.

Nu îi mai păsa că îl dureau mâinile. Nu îl interesau decât informaţiile pe care le descoperise în camera lui Damien. Ideea că membri importanţi ai Naţiunilor Unite plănuiau o lovitură care implica un eveniment atât de catastrofic, încât Israelul şi Statele Unite să fie mult prea copleşite ca să poată reacţiona, era aproape inimaginabilă. *Aproape.*

Văzuse suficient de multe ca să ştie că orice era posibil, mai ales când era vorba despre persoane care căutau să pună mâna pe putere. Aproape toate ţările din lume erau conduse fie de dictaturi, fie de o formă sau alta de socialism democratic. În cazul acelor naţiuni, puterea aparţinea statului. Doar câteva ţări erau cu adevărat libere, puterea fiind deţinută de cetăţeni. Pentru ca orice încercare de a instaura un sistem global de guvernare să aibă sorţi de izbândă, trebuiau mai întâi înlăturate Israelul şi Statele Unite.

În notiţele lui referitoare la Statele Unite, Damien mâzgălise două litere – MC. „Sunt nişte iniţiale? Cifre romane?“, chibzui el. Abia aştepta ca minţile strălucite de la Mossad să descarce informaţiile şi să facă legăturile corespunzătoare.

Deşi Nava se înfuriase când Mordechai hotărâse să anuleze misiunea, atunci când el i-a arătat documentele, ea a recunoscut, în cele din urmă, că luase decizia corectă.

După ce s-au întors la Tel Aviv şi au predat informaţiile

„Institutului“, nu au mai avut altceva de făcut decât să aştepte.

Îşi puseseră speranţe mari în informaţiile extrase de pe hard disk-ul şi telefonul lui Damien. Ambele aparate s-au dovedit a fi un eşec total. Damien utiliza o nouă formă de criptare pe care ei nu o întâlniseră până atunci. Având în vedere faptul că nu îi ştiau parolele, nu puteau preconiza cât timp le va lua să spargă fişierele. Şi dacă vor reuşi să le spargă, nu aveau de unde să ştie ce vor descoperi şi dacă o vor face la timp. De aceea Mordechai hotărâse să o întrebuinţeze pe Helena.

Întrucât ea lucra pentru un ONG care se ocupa cu combaterea traficului de carne vie, nu au întâmpinat greutăţi în a o înscrie într-un program al Naţiunilor Unite din Geneva. Ea şi-a folosit paşaportul est-european. Nu exista nimic în dosarul sau în apartamentul ei care să o lege de Israel.

Faptul că ea nu era angajată a ONU, ci mai degrabă implicată într-un program de urmărire dezvoltat de ONU în colaborare cu un ONG avea o importanţă deosebită. Damien nu şi-ar fi dorit să încalce codul etic al ONU ca să aibă o relaţie cu o subordonată. Deşi acest lucru se întâmpla mereu, el îşi lua în serios rolul de subsecretar. Nu avea nevoie de scandaluri. Mai ales că făurise nişte planuri măreţe.

„Bentzi“ voia doar ca Helena să fie remarcată de el. Mădularul lui Damien va prelua apoi comanda şi va rezolva treaba.

Era renumit pentru faptul că se întâlnea doar cu femei frumoase. Relaţiile lui semănau cu un muson. Erau intense şi de scurtă durată. Îşi copleşea iubitele cu cadouri şi călătorii scumpe, dar, de îndată ce se plictisea, trecea la următoarea cucerire.

Lui îi plăcea atmosfera de la barul hotelului La Réserve Genève. Priveliştea era excepţională, barul oferea o gamă excelentă de mărci de whisky, de votcă şi de coniac, iar bucătarul care pregătea sushi era de prim rang. Faptul că barul se afla aproape de apartamentul lui reprezenta cireaşa de pe tort.

Ben a condus-o pe Helena, care era îmbrăcată într-o rochie de cocktail provocatoare, dar elegantă, până în faţa barului, pe urmă a lăsat lucrurile să îşi urmeze cursul firesc.

Damien nu era timid. S-a dus aţă la ea, numai că Helena l-a jucat pe degete ca o profesionistă. Au băut un pahar împreună, apoi ea i-a spus că trebuia să plece. El s-a oferit să o conducă, aşa cum proceda un gentleman, acasă cu maşina. Ea a refuzat. El i-a cerut numărul de telefon. Ea a refuzat să i-l dea. El i-a întins o carte de vizită, cu numărul lui de telefon scris pe spate. Ea a aşezat-o pe masă şi a lăsat-o acolo.

Singura informaţie pe care o dezvăluise era aceea că fusese desemnată temporar să participe la un proiect legat de traficul de carne vie desfăşurat de ONU.

În ziua următoare, a găsit pe biroul ei un buchet de flori şi un plic.

În interiorul plicului se afla cartea de vizită pe care i-o dăduse Damien şi pe care ea o lăsase pe masă cu o seară în urmă. A oferit florile unei colege de-a ei.

În timpul acelui joc de-a şoarecele şi pisica, Helena se prefăcea indiferentă şi greu de cucerit. Asta îl înnebunea pe Damien. Nu era obişnuit ca femeile să-l refuze.

El făcea în aşa fel încât să se întâlnească „întâmplător“ cu ea. Jeffrey, neliniştitul lui servitor-asistent, o urmărea. Ea îl observase de fiecare dată, însă nu a lăsat să se vadă acest lucru. Într-un final, ea a cedat şi a fost de acord să ia cina împreună.

Contrar aşteptărilor, Damien nu a exagerat. A ales un restaurant mic, de prin partea locului, unde se servea mâncare bună. Era un gentleman foarte fermecător.

Pentru cea de-a doua întâlnire, el a întrebat-o ce fel de mâncare prefera. Ea i-a răspuns că prefera mâncarea italiană. El a dus-o până la Roma cu avionul lui particular, iar ea a mâncat cea mai gustoasă mâncare din viaţa ei.

După cea de-a treia întâlnire, ea a început să se culce cu el. Erau cele mai bune partide de sex de care avusese parte Pierre Damien.

Zion îi încredinţase Helenei o singură sarcină – să obţină parolele, astfel încât ei să poată accesa informaţiile din hard disk-ul laptopului şi din telefonul lui mobil.

În acest scop, ea primise ceea ce părea a fi un încărcător de telefon, dar care în realitate era un dispozitiv care memora tastele apăsate. Avea capacitatea de a depista, de a decoda, de a se conecta şi de a memora tastele apăsate din vecinătatea imediată. Era prevăzut cu o baterie mică, reîncărcabilă, care îi permitea să funcţioneze chiar şi după ce era scos din priză. Ea nu trebuia decât să-l aşeze lângă Damien atunci când acesta îşi folosea dispozitivele.

După cum îi explicase de nenumărate ori israelianului, acest lucru era mult mai greu decât părea. Damien nu utiliza niciodată laptopul atunci când ea era prin preajmă, iar singurul telefon la care vorbea era iPhone-ul, pe care-l debloca întrebuinţându-şi amprenta. Totuşi, l-a asigurat pe Ben Zion că va reuşi să obţină parolele într-un final. Avea nevoie însă de timp. Apoi totul s-a schimbat.

„Bentzi“ a anunţat-o că era scoasă din joc şi i-a spus să se întoarcă în apartamentul ei, să aştepte să o sune şi să nu ia legătura cu Damien pe motiv că era bolnavă. Ea nu putea înţelege cum credea Ben că va reuşi să se apropie altfel de Damien. Avea să dea cu piciorul la tot, să arunce Israelul în gura lupilor. Era o nebunie.

Telefonul ei a început să sune. Era Zion. Voia să-i facă o propunere sau, mai exact, să-i ofere un *stimulent*.

— Spune, zise ea.

Ţinând telefonul strâns în mână, l-a ascultat pe agentul Mossad în

timp ce acesta îi expunea oferta. Prima ei reacţie a fost aceea de a intra în panică. El rostise un nume despre care conveniseră să nu mai vorbească niciodată. Helena nu credea că era o coincidenţă, aşa cum nu crezuse nici atunci când Damien îşi făcuse apariţia de fiecare dată când ea ieşise în oraş. Israelianul fie o minţea în acel moment, fie o minţise în tot acel timp.

— De unde să ştiu dacă pot avea încredere în tine? întrebă ea.

Era una dintre cele mai mari provocări pe care i le-ar fi putut lansa el vreodată. Israelianul cunoscut cu numele „Enoch“ conducea gruparea de traficanţi care o răpise de acasă şi o obligase să se prostitueze. Ea îşi dorea să se răzbune pe el aproape la fel de mult cum îşi dorea să scape de Mossad. *Aproape.*

Faptul că el i-l oferea pe Enoch era un semn de disperare. „Bentzi“ ştia că misiunea nu va reuşi fără ea. Indiferent care ar fi fost planurile lui Damien, acesta le pusese deja în aplicare. Dacă ele erau la fel de distrugătoare cum se temeau cei de la Mossad, atunci trebuiau să rezolve problema urgent.

Helenei, pe de altă parte, puţin îi păsa ce se va întâmpla cu Israelul, dar şi cu Statele Unite. Dacă totul va merge conform planului, ea va fi atât de departe de amândouă, încât orice s-ar fi petrecut nu ar fi avut vreo importanţă. Pe ea nu o interesa decât să scape.

Ipotetic vorbind, dacă l-ar fi putut călca cu maşina pe Enoch şi i-ar fi putut târî trupul înainte să iasă din parcare, Helena ar fi închis câteva capitole răscolitoare din viaţa sa şi ar fi reuşit să lase în urmă un episod tulburător din trecutul ei.

Ben ştia că ea ezita, însă nu cunoştea care era motivul. După ce o ameninţase că o va trimite înapoi la Tel Aviv, îi oferea în acel moment şansa să rămână şi să termine treaba. Tipic pentru Mossad – mai întâi venea stimulentul, apoi constrângerea.

Helena avea de gând să forţeze nota, ceea ce însemna că existau şanse ca să o dea în bară şi să rămână cu buzele umflate. Însă era o ocazie prea bună ca să o rateze.

Inspirând adânc, ea a deschis sertarul în care îşi ţinea lenjeria intimă şi a rostit la telefon:

— Batem palma.

CAPITOLUL 21

CONGO

Harvath nu şi-a dezlipit privirea de la bărbat şi de la fiul lui surd. Adresându-i-se lui Jambo, el a spus:

— Întreabă-l din nou.

Translatorul l-a chestionat din nou, iar Harvath a examinat cu atenţie faţa bărbatului ca să îşi dea seama dacă tipul minţea. Era atent la microexpresii, uneori numite şi „ticuri". Acestea erau scurte trăsături faciale inconştiente care arătau că o persoană, aflată sub presiune, minţea sau intenţiona să facă un alt fel de rău. Nu a observat nimic.

Când bărbatul a răspuns, Jambo a tradus. Harvath nu a descoperit niciun indiciu că bărbatul ar fi minţit. De fapt, toată atitudinea lui sugera că spunea adevărul.

— Întreabă-l despre înregistrarea video, zise Harvath. Cine a filmat?

Jambo a pus întrebarea, apoi a ascultat răspunsul bărbatului. Într-un final, congolezul s-a întors către Harvath şi a zis:

— El a filmat.

— *El?*

Jambo a dat afirmativ din cap.

— Cu ce?

Jambo l-a întrebat pe bărbat, apoi a tradus:

— Cu telefonul.

Harvath nu l-a crezut. Nu exista pic de semnal în sat sau în împrejurimi.

— Spune-i că vreau să-mi arate telefonul, adăugă el.

Jambo a dat din cap cât timp a vorbit bărbatul, pe urmă s-a întors către Harvath.

— Nu-l mai are.

— Unde e?

— L-a ascuns într-una dintre camionetele lor, ale bărbaţilor care i-au ucis pe toţi din clinică şi pe toţi sătenii.

— De ce?

— I-a fost teamă să nu fie şi el ucis, răspunse Jambo. Aici nu există semnal. A apăsat pe tasta de „trimitere", pe urmă a ascuns telefonul în camionetă. S-a gândit că, la un moment dat, camioneta va ajunge într-o zonă cu semnal, iar mesajul va fi trimis.

Inteligent. Harvath a apreciat iniţiativa bărbatului. Ceva însă nu îi dădea pace.

— De unde a ştiut unde să-l trimită? De unde a ştiut adresa de e-mail?

Decker şi-a dres glasul şi toate privirile s-au aţintit asupra ei atunci când ea s-a uitat la Harvath.

— N-ai văzut toate acele afişe din clinică? îl întrebă ea. Bannerele?

Harvath observase multe lucruri, dar nu încercase să îşi dea seama ce se întâmplase.

— Care afişe?

— Cele care fac reclamă organizaţiei CARE International pentru sprijinul său acordat clinicii. Pe fiecare dintre ele apare pagina web a organizaţiei, precum şi o adresă de e-mail pentru informaţii. La această adresă a fost trimisă înregistrarea video.

Harvath şi-a îndreptat din nou atenţia către sătean şi i-a cerut lui Jambo:

— Spune-i să ne povestească despre camionete.

Jambo l-a rugat acest lucru, i-ar bărbatul le-a făcut o scurtă descriere. Nu aveau nici culori, nici semne distinctive. Păreau să fie camionete comerciale, nu militare. Nimic deosebit.

— Dar bărbaţii?

— *Mzungu,* răspunse săteanul.

— Ce înseamnă *mzungu?* întrebă Harvath.

— Este echivalentul în swahili pentru *oameni albi,* preciza Decker.

— Oameni *albi?*

Ea a încuviinţat.

Harvath l-a întrebat pe Jambo:

— Erau soldaţi?

— Aveau arme, însă nu erau îmbrăcaţi în uniforme, a răspuns acesta după câteva secunde.

— Dar părul lor? Era lung? Scurt? Aveau bărbi? Mustăţi? Tatuaje? Ceva care să îţi sară în ochi?

Jambo l-a întrebat pe bărbat, apoi a tradus:

— Se comportau ca nişte soldaţi. Unul dădea ordine, iar ceilalţi le executau. Erau toţi tunşi scurt. Nu aveau barbă, nici mustaţă. Nici tatuaje.

— Câţi erau?

— Zice că undeva între opt şi zece.

„De mărimea unui detaşament militar“, a reflectat Harvath.

— Ce limbă vorbeau?

Jambo a tradus din nou întrebarea:

— Nu este sigur. Nu a recunoscut-o. Spune că poate fi germană. Sau rusă.

— L-ar recunoaşte pe vreunul dintre ei dacă l-ar revedea?

Jambo l-a întrebat pe bărbat, apoi a consimţit.

Harvath a ieşit afară, a scos un pix şi o bucată de hârtie, pe urmă a intrat din nou în colibă.

— Spune-i că am nevoie de numărul lui de telefon, zise el, întinzându-i pixul şi bucata de hârtie lui Jambo.

I-a lăsat pe Decker şi pe Jambo să-i adreseze săteanului alte întrebări şi a ieşit din nou afară.

După ce a activat sistemul comunicaţional Iridium, şi-a pornit telefonul, a aşteptat până când a prins semnal puternic şi a efectuat un apel.

Când bărbatul de la capătul celălalt al firului a răspuns, el şi-a cerut scuze pentru că îl trezise, apoi a adăugat:

— Vreau să localizezi un telefon. A fost aruncat într-o camionetă în Congo în urmă cu câteva zile. Probabil că bateria s-a descărcat, însă vreau să ştiu ce alte turnuri de semnal l-au interceptat. Mai vreau o listă cu telefoanele al căror semnal a fost interceptat de aceleaşi turnuri în aceeaşi perioadă, precum şi locaţia curentă a acestor telefoane.

— Cât de repede ai nevoie de aceste informaţii? îl întrebă bărbatul.

— Chiar acum, răspunse Harvath.

După ce a încheiat convorbirea, a intrat în colibă şi i s-a alăturat lui Decker. Jambo tocmai traducea povestea pe care o relata săteanul.

Îl chema Leonce şi le istorisea despre un străin care îşi făcuse apariţia la Clinica „Matumaini“. Era bolnav şi avea febră mare. Nimeni nu ştia cum ajunsese acolo. Bărbatul şi-a pierdut cunoştinţa la scurt timp după ce ajunsese la clinică. Nu avea asupra lui nici acte de identitate, nici bani, nimic.

După ce l-au întins pe un pat, angajaţii clinicii au început terapia intravenoasă şi au încercat să afle cine era şi de ce suferea.

Bărbatul îşi recăpătase cunoştinţa de două ori, dar pentru scurt timp. De fiecare dată el ceruse să fie protejat şi implorase personalul clinicii să „nu îl trimită înapoi“. Angajaţii clinicii nu reuşiseră să înţeleagă despre ce vorbea. Una dintre asistente spusese că ar fi putut fi un musulman care făcea parte dintr-o comunitate foarte mică din Congo, deoarece i se păruse că, la un moment dat, el îl invocase printre gemete pe Allah.

Conform protocolului, ei au sunat la serviciul de asistenţă telefonică al Ministerului Sănătăţii din Kinshasa. Un funcţionar blazat le-a zis că, deşi probabil nu era nimic îngrijorător, ar trebui să îşi ia toate măsurile de protecţie.

Peste o oră, cei de la clinică au primit un telefon de la un reprezentant al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii din Kinshasa, care le-a spus să preleveze probe de sânge şi de ţesut pe care să le trimită în aeroportul din Bunia pentru a fi transportate mai departe.

Reprezentantul le-a cerut să-i expedieze prin e-mail poze cu pacientul.

Clinica dispunea de un vehicul foarte mic, foarte vechi şi foarte nesigur. Leonce se oferise să conducă până la Bunia. Întrucât personalul clinicii fusese de acord, Leonce îl luase cu el şi pe fiul lui surd, Pepsy.

După ce au aşezat „coletul" pe bancheta din spate, Leonce a pornit motorul vehiculului. El şi Pepsy le-au făcut cu mâna angajaţilor clinicii prin geamul deschis, apoi şi-au început călătoria.

Numai că au întâmpinat probleme încă de la început.

Mai întâi, a început să plouă. Era atât de abundentă, încât aveau impresia că cineva turna bolovani pe acoperişul maşinii. Fiecare picătură uriaşă ateriza cu un zgomot puternic.

Leonce a pornit ştergătoarele. Acestea s-au mişcat anemic la stânga, apoi la dreapta. Pe urmă s-au oprit. El şi fiul lui şi-au folosit cămăşile ca să şteargă parbrizul, dar ploua atât de tare, încât abia dacă vedeau drumul. După aceea au dat de o barieră.

— Barieră? întrebă Harvath.

— Ar fi mai potrivit să o numim barieră cu taxă de trecere, clarifică Jambo. Banditii le instalează ca să scoată bani de la şoferi.

Ash şi Mick, care ascultaseră interogatoriul, i-au aruncat o privire lui Harvath.

— Leonce ştie cine erau aceşti bandiţi? întrebă Harvath.

Jambo a încuviinţat.

— FRPI. Frontul pentru…

— Rezistenţă Populară din Ituri, completă Harvath fraza în locul translatorului. Ce s-a întâmplat?

— I-au cerut domnului Leonce să plătească taxa. El avea puţini bani la el. Când aceştia au încercat să ia coletul de pe bancheta din spate a maşinii, el s-a luptat cu ei. Unul dintre rebeli l-a lovit în stomac cu patul puştii.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Au vrut să ştie de ce domnul Leonce încerca să protejeze coletul. Au crezut că, poate, transporta droguri. L-au pus să tragă maşina pe marginea drumului, pe urmă i-au dus pe el şi pe băiatul lui la comandantul lor.

Harvath s-a uitat la Decker. A înţeles că şi ea se gândea la acelaşi lucru ca şi el.

— Şi-apoi?

— Comandantul nu l-a crezut pe domnul Leonce. A deschis coletul şi a aruncat conţinutul pe jos. Leonce zice că una dintre fiole s-a spart.

— Roagă-l să-l descrie pe comandant.

După ce Jambo a vorbit cu săteanul, congolezul a răspuns:

— Înălţime medie, constituţie la fel. Treizeci şi cinci de ani şi fruntea brăzdată de o cicatrice adâncă.

— La naiba! exclamă Decker.

Harvath nu a găsit nici el un cuvânt mai potrivit.

— S-a dus naibii febra galbenă, îi spuse el.

— Încă nu avem suficiente informaţii, replică ea, încercând să se liniştească.

— Eu am, declară el, întorcându-se către Jambo. Continuă.

— Rebelii le-au dat drumul domnului Leonce şi fiului acestuia. După ce au reambalat coletul, au pornit către Bunia. Deoarece avionul pe care trebuiau să-l ajungă decolase deja, au fost nevoiţi să aştepte următoarea cursă aeriană, care pleca a doua zi. La întoarcere, maşina le-a creat probleme. Întrucât nu aveau bani pentru reparaţii, au lăsat maşina la un mecanic dintr-un sat aflat la câţiva kilometri depărtare şi s-au întors acasă pe jos. Când au ajuns în satul lor, au văzut cum animalele lor erau omorâte şi aruncate într-un camion. Ceilalţi săteni nu erau nicăieri. Cei doi au luat-o la fugă prin junglă, înspre clinică. În zona unde ardeau gunoiul se auzeau împuşcături. Odată ajunşi la marginea luminişului, s-au ascuns şi au văzut cum patru bărbaţi îmbrăcau nişte costume de protecţie. Atunci s-a gândit domnul Leonce să filmeze ceea ce zărea. Bărbaţii au intrat în clinică şi au deschis focul. Cunoaşteţi restul poveştii.

— Domnul Leonce şi fiul dumnealui se ascund de atunci? întrebă Harvath.

Jambo a consimţit.

Harvath a vrut să mai întrebe ceva, când telefonul l-a atenţionat că primise un mesaj.

CAPITOLUL 22

Deşi gurul tehnologiei, Nicholas, era buimac şi supărat pentru că fusese trezit din somn la o oră imposibilă, în State fiind noapte, el a îndeplinit repede sarcina pe care i-o încredinţase Harvath.

A aşezat laptopul pe capota vehiculului LC1 şi a început să examineze cu atenţie imaginile primite prin satelit. Nicholas încercuise toate turnurile de semnal care interceptaseră telefonul lui Leonce.

Traseul ducea înapoi în Bunia.

— Nu-i a bună, zise Ash peste umărul lui Harvath.

Acesta nu s-a obosit să se uite la el.

— Ce vezi?

Britanicul şi-a întins braţul şi a arătat cu degetul mai multe clădiri grupate în apropierea unui turn de pe ecranul computerului lui Harvath, apoi a răspuns:

— Sediul MONUSCO.

— Lasă-mă să ghicesc, replică Harvath. Este echivalentul în swahili pentru „cuibul rebelilor".

— Mai rău. Misiunea ONU de Stabilizare în Republica Democrată Congo. MONUSCO este acronimul pentru denumirea oficială în franceză. Poate că tu vei reuşi să o pronunţi, dar eu nu pot *parlez* cu broaşte-n gât.

Eterna animozitate dintre francezi şi britanici îl amuza întotdeauna pe Harvath.

— De ce este mai rău decât „cuibul rebelilor"?

— Ai lucrat vreodată cu o forţă de stabilizare a ONU? întrebă Ash.

Harvath a clătinat din cap.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt. Vorba aia: nu te poţi gândi la un comportament neprofesionist, imoral şi iresponsabil fără să nu te gândeşti la ONU. Epidemia de holeră din Haiti? Peste zece mii de morţi, pe urmă s-a răspândit şi în Republica Dominicană, şi în Cuba. Violurile pe care le-au comis în Mali şi în alte ţări? Poveştile despre comportamentul lor depravat şi brutal sunt bine cunoscute. Toată „armata" lor, dacă o putem numi astfel, este iresponsabilă şi mânjită de corupţie. Cu câţiva ani în urmă, şi-au lăsat doi observatori militari, neînarmaţi, să moară în Bunia pentru că niciuna dintre trupele ONU

nu a vrut să rişte o misiune de salvare. E lamentabil.

Trupele ONU erau cunoscute pentru lipsa lor de onoare şi de disciplină. Harvath auzise poveşti îngrozitoare despre desfăşurările lor de trupe. Nu credea că exista un scenariu de coşmar mai urât decât acela ca ţara lui să se bazeze pe ONU ca să aducă „pacea“ şi „stabilitatea“. Mai degrabă ar fi preferat să îşi asume riscul de a combate cauzele războiului sau ale instabilităţii.

Peştele de la cap se împute, iar o organizaţie care se lăuda cu un consiliu pentru drepturile omului, dar care accepta drept membri ţări care încălcau exact aceste drepturi, cum erau China, Cuba, Rusia, Arabia Saudită sau chiar Mauritania, unde sclavia era în floare, nu putea fi luată în serios, darămite să controleze şi să pregătească o armată eficientă şi onorabilă. Pe scurt, Harvath avea o părere destul de proastă despre ONU.

— Ce crezi despre asta? întrebă Harvath, trecând la următoarea imagine.

— Centrul oraşului Bunia, răspunse Ash. La o aruncătură de băţ de hotelul unde am stat noi.

Când Harvath a apăsat pe un buton, punctele roşii care reprezentau turnurile de semnal s-au estompat, lăsând locul unui grup de puncte verzi.

— Ce reprezintă? întrebă Ash.

— Şansa, răspunse Harvath.



Decker era sigură de un singur lucru. Dacă Leonce şi fiul lui nu manifestau deja simptome ale bolii pe care încercau ei să o descopere, era puţin probabil să o mai facă.

Deşi ea a accentuat cuvintele „puţin probabil“, acest lucru nu l-a liniştit pe Harvath, nici pe ceilalţi membri ai echipei. Niciunul dintre bărbaţi nu era dispus să-şi rişte viaţa în propria ei misiune. Ea se înrolase ca să desfăşoare o activitate medicală, să fie doctor şi acceptase de bunăvoie să intre în contact cu bolnavii din Africa, ei însă nu.

După ce Harvath i-a dat un teanc de bancnote, Jambo a dus-o pe Decker cu maşina în satul în care Leonce lăsase maşina clinicii. Reparaţiile fiind minore, autovehiculul aştepta să fie ridicat. Ea şi Jambo s-au întors după douăzeci de minute. Ca un act de solidaritate, Decker se oferise să-i ducă cu maşina pe Leonce şi pe fiul lui înapoi în Bunia, în timp ce restul echipei o va urma în SUV-urile lor.

Decker nu trebuia să îşi facă griji că va trebui să treacă prin aceeaşi experienţă chinuitoare de a traversa din nou râurile. Oricum nu ar fi reuşit cu acea maşină mică. Au fost nevoiţi să facă un ocol mare, apoi

să o ia înspre Bunia. În tot acest timp, Harvath şi ceilalţi membri ai echipei erau atenţi la posibile bariere ilegale. Niciunul nu îşi dorea să dea din nou nas în nas cu rebelii FRPI.

Traseul lor a fost lung şi lipsit de evenimente neplăcute, din fericire. Când au ajuns la hotelul Bunia, se întunecase de-a binelea. După ce s-au cazat, şi-au descărcat echipamentele din camionete şi le-au dus în camerele lor, unde erau în siguranţă. Nerăbdător să îşi ajute familia cu bani, Jambo s-a oferit să îşi cheme rudele ca să păzească vehiculele, însă Ash i-a spus că nu era nevoie. Totuşi, Harvath se gândea să profite altfel de ajutorul lor.

Punctele verzi pe care le văzuse mai devreme pe ecranul laptopului său reprezentau cele şase telefoane mobile pe care Nicholas le depistase într-o structură cu ziduri din beton, aflată în partea cealaltă a oraşului. Asta îi aducea aminte lui Harvath de o versiune sărăcăcioasă a fortăreţei lui bin Laden din Abbottabad.

El voia să verifice clădirea din maşină, iar Ash fusese de acord să-l însoţească. L-au luat şi pe Jambo cu ei, pentru orice eventualitate.

Când paznicul hotelului a deschis porţile, Ash a băgat maneta în viteză şi a pătruns în traficul serii.

Motocicletele-taxiuri, cunoscute ca *boda-boda,* se strecurau printre maşini, în timp ce bicicliştii pe *mamba negre,* botezate astfel pentru că lăsau dâre care semănau cu acea specie de şerpi veninoşi Mamba negru, se prindeau cu mâinile de camionete sau de alte vehicule ca să înainteze mai repede. Harvath şi Ash îşi ţineau pistoalele Glock ascunse la coapse.

Sistemul GPS de pe telefonul lui Harvath îi ghida înspre ţinta lor. Pe străzi, magazinele mici şi dărăpănate vindeau orice, de la televizoare ieftine chinezeşti şi până la oale de gătit.

Harvath crezuse mult timp că Africa ar trebui să fie unul dintre cele mai dezvoltate economic continente din lume, având în vedere resursele incredibile de care dispunea. Însă, din cauza canibalismului şi a guvernelor îngrozitoare, aceasta fusese retrogradată pentru totdeauna la statutul de lume a treia. Văzând condiţiile de trai cu ochii lui, Harvath ajunsese să aprecieze mai mult ceea ce avea acasă.

Acest gând l-a făcut să îşi verifice din nou telefonul. Lara nu îi trimisese niciun mesaj. Era mai bine aşa. Nu avea timp pentru altă dramă. Episodul cu Decker de la duşul din junglă fusese suficient de neinspirat.

Doctoriţei nu îi convenise că fusese respinsă, însă era problema ei. El încercase să-i spună că nu era interesat. Dar ea insistase, simţind că ar putea avea o şansă în cazul lui. Se înşelase.

Când ea intrase la duş şi încercase să se lipească de el, Harvath o scosese afară şi îi descrisese clar care era situaţia.

Nu credea că era primul bărbat care o respinsese, însă când i-a

văzut pe britanici salivând când o priveau, s-a întrebat dacă nu cumva era. Nu că ar fi avut vreo importanţă pentru el. Acasă îl aştepta ceva mai bun – cu condiţia să reuşească să salveze relaţia.

Fidelitatea lui părea să o excite şi mai mult pe Decker. Asta sau poate faptul că ea o vedea ca pe o provocare.

Oricum, el era bucuros că nu fusese nevoit să o însoţească în maşină până la Bunia şi la fel de mulţumit că nu se afla la hotel, unde trebuia să-i facă faţă.

Când s-a apropiat de clădire, a încercat să uite de Lara şi de Decker.

În seara aceea vor arunca doar o privire. În timp ce treceau încet cu camioneta pe lângă clădire, Scot a studiat totul cu atenţie – înălţimea zidului, felul în care erau dispuse ferestrele şi uşa, luminile, măsurile de securitate, clădirile adiacente, precum şi magazinele din apropiere.

— Votez contra, declară Ash, în timp ce îşi continuau drumul.

Harvath s-a uitat la el.

— Contra ce?

— Contra a tot ce-ţi trece acum prin minte.

— De unde ştii ce-mi trece prin minte?

— Aşa cum am ştiut şi ieri-dimineaţă că nu ne vei contacta prin staţie, chiar dacă lucrurile vor scăpa de sub control în junglă.

— De fapt, tu mi-ai spus să vă contactez doar dacă planul *eşua,* replică Harvath.

— Mă iei peste picior? Asta faci?

— Nu, dar nu-i o idee rea. Trage pe dreapta.

— Nu mă refeream la *propriu,* mă refeream la *figurat.* Înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă, zise Harvath. Da, râd pe seama ta, dar tot vreau să tragi pe dreapta. Acolo, lângă bar. Pardon, lângă *pub.*

— Ştiu ce este un bar, idiotule.

Harvath a zâmbit.

— Te luam peste picior. Nu-ţi face griji.

— Ceva îmi spune că în curând voi avea motive să-mi fac griji, adăugă Ash, trăgând pe dreapta şi scoţând maneta din viteză.

Jambo, care şedea pe bancheta din spate, s-a uitat pe geam la bar şi a întrebat:

— Intrăm să bem o bere?

— Doar Ash şi cu mine, răspunse Harvath. Tu te duci la plimbare.

CAPITOLUL 23

DUMINICĂ

Cu căştile în urechi, Jambo se prefăcea că folosea aplicaţia FaceTime de pe iPhone-ul lui, în timp ce se plimba prin cartier şi înregistra. După ce s-au întors la hotel, Harvath şi Ash reuşiseră să identifice câteva locuri pentru filaj, plus câteva „rampe de lansare“ dacă voiau să treacă la acţiune. Harvath nu avea de gând să pătrundă în clădire. Indiferent ce urma să se întâmple, voia să se întâmple afară.

În dimineaţa următoare, ei i-au folosit pe Jambo şi încă trei rude ale lui pe post de intermediar pentru a închiria temporar două apartamente aflate la etajul al doilea, în scopul de a avea acces la acoperişurile din apropierea clădirii-ţintă.

Chiar şi într-o ţară săracă precum Congo, serviciile de telefonie mobilă le vor permite lui Harvath şi echipei lui să trimită imagini la hotelul Bunia. Dacă Leonce şi fiul acestuia îl vor recunoaşte pe vreunul dintre bărbaţi, Decker va confirma printr-un mesaj.

Ştiau că pozele făcute cu telefonul nu aveau o rezoluţie bună. Harvath nu venise echipat pentru o misiune de filaj, cu aparate foto cu imagini la distanţă şi lunete portabile. Vor fi nevoiţi să se mulţumească deci cu ce aveau.

Ash şi oamenii lui aveau binocluri, însă acestea nu erau prevăzute cu lentile antireflex, prin urmare puteau fi folosite din apartamente, dar nu şi de pe acoperişuri.

Echipa acţiona pornind de la premisa că avea de-a face cu personal militar activ sau în rezervă. Din puţinele informaţii pe care reuşise să le obţină Jambo în plimbarea lui prin piaţă şi prin cartier, casa pe care o filau era cunoscută printre localnici cu numele „casa albă“. Nu era o aluzie la clădirea din Washington, D.C., ci, mai degrabă, la ocupanţii reşedinţei – se ştia că erau bărbaţi albi. Echipa a convenit să întrebuinţeze acelaşi termen.

Nimeni nu ştia cine erau ocupanţii „casei albe“. Deşi erau văzuţi adesea pe jos, de obicei, aceştia intrau şi ieşeau din incintă în SUV-uri obişnuite. Cu toţii purtau ochelari de soare şi erau tunşi scurt. Aceasta era singura descriere pe care au oferit-o oamenii din cartier. Pentru Harvath însă era suficient.

Filau „casa albă“ de treizeci şi două de ore în umiditate, când a sosit pachetul pe care Harvath i-l ceruse lui Nicholas. Ash îl trimisese pe

Jambo la aeroport, cu bani pentru mită, ca să-l ridice şi să se asigure că nu se întâmpla nimic cu pachetul.

— Ce-i asta? întrebă Mick când Harvath deschise cutia şi scoase obiectul aflat înăuntru.

— Este un „prădător“.

— Adică, o dronă?

Harvath a clătinat din cap.

— Nu. Acest dispozitiv profită de slăbiciunile oamenilor.

— Poftim?

— Dă-mi telefonul tău.

Mick i l-a întins.

— Dă-mi şi pistolul.

— De ce?

Harvath i-a făcut semn să-i dea arma, iar Mick s-a conformat.

Întorcând Glock-ul în mână, Harvath s-a pregătit să lovească ecranul telefonului cu mânerul armei, când Mick a intervenit.

— Stai, stai, stai! se răsti el.

Harvath a zâmbit.

— Exact.

Dându-i înapoi telefonul şi arma, el a adăugat:

— Tocmai pe reacţia asta mă bazez.



În coletul trimis de Carlton Group se mai aflau echipamente de supraveghere suplimentare, pe care le-au împărţit pentru posturile lor de filaj, precum şi camere de filmat wireless în cazul acoperişurilor.

Leonce identificase deja doi suspecţi. Când au început să obţină imagini mai bune, Harvath le-a trimis la hotel, iar Leonce a fost din ce în ce mai convins că filau grupul potrivit de bărbaţi. Şi Harvath era convins de asta.

Bărbaţii erau profesionişti, urmau procedurile corecte atunci când intrau sau ieşeau din clădire. Nu era vorba despre o echipă de amatori. Erau vigilenţi şi nu se grăbeau. Nu făceau nimic la repezeală. Totul decurgea lin, conform regulilor.

Pe lângă imaginile pe care le trimitea la hotel, Harvath transmitea toate pozele făcute cu telefonul şi la biroul lui din Virginia. Până în acel moment, nu reuşiseră să identifice persoanele.

Acest lucru nu însemna nimic. Bărbaţii purtau ochelari de soare şi şepci. Din cauza rezoluţiei proaste, le era greu să identifice trăsăturile corecte. Dispunând însă de noile aparate de fotografiat, Harvath era încrezător că vor descoperi în curând identitatea bărbaţilor.

Nicholas, care se afla la sediul Carlton Group, reuşise să urmărească apelurile telefonice de pe telefoanele mobile ale acestora, majoritatea

fiind direcţionate către Africa de Sud. În clădire exista totuşi un telefon pe care Nicholas nu reuşise să-l spargă sau să-l urmărească. Avea un sistem de codificare pe care gurul IT nu îl mai întâlnise până atunci.

El l-a înştiinţat pe Harvath despre acest aspect şi i-a spus că, dacă va fi nevoit să atace clădirea, atunci să fie atent să recupereze toate telefoanele mobile. Nicholas nu i-a oferit detalii, deoarece nici el nu le cunoştea.

„Tu adu-mi toate telefoanele şi-o să le dau eu de capăt“, îl asigurase el.

Harvath însă nu se răzgândise. Nu intenţiona să atace clădirea. Nu ştia câţi bărbaţi se aflau înăuntru, cât de bine erau înarmaţi sau de ce alte resurse dispuneau pentru a lupta. Ultimul lucru pe care Harvath şi echipa lui şi-l doreau era să se trezească atacaţi de transportatoare blindate pline cu trupe ONU descinzând pe străzi.

Naţiunile Unite cheltuiau peste un miliard şi jumătate de dolari ca să păstreze douăzeci de mii de trupe în Republica Democrată Congo. Aceasta reprezenta cea mai mare şi mai costisitoare zonă de interes. ONU împărţise RDC în şase sectoare, iar Bunia era capitala Sectorului 6.

În afară de faptul că telefoanele lor erau interceptate de turnul de semnal aflat lângă sediul MONUSCO, nu exista niciun alt indiciu care să facă legătura dintre bărbaţii din „casa albă“ şi Naţiunile Unite. Interesant însă era faptul că dintre toate ţările care îşi trimiseseră trupele ca să facă parte din forţa de stabilizare MONUSCO, doar patru trimiseseră la fel de multe sau mai multe trupe decât Africa de Sud.

Harvath era dispus să parieze că prezenţa mare a trupelor din Africa de Sud în forţa de stabilizare ONU şi apelurile telefonice efectuate din casa-ţintă către Africa de Sud nu constituiau o coincidenţă.

Trebuiau să afle nu numai când „telefonul negru“, după cum îl botezase Nicholas, se afla în mişcare, ci şi cine era posesorul lui.

Telefonul părăsise deja clădirea o dată şi revenise, iar acest lucru se întâmplase în timpul nopţii într-un convoi alcătuit din două vehicule având ca pasageri opt bărbaţi. Harvath şi echipa lui urmăriseră cum „acul“ şi „carul cu fân“ trecuseră pe lângă ei, însă nu reuşiseră să afle prea multe. Era unul dintre motivele pentru care Harvath detesta filajul. Operaţiunea asta putea fi nu numai extrem de plictisitoare, dar şi incredibil de frustrantă. Şi dacă o făceai cu persoane nepotrivite, se putea ajunge repede la momente tensionate.

Din fericire, Ash şi echipa lui erau profesionişti. Nicio persoană întreagă la minte nu agrea ideea de a sta la pândă, dar britanicii abordau această situaţie cu mult umor. Timpul trecea mai repede când se amuzau în privinţa oamenilor şi a lucrurilor care se întâmplau pe stradă şi când făceau glume unul pe seama celuilalt.

Jambo era un bucătar desăvârşit, iar ei suplimentau mâncarea pe care o gătea el cu mâncare chinezească şi indiană luate de la hotel. Înarmaţi cu obiective cu lentile performante şi camere video cu infraroşu care reuşeau să capteze imagini mai bune pe timpul nopţii, ei înregistrau cât puteau de mult, apoi trimiteau imaginile în Statele Unite pentru a fi analizate.

Pe măsură ce expediau imaginile, programele de recunoaştere facială şi de extragere a datelor începeau să dea roade. Bărbaţii nu erau soldaţi ai armatei din Africa de Sud, ci militari în rezervă ai armatei acestei ţări. Trupe de recunoaştere – foste trupe speciale aparţinând Regimentului 5 al Forţelor Speciale, cu baza în Phalaborwa, în nordul Provinciei Limpopo.

Doar pentru că nu mai erau militari activi nu însemna că nu lucrau pentru un alt departament al guvernului Africii de Sud, cum ar fi serviciul secret. Dacă era adevărat, atunci de ce s-ar fi implicat în eliminarea unei clinici medicale şi a satului adiacent?

Harvath era aproape convins că bărbaţii erau mercenari, angajaţi prin contract. Lucru care, desigur, dădea naştere la tot soiul de întrebări, cele mai importante fiind: cine îi angajase şi în ce scop? Pentru a obţine răspunsuri, Harvath va trebui să discute cu şeful lor. Ca să facă asta, mai întâi trebuiau să-l identifice.

Douăsprezece ore mai târziu, porţile s-au deschis şi ei au văzut un SUV plecând. Înăuntru erau doar două persoane – şoferul, în vârstă de vreo patruzeci de ani, şi un alt pasager, la vreo şaizeci de ani. Nicholas a confirmat că „telefonul negru“ se afla în maşină şi se deplasa. Harvath i-a trimis pozele pe care le făcuse.

Peste o oră, Nicholas l-a sunat înapoi. Reuşise să identifice ţinta.

— Bărbatul mai în vârstă este omul vostru. Îl cheamă Jan Hendrik, spuse el, transmiţând datele acestuia pe computerul lui Harvath. Toţi bărbaţii pe care am reuşit să-i identificăm până acum s-au aflat în subordinea lui. Hendrik a fost comandantul lor.

— Ce altceva mai ştim?

— Nimic. N-am reuşit să aflu altceva. Nu există nici extrase ale cardurilor de credit, nici amenzi pentru parcare. Sunt invizibili.

Harvath a examinat câteva poze din laptopul lui. S-or fi pricepând indivizii aceştia să îşi acopere urmele, însă tot oameni erau şi ei, iar oamenii făceau greşeli, chiar şi cei mai pricepuţi. Mai ales dacă ştiai cum să exerciţi presiune asupra lor.

Harvath a accesat imaginea cu cartierul obţinută prin satelit şi, făcându-i semn lui Ash să se apropie, a început să-i expună planul pe care-l avea în minte.

CAPITOLUL 24

Staţia de bruiaj pe care i-o trimisese Nicholas fusese folosită în Irak. Trupele Statelor Unite întrebuinţau versiuni mult mai noi pentru a bruia apelurile telefonice şi orice alte transmisii wireless în timp ce vehiculele lor se aflau în mişcare. Astfel, inamicilor le era extrem de greu să detoneze bombele aşezate pe marginea drumului.

Într-una dintre operaţiunile lui din Siria, Harvath utilizase un dispozitiv similar pentru a-l separa pe un terorist de civilii în spatele cărora se ascundea, astfel încât să-l poată elimina. Spera să desfăşoare o operaţiune asemănătoare şi în Congo. Problema însă era că ţinta lui era mult mai sofisticată, iar complexitatea situaţiei mult mai ridicată.

A trage un sac pe capul cuiva era întotdeauna mai periculos şi mai complicat decât a sta întins pe burtă, pe un acoperiş, şi a trage un glonţ în fruntea ţintei. Harvath ştia acest lucru. Le făcuse pe amândouă, de multe ori.

Elementul necunoscut era dacă Ash şi oamenii lui vor vrea să se implice. Deşi mottoul lor era: „Cine îndrăzneşte câştigă", Harvath îi convinsese să ignore termenii contractuali. Să însoţeşti un doctor şi un reprezentant civil al unei organizaţii medicale de caritate era una, iar să răpeşti un operator al Forţelor Speciale din Africa de Sud de pe străzile din Bunia era ceva cu totul diferit.

Harvath simţea că avea un avantaj. Dacă Ash şi echipa lui nu ar fi fost interesaţi, ar fi plecat deja. Îşi îndepliniseră misiunea, teoretic. Harvath şi Decker s-au întors în Bunia vii şi nevătămaţi. Îşi înfăptuiseră obligaţiile contractuale – *şi altele în plus.*

În acel moment, totul se rezuma la ce îşi doreau. Ba chiar mai important, la ceea ce aveau *nevoie.*

Harvath îi înţelegea foarte bine pe bărbaţi. Exista un motiv pentru care deveniseră contractori, şi nu ghizi sau constructori de ambarcaţiuni – erau extrem de buni în ceea ce făceau. Probabil că Harvath ar fi putut merge, pur şi simplu, pe Wall Street şi să omoare pe cineva, însă nu îşi dorea aşa ceva.

Avea nevoie de acţiune. Tocmai de aceea nu putea să renunţe la meserie. Era foarte bun în ceea ce făcea, dar şi speriat de moarte de fiecare dată. Însă era o meserie captivantă, care îi oferea adrenalina de care nu ar fi putut avea parte altundeva. Era drogul lui. Şi cum drogul

era pe primul loc, renunţase la excursia în care trebuia să admire coloritul pădurii alături de femeia despre care susţinea că era importantă pentru el.

Printre operatori circula o glumă: „Să nu fii *acel* tip“. Însemna să nu fii tipul care face o tâmpenie şi o dă în bară. Era însă şi un avertisment să nu faci niciodată ceva ce vei regreta. Harvath ştia că va regreta dacă se va retrage. Mai ştia şi că nu exista nimic mai lamentabil decât un om de acţiune ducând dorul vremurilor în care ţinea o armă în mână. Harvath nu îşi dorea să fie „acel tip“.

Aşadar, se ţinuse tare pe poziţie şi rămăsese în joc. Risca să fie împuşcat, înjunghiat, făcut bucăţi şi asta doar pentru că îi plăcea să se joace cu Moartea.

Dădea dovadă de imaturitate? Poate. Adevărul însă indica altceva: era un om mai bun atunci când se afla în vreo operaţiune. Când era acasă, bea şi îşi reîncărca bateriile, mânca şi făcea exerciţii fizice, aşteptând în tot acest timp o misiune care să-l ducă undeva. Pe de altă parte, spunea că îşi dorea o familie dacă va găsi persoana potrivită.

Găsise persoana potrivită, de mai multe ori – femei incredibile, care ar fi făcut orice pentru el –, dar, cu toate astea, relaţiile eşuaseră.

Nu erau de vină femeile, ci el. Voia şi capra, şi varza. Era imposibil. Alţi oameni reuşeau să menţină un echilibru între carierele lor periculoase şi familie. El de ce nu izbutea?

Era o întrebare la care nu găsise un răspuns. Cel puţin nu până în momentul în care Jessica Decker încercase să-l seducă la duş. În acel moment avusese o revelaţie. *Era loial.*

Fidelitatea însemna să îţi onorezi promisiunile făcute altora – fie că era vorba de un jurământ sau de regulile unei legături. Însă lucrurile nu erau atât de simple, mai ales în cazul unei relaţii. Nu te puteai gândi numai la tine. Trebuia să te gândeşti şi la celălalt. Iar Decker îl ajutase să conştientizeze acest lucru. Asta era problema lui.

Avea succes pentru că îşi forţa întotdeauna limitele. Îi *plăcea* să îşi forţeze limitele. Cu cât misiunea era mai dificilă, cu atât mai mare îi era satisfacţia. Acest lucru se datora în parte caracterului său şi modului în care fusese crescut. Tatăl lui îl învăţase să-şi depăşească mereu limitele. Avea ceva din SEAL. Când Harvath se alăturase trupelor SEAL, ajunsese la un nivel cu totul diferit.

„Singura zi uşoară e cea de ieri“, „Eşecul nu este o opţiune“ sau „Nu renunţa niciodată“ erau mottourile trupelor SEAL care deveniseră parte din el.

Însă cum putea să se uite în ochii unei femei şi să-i spună: „Oricât de mult te-aş iubi, meseria mea va fi mereu pe primul loc“? Asta nu însemna, oare, eşec când venea vorba despre relaţie? Era, oare, egoist? Imatur? Nedrept?

Dar, oricât de franc şi de sincer credea că era cu el însuşi, ceva nu îi

dădea pace. Deşi nu era momentul potrivit pentru a încerca să afle adevărul, Harvath se afla mai aproape de el ca niciodată.

„Dumnezeule, meseria asta e ca un drog“, medita el. Lupta din răsputeri să te ţină dependent. Îţi oferea, de asemenea, momente euforice, dar şi momente de luciditate.

În loc să încerce să blocheze aceste gânduri, cum îi era obiceiul, a hotărât să le lase în voia lor şi să se concentreze la altceva. Poate că va găsi răspunsul pe care-l căuta, poate că nu. În acel moment nu conta decât să ducă misiunea la bun sfârşit.



Harvath mai avea nevoie de câteva lucruri, iar cu ajutorul câtorva bancnote, Jambo şi rudele lui au rezolvat imediat problema. Mick îi însoţise ca să facă o evaluare şi să-şi dea acordul. Odată toate detaliile puse la punct, erau pregătiţi să intre în acţiune.

Când Harvath a pornit aparatul de bruiaj, Ash a clătinat din cap neîncrezător.

— A naibii tehnologie! exclamă el. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să-l folosesc aşa.

— Orice meserie este uşoară dacă ai sculele potrivite, nu?

— Aşa este, amice. E genial.

Harvath a zâmbit şi şi-a întors atenţia la aparatul de bruiaj. Nu se înşelase în privinţa lui Ash şi a oamenilor săi. Pentru suma corectă, aceştia intrau bucuroşi în joc, mai ales când era vorba de acţiune. Harvath le oferise mai multă adrenalină în ultimele două zile decât avuseseră parte în ultimii doi ani. Trecuse mult timp de când nu se mai jucaseră de-a cowboy-ii şi indienii.

Adevărul era că ar fi rămas cu Harvath şi dacă nu ar fi fost plătiţi. Era o tragedie ce se întâmplase cu oamenii de la clinică şi din sat. Ba chiar un afront adus demnităţii lor. Erau mai mult decât dispuşi să ajute la reglarea conturilor şi nu aveau de gând să renunţe până când ultima persoană responsabilă pentru cele întâmplate nu era adusă în faţa justiţiei. Totul se rezuma la a face ceea ce trebuia. La fel ca şi Harvath, ei credeau în deviza: „Să-i apărăm pe cei care nu se pot apăra“.

După ce a pregătit aparatul de bruiaj, Harvath l-a anunţat pe Nicholas, spunându-i că era gata pentru primul test. Piticul urma să-l dirijeze de la depărtare, din Statele Unite. Când va veni momentul potrivit, Harvath trebuia să iasă pe stradă, nu să stea în apartament şi să apese pe butoane.

— În regulă, zise el. Începem când vrei tu.

— Recepţionat, îi spuse Nicholas în cască. Pregăteşte-te.

Mick s-a uitat la aparatul de bruiaj şi a întrebat:

— Este precis? Se concentrează asupra unui singur telefon? Nu bruiază întreaga stradă?

— Haide să verificăm, propuse Harvath.

Câteva becuri ale aparatului şi-au schimbat culoarea în timp ce Nicholas îl mânuia din Statele Unite. Exista un mic decalaj al imaginilor, însă nu era atât de mare încât să aibă vreo importanţă.

Manevrarea lui era o artă, iar Harvath spusese clar ceea ce dorea. Dacă telefonul lui ar fi „murit“ fără niciun avertisment, Hendrik ar fi putut intra la bănuieli. Era mai bine ca, mai întâi, toate telefoanele din casă să îşi piardă semnalul sub o formă sau alta. La urma urmei, erau în Congo. Se întâmplau tot felul de lucruri neplăcute.

„Echipa brutelor“ a fost prima care a observat mişcare în casă.

— Văd pe cineva la fereastră, transmise Eddie prin staţie. Etajul al doilea, colţul dinspre nord-vest. Este cu telefonul în mână şi pare să îşi caute un loc cu semnal mai bun.

— Faceţi poze în continuare, răspunse Harvath.

— Recepţionat.

Telefoanele mobile nu mai erau simple aparate electrice, ele deveniseră o parte din fiinţa omenească. Harvath se convinsese că de fiecare dată când telefonul cuiva suna, creierul persoanei respective elibera o doză mică de dopamină. Era ca şi când ai fi urmărit un cobai apăsând pe un buton ca să primească de mâncare. Oamenii îşi verificau mereu telefoanele ca să vadă dacă nu primiseră vreun mesaj sau vreun e-mail. Dacă le-ai fi luat telefoanele, fie şi pentru câteva secunde, s-ar fi simţit pierduţi.

— Avem mişcare în curte, zise Ash.

Mick s-a dus lângă el, la fereastră.

— Uită-te la individul ăla, spuse el, râzând. Se învârte ca o morişcă. Ridică telefonul mai sus, idiotule! Aşa. Deasupra capului. Şi-acum sari într-un picior, poate o să prinzi semnal mai bun, tolomacule!

Harvath a zâmbit, apoi i-a întrebat pe cei din încăpere şi prin staţie:

— L-aţi văzut pe Hendrik?

— Există mişcare la uşa din aripa vestică, răspunse Eddie.

— Ce vezi?

— Nimic încă, rămâneţi pe poziţie.

— Recepţionat, răspunse Harvath. Rămânem pe poziţie.

Fiecare supraveghea zona care îi fusese desemnată. Harvath era atent la camerele de înregistrare de pe acoperiş.

— Gata, l-am identificat, zise Eddie într-un final. E omul nostru. E Hendrik.

— Eşti sigur?

— Da. El e.

După ce a primit această confirmare, Harvath i-a cerut lui Nicholas să intensifice treptat semnalul până ajungea la normal.

— Minunat! exclamă Mick, întorcându-se de la fereastră cu degetul mare ridicat. A venit momentul să ne distrăm?

Harvath a încuviinţat:

— Recepţionat. A venit momentul să ne distrăm.

CAPITOLUL 25

Ash îşi cunoştea oamenii mai bine decât Harvath. După ce puseseră la cale planul, el hotărâse rolul pe care-l va juca fiecare. Jambo va conduce duba pe care o închiriase el, iar Harvath şi Ash îl vor răpi pe bărbat. Mick îi va urma la volanului uneia dintre maşinile Land Cruiser, în vreme ce Simon şi Eddie vor sta la pândă cu armele pregătite, fiecare pe un acoperiş. Unul dintre verii lui Jambo va aştepta în LC2, cu motorul pornit, la o stradă distanţă, pregătit să le recupereze pe cele două „brute“ atunci când acestea se vor retrage. Dacă totul va decurge conform planului, treaba nu va dura mai mult de cincisprezece minute.

Cu toţii ştiau însă că exista posibilitatea ca lucrurile să scape de sub control, prin urmare luaseră în calcul şi alte situaţii neprevăzute. Şi-au verificat armele şi echipamentele, apoi au eliberat apartamentele, ştergând orice urmă a prezenţei lor acolo. Nu aveau de gând să se mai întoarcă. Mick va lua aparatul de bruiaj cu el în LC1 şi îl va utiliza cu ajutorul unui convertor. Deoarece era un dispozitiv mobil, Nicholas îl va putea controla în continuare de la depărtare, din Statele Unite.

După ce au parcurs cu maşinile câteva cvartale, au început să cerceteze zona în care se afla casa conspirativă, închiriată de rudele lui Jambo. Aceasta se afla în afara oraşului şi era suficient de departe încât să nu observe nimeni prezenţa lor acolo. S-au familiarizat cu rutele – alegând un alt traseu de fiecare dată – până când s-au convins că deţineau totul sub control.

Ideea era să îndeplinească misiunea asta cât mai repede cu putinţă. Oamenii lui Hendrik vor întoarce pe dos oraşul Bunia ca să-l găsească pe şeful lor. Şi dacă aveau cea mai mică legătură cu MONUSCO, atunci mii de soldaţi îi vor ajuta în căutarea lor. Totul se rezuma la sincronizare şi la discreţie.

Făcând o ultimă verificare prin staţie, Harvath şi Ash s-au urcat în dubă, au închis uşa şi i-au spus lui Jambo să pornească din loc.

În drum spre ţinta lor, Harvath ţinea legătura cu Nicholas şi cu Mick, în timp ce Ash îi prezenta situaţia raportată de Simon şi de Eddie, care supravegheau „casa albă“ de pe acoperişuri.

Când au ajuns la locul stabilit, Harvath a coborât din dubă şi i-a zis lui Nicholas:

— Poţi să începi să-i reduci semnalul, încet.
— Recepţionat, răspunse Nicholas.
Uitându-se la Ash, el a întrebat:
— Pregătit?
Britanicul a dat afirmativ din cap, apoi şi-au ocupat locurile după colţul clădirii. Indiferent pe care uşă avea să iasă Hendrik, Nicholas putea să se joace de-a „fierbinte sau rece“, crescând sau scăzând semnalul telefonului mobil în funcţie de direcţia în care se deplasa bărbatul. Pe măsură ce acesta continua să se îndrepte în direcţia pe care şi-o doreau ei, semnalul devenea din ce în ce mai „cald“. Nu era nevoie ca Hendrik să se îndepărteze prea mult. Când bărbatul îşi va face apariţia de după colţ, Harvath şi Ash îi vor trage un sac pe cap, îl vor vârî în dubă şi vor demara în trombă.
— Observ mişcare, zise Eddie prin staţie. Uşa dinspre vest, la fel ca înainte.
— Poţi să identifici persoana? îl întrebă Harvath.
— Negativ. Rămâneţi pe poziţie.
Cu toţii îşi ţineau respiraţia. Erau încordaţi, asemenea unor arcuri gata să sară. S-au scurs câteva secunde.
— L-am depistat, zise Eddie într-un final. E Hendrik.
— Recepţionat, răspunse Harvath. Conduceţi-l la noi.
— Se rezolvă, spuse Eddie, apoi luă legătura prin telefon cu Nicholas, astfel încât acesta să poată manevra corect aparatul de bruiaj.
Totul decurgea conform planului. Hendrick se apropia de colţ, când s-a auzit vocea lui Simon în staţie:
— Aveţi musafiri. O femeie cu doi copii tocmai a ieşit dintr-o clădire aflată la jumătatea cvartalului. Se îndreaptă înspre voi.
Jambo, care monitoriza din dubă comunicarea prin staţii, ştia ce avea de făcut. Verii lui erau poziţionaţi în diferite locaţii din apropiere, pe care le stabilise Harvath, iar Jambo i-a sunat şi le-a dat instrucţiuni.
După câteva secunde, s-a auzit vocea lui Simon:
— Aveţi undă verde.
Harvath spera să nu mai aibă parte şi de alte situaţii neprevăzute.
Eddie a început numărătoarea inversă a distanţei pe care Hendrik o mai avea de străbătut până să apară de după colţ.
— Un metru şi jumătate, spuse el prin staţie. Un metru. O jumătate de metru, apoi tăcu brusc.
Cu toţii şi-au ţinut respiraţia.
— Ţine ridicat în aer unul dintre telefoane.
„Haide, a reflectat Harvath. Aproape ai ajuns. Doar câţiva paşi.“
Din Statele Unite, Nicholas a crescut intensitatea semnalului, pe urmă l-a diminuat de tot, obligându-l pe Hendrik să se ivească de

după colţ. Harvath şi Ash îl aşteptau.

Ash a atacat primul. I-a dat un pumn în stomac, care l-a făcut pe Hendrik să se îndoaie. Harvath i-a aplicat o lovitură între omoplaţi, lăsându-l fără aer, iar bărbatul s-a prăbuşit la pământ.

În timp ce Ash îi trăgea un sac pe cap, Harvath i-a prins mâinile la spate cu nişte legături din plastic. Când şi-a înălţat privirea să vadă unde era duba, Jambo trăsese deja lângă ei şi le deschisese portiera.

Harvath şi Ash l-au ridicat pe Hendrik ţinându-l de braţe şi l-au vârât în dubă. Ash a urcat după el în timp ce Harvath a luat cele două telefoane mobile de pe jos. Jambo pornise deja din loc când americanul a sărit înăuntru şi a tras portiera.

El îl percheziţiona pe Hendrik ca să se asigure că nu era înarmat, în vreme ce Ash îi lega gleznele cu legături din plastic. A descoperit asupra lui un pistol Browning Hi-Power semiautomat cu două încărcătoare de rezervă, precum şi un briceag în buzunar şi un cuţit în gheată. Avea asupra lui bani şi un brevet emis de Naţiunile Unite sau UNLP (United Nations Laissez-Passer), cum mai era cunoscut, un document de călătorie folosit doar în deplasări oficiale vizate de Naţiunile Unite.

Harvath a înlăturat capacele din spate ale ambelor telefoane, a scos bateriile şi a vârât în buzunar toate componentele. Hendrik gâfâia, încercând să respire.

Nici Harvath, nici Ash nu vorbeau. Având în vedere faptul că Hendrik fusese operator al Forţelor Speciale, ei ştiau că bărbatul primise un instructaj de genul SERE (Survival, Evasion, Resistance and Escape), un program militar american de instruire a combatanţilor în privinţa evadării din captivitate, tehnicilor de supravieţuire şi a codului militar de conduită. De îndată ce îşi va recăpăta suflul, el va încerca să înţeleagă ce se întâmpla şi să calculeze în minte ce şanse avea în diferite situaţii. Indiferent de împrejurarea în care se afla, se va teme să nu fie una gravă. Harvath voia ca bărbatul să se concentreze în acea direcţie. Cu cât era mai neliniştit şi mai stresat, cu atât mai bine. Un bărbat de calibrul lui Hendrik claca greu.

Au luat-o pe o rută ocolitoare, atât ca să se asigure că nu erau urmăriţi, cât şi ca să-l dezorienteze cât mai mult pe Hendrik. Cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine.

Când duba s-a oprit în faţa casei conspirative de la periferia oraşului Bunia, Hendrik şi-a încordat toţi muşchii. Harvath a tras portiera, iar Asher l-a înghiontit pe sud-african să se mişte. Acesta a refuzat. Luându-şi avânt, Asher i-a tras un cot în gură lui Hendrik prin sac. O dâră de sânge amestecat cu salivă a început să i se prelingă pe bărbie, apoi pe gât, pătându-i partea din faţă a cămăşii.

Harvath a coborât din dubă, trăgându-l pe Hendrik după el. Întinzându-l cu faţa în jos, în praf, i-a tăiat legăturile de la glezne cu

cuţitul, pe urmă, împreună cu Ash, l-au ridicat în picioare şi l-au condus la un şopron aflat în spatele proprietăţii.

Era un spaţiu sufocant şi neaerisit, unde mirosea a benzină şi a bălegar. Nici nu trebuia să fie un loc plăcut.

În mijlocul şopronului se găsea un scaun din metal. Hendrik a fost condus la el şi obligat să se aşeze. Ash i-a legat strâns piciorul stâng de piciorul stâng al scaunului, procedând la fel cu piciorul drept. Apoi i-a legat mâinile de braţele scaunului.

Dacă Hendrik ar fi opus rezistenţă sau ar fi încercat să scape, Asher l-ar fi lovit cu pumnul în cea mai sensibilă parte a trupului său. Însă captivul nu se împotrivise. Nici măcar nu rostise un cuvânt.

Mick şi cele două „brute“ şi-au făcut apariţia. Au parcat maşinile în curte, Jambo a încuiat poarta, apoi i-a ajutat pe verii lui să acopere duba cu o prelată. Simon şi Eddie stăteau de strajă, în timp ce Mick dădea o mână de ajutor la căratul echipamentelor în şopron. Fusese deja avertizat să nu vorbească.

Harvath se gândea cum să gestioneze mai bine următorul pas. Deoarece operaţiunea se desfăşurase în ritm alert şi fără alte informaţii suplimentare, îi era greu să decidă care era următoarea mişcare.

Cu siguranţă că oamenii lui Hendrik îşi dăduseră deja seama că se întâmplase ceva. Fiind bine pregătiţi, vor acţiona repede. Vor începe prin a „mătura“ cartierul. Deşi Harvath şi echipa lui făcuseră tot posibilul să minimalizeze riscul unor potenţiali martori, trebuiau să ia în calcul şi posibilitatea că cineva văzuse ceva. Într-un final, oamenii lui Hendrik vor începe să facă legăturile. Veriga slabă din planul lui Harvath era aeroportul.

Odată ce oamenii lui Hendrik vor descoperi că răpitorii lui erau albi, probabil străini, îi vor căuta cu înverşunare. În cel mai rău caz, vor posta un om acolo. Iar dacă aveau legături cu MONUSCO, ar putea intensifica securitatea sau chiar să închidă aeroportul.

Harvath nici nu voia să se gândească la asta. Trebuia să acţioneze repede, să fie cu un pas înaintea lor. Tocmai de aceea lui Jan Hendrik i se oferea o singură şansă de a coopera. Dacă el refuza, Harvath era nevoit să recurgă la toate metodele ca să-l facă să vorbească.

CAPITOLUL 26

Atunci când aveai suficient timp la dispoziţie, interogatoriile puteau dura cât voiai: de-a lungul mai multor ore, zile sau chiar săptămâni. În cazul deţinuţilor condamnaţi, interogatoriile puteau dura luni sau chiar ani. Totul depindea de cât de repede aveai nevoie de informaţii sau până unde erai dispus să mergi ca să le obţii.

Iar în cazul în care timpul reprezenta un factor-cheie, definiţia lui Harvath a ceea ce însemna acceptabil fusese extinsă dramatic. Când el i-a făcut un semn din cap, Asher a aprins reflectoarele orbitoare cu halogen care fuseseră fixate pe suporturi. S-a apropiat de Hendrik şi i-a scos sacul de pe cap.

Bărbatul a strâns din ochi şi a încercat să se uite bine la Harvath, însă luminile erau prea puternice. Nu vedea în faţa lui decât o siluetă.

— Domnule Hendrik, începu Harvath, îţi cunosc foarte bine trecutul şi pregătirea, aşa că nu te voi insulta încercând să stabilesc vreun raport cu dumneata. Deţii informaţii care mă interesează şi mă grăbesc. Dacă vei coopera, totul se va termina foarte repede. Dacă nu cooperezi, tot se va termina repede, dar va fi mult mai dureros pentru dumneata. Îţi ofer o singură şansă să răspunzi la întrebările mele. Dacă mă vei minţi sau dacă voi avea impresia că încerci să te eschivezi, înţelegerea noastră cade. Aş vrea să înţelegi că sunt dispus să recurg la toate metodele posibile ca să obţin informaţiile de la dumneata. Ai înţeles?

— Cine eşti? vru să ştie Hendrik.

Harvath i-a tras bărbatului o palmă zdravănă peste obraz.

— Asta a fost pentru că ai încercat să te eschivezi. Nu tu pui întrebările, ci eu.

Sud-africanul a scuipat sângele pe jos, a mijit ochii şi a zis:

— Eşti american.

De astă dată, Harvath i-a tras un pumn în acelaşi loc. Lovitura s-a dovedit atât de puternică, încât Hendrik a fost cât pe ce să cadă cu scaun cu tot.

— Du-te-n mă-ta, rosti Hendrik după ce îşi reveni.

Harvath nu mai avea chef de joacă.

Lovindu-l din nou, el a întrebat:

— Ce ai căutat la Clinica „Matumaini“?

— Du-te-n mă-ta, repetă bărbatul.

Harvath i-a tras din nou sacul pe cap şi le-a făcut un semn din cap lui Ash şi lui Mick. Cei doi bărbaţi s-au postat în spatele scaunului pe care şedea sud-africanul, l-au apucat bine şi l-au lăsat pe spate. De îndată ce au făcut asta, Harvath a început să-i toarne apă pe faţă bărbatului, prin material.

Hendrik şi-a încordat tot trupul şi a început să se zvârcolească. Harvath a încetat să mai toarne apă, iar britanicii l-au readus în poziţie verticală.

— Ce ai căutat la Clinica „Matumaini“, Jan?

Hendrik tuşea şi scuipa apă în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia. Harvath i-a mai acordat câteva secunde, dar când a văzut că nu voia să răspundă, le-a făcut semn britanicilor să-l lase din nou pe spate. A început din nou să toarne apă.

Golind prima carafă, s-a întins după a doua. Hendrik se zvârcolea şi mai tare decât prima dată.

Metoda nu era prea elegantă, însă era simplă. Nu îi făcea plăcere să o aplice. Nu era decât o unealtă. Hendrik nu trebuia decât să coopereze şi totul lua sfârşit.

— Ce ai căutat la Clinica „Matumaini“? îl întrebă Harvath, reducând volumul apei.

Sud-africanul scuipa şi tuşea sub glugă, străduindu-se să elimine apa din căile aeriene.

— Cel care te plăteşte, Jan, nu te plăteşte suficient de mult ca să treci prin asta. Spune-mi ce ai căutat acolo şi o să mă opresc.

Hendrik a reuşit să îngaime pentru a treia oară:

— Du-te-n mă-ta.

Procedura a continuat. Pe jos era plin de apă, iar încălţămintea şi pantalonii lui Harvath erau leoarcă. Scot a golit şi cea de-a doua carafă, pe urmă a luat-o pe a treia.

Sud-africanul era tenace, însă nimeni nu putea rezista la infinit. Toţi cedau sub tortura cu apă. Nu era decât o chestiune de timp. Hendrik era pe punctul să cedeze.

— *Umanitar,* zise el gâfâind de sub gluga udă, tuşind şi vomitând apă.

Harvath a făcut semn ca scaunul să fie ridicat şi a aşteptat ca bărbatul să îşi recapete respiraţia, apoi l-a întrebat:

— Ce-ai spus?

Atunci când cei mai rezistenţi oameni cedează, cuvintele lor trebuie privite cu suspiciune până când nu sunt confirmate. Uneori informaţiile vin de-a valma. Cuvintele lor pot fi adevărate, rezultatul unei torturi psihologice sau chiar fără nicio noimă.

Harvath le-a făcut semn lui Ash şi lui Mick să se aşeze în spatele reflectoarelor. Aceştia s-au conformat şi Harvath i-a scos lui Hendrik

gluga de pe cap.

— Ascultă-mă, zise el. Dacă mă minţi, vei ajunge din nou sub apă. Ai înţeles?

Hendrik a clătinat din cap, confuz. Harvath i-a tras o palmă şi s-a întins după o altă carafă.

— A fost o operaţiune umanitară, rosti el cu voce stinsă, încercând să se concentreze.

— *O operaţiune umanitară?* repetă Harvath. Să distrugi o clinică şi să incinerezi un sat întreg, asta numeşti tu operaţiune umanitară?

— Trebuia oprită, altfel ar fi fost şi mai multe victime.

— Ce trebuia oprită?

— Infecţia.

— Ce infecţie?

Hendrik nu a răspuns. Harvath i-a tras din nou o palmă.

— Unul dintre pacienţi a scăpat, se bâlbâi sud-africanul.

— Din Clinica „Matumaini"? Despre ce vorbeşti?

Deoarece Hendrik nu a răspuns nici de data asta, Harvath a luat gluga şi a dat să i-o tragă din nou pe cap.

— Nu din Clinica „Matumaini", zise el când îi fu trasă gluga pe cap. Din Ngoa.

Harvath a ridicat gluga.

— Ce e Ngoa?

— Un sat. Există o unitate OMS acolo. Un laborator.

— Un laborator al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii?

Bărbatul a consimţit.

— Ce anume cercetau?

— Nu ştiu, răspunse Hendrik.

Un răspuns prea rapid ca să fie pe gustul lui Harvath, care a sesizat o microexpresie potrivit căreia sud-africanul minţea.

Fixându-şi privirea asupra lui Hendrik, el a spus:

— Mă minţi. Ce se întâmplă când minţi?

— Nu mint, răspunse el pe un ton rugător când Harvath îi trase gluga pe cap şi le făcu semn britanicilor să îşi reia locurile în spatele scaunului.

Harvath a luat carafa, iar Ash şi cu Mick au lăsat scaunul pe spate.

— Febră hemoragică! strigă bărbatul. Făceau experimente cu febră hemoragică africană!

— Cum este Ebola?

— Mai grav.

— Cât de grav? vru să ştie Harvath.

Hendrik a refuzat să răspundă, iar Harvath a început să-i toarne apă pe nas şi pe gură.

— Au descoperit o metodă prin care să o transforme în armă!

Harvath a turnat din nou.

— Spune-mi cum.

— În aerul respirabil! mărturisi sud-africanul, scuturându-şi capul înainte şi înapoi, încercând să scape de apă. Au găsit o metodă prin care să o răspândească în aerul respirabil!

CAPITOLUL 27

SHENANDOAH VALLEY, VIRGINIA

Clifton – proprietatea de o sută şaizeci şi şase de hectare şi reşedinţa de lux, care se afla la o oră distanţă cu maşina de Washington, D.C. – aparţinuse vărului lui George Washington, Warner Washington. Pierre Damien o îndrăgea atât pentru istoria sa, cât şi pentru conacul în stil renascentist şi vederea către munţii Blue Ridge.

George Washington petrecuse mult timp pe acea proprietate, iar când Damien călca pe acel pământ, îi plăcea să îşi imagineze că păşea pe urmele istoriei. „Oare Washington ar fi văzut lumea la fel dacă ar fi trăit în prezent? se întreba Damien. Oare ar fi conştientizat că în era modernă anumite puncte de vedere şi filosofii ale guvernului îşi urmau cursul? Oare ar fi înţeles acest om cu suflet nobil că scopurile individuale şi egoiste serveau doar pentru a dăuna omenirii, nu pentru a o face să evolueze?“ În calitate de fermier, de adevărat cunoscător al pământului, Washington ar cunoaşte, cu siguranţă, responsabilităţile pe care le-ar avea orice om faţă de planetă.

Inspirând adânc aerul răcoros de toamnă, Damien şi-a umplut nările cu mirosul naturii. Coloritul pe care-l ofereau munţii din depărtare era extraordinar. Nu exista loc mai frumos toamna. Dintre toate proprietăţile lui, chiar şi insula Cay pe care o deţinea în Bahamas, Clifton era preferata lui. Tocmai de aceea dorise să o ducă pe Helena acolo. Şi din acest motiv, dar şi pentru că mai avea de făcut ultimele pregătiri. În seara aceea era ultima cină a organizaţiei, cel puţin pentru o perioadă.

Societatea restrânsă „Thomas Malthus“ nu avea nici pagină de internet, nici adresă de e-mail. Existenţa ei era cel mai bine păzit secret din D.C.

Societatea era fondată pe învăţăturile reverendului Thomas Robert Malthus, membru al clerului şi teoretician englez din secolul al XVIII-lea – în mod special pe lucrarea lui, *Eseu asupra principiilor populaţiei.*

Exercitând o influenţă în domeniul economiei politice şi cel al demografiei, Malthus credea că nu se putea ajunge la o societate utopică atâta vreme cât populaţia globului continua să crească fără a fi controlată. Singura cale de a proteja Pământul şi de a îmbunătăţi viaţa oamenilor era aceea de a reduce populaţia – el credea că Mama Natură se va ocupa într-un final de acest aspect, răspândind pe scară

largă foametea sau bolile.

Diminuarea anticipată a populaţiei era cunoscută sub denumirea, oarecum teatrală, de „Catastrofa malthusiană“. Acest lucru nu se întâmplase încă, dar existau persoane care nu numai că susţineau necesitatea ei, ci erau dornici să ajute la declanşarea sa. Aceştia o numeau, pur şi simplu, „evenimentul“. Unele dintre aceste persoane locuiau şi munceau în Washington, D.C.

După cum era tradiţia, ingredientele folosite la cină proveneau din surse locale. În seara respectivă, toate fuseseră procurate de la Clifton: ierburi proaspete, salată, ridichi, măcriş, arpagic şi usturoi, precum şi carne de miel crescut la fermă, piept de raţă, *foie gras* şi brânză din lapte de capră şi de oaie.

La pièce de résistance sau cel mai important sortiment din meniu era desertul. George Washington era înnebunit după îngheţată. În cinstea lui, Damien va servi îngheţată de casă cu căpşuni, după o reţetă originală a familiei Washington.

La capitolul băuturi, existau mai multe sortimente de vin, un vin de Porto extrem de vechi, precum şi cea mai autentică şi mai gustoasă cafea, proaspăt măcinată, pe care o băuseră vreodată musafirii.

Dineul a fost un real succes – aşa cum se aşteptaseră, de fapt, oaspeţii. Damien era un bărbat extrem de bogat, cu gusturi impecabile. A fost cel mai reuşit dineu al societăţii din acel an.

Ca de obicei, discuţiile s-au axat pe chestiunile interne şi externe, dar s-a discutat şi despre ştiinţă, matematică, literatură, artă şi cultură. Membrii societăţii erau femei şi bărbaţi foarte culţi. Inteligenţa lor era egalată doar de puterea pe care o deţineau – tocmai de aceea îi selectase Damien.

El ştia câte ceva despre putere, mici adevăruri pe care ceilalţi nu le surprindeau. Şefii agenţiilor, precum şi subalternii lor direcţi veneau şi plecau, fiind desemnaţi în funcţie în urma alegerilor electorale sau din considerente politice. La fel decurgeau lucrurile şi în cazul politicienilor. Influenţa lor era temporară.

Cei care deţineau puterea cu adevărat erau cei infiltraţi adânc în guvern. Ei erau cei din culise, la fel ca Marele Vrăjitor Oz. Ei ştiau ce sfori să tragă. Mâinile lor manevrau pârghia puterii.

Ei aveau puterea de a deschide şi de a închide uşile. Nu erau simpli manageri în interiorul maşinăriei, ci *însăşi* maşinăria. Ştiau jocul. Cunoşteau sistemul. Îl stăpâneau de mult timp.

Societatea lor era o Romă modernă, Roma de pe râul Potomac – un imperiu în miniatură –, un teritoriu de sine stătător.

Noua Romă nu cunoştea vicisitudinile vieţii economice. Acolo nu existau nici vitrine goale, nici preţuri scăzute la locuinţe, nici reduceri ale salariului net.

Impozitele, taxele, amenzile şi liniile de credit nesfârşite asigurau

rezerva de monede în trezorerie. Lucru cert, Noua Romă era în floare. Viitorul era strălucitor, într-adevăr.

Acest lucru nu însemna însă că imperiul se afla în siguranţă. Pe măsură ce averea lui creştea, acesta părea să fie atacat în mod constant de clasa de la ţară.

Noul termen ofensator, „clasa de la ţară“, îl înlocuise pe cel de „navetişti“, folosit pentru a descrie prostimea care trăia în afara oraşului Washington, D.C. sau în alt Megalopolis[8] 8 Termenul „megalopolis“ a fost folosit prima dată de Patrick Geddes în 1915, în cartea lui, *Cities in Evolution,* apoi de geograful francez J. Gottmann, în 1954, pentru a denumi aria metropolitană din nord-estul SUA supranumită BosWash (Boston – New York – Philadelphia – Baltimore – Washington). (n. red.) al naţiunii.

„Clasa de la ţară“ ducea un război de gherilă neîncetat, prin intermediul presei, al câtorva organizaţii noi simpatizante şi printr-un activism bine înrădăcinat, cerând ca Noua Romă să mai strângă cureaua.

În ceea ce îi privea pe Noii Romani, era vorba despre un război neînsemnat, ciudat şi stupid purtat de nişte oameni neînsemnaţi, ciudaţi şi stupizi. Erau, clar, în minoritate. Toate sondajele arătau acest lucru. În loc să-şi umple gurile cu mâncare de la McDonald’s şi să urmărească *reality show*-uri la televizor, precum ceilalţi *hobbiţi* din „clasa de la ţară“, aceştia erau ciudat de obsedaţi de ceea ce se întâmpla în Washington şi de cum ar trebui schimbate lucrurile.

Dacă erau atât de nerăbdători să dicteze cum ar trebui să procedeze cei din Washington, atunci de ce şedeau confortabil în Tennessee şi în Texas, în Idaho şi în Indiana? De ce nu îşi urcau copiii obezi în autobuze şi nu îi trimiteau în D.C., ca să dea o mână de ajutor? Răspunsul era simplu – pentru că situaţia îi depăşea.

Habar nu aveau cât de indispensabil erau guvernul, darămite cât de importanţi erau cei care lucrau în guvern şi îi asigurau continuitatea. Fără angajaţii federali, sistemul nu funcţiona – deloc. Taxele pentru Parcurile Naţionale nu vor mai fi colectate, programele de nutriţie nu vor mai fi implementate în şcoli, frontierele vor rămâne nepăzite, iar acesta va fi doar începutul. Prizonierii vor vrea să conducă ei închisoarea. Nu puteau permite să se întâmple una ca asta.

Tot ceea ce creşte este viu prin definiţie. Nici Washington, D.C. nu făcea excepţie.

Fiind un organism viu, prioritatea numărul unu a guvernului federal era autoconservarea. Orice ameninţare la existenţa sa trebuia eliminată.

Atunci când „clasa de la ţară“ a venit cu ameninţări, Noua Romă era deja pregătită.

Aceasta a ripostat cu mijloace la care nu se aşteptase nimeni. Noua Romă şi-a înarmat propriile agenţii federale. Serviciul pentru Venituri Interne sau Fiscul (IRS), Departamentul de Justiţie, Agenţia de

Protecţie a Mediului, Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc (ATF) contracarau fiecare atac.

„Clasa de la ţară“ n-avea decât să dea iama la nesfârşit. Şansele ei de reuşită erau nule. Nu numai că nu putea lupta cu Primăria, dar nici să supravieţuiască vreunei bătălii împotriva guvernului federal. Noua Romă îţi putea confisca tot şi te putea arunca în închisoare. Nici măcar nu era o confruntare dreaptă. (Nici nu trebuia să fie.)

Noua Romă făcea orice ca să câştige şi o făcea de fiecare dată. Responsabilitatea pe care o avea faţă de propria-i supravieţuire era mai importantă decât responsabilitatea sa faţă de alegătorii neştiutori. Dacă *hobbiţilor* acestei clase le-ar fi păsat, într-adevăr, de Washington, atunci ei ar fi fost mai atenţi. Însă nu fuseseră, iar Noua Romă şi-a văzut mai departe de ale ei.

Acest fenomen îl fascina pe Damien. Îl captivau discuţiile care se purtau în jurul mesei. Cei prezenţi nu erau oameni răi. De fapt, erau incredibil de miloşi, de perspicace şi de concişi. Pe scurt, aveau *stofă.*

Înţelegeau nu doar miza, ci, mai important, ceea ce trebuia făcut. Erau oameni rezonabili.

Deşi nu era o persoană religioasă, Damien ştia că oamenii aceştia erau meniţi să moştenească Pământul. Tocmai de aceea îi alesese.

Era o seară spectaculoasă. Toată lumea se simţea bine şi nimeni nu îşi dorea ca ea să ia sfârşit. Încălcând tradiţia de a consuma doar produse locale, Damien l-a trimis pe Jeffrey să aducă una dintre cele mai bune sticle cu vin de Sauternes, de desert. Era o sticlă cu lichid auriu, un Château d’Yquem din 1934. O păstrase special pentru o astfel de seară.

Nuanţele arămii şi portocalii ale băuturii îi aminteau lui Damien de pasărea măiastră pe care o sărbătorea următoarea etapă a misiunii lui. Vinul, în valoare de şapte mii de dolari, avea un buchet de arome foarte bogat: cremă de zahăr ars, portocală, caramel, flori, mirodenii, pe lângă alte arome pământeşti de cacao, ciocolată şi cafea.

Era delicios şi era cel mai bun mod posibil de a sărbători renaşterea lumii.

I se părea, desigur, extrem de chinuitor că nu putea să împărtăşească toate astea cu Helena şi să nu se laude cu ea în faţa celorlalţi. Deoarece nu era membru al societăţii, nu avea voie să participe la cină. Oricum, Damien comandase mâncarea ei preferată, cea italiană, şi o instalase în casa de oaspeţi. El urma să i se alăture odată ce musafirii vor fi plecat.

I-a spus lui Jeffrey să mai aducă o sticlă de Château d’Yquem. Acesta era un vin din ’66 la fel de gustos, dar nu la fel de scump. Unii musafiri au servit, alţii nu.

După douăzeci de minute, membrii societăţii i-au mulţumit gazdei şi au început să dispară rând pe rând în noapte.

Odată plecaţi, femeia care şedea lângă el şi-a aşezat mâna pe braţul lui.

— Ce seară glorioasă, Pierre!

Damien i-a zâmbit drept răspuns. Linda Landon lucra pentru guvernul federal de peste patruzeci de ani şi le văzuse pe toate. Ea era elementul central a tot ceea ce urma să se întâmple.

Linda şi-a vârât mâna în geantă şi a scos o cutiuţă.

— Ţi-am adus ceva.

— Linda, nu trebuia să-mi oferi un cadou.

— Nu, nu, zise ea, coborându-şi privirea şi clătinând din cap, este doar un mic suvenir.

Damien a ridicat capacul. Înăuntru se afla o pereche de butoni de manşetă din argint.

— Sunt noduri gordiene, îi explică ea. M-am gândit că îţi vor plăcea.

Chiar îi plăceau. Era unul dintre miturile lui preferate. Nodul simboliza o problemă imposibil de rezolvat dacă nu aveai o gândire îndrăzneaţă, neconvenţională.

Legenda spune că un bărbat pe care-l chema Gordius, atunci când a fost numit rege, i-a oferit lui Zeus carul lui, pe care l-a legat de un stâlp cu un nod gordian imposibil de desfăcut. Un oracol a prezis că va veni un bărbat care va reuşi să-l desfacă şi că respectivul bărbat va deveni stăpânul Asiei. La fel ca în legenda sabiei Excalibur, mulţi au încercat, dar nu au reuşit să desfacă nodul. Apoi Alexandru cel Mare a vizitat oraşul. El a căutat capetele nodului, astfel încât să se poată apuca de treabă. Deoarece nu le-a găsit, şi-a scos sabia şi a tăiat nodul. Apoi Alexandru a plecat în campania de cucerire a Asiei.

— Sunt foarte frumoşi, zise el. Mulţumesc.

— Mă bucur că îţi plac, se arătă mulţumită Landon. Şi-acum, cred că ar trebui să discutăm despre…

Damien i-a făcut semn cu degetul să tacă atunci când Jeffrey a intrat în sufragerie ca să întrebe dacă mai aveau nevoie de ceva.

— Ar merge o cafea, spuse ea.

— Să fie două, preciză Damien. Le vom servi în bibliotecă.

Jeffrey a încuviinţat, pe urmă s-a întors în bucătărie.

Damien s-a ridicat în picioare şi a invitat-o pe musafira lui să iasă în holul principal. Pe pereţi erau agăţate tablouri minunate în ulei, prevăzute cu rame groase, aurii, şi înfăţişând scene bucolice de vânătoare, pescuit, precum şi viaţa la fermă. Landon nu putea decât să îşi imagineze cât costaseră.

În spatele scării principale se afla o uşă elegantă din lemn. Damien a întârziat doar atât cât să apese pe clanţă, apoi s-a dat la o parte ca să o lase pe musafira lui să intre.

Landon a făcut doi paşi înăuntru, pe urmă s-a oprit brusc. Pe canapeaua din faţa şemineului stătea ghemuită o tânără atrăgătoare,

îmbrăcată în blugi şi cu un tricou cam strâmt. Citea.

— Helena, spuse Damien, luat prin surprindere. Ce cauţi aici?

— Am venit să caut o carte, răspunse ea, punând deoparte un volum îmbrăcat în piele al lui Edward Pollard, *Cauza pierdută.*

Zicând astea, s-a ridicat în picioare, s-a apropiat şi i-a întins mâna musafirei lui Damien.

— Eu sunt Helena. Helena Pestova.

— Încântată să te cunosc, răspunse femeia mai în vârstă, cu răceală în glas. Eu sunt Linda.

Helena a aşteptat, însă femeia nu i-a spus şi numele de familie.

Damien nu intenţionase să se întâlnească femeile. De fapt, nu plănuise ca Helena să cunoască vreun membru al societăţii. Dineul era o obligaţie filantropică plictisitoare, îi explicase el. Fără soţi. Fără partenerii de viaţă.

Helena părea să fi acceptat uşor acest lucru, dar faptul că intrase în casă şi se aşezase confortabil în bibliotecă transmitea un alt mesaj. Îşi dorea atenţie, iar el avea să i-o ofere în curând, din plin. În acel moment însă, trebuia să termine discuţia cu Landon.

— Avem de discutat câteva chestiuni legate de afaceri, se scuză el. Te caut eu după ce vom termina. Bine?

— Bine, răspunse Helena, apoi îşi luă cartea şi telefonul şi, apropiindu-se de el, îl sărută pe obraz.

Când a ajuns în faţa uşii, ea s-a întors către cealaltă femeie şi a adăugat:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Landon i-a aruncat un zâmbet ironic.

— Şi eu, draga mea.

Helena a ieşit din bibliotecă, apoi a intrat Jeffrey cu o tavă în mână şi a pus serviciul de cafea pe o măsuţă de lângă şemineu.

Landon s-a aşezat pe canapea, şi-a scos laptopul din geantă şi l-a pornit. Damien a luat loc la masa de scris veche.

— Mai aveţi nevoie de ceva? întrebă Jeffrey.

Damien a aruncat o privire înspre măsuţă şi a răspuns:

— Nu. Mulţumesc, Jeffrey.

Asistentul a golit tava, a deschis uşa şi a ieşit pe hol.

În acest timp, Damien a observat că Helena îşi uitase încărcătorul telefonului acolo. Părea să uite mereu de el. Şi-ar fi pierdut şi capul acela minunat dacă nu ar fi fost prins de gât. Mereu lăsa încărcătorul acela nenorocit pe undeva.

S-a gândit să-i spună lui Jeffrey să-l scoată din priză şi să i-l ducă, pe urmă s-a răzgândit. Cu cât amintea mai puţin de ea în faţa lui Landon, cu atât era mai bine.

Deşi era căsătorită, Landon avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Damien. El ştia acest lucru şi îl folosea în avantajul lui. Loialitatea ei

faţă de el era de netăgăduit. Urma să fie supusă testului suprem.

Şi-a scos laptopul, la rândul lui, l-a aşezat pe masa de scris şi l-a pornit. Lângă el, Damien a pus telefonul codat pe care-l programase pentru ea.

— Să ne apucăm de treabă, îi spuse el zâmbind.

CAPITOLUL 28

RESTON, VIRGINIA
MARŢI

Harvath hotărâse să renunţe de tot la aeroportul din Bunia. Prea periculos. Era mai bine dacă îşi încercau norocul luând-o înspre sud, către Goma.

Hotelul Ihusi de lângă lacul Kivu, care se afla în apropiere de graniţa cu Rwanda, era locul perfect unde să oprească şi să aştepte avionul particular. Hotelul era plin de mercenari, de hoţi, de prostituate, de angajaţi ai ONG-urilor şi de alte personaje. Îi amintea lui Harvath de scena cu barul din *Războiul stelelor.* Partea bună era că fiecare îşi vedea de treaba lui. Dacă nu voiai să socializezi, nu te deranja nimeni.

Harvath cheltuise toţi banii de care dispunea pentru a aranja plecarea lor. Lucrurile se complicaseră atunci când Decker refuzase categoric să coopereze.

Nu numai că nu era de acord cu planul lui Harvath, dar voia şi să se întoarcă la Clinica „Matumaini“ ca să demareze reconstrucţia acesteia. Acest lucru ieşea din discuţie. Prea periculos. Pe lângă faptul că era locul crimei, nu aveau de unde să ştie dacă oamenii lui Hendrik sau chiar rebelii FRPI nu îşi vor face apariţia acolo.

În doar câteva zile, Harvath lăsase o urmă de mărimea unei autostrăzi cu douăzeci de benzi în acea parte a Congoului. Înfuriase prea multă lume. Urmările vor fi grave.

Decizia cea mai bună era să părăsească ţara cât mai repede posibil. Încercase să o convingă şi pe Decker, însă ea nici nu voise să asculte. Într-un final, se văzuse nevoit să-l sune pe Beaman, astfel încât filantropul să o pună la punct.

Ben specificase clar să nu se mai apropie de Clinica „Matumaini“. El i-a sugerat să se întoarcă în Statele Unite până când lucrurile se vor linişti. Ea a refuzat şi l-a informat că intenţiona să revină în Kinshasa, chiar dacă nu era încă deschisă organizaţia CARE Int’l de acolo. Deoarece Beaman nu a reuşit să o convingă, i-a spus lui Harvath să-i dea drumul.

Scot nu s-a opus, însă nu avea de gând să o facă în Bunia. Ea se putea îmbarca în avionul spre Kinshasa din Goma, unde era mai în siguranţă.

În mod evident, Decker a luat atitudine. Voia să ştie unde fusese Harvath şi de ce o lăsase singură la hotel timp de două zile cu Leonce şi cu fiul acestuia. Deşi nu îi datora nicio explicaţie, el i-a răspuns, precizându-i că urmărise o pistă care îi dusese la autorii atacului de la clinică şi din sat.

Când a refuzat să-i dea şi alte detalii, ea s-a dezlănţuit ca o furtună asupra lui, cu o ieşire jignitoare şi, mai mult, deplasată. A lăsat-o să se descarce, apoi i-a cerut să îşi facă bagajele, menţionând că o vor duce la aeroport. Teoretic, i-a spus adevărul. Omisese însă să-i indice despre care aeroport era vorba.

Doctoriţa a făcut din nou o criză de nervi pentru că nu era dusă la aeroportul din Bunia şi pe urmă s-a calmat. Ca atare, Scot i-a mai oferit câteva detalii referitoare la ceea ce se întâmplase.

El aranjase ca un avion privat Medijet să vină după ei în Goma. Fără să-i povestească totul despre Hendrik, i-a zis că intenţiona să-l scoată pe acesta din ţară sub pretextul că era un pacient grav bolnav. Pentru asta, avea nevoie de ajutorul lui Decker în calitate de doctor. Ea a refuzat categoric şi a început să-i ţină o prelegere despre etică.

Harvath nu o mai putea suporta. Se săturase de părerile ei tâmpite.

Când au ajuns la hotel, i-a cărat bagajul în cameră, pe urmă a legat-o în baie. De îndată ce el va părăsi ţara, ea va fi dezlegată, dusă la aeroport şi îmbarcată în avion. Până atunci însă, Simon şi Eddie o vor supraveghea cu schimbul. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să-i compromită plecarea.

Harvath i-a dat lui Jambo ultimii bani ca să găsească în Goma oamenii şi documentele de care avea nevoie. Restul trebuia „împrumutat“. Fără a fi întrebaţi, Ash şi Mick s-au oferit voluntari.

În timp ce bărbaţii îşi pregăteau listele, Harvath a despachetat echipamentul lui Decker. Unul dintre cadrele medicale de la Carlton Group l-a îndrumat la telefon cum să pregătească medicamentele pe care urma să i le dea lui Hendrik.

Harvath avea sentimente contradictorii în legătură cu plecarea. Datorită informaţiilor pe care le aflase, trebuia să se întoarcă în Statele Unite, însă mai rămâneau lucruri de rezolvat în Congo.

Deşi dorea ca oamenii lui Hendrik să fie traşi la răspundere pentru atrocităţile comise, laboratorul OMS din Ngoa reprezenta principalul punct de interes al guvernului Statelor Unite.

Reed Carlton avusese o discuţie în privat cu preşedintele şi cu directorul CIA. În baza rapoartelor transmise de Harvath, se luase hotărârea să fie trimisă sub acoperire o echipă de specialişti a Institutului de Cercetare Medicală pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite (United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases – USAMRIID) din Fort Detrick, Maryland, ca să desfăşoare investigaţiile.

Cunoscută drept Echipa de Intervenţie în Evaluarea Ştiinţifică şi Tactică sau echipa STAR (Scientific Tactical Assessment Response) pe scurt, aceasta era un hibrid dintre Operaţiunile Speciale şi oameni de ştiinţă. Indiferent ce pericole întâmpinau, fie ele chimice, biologice sau antropologice – adică, oameni –, membrii STAR erau echipaţi şi pregătiţi să le facă faţă. Dacă vor descoperi probe în Ngoa, aceştia le vor sigila şi le vor aduce în Statele Unite.

Sarcina lui Harvath era să-l scoată pe Hendrik din Congo şi să-l dea pe mâna unei echipe de anchetatori care se afla pe insula Malta. Acesta fusese momentul în care dr. Jessica Decker refuzase categoric să-l ajute.

În alte circumstanţe, lui Harvath nu i-ar fi păsat, însă Hendrik deţinea informaţii secrete preţioase. Dacă el claca în timpul zborului, rămânea în sarcina americanului să-l salveze. Pilotul avionului primise instrucţiuni să nu aterizeze nicăieri decât în Malta. Dacă nu se conforma, iar Hendrik scăpa şi începea să vorbească, Harvath şi piloţii ajungeau în cea mai apropiată închisoare.

Carlton Group transporta mulţi deţinuţi cu ajutorul avioanelor medicale. Proprietarul companiei Sentinel Medevac era un patriot care fusese foarte generos cu Harvath şi cu Bătrânul. Nu aveau de gând să permită ca doi dintre piloţii lui să ajungă în închisoare, iar unul dintre cele mai scumpe avioane ale sale de cursă lungă să fie confiscat. Ori ajungea în Malta, ori eşua, tocmai de aceea Harvath petrecuse atât de mult timp la telefon ca să obţină dozajul corect.

Hendrik urma să fie sedat. Atât de puternic, încât să nu poată vorbi, să nu poată geme, nici măcar să se poată mişca. Treaba lui Jambo era să le deschidă drumul prin aeroport şi să facă rost de documentele medicale potrivite. Ash şi Mick se vor ocupa de restul scenariului. Trebuiau să pară cât mai convingători.

Când telefonul a început să-i sune, Harvath l-a lăsat pe Hendrik în grija unuia dintre membrii „Echipei brutelor“ şi s-a îndreptat către parcare. Acolo l-a găsit pe Mick stând în faţa maşinilor Land Cruiser ale echipei, cu un zâmbet pe buze.

Exista un motiv anume pentru care vehiculele Naţiunilor Unite erau albe şi aveau o inscripţie simplă, neagră. Erau mai uşor de depistat şi de recunoscut. De asemenea, erau mai uşor de falsificat.

Deoarece ambele autovehicule erau albe, nu a mai fost nevoie decât să lipească literele *O, N* şi *U* în locurile potrivite. Mick însă mersese mai departe de-atât şi folosise aceeaşi vopsea neagră şi lucioasă. Lăsase în seama unor tipi de la Operaţiunile Speciale să se ocupe de această treabă în cele mai mici detalii.

Ash, care se afla în spatele LC2, i-a făcut semn lui Harvath să se apropie. Deoarece maşina era pregătită ca să transporte încărcătura, era cea mai potrivită pentru a fi transformată într-o ambulanţă

provizorie. De fapt, în Congo era ceva obişnuit să le vezi întrebuinţate în acest scop.

Înăuntru erau toate lucrurile pe care le ceruse Harvath, precum şi altele în plus. „Descurcăreţi“ era un termen prea lejer pentru a-i descrie pe cei doi membri SAS.

Documentele medicale pe care le obţinuse Jambo reprezentau cireaşa de pe tort. Luând în considerare toate lucrurile pe care reuşiseră să le achiziţioneze, Harvath avea puţine dubii că vor întâmpina obstacole atunci când vor încerca să-l scoată pe Hendrik pe furiş din ţară.

Deoarece era totuşi vorba de Congo, Harvath nu va fi liniştit decât atunci când va vedea ţara din avion.

Revenit în cameră, s-a gândit să-i ofere o ultimă şansă lui Decker să plece cu el, apoi s-a răzgândit. Ea luase deja o hotărâre. Nu voia să rişte să-i saboteze misiunea din cauză că îi purta pică sau a vreunei ideologii greşite. Se vor descurca şi fără ea. Harvath va monitoriza semnele vitale ale lui Hendrik în timpul zborului, fiind asistat la telefon de un doctor. Dacă se va întâmpla ceva, Scot se va îngriji de problemă. Hendrik va ajunge în Malta. Punct.



Numărătoarea inversă a început atunci când pilotul l-a contactat pe Harvath şi i-a spus că avionul aterizase. Primul lucru pe care trebuiau să-l facă era să-l sedeze pe Hendrik.

Sud-africanul, legat fedeleş, a început să se zvârcolească pe jos ca un crocodil atunci când a văzut seringa. A fost nevoie de Ash, de Mick *şi* de Jambo ca să-l imobilizeze şi Harvath să-i poată face injecţia. Peste câteva clipe, el şi-a dat ochii peste cap şi a adormit.

Bărbaţii au acţionat repede. Au schimbat hainele lui Hendrik cu unele de spital, l-au aşezat pe o targă, iar Harvath i-a înfipt în venă o branulă pentru injecţii intravenoase.

După ce a primit cel de-al doilea mesaj de la pilot, care-l anunţa că rezervorul avionului era plin şi verificările înainte de zbor efectuate, Harvath le-a spus celorlalţi că sosise timpul să demareze operaţiunea.

Au aşteptat până când s-a ivit momentul potrivit, apoi l-au scos pe Hendrik din hotel. Imediat ce l-au mutat pe targa de izolare din LC2, i-au prins mâinile şi picioarele cu legături din plastic, pe urmă l-au acoperit cu pături de spital. Înainte să tragă fermoarul cortului transparent, Harvath i-a verificat încă o dată semnele vitale.

Odată încheiate pregătirile pentru transport în cazul lui Hendrik, membrii echipei şi-au pus ochelarii de protecţie, măştile şi s-au îmbrăcat cu salopete Tyvek antiseptice, de unică folosinţă. Deoarece totul era doar de ochii lumii, ei şi-au tras pe mâini doar o pereche de

mănuşi, pe restul prinzându-le de salopete. Cei care îi vor vedea echipaţi astfel nu vor dori să aibă de-a face cu ei, darămite să stea prin preajma lor. Harvath se baza foarte mult pe factorul frică.

Aeroportul Internaţional din Goma era într-o stare deplorabilă, chiar şi după standardele lumii a treia. Nu fusese reabilitat în totalitate în urma dezastrului provocat de vulcanul Nyiragongo, care erupsese în urmă cu mai bine de un deceniu. O mare de lavă solidificată, lată de vreo două sute de metri şi lungă de un kilometru, înghiţise o treime din pista principală, blocând accesul către terminal. Toate lucrările „temporare“ pe care le începuse conducerea aeroportului la vremea respectivă rămăseseră neterminate. Această situaţie se potrivea perfect cu planul lui Harvath.

Nimeni de la aeroportul din Goma nu şi-ar fi dorit ca un pacient care suferea de o boală extrem de contagioasă să traverseze sectorul cu zboruri comerciale. Nu şi-ar fi dorit nici ca el să treacă prin sectorul adiacent, pe care-l foloseau zborurile militare şi umanitare. Conducerea aeroportului ceruse ca pacientul să fie izolat, prin urmare Jambo aranjase ca echipa să iasă pe o poartă de la capătul îndepărtat al aeroportului.

Când s-au apropiat de poartă în vehiculele lor marcate cu sigla ONU, Jambo – cu mască pe faţă, ochelari la ochi şi îmbrăcat în salopetă – a lăsat geamul jos şi a întins actele şi brevetul albastru ONU al lui Hendrik pentru a fi controlate.

Soldaţii înarmaţi se uitau la el ca la un nebun. Erau obişnuiţi cu bolile în Congo. Nu aveau de gând să iasă din gheretele lor ca să facă o inspecţie. De fapt, şi-au închis repede geamul, au deschis poarta şi au făcut semn convoiului să treacă repede.

Scările avionului particular erau lăsate când maşinile Land Cruiser au oprit în dreptul lor. Conform instrucţiunilor, piloţii rămăseseră în carlingă.

Ştiind că erau supravegheaţi, Harvath a aşteptat până când britanicii l-au urcat pe Hendrik în avion ca să le mulţumească. El a dat mâna cu ei şi le-a spus cât de mult aprecia efortul lor.

I-ar fi plăcut să le fi adus câte o bere şi câte o friptură pentru a sărbători îndeplinirea misiunii, deşi el nu îşi terminase încă treaba. Erau profesionişti. Înţelegeau.

Pe când ceilalţi coborau scările avionului, Asher a rămas în urmă, s-a oprit în uşa avionului şi s-a întors către Harvath.

— Dacă te vei mai întoarce vreodată în Africa, sa mă suni. *Şi* să aduci friptura promisă.

— S-a făcut, răspunse Harvath.

Asher a ieşit pe scări, a bătut de două ori în cadranul uşii şi a strigat: „Pe curând, Superman!“, apoi s-a întors la vehicule.

După ce a ridicat scările avionului şi a închis uşa, Harvath l-a

verificat pe Hendrik să vadă dacă era în siguranţă, pe urmă i-a anunţat pe piloţi că erau pregătiţi de decolare.

În timp ce avionul rula pe o pistă adiacentă a terminalului spre pista de decolare, Harvath s-a aşezat pe scaun, şi-a legat centura şi a tras adânc aer în piept. Aeroportul Internaţional din Goma era renumit datorită prăbuşirilor – atât la aterizare, cât *şi* la decolare. S-a rugat ca domnul Murphy cu legile lui să fi trecut cu vederea aeroportul în ziua respectivă.

Avionul se afla pe poziţie şi a primit undă verde pentru decolare. Motoarele au început să huruie când pilotul a mărit viteza şi a pătruns pe pistă.

Harvath s-a lipit de spătarul scaunului şi a privit afară pe hublou. Ash, Mick şi Jambo ieşiseră deja pe poartă şi se îndreptau către hotel. Erau tipi de treabă. Harvath vorbise serios când spusese că apreciase efortul lor. Aceştia îi acoperiseră spatele şi îi dovediseră că erau de încredere. Doar atât îl interesa în privinţa lor.

Nu putea decât să îşi imagineze cuvintele de ocară pe care le va arunca Decker atunci când aceştia o vor dezlega. Indiferent cât de arogantă sau de nesuferită era doctoriţa, ei se vor comporta ca nişte profesionişti şi se vor asigura că ea va urca în avion, chiar dacă vor fi nevoiţi să o ia pe sus.

În timp ce avionul gonea pe pistă şi se ridica în aer, el privea cum Congo rămânea în urma lui. Acesta era momentul în care, de obicei, se simţea uşurat. Însă nu şi de astă dată.

Pe durata zborului, l-a monitorizat pe Hendrik şi i-a administrat sedative. Când avionul a aterizat în Malta, aparatul de zbor a rulat încet până într-un hangar privat, unde Scot l-a predat pe prizonier echipei de anchetatori. Şeful echipei era un bărbat pe care-l chema Vella. Harvath nu îl cunoştea în persoană, doar după renume. Bărbatul era foarte bun în meseria lui. Unitatea unde activa fusese transformată astfel încât să semene cu o fermă malteză de la ţară. Aceasta fusese poreclită ironic „Solarium“, deci fără nicio legătură cu astrul zilei, deoarece cea mai mare parte a construcţiei era ascunsă sub pământ şi nu era prevăzută cu ferestre. Dacă Hendrik ascundea informaţii, Vella va reuşi să le scoată de la el.

În hangar, îl aştepta pe Harvath un alt avion, cu un alt echipaj. Beaman aranjase ca un Gulfstream G650ER să-l ducă înapoi în State cât mai repede posibil. În avion exista şi o însoţitoare de bord. Cea mai bună dotare, cel puţin din punctul de vedere al lui Harvath, era aceea că avionul era prevăzut cu un dormitor.

A servit un pahar cu băutură imediat după decolare şi încă unul în timpul mesei. După ce s-a dezbrăcat şi s-a întins pe pat, Harvath a adormit instantaneu.

S-a trezit de câteva ori în timpul zborului – doar atât cât să deschidă

ochii, să se uite la ceas, apoi să se întoarcă la somn.

Era ca o mană cerească – un interval de odihnă de mai bine de opt ore. Când s-a săturat de somn, a intrat în baia mică şi a făcut un duş lung şi fierbinte. S-a bărbierit în timp ce apa îi îmbrăţişa trupul.

S-a şters apoi cu prosopul şi a intrat din nou în dormitor. Patul era făcut, hainele lui atârnate pe un umeraş, televizorul pornit pe un post de ştiri prin satelit şi cafeaua aburindă. Pe pat se afla un meniu care oferea mai multe feluri de mâncare din care putea alege înainte de aterizare.

Era, într-adevăr, un zbor plăcut. Mai lipsea doar persoana alături de care să se bucure de el. Nu avea nicio îndoială că Larei i-ar fi plăcut. Cui nu i-ar fi plăcut?

A consultat meniul, s-a hotărât şi a sunat ca să comande mâncarea. Până să se îmbrace şi să iasă din dormitor, masa fusese deja aranjată cu tacâmuri din argint, flori proaspete şi o faţă de masă nouă. Un platou cu fructe proaspete era aşezat pe masă. *Larei i-ar fi plăcut foarte mult.*

Însoţitoarea de bord l-a întrebat dacă dorea un cocktail, iar el a refuzat politicos. Ştia că nu avea timp de pierdut odată ce avionul ateriza.

A servit o porţie dublă de ouă cu şuncă, apoi a luat o sticlă cu apă, a revenit în dormitor şi a închis uşa în urma lui. Nu mai era mult până când vor ateriza, iar el voia să se reculeagă.

Neştiind cât de sigur era sistemul WiFi din avion, se abţinuse să îşi folosească laptopul. Nu îi plăcea să se întoarcă la birou nepregătit, însă nu avea de ales. Securitatea era pe primul loc.

Urmau să aterizeze pe Aeroportul Internaţional Dulles, din Washington, şi Harvath era convins că Bătrânul va trimite pe cineva după el. Dacă nu îl va aştepta nimeni, atunci va lua un taxi. Carlton Group nu se afla prea departe. Faptul că sediul era aproape de Dulles reprezenta un avantaj pentru Carlton. Harvath a citit informaţiile care se derulau în partea de jos a ecranului TV, încercând să afle dacă ieşise ceva la iveală cât timp fusese el plecat. Trebuia să facă trecerea mentală din Congo în Statele Unite, modul CONUS – limbajul militar pentru Statele Unite Continentale.

De îndată ce avionul a aterizat şi s-a oprit, însoţitoarea de bord a coborât scările, iar un agent al serviciului de Imigrări al Statelor Unite a urcat la bord. Harvath i-a înmânat paşaportul şi formularul declaraţiei de tranzit pe care i-l dăduse însoţitoarea de bord şi pe care el nu-l completase.

Agentul s-a uitat la formular şi a zâmbit. Harvath se afla pe o listă specială de VIP-uri.

— Nu aveţi nimic de declarat? îl întrebă agentul.

— Mă bucur că m-am întors acasă, doar atât.

— Ne bucurăm că v-aţi întors, domnule.

După ce bărbatul i-a înapoiat paşaportul, Harvath şi-a lut bagajul şi a ieşit din avion. Membrii echipajului l-au întâmpinat la baza scărilor şi i-au mulţumit pentru că zburase cu ei. Aceştia dădeau dovadă de un profesionalism desăvârşit. El le-a mulţumit la rândul lui înainte să traverseze pista.

Deşi, de obicei, călătorea folosind cursele aeriene de pe Aeroportul Naţional Ronald Reagan din D.C., cunoştea foarte bine procedura aviaţiei private din Dulles, prin urmare s-a îndreptat către clădirea unde se afla biroul de informaţii.

Când a intrat în clădire, a văzut că Reed Carlton trimisese pe cineva să-l întâmpine. Îl aştepta colega lui de la Carlton Group, Sloane Ashby, care ţinea pe umăr o husă pentru haine.

— Sper că n-ai intrat în casa mea, îi spuse Harvath când ea îi întinse husa.

Doar Reed Carlton avea cheile de la casa lui Harvath, însă acesta i le dăduse lui Ashby de mai multe ori, dintr-un motiv sau altul.

Lui Scot îi displăcea acest lucru. Nu numai deoarece nu voia ca ea să îşi vâre nasul prin lucrurile lui atunci când nu era de faţă, ci şi fiindcă era umilitor pentru un operator de calibrul lui Ashby să fie retrogradat la statutul de comisionar.

Însă acesta era stilul Bătrânului. Nu avea importanţă cine erai sau de unde veneai, trebuia să îţi câştigi locul în organizaţia lui prin forţe proprii.

Exista o problemă atunci când Ashby era trimisă să aleagă îmbrăcămintea pentru Harvath – ea exagera mereu, selectând combinaţii la care Scot nu s-ar fi gândit niciodată.

— Nu eu le-am sortat, se scuză ea, întinzându-i husa. N-am fost la tine acasă. Doar m-am dus după ele.

Harvath a desfăcut fermoarul husei şi s-a uitat înăuntru. Nu era nici obişnuitul costum negru, cămaşă albă şi cravată neagră, cum s-ar fi aşteptat din partea Bătrânului, nici ţinuta extravagantă, cum s-ar fi aşteptat din partea lui Ashby. De fapt, combinaţia fusese aleasă cu gust.

— Cine ţi le-a dat? întrebă el.

— Lara.

— *Lara?*

— Ţi-ai pierdut auzul cât timp ai stat în Congo? îl iscodi ea în glumă. Da, Lara.

— Ce-a căutat acasă la mine?

— Poţi să-l întrebi pe Bătrân când te vei întâlni cu el. Acum însă trebuie să te schimbi în hainele de petrecere, altfel o să mă tragă de urechi că am întârziat. Să mergem, frumuşelule!

Harvath avea o slăbiciune pentru Ashby. Era isteaţă şi lui îi plăcea

asta. Ştia când să se impună, dar şi când să se supună. De fapt, ştia să se impună prea bine, probabil de aceea armata acceptase ca ea să rămână cu Carlton.

Ashby omorâse atât de mulţi inamici în Afganistan, încât, atunci când reporterul unei reviste de acasă scrisese un articol despre ea, fără a-i cere consimţământul, fusese pus un preţ pe capul ei. Eliminase mai mulţi băieţi răi decât orice altă femeie-soldat şi mai mulţi decât majoritatea soldaţilor de sex masculin. Deoarece armata nu putea risca o reclamă negativă făcută unui soldat cunoscut, darămite unuia care era ucis sau luat prizonier, a scos-o din serviciul activ.

Ca să răsucească şi mai mult cuţitul în rană, i-a respins cererea de a fi trimisă în Irak. În schimb, au trimis-o la Fort Bragg, ca să ajute la pregătirea detaşamentului Delta Force ultrasecret, format doar din femei şi cunoscut ca „Proiectul Atena“.

Nu îi venea să creadă că guvernul renunţase la ea pentru că era bună în meseria ei – aceea de a-i ucide pe băieţii răi. Deşi era un instructor bun, era prea talentată şi prea tânără ca să fie dată la o parte. Când Reed Carlton i-a oferit un loc în organizaţia lui, ea nu a stat prea mult pe gânduri.

Toată lumea ştia că Harvath era „băiatul de aur“ al Bătrânului, însă, ca orice manager inteligent, acesta căuta mereu să aducă oameni de valoare în organizaţia lui. Cam în aceeaşi perioadă în care o angajase pe Ashby, el îi oferise un contract şi lui Chase Palmer. Când Harvath a ieşit din aeroport, îmbrăcat în costumul albastru, i-a văzut pe Palmer şi pe Ashby aşteptându-l rezemaţi de maşina primului.

— Ai fost în Congo sau la un centru de relaxare Spa? îl întrebă Palmer atunci când îl văzu.

A face pe deşteptul părea să fie o trăsătură comună în organizaţia Bătrânului.

— N-am fost în Congo, răspunse Harvath. Mama ta şi cu mine am fost în Insulele britanice Turks şi Caicos.

Palmer i-a arătat degetul mijlociu când Harvath şi-a aruncat bagajul în portbagaj şi le-a spus celor doi colegi ai lui să urce în maşină.

Conversaţia lor a devenit mai serioasă pe măsură ce se apropiau de birou. Atât Ashby, cât şi Palmer erau implicaţi în operaţiunea lui, prin urmare le-a oferit un raport complet despre ceea ce se întâmplase. Era o recapitulare a ceea ce urma să-i povestească Bătrânului.

Când au ajuns în faţa sediului, au trecut de punctul de control, apoi au intrat în garajul subteran. Harvath şi-a scos bagajul din maşină, iar Ashby şi-a folosit cardul de acces pentru a chema liftul ca să urce la etaj.

Deşi Carlton Group era o organizaţie privată, aceasta se ocupa cu informaţii secrete, aşadar, tot sistemul său era construit astfel încât să respecte cerinţele stricte ale Agenţiei de Securitate Naţională (NSA).

Se luaseră toate măsurile de siguranţă împotriva tacticilor de supraveghere electronică. Ele se refereau la orice semnal electric, mecanic sau acustic al unui echipament care transmitea, recepţiona, procesa, analiza, codifica sau decodifica informaţii secrete. Nu fusese omis nimic, începând cu prevenirea radiaţiei câmpului magnetic şi a conductorilor şi terminând cu vibrarea continuă a ferestrelor, astfel încât să nu poată fi interceptate conversaţiile sau folosirea tastelor.

Toate aceste dispoziţii însă nu erau vizibile cu ochiul liber. Pentru o persoană neavizată, birourile organizaţiei Carlton Group semănau cu cele ale unui cabinet de avocatură prevăzut cu tehnologie ultramodernă.

Deşi Carlton angaja cei mai bine pregătiţi oameni pe care nu îi incomoda, lăsându-i să-şi facă treaba, era un şef destul de strict.

Nu exista noţiunea „casual Friday“[9] 9 Tendinţă occidentală, răspândită şi în alte părţi ale lumii, prin care unele companii de business permit un cod vestimentar mai puţin strict în zilele de vineri. (n. red.). Angajaţii lui erau cei mai buni. Se aştepta de la ei să se îmbrace şi să se comporte ca atare. Existau, de asemenea, reguli stricte vizând condiţia fizică şi igiena corporală. Bătrânul era de modă veche.

Deoarece era el însuşi fumător, Carlton le permitea angajaţilor să fumeze, însă nu puteau ieşi afară ca să facă asta. Fumătorii aveau obiceiul de a deveni prea vorbăreţi şi prea prietenoşi cu străinii şi cu ceilalţi ocupanţi ai clădirii. Acest lucru era periculos pentru serviciile secrete. Fumătorii se strângeau afară în grupuri ca să fumeze, irosind timp preţios. Totodată, deveneau ţinte vulnerabile pentru filaj şi abordare.

Pentru a satisface nevoile fumătorilor, el construise la capătul îndepărtat al biroului o cabină mică din sticlă, în care abia dacă încăpeau două persoane şi care fusese botezată „sicriul“. Incinta respectivă era prevăzută cu un sistem puternic de ventilaţie care huruia atât de tare, încât abia reuşeai să îţi auzi gândurile.

Nu trebuia să te simţi confortabil înăuntru. Nici măcar nu aveai pe ce să te aşezi. Intrai, îţi luai doza de nicotină, apoi ieşeai.

Ciudat era că nimeni nu îl văzuse vreodată pe Bătrân folosind „sicriul“, prin urmare toţi bănuiau că biroul lui era prevăzut cu un sistem de ventilaţie la fel de puternic, dar mult mai silenţios, care îi permitea să fumeze înăuntru ori de câte ori voia.

Harvath a ieşit din lift, a intrat în zona birourilor şi s-a aşteptat să-l găsească pe Bătrân în sala de şedinţe. Dar acolo îl aştepta o echipă medicală. Harvath l-a recunoscut pe doctor. Era acelaşi cu care vorbise la telefon din Congo. Bărbatul i-a făcut semn să intre în sala de conferinţe.

Deşi Scot se simţea foarte bine, Carlton ceruse un control medical complet al acestuia. Medicii i-au verificat temperatura şi semnele

vitale şi i-au prelevat câteva probe de sânge.

După ce echipa lui a terminat examinarea, doctorul i-a dat lui Harvath un termometru digital. I-a spus să îşi ia temperatura de două ori pe zi şi să-i trimită rezultatele prin SMS.

Harvath a vârât termometrul în buzunar, şi-a îmbrăcat sacoul şi i-a mulţumit doctorului. Pe urmă a luat-o înspre biroul Bătrânului.

Când cercetaseră Clinica „Matumaini“, el şi Jessica Decker purtaseră tot echipamentul de protecţie, însă când verificaseră groapa de ardere, ei îşi puseseră pe faţă doar măşti de protecţie respiratorie. În sat, nu îmbrăcaseră niciun echipament de protecţie şi nici atunci când îl găsiseră pe comandantul bolnav al rebelilor FRPI.

Din informaţiile pe care reuşise să le obţină de la Hendrik, boala care era „pregătită“ în laboratoarele din Ngoa se răspândea repede. Perioada de incubaţie dura câteva zile, nu câteva săptămâni. Lucru ciudat, Leonce şi fiul lui fuseseră de faţă când comandantul rebelilor spărsese una dintre fiole, dar nu păţiseră nimic. Erau perfect sănătoşi. Grijile lui Harvath erau dacă vor începe să facă febră sau să prezinte alte simptome şi când anume se vor declanşa. În acel moment însă, nu voia să se gândească la asta.

Ajuns în dreptul biroului Bătrânului, şi-a vârât capul înăuntru, dar nu a văzut pe nimeni.

Având în vedere faptul că Ashby îl aşteptase la aeroport cu costumul, însemna că cineva important se afla în clădire sau în drum spre sediul Carlton Group. Harvath s-a gândit la Beaman. Probabil că Bătrânul voia să-i aducă la cunoştinţă ultimele noutăţi. Deoarece Beaman era civil, nu îi puteau dezvălui prea mult din ceea ce se întâmplase din Congo. Trebuiau să se înţeleagă asupra unei versiuni şi a informaţiilor pe care i le vor face cunoscute.

Harvath a străbătut holul, a trecut pe lângă „sicriu“, însă nu a dat de Carlton. Exista un singur loc unde ar fi putut fi, asta dacă nu părăsise cumva clădirea.

CAPITOLUL 29

„Sensitive Compartmented Information Facility“, cunoscut în limbajul serviciilor secrete sub sintagma „SCIF“, era un spaţiu închis, izolat fonic împotriva curioşilor care ar fi dorit să tragă cu urechea şi a supravegherii electronice şi folosit pentru procesarea informaţiilor sensibile, clasificate. Pe uşă era pusă o plăcuţă pe care scria: „DIGITAL OPS“.

Harvath a tastat codul şi a rămas nemişcat în timp ce cititorul bionic i-a scanat faţa. Lumina roşie a devenit verde şi s-a auzit un şuierat când s-a deschis uşa.

Înăuntru se aflau trei dintre cei mai mari jucători din lumea serviciilor secrete şi doi câini albi, uriaşi, semănând cu nişte lupi care luau steroizi.

Câinii erau ai lui Nicholas, gurul organizaţiei Carlton Group într-ale tehnologiei. Acesta era un pitic uluitor de talentat, care suferea de nanism şi nu avea mai mult de un metru înălţime. Argos şi Draco, aşa îi chema pe câini, erau Ciobăneşti caucazieni din Rusia, Ovcharka sau Bashan – rasa canină preferată a armatei ruse şi a patrulelor de frontieră din fosta Germanie de Est. Erau extrem de inteligenţi, incredibil de rapizi şi foarte loiali. În plus, erau nişte camarazi de excepţie şi protectori nemaipomeniţi. Ultima lor calitate avea o importanţă aparte pentru un om a cărui carieră anterioară fusese aceea de a cumpăra, de a vinde şi de a sparge piaţa neagră a informaţiilor secrete, pe care le folosea apoi ca să-i şantajeze pe cei mai puternici oameni din lume.

În cercul internaţional al contrainformaţiilor, Nicholas era cunoscut doar ca „Trolul“. Nu se ştiau prea multe lucruri despre copilăria lui şi încă şi mai puţine despre locul unde se afla şi pentru cine lucra în prezent. Faptul că directorul adjunct al Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA) şedea pe un scaun lângă el şi mângâia unul dintre câinii lui sugera multe despre cât de departe ajunsese Nicholas.

Bătrânul lucrase pentru CIA vreme de trei decenii. Una dintre realizările cu care se mândrea era aceea că, în perioada respectivă, reuşise să înfiinţeze Centrul Contraterorism.

Însă de-a lungul anilor, el observase că Agenţia Centrală de Informaţii devenea mai greoaie şi mai înclinată spre birocraţie.

Managerii intermediari, pe care îi interesa mai mult să îşi apere funcţiile decât ţara pe care juraseră să o servească, încurajau reticenţa faţă de asumarea riscurilor, o strategie care se concentra mai mult pe evitarea eşecului decât pe asigurarea reuşitei.

Existau o mulţime de bărbaţi şi de femei valoroşi care lucrau pentru CIA, însă „tocilarii“, care se potriveau mai bine pentru IBM decât pentru lumea spionajului internaţional, îi „paralizau“. Când CIA a început să plătească agenţii străine de contrainformaţii ca să desfăşoare operaţiuni în numele ei, Carlton a simţit că ajunsese la capătul răbdării.

Şi-a înaintat demisia şi ulterior şi-a înfiinţat propria companie. Ţinând cont de precursorul CIA-ului, OSS (Office of Strategic Services), care a activat pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, Carlton Group a angajat cei mai buni agenţi secreţi şi de operaţiuni speciale pe care i-a găsit. Aceştia încălcau toate regulile, având un singur scop – să asigure cu orice preţ siguranţa Americii şi a cetăţenilor săi.

Ca urmare a frustrării pe care o resimţea CIA-ul din cauză că nu reuşea să păstreze tradiţia şi a incapacităţii ei de a desfăşura activităţi eficiente de spionaj, contractele Carlton Group cu guvernul au început să curgă, mai ales cele încheiate cu Departamentul Apărării.

Însă când la Casa Albă s-a instalat un nou preşedinte, lucrurile a luat o nouă turnură în interiorul CIA-ului. Acesta a desemnat doi agenţi foarte respectaţi să se ocupe de problemă. Împreună cu Biroul Oval, aceştia au început să restabilească tradiţia şi să schimbe strategia.

Era o imagine impresionantă să-i vezi pe Nicholas, pe Reed Carlton şi pe Lydia Ryan laolaltă, în SCIF.

Lui Harvath îi plăcea de Ryan. Cu tată irlandez şi mamă grecoaică, era o femeie înaltă, frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu păr negru şi ochi verzi, însă nu de aceea o plăcea. Avea o înclinaţie pentru ea deoarece afişa o inteligenţă ieşită din comun şi era un agent de teren al naibii de bun.

Faptul că era frumoasă constituia un avantaj, dar Harvath considerase întotdeauna inteligenţa incredibil de atrăgătoare. Acest lucru îl atrăsese şi la Lara şi, într-o oarecare măsură, dusese la scânteia dintre el şi Decker. Nu ar fi putut fi niciodată cu o femeie proastă. Avea însă o regulă pe care încerca din greu să o respecte, să nu amestece viaţa profesională cu cea personală.

Când a intrat în SCIF, câinii au sărit în picioare ca să-l întâmpine primii. Harvath i-a scărpinat pe amândoi în spatele urechilor. Nu numai că se străduise din răsputeri ca să obţină o slujbă pentru Nicholas, dar făcuse tot posibilul şi să-l convingă pe Carlton să-l lase pe gurul tehnologiei să-i aducă pe câini la locul de muncă. Fusese

evident încă de la început că Harvath se autoproclamase protectorul piticului.

Atunci când Bătrânul refuzase să-i primească pe Argos şi pe Draco la birou, Nicholas îl ameninţase că îl va da în judecată pentru că încălca legea privind drepturile americanilor cu dizabilităţi, argumentând că cei doi câini erau „animale de serviciu“. Fusese o replică absolut ridicolă, iar cei doi se amuzaseră foarte tare pe seama ei. Într-un final, Carlton cedase şi făcuse o excepţie doar pentru Nicholas. Câinii au devenit repede mascotele neoficiale ale companiei.

Asta nu înseamnă că trecerea lui Nicholas la Carlton Group fusese una fără incidente. Înainte să-l aducă Harvath, piticul fusese un infractor cu acte în regulă. Se ocupase cu furtul şi vânzarea pe piaţa neagră a informaţiilor extrem de sensibile, deseori secrete. Începând cu şefii de corporaţii şi terminând cu şefii de state, adunase pe lista lui impresionantă atât clienţi, cât şi duşmani.

În ziua următoare după ce şi-a început activitatea în cadrul organizaţiei Carlton Group, plăcuţa de pe uşa SCIF pe care scria „Digital Ops“ fusese înlocuită cu o alta pe care trona sintagma „Lollipop Guild“ sau „Corporaţia liliputanilor“, o referinţă insultătoare la piticii munchkins din *Vrăjitorul din Oz*. Când a aflat ce se întâmplase, Harvath a luat-o razna.

Îi luase mai puţin de cincisprezece minute ca să-l găsească pe făptaş. L-a prins la înghesuială în toaleta bărbaţilor, însă a reuşit cumva să se abţină să nu îl usuce în bătaie chiar acolo.

Bărbatul a fost indignat şi i-a spus clar şi răspicat că era o greşeală să aduci un infractor ca Nicholas în mijlocul lor.

Lui Harvath nu îi păsa. El i-a zis bărbatului că, dacă se va mai apropia vreodată de Nicholas, îi va trage un glonţ în cap şi îi va ascunde trupul într-un loc unde familia lui nu-l va găsi niciodată.

De îndată ce Scot a ieşit din toaletă, bărbatul s-a dus direct la şeful lui ca să depună plângere. Şeful lui, un om dintr-o bucată, care luptase în Irak, l-a avertizat că, dacă nu tăcea din gură şi nu îşi vedea de treaba lui, îl va împuşca personal.

Zvonul cum că cei care nu îl vor lăsa în pace pe Nicholas îi vor da socoteală lui Harvath şi că Scot avea undă verde să facă ce voia s-a răspândit repede.

— Uite cine-a venit! exclamă Nicholas, în timp ce Harvath se chinuia să dea câinii la o parte ca să poată închide uşa.

— Era şi timpul, spuse Carlton, cu un puternic accent din Noua Anglie. Ce avem, Nicky?

Relaţia dintre cei doi se dezvoltase pe o perioadă îndelungată de timp – extrem de îndelungată. La început, Bătrânul refuzase să-l angajeze pe Nicholas. Pe urmă însă, deveniseră prieteni la cataramă.

— Ce-ar fi să începem cu imaginile surprinse de dronă? propuse

Nicholas.

— Ce imagini surprinse de dronă? întrebă Harvath, luând loc.

— Ferma Clifton. Virginia. La nord-vest de D.C.

Scot s-a uitat la Lydia Ryan şi a întrebat:

— A cui e drona? A voastră sau a noastră?

— A voastră, răspunse ea. CIA-ul nu are voie să desfăşoare operaţiuni de supraveghere internă.

Harvath a zâmbit, apoi i s-a adresat lui Nicholas:

— De ce aţi trimis drona acolo?

— Ca să-i facem o vizită domnului Pierre Damien.

După ce Harvath aflase despre laboratorul din Ngoa, pusese presiune pe Hendrik ca să obţină informaţii despre persoana pentru care lucra şi despre sursa de la care obţinuse brevetul ONU. Avusese nevoie de mai multă apă, însă, într-un final, reuşise să afle un nume – Pierre Damien.

Înainte să părăsească Bunia, Harvath transmisese raportul şi îl întrebase pe Carlton despre Damien. Bătrânul îi căutase numele şi aflase despre dubla lui cetăţenie canadiano-americană, despre cariera lui în afaceri, despre companiile pe care le înfiinţase, despre funcţia curentă de subsecretar al Fondului Naţiunilor Unite pentru Populaţie, precum şi despre propaganda lui pentru salvarea planetei şi împotriva Americii şi a Israelului. Nu descoperise nimic care să indice faptul că Damien ar avea de-a face cu armele biologice sau cu terorismul.

Când Harvath a început să comenteze, Bătrânul i-a răspuns:

— De obicei, nu se face publicitate în ziar.

Avea dreptate. De obicei, se afla ulterior, însă o persoană ca Damien nu şi-ar fi adjudecat niciodată public o revoltă sau un atac.

— Ai văzut deja înregistrarea? o întrebă Harvath pe Ryan, când imaginile apărură pe ecranul plat al unui monitor de pe perete.

Directoarea adjunctă a CIA-ului a clătinat din cap.

— Te-am aşteptat pe tine.

Din câte îşi dădea el seama din imagini, Clifton era o proprietate uimitoare. Pe lângă conacul impresionant şi grădinile amenajate, se mai afla şi o fermă complet funcţională, cu multe animale, pajişti şi anexe. Proprietatea dispunea şi de propria infrastructură.

— Nu-i rău deloc, observă Harvath.

Manevrând un mic joystick, Nicholas a derulat înainte imaginile. În faţa casei, lângă piscina imensă, stătea un bărbat. Selectând un fişier cu poza lui Pierre Damien, Nicholas a verificat imaginea surprinsă de dronă în sistemul lor de recunoaştere facială. Pe ecran a apărut o fereastră digitală albastră în care scria „Potrivire“. După câteva clipe, a apărut cuvântul „Identificare“ şi mai multe coloane cu informaţii despre Pierre Damien.

— Este omul nostru, declară Nicholas.

Harvath s-a aplecat în faţă şi a privit cu atenţie chipul bărbatului.

— De unde aţi ştiut unde să-l căutaţi?

— Am început căutările de îndată ce ne-ai dat numele lui. A luat avionul alaltăieri şi a trecut pe la punctul de control paşapoarte şi apoi de Imigraţie al aviaţiei private din Aeroportul Internaţional Dulles. Aveam marcajul de timp, prin urmare nu a fost nevoie decât să găsesc imaginile CCTV din aeroport.

Nicholas a accesat înregistrarea de pe un alt monitor în timp ce continua să vorbească:

— În imagine apar vehiculele care l-au aşteptat la aeroport, precum şi numerele lor de înmatriculare. Camerele de supraveghere a traficului şi alte CCTV ne-au oferit imagini până în Berryville, Virginia, lângă Leesburg. Apoi l-am pierdut.

— Şi-atunci, cum aţi reuşit să faceţi legătura dintre el şi Ferma Clifton?

— Din *Architectural Digest,* răspunse piticul, zâmbind. Lui Damien îi place să fie mereu în centrul atenţiei. A pozat în urmă cu şase ani. Imaginile au apărut pe internet. La vremea respectivă, fusese programată prezenţa unui satelit deasupra locului, prin urmare am cerut nişte imagini şi, *voilà.*

Nicholas a apăsat pe câteva taste, iar în imagini au apărut aceleaşi SUV-uri care-i aşteptaseră pe Damien şi pe oaspeţii lui la aeroport şi care erau parcate în faţa conacului. Imaginile de aproape cu plăcuţele de înmatriculare confirmau acest lucru.

— Stai. Derulează puţin înapoi, îi ceru Ryan. Femeia de la braţul lui Damien. Poţi să o „decupezi“ din înregistrarea CCTV şi să o verifici în baza de date a Biroului de control paşapoarte şi Imigraţie?

Piticul a consimţit şi s-a pus pe treabă.

Peste câteva momente, pe ecran au apărut câteva imagini, iar el a spus:

— Helena Pestova. Treizeci şi şapte de ani. Naţionalitate cehă.

Ryan a privit cu atenţie imaginile şi a zâmbit.

— O fi având ea naţionalitate cehă, însă, teoretic, este o agentă a serviciilor secrete israeliene.

— O cunoşti? întrebă Harvath.

— Ne-am intersectat de câteva ori prin oraşele din ţările arabe. Amman, Beirut. Ultima oară a fost în Doha. Mossad-ul o foloseşte în călătoriile de plăcere.

Nicholas a selectat înregistrarea surprinsă de dronă şi a verificat toate imaginile în sistemul de recunoaştere facială. Fereastra albastră a apărut imediat anunţând identificarea. Spre deosebire de Damien, nu existau informaţii publice referitoare la femeie. Din câte ştiau ei, Helena nu avea nici măcar cont pe vreo reţea de socializare.

— Aşadar, şi Mossad-ul este interesat de Damien, spuse Harvath. Din

acelaşi motiv? Sau este vorba despre altceva?

— Nu există decât o singură cale prin care putem afla, răspunse Ryan, deschizând o fereastră nouă pe laptopul ei şi conectându-se la reţeaua securizată din Langley.

După câteva secunde, ea a primit informaţiile pe care le ceruse şi a întors ecranul ca să-l poată vedea şi ceilalţi.

— El cine e?

— Ben Zion Mordechai. „Bentzi“, prescurtat. Lucrează pentru Metsada – Divizia de Operaţiuni Speciale a Mossad-ului. Conform informaţiilor pe care le deţin oamenii noştri, el este supraveghetorul Helenei.

— Ştim unde se află? întrebă Harvath.

— Probabil în Israel. Şi mai probabil în Tel Aviv. Asta dacă nu este plecat în vreo misiune.

— Poţi trimite poza lui pe ecranul meu? întrebă Nicholas.

Ryan a dat afirmativ din cap şi i-a trimis poza.

— Mai ai şi alte informaţii? Data naşterii? Serviciu militar? Pseudonime şi asociaţi cunoscuţi?

Ryan a examinat fişierul, a copiat ceea ce a crezut de cuviinţă că putea împărtăşi, apoi a trimis datele lui Nicholas, care primise poza lui Mordechai şi o afişase pe ecranul lui.

Harvath s-a uitat la Ryan şi a întrebat-o:

— Cunoşti pe cineva în Israel care ar putea să ajungă la Mordechai şi să afle ce se întâmplă?

— Ştiindu-i pe cei din Mossad, este posibil să nu ne dezvăluie nimic, răspunse ea.

— Dacă vor refuza, interveni Carlton, atunci spune-le că o vom scoate pe femeie din joc. Vom face astfel încât să provocăm valuri. Dacă nu vor să le sabotăm această misiune, vor fi nevoiţi să ne împărtăşească informaţiile pe care le deţin. Nu-mi pasă dacă le va conveni sau nu.

— Bine. Va trebui să dau câteva telefoane. Mai întâi trebuie să aflăm dacă Mordechai este în Israel.

— Nu este acolo, declară Nicholas, care fusese ocupat cu tastatura în tot acest timp.

Toţi cei prezenţi în încăpere şi-au îndreptat atenţia asupra lui.

— Ce părere aveţi? întrebă piticul, aducând în prim-plan o imagine surprinsă de camerele de supraveghere cu circuit închis dintr-un aeroport european. El este?

Înainte de a apuca să răspundă ceilalţi din încăpere, fereastra albastră şi-a făcut din nou apariţia pe ecran, afişând cuvântul „Potrivire“.

— Se pare că vei avea ocazia să-i pui întrebări în persoană lui „Bentzi“ Mordechai, chicoti Nicholas, citind informaţiile de pe ecran.

Urmează să sosească din Elveţia. Cursa lui aeriană va ajunge la Dulles peste două ore.

CAPITOLUL 30

În lumea serviciilor secrete, tehnologia biometrică era deopotrivă o binecuvântare, dar şi un blestem. Sistemul de recunoaştere facială facilita identificarea şi localizarea teroriştilor, însă îngreuna misiunea spionilor, şi anume aceea de a intra şi de a ieşi dintr-o ţară, folosind o identitate falsă.

După atacurile din 11 septembrie 2001, Statele Unite deveniseră extrem de restrictive, cerând scanarea biometrică a tuturor vizitatorilor care intrau în ţară. Doar cetăţenii americani erau scutiţi de această procedură, motiv pentru care „Bentzi" Mordechai îşi procurase un paşaport american autentic pe numele Vincent Geller.

Adevăratul Geller era un evreu american din Miami, care, dorind să ajute Israelul, fusese recrutat de Mossad. În schimbul identităţii lui, acestuia i se oferise o viaţă nouă şi o subvenţie lunară. Guvernul Statelor Unite nu fusese niciodată prea inteligent.

— Scuzaţi-mă, domnule? spuse unul dintre cei doi agenţi ICE (Immigration and Customs Enforcement – Serviciul pentru Controlul Imigraţiei şi Normelor Vamale) de pe aeroportul Dulles când se apropiară de Mordechai.

Acesta stătea la rândul destinat cetăţenilor americani, aşteptând să i se verifice paşaportul.

Mordechai s-a comportat ca şi când cei doi agenţi s-ar fi adresat altcuiva, însă era evident că ei vorbeau cu el.

— Eu?

— Da, domnule. Vă rugăm să ieşiţi din rând.

Mordechai le-a arătat paşaportul.

— Stau la rândul corect.

Ambii agenţi şi-au dus mâinile la arme.

— Acum, domnule, îi ordonă agentul-şef.

Persoanele care se aflau lângă Mordechai s-au îndepărtat neliniştite de lângă el.

— Nicio problemă, rosti Ben, asigurându-se că agenţii îi vedeau mâinile.

În clipa în care Mordechai a ieşit din rând, cei doi s-au apropiat de el. Unul dintre agenţi îl supraveghea, pe când celălalt îi punea cătuşele.

Zborul cu avionul îi accentua adesea artrita. În ciuda faptului că luase două pastile, plus câteva pahare cu scotch, mâinile îl dureau îngrozitor. Brutalitatea cu care fusese încătuşat şi strânsoarea cătuşelor l-au făcut să simtă valuri de durere în tot corpul.

Agenţii l-au scos din sală şi l-au condus de-a lungul unui coridor mic care ducea la o serie de camere de interogatoriu. Au descuiat una dintre uşi şi l-au poftit înăuntru. Încăperea nu era foarte mare, avea doar patru pe patru metri. Pereţii erau albi, iar deasupra capului, un bec care degaja o lumină puternică fluorescentă. Nu exista geam dublu. Doar o masă simplă şi patru scaune din plastic. Agenţii l-au invitat pe Mordechai să ia loc.

Aşa cum ştia că ar fi făcut orice persoană care s-ar fi considerat nevinovată, a protestat cu vehemenţă în tot acest timp, din ce în ce mai indignat, susţinând că era plătitor de taxe şi invocând drepturile constituţionale.

Deşi reprezentaţia lui era destul de convingătoare, agenţii ICE primiseră ordin să ignore tot ceea ce va spune el, să nu îi ofere nimic şi să nu-i vorbească.

La scurt timp după ce s-a aşezat, s-a auzit o bătaie în uşă. Şi-a ridicat privirea când în încăpere a intrat o femeie atrăgătoare, brunetă şi cu ochii verzi. Era însoţită de un bărbat în costum, care a traversat camera şi s-a rezemat de peretele opus.

Femeia le-a spus agenţilor să-i scoată cătuşele lui Mordechai, apoi i-a rugat să aştepte afară. După ce aceştia au ieşit, ea a luat loc şi a pus pe masă, în faţa ei, un dosar.

— Domnule Mordechai, ştiţi cine sunt eu? îl întrebă ea.

— Nu mă cheamă Mordechai, răspunse el. Numele meu este Geller. Vincent Geller. Locuiesc în Miami. *Sunt cetăţean american.* Nu aveţi niciun drept să mă reţineţi. Agenţii aceia mi-au luat paşaportul.

— Domnule Mordechai, eu sunt Lydia Ryan, continuă ea. Sunt directorul adjunct în cadrul CIA. Dacă doriţi, putem să ne jucăm sau putem colabora. Ce alegeţi?

— Aş vrea să vă pot ajuta, dar nu am cum. Pe mine mă cheamă Geller, nu Mordechai.

Harvath şi-a mutat greutatea pe piciorul celălalt şi a avansat puţin.

— El cine este? întrebă Mordechai.

— N-are importanţă, răspunse Ryan, scoţând o fotografie din dosar şi arătându-i-o. Haideţi să vorbim despre Helena.

— Îmi pare rău, nu o cunosc. Nu cred că vorbiţi cu persoana care trebuie.

Harvath s-a mişcat atât de repede, încât Mordechai nici măcar nu l-a observat. A dat să-l lovească, însă Ryan şi-a ridicat mâna, oprindu-l.

— Domnule Mordechai, vă tratez cu respect din curtoazie profesională, declară ea. Însă există şi în acest caz anumite limite. Vă

sfătuiesc să nu le depăşiţi. M-aţi înţeles?
Mordechai a păstrat tăcerea.
— Ştim că Helena se află aici. Ştim că este cu Damien. Vrem să ştim de ce.
Mordechai a dat să vorbească, însă Ryan şi-a ridicat mâna, întrerupându-l:
— Dacă voi auzi încă o dată numele Vincent Geller, vă voi închide într-o închisoare secretă şi ne vom continua conversaţia acolo. M-am exprimat suficient de *limpede?*
Israelianul a rămas nemişcat şi tăcut, fără să i se poată citi ceva pe faţă.
— La un moment dat, tot îmi veţi spune ceea ce mă interesează, domnule Mordechai. Singura întrebare este când. Şi cât de mult vreţi să îngreunaţi situaţia pentru Helena. Dacă veţi colabora cu mine, poate voi permite ca operaţiunea dumneavoastră să continue. Dacă nu, poate îi vom trage o glugă pe cap Helenei şi o vom duce şi pe ea într-o închisoare secretă. Poate îi voi da lui Pierre Damien toate informaţiile aflate în acest dosar şi îl voi lăsa pe el să ia decizia ce va face cu ea. O parte din mine crede că ar fi foarte amuzant să provoc nişte valuri şi să văd cum vă înecaţi cu toţii. Şi o voi face dacă nu-mi veţi da un motiv bun pentru care să nu o fac.
Ryan s-a lăsat pe spătarul scaunului şi nu a mai spus nimic. Îl vedea cu coada ochiului pe Harvath, pregătit să-l lovească pe Mordechai în cazul în care acesta ar fi intenţionat să facă o mişcare greşită.
Bărbatul şi-a întins încet mâna noduroasă ca să ia dosarul. Ryan s-a aplecat în faţă şi şi-a aşezat mâna pe el.
— Dosarul este al meu, preciză ea, nu al dumneavoastră. Nu veţi vedea ce se află în el dacă nu veţi coopera.
— Ea n-are importanţă. Dacă voi coopera, o veţi lăsa în pace? întrebă Mordechai.
— Ştiu exact *ce* rol joacă, domnule Mordechai. Pe mine mă interesează motivul pentru care aţi plasat-o lângă Damien.
Israelianul a zâmbit, apoi a clătinat din cap.
— Ştiţi că Pierre Damien este un junghi în coasta Israelului?
— Da, ştiu, dar nu ăsta este răspunsul la întrebarea mea.
— Guvernul meu ia foarte în serios eforturile lui de a submina poporul nostru.
— Atât de în serios, încât, la scurt timp după ce el şi Helena au sosit aici, dumneavoastră v-aţi dus în mare grabă la aeroport, v-aţi cumpărat un bilet de avion şi aţi dat o fugă până în Statele Unite, spuse ea pe un ton zeflemitor, apoi Ryan se ridică în picioare, luă dosarul în mână şi adăugă, uitându-se la Harvath: Sper să vă bucuraţi de programul nostru de detenţie, domnule Mordechai. Am terminat aici. Să plecăm!

Mordechai se afla într-o situaţie fără ieşire. Nu voia să colaboreze cu americanii. De îndată ce aceştia vor afla ceea ce ştia el, nu va mai fi vorba despre Israel, ci doar despre Statele Unite. Misiunea lui va fi subordonată misiunii lor.

Nu avea însă de ales. Dacă nu colabora, americanii îl vor arunca undeva, într-o văgăună. Până va reuşi să scape, *dacă* va scăpa vreodată, răul va fi deja produs. Totul s-ar fi putut termina pentru Israel. Trebuia să rişte. Şi să aibă încredere în ei.

„Bentzi“ şi-a ridicat privirea la Ryan şi a spus:

— Ce ştiţi despre Biroul Executiv al Secretarului General din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite?

CAPITOLUL 31

Parcul Naţional Istoric „Chesapeake and Ohio Canal“ se întinde pe o distanţă de 297 de kilometri, din Georgetown până în Cumberland, Maryland. Aproape toate cele o mie trei sute de construcţii istorice erau deschise publicului. Şase „barăci“ sau „case pe canal“, cum mai erau numite, puteau fi închiriate dacă doreai să înnoptezi acolo şi să experimentezi viaţa de odinioară de-a lungul canalului care curgea paralel cu râul Potomac.

Barăcile 6, 10, 22, 25, 28 şi 49 erau prevăzute cu bucătărie, dormitor, baie şi duş. Baraca „albastră“, botezată astfel după culoarea obloanelor şi a uşii de la intrare, era tot o construcţie istorică echipată cu toate cele necesare pentru găzduire, însă nu fusese niciodată deschisă publicului – şi asta dintr-un motiv întemeiat.

Aflându-se la mică distanţă de D.C., baraca „albastră“ era proprietatea CIA-ului, acolo desfăşurându-se interogatoriile unora dintre cei mai valoroşi dezertori sovietici din timpul Războiului Rece. Termenul „în spatele uşii albastre“ devenise sinonim cu interogările la cel mai înalt nivel. Mai toţi agenţii care foloseau această expresie habar nu aveau unde se afla acea uşă albastră, cu atât mai puţin că aparţinea unei căsuţe de pe canal. Mulţi presupuneau că era ascunsă undeva în „măruntaiele“ sediului CIA, unde aveau acces doar directorul şi câteva persoane privilegiate.

În drum spre casa de pe canal, Harvath a observat nuanţele ruginii şi aurii ale frunzelor care începuseră deja să îşi schimbe culoarea. Lucrurile decurseseră atât de repede, încât nu avusese ocazia să-l întrebe pe Carlton de ce venise Lara de la Boston şi cum luase legătura cu el ca să-i dea cheile de la casa lui. Nici măcar nu-i trimisese un mesaj sau nu o sunase ca să o anunţe că se întorsese în ţară, deşi bănuia că ea, probabil, ştia deja acest lucru. Dacă Bătrânul îi dăduse cheile, e posibil să-i fi spus şi itinerariul lui. Nu aştepta deloc confruntarea finală care urma.

Harvath a intrat în casa de lângă canal şi a aprins focul în şemineu. Mordechai şi-a tras un scaun în faţa sobei joase cu vatră deschisă, ca să îşi încălzească mâinile. Deoarece Zion nu consuma decât mâncare cuşer, l-au trimis pe Palmer la un magazin special de lângă Dupont Circle. El s-a întors cu câteva pungi din hârtie pline de mâncare şi

sticle cu apă.

După ce a luat un sendviş pentru el şi unul pentru Ashby, cei doi au ieşit afară ca să asigure, discret, paza. Din câte ştiau ei, nimeni nu aflase că Mordechai se afla în custodia lor, însă cum Dulles era un aeroport aglomerat, nu puteau fi siguri că nu existaseră martori. Ar fi fost o nesăbuinţă din partea lor să-i subestimeze pe israelieni.

Doi dintre oamenii lui Ryan au dus bagajul lui Mordechai în camera de hotel, apoi l-au cazat. Dacă l-ar fi căutat cineva, măcar ar fi putut salva aparenţele că el ajunsese la hotel fără incidente.

La încheierea mesei, Carlton a început interogarea agentului secret israelian, în timp ce Harvath şi Ryan luau notiţe. Era ca şi când ar fi urmărit o partidă de scrimă, cu mişcări inteligente de *patinandos,* paşi înceţi sau repezi, urmaţi de atac, şi *passata-sottos,* ghemuire, sau eschivă, şi lovirea adversarului cu sabia.

Carlton conducea detaşat pentru că punea întrebările corecte. Atunci când se îndepărta prea mult de la subiect sau încerca să afle mai multe despre operaţiunile desfăşurate de Mossad, israelianul refuza să răspundă. Era devotat Mossad-ului şi Israelului. Nu avea nici cea mai mică intenţie să divulge mai mult decât era necesar. La fel ar fi procedat şi ceilalţi din încăpere dacă s-ar fi aflat în situaţia lui.

Mordechai a povestit cum Damien devenise ţinta lor şi nu a ezitat să exprime indignarea Mossad-ului faţă de refuzul serviciilor secrete americane de a coopera cu el.

Ryan asculta cu atenţie. Habar nu avea cine hotărâse acest lucru şi de ce, dar intenţiona să afle.

Carlton l-a întrebat despre rolul pe care-l juca Helena.

Mordechai i-a răspuns că reuşiseră să copieze informaţiile de pe hard disk-ul laptopului şi de pe unul dintre telefoanele mobile ale lui Pierre şi că nimeni de la Mossad nu izbutise încă să decodifice informaţiile.

— Îmi poţi descrie telefonul?

Mordechai s-a conformat, pe urmă Harvath şi-a scos telefonul şi i-a arătat pozele pe care le făcuse telefoanelor lui Hendrik şi predate ulterior CIA-ului pentru a fi analizate.

— Acela, zise israelianul, arătând cu degetul. De unde îl aveţi?

— L-am confiscat de la o persoană despre care avem motive să credem că lucrează cu Damien.

— V-a dat parola?

— Nu de bunăvoie.

— Aţi reuşit să extrageţi vreo informaţie din el? mai întrebă Mordechai.

— Nimic până acum. Nu există nicio arhivă, preciză Ryan. Au fost şterse toate convorbirile şi mesajele.

— Sunteţi totuşi cu un pas în faţa noastră, aveţi o parolă, replică el,

apoi le-a povestit de ce fusese implicată Helena şi cum Damien muşcase momeala. Fără parolele lui, telefonul-duplicat şi hard disk-ul erau inutile. Totul depindea de Helena.

— Nu înţeleg, interveni Harvath. De ce îi ia atât de mult timp să le afle?

Mordechai a inspirat adânc, pe urmă le-a relatat pe scurt povestea Helenei, precum şi despre oferta pe care i-o făcuseră pentru a o convinge să acţioneze rapid.

După ce a terminat, Bătrânul a fluierat prelung.

Ryan s-a uitat la el şi a întrebat:

— Măcar îl aveţi la mână pe acest *Enoch?*

— Noi îl avem, răspunse, în schimb, Mordechai. Nu lucrează pentru noi la propriu, dar ştim unde este şi ne folosim de el din când în când.

Sesizând dezgustul celorlalţi din încăpere, el a adăugat:

— Afacerea lui este una oribilă, însă este valoros. Reţeaua lui a reuşit să strângă informaţii secrete importante.

Harvath a clătinat din cap.

— Sunt convins că asta le linişteşte pe toate femeile pe care le obligă să se prostitueze.

Mordechai ştia că nu avea rost să răspundă. Israel se afla în război. Făcea tot ceea ce trebuia să facă pentru a supravieţui şi nu avea de gând să îşi ceară scuze pentru asta.

— Mossad-ul a ştiut de Enoch în tot acest timp, dar Helenei nu i s-a spus niciodată nimic, corect? întrebă Ryan.

Israelianul a dat solemn din cap.

— Corect.

— Şi odată ce Helena va furniza informaţiile dorite, Mossad-ul îl va da, pur şi simplu, pe mâna ei, în ciuda presupusei lui valori?

Israelianul s-a gândit la şefa lui, Nava, şi a clătinat din cap.

— Cred că odată ce vor prinde peştele, vor dori să păstreze şi momeala.

— Cu alte cuvinte, nu au de gând să-l dea pe Enoch pe mâna Helenei.

Mordechai a încuviinţat.

Aşa credea şi Ryan. Lumea lor era una a jocului, o lume cu jumătăţi de adevăruri şi promisiuni deşarte. Trebuia să minţi, iar unele minciuni erau sub demnitatea unei naţiuni – chiar şi atunci când aceasta credea că supravieţuirea ei era nesigură. Exista întotdeauna o altă modalitate. Când venea vorba despre astfel de minciuni, una dintre marile probleme era aceea că minciunile generau duşmani de moarte.

— Ea va da vina pe tine, spuse Harvath. Tu eşti cel care i-a făcut promisiunea.

— O să mă revanşez faţă de ea.

— Asta ne spunem cu toţii, zâmbi Harvath.

Mordechai l-a fixat cu privirea.

— Doar că eu chiar vorbesc serios.

Harvath a privit cu atenţie ochii bărbatului. Între Zion şi acea femeie exista ceva mai mult decât o relaţie între „agent“ şi „supraveghetor“. Se citea pe faţa israelianului.

Scot s-a abţinut să creadă că motivul ar fi unul sexual. Helena Pestova era, într-adevăr, o femeie splendidă şi, deşi Mordechai nu părea imun la frumuseţea ei, Ben ştia să se controleze. Lui Harvath i se părea că Zion semăna cu un războinic al luminii, dedicat cauzei pentru care lupta şi ideologiei după care se ghida.

Totuşi, s-ar fi putut înşela. Era posibil ca israelianul să îşi fi dorit doar să i-o tragă, însă nu credea asta. Scot simţea că exista ceva mai bun în el. Rareori avea ocazia să întâlnească o persoană devotată unei cauze – iar israelianul i se părea a fi o astfel de persoană –, cineva care să pună un scop suprem pe primul loc, înainte de toate.

Poate că lucrul ăsta îi dădea speranţe lui Harvath, o mică reasigurare că mai existau şi alţii, că nu era singurul în lume. Indiferent despre ce era vorba, pentru moment l-a inclus pe Mordechai în categoria persoanelor devotate unei cauze.

Şi, de vreme ce aflaseră motivul pentru care Helena era cu Damien, Carlton a vrut să ştie ce bănuia Israelul că punea Pierre la cale şi ce spera să găsească în laptopul şi în telefonul lui mobil.

Pentru a face acest lucru, Mordechai trebuia să le explice mai întâi cum ajunseseră cei de la Mossad în posesia laptopului şi a telefonului mobil.

Foarte puţini oameni aveau mai multe cunoştinţe decât cele de bază despre cum funcţionau Naţiunile Unite, prin urmare Mordechai a defalcat structura de putere aşa cum ai proceda cu o păpuşă rusească matrioşka. Şi când a ajuns la SMG şi la refugiul său secret din Alpii austrieci, singurul sunet care s-a mai auzit în încăpere a fost trosnetul lemnelor din şemineu.

Mordechai le-a istorisit despre cei şapte membri anonimi ai „Comisiei planetare“, P2, apoi, lăsând cea mai tulburătoare informaţie la urmă, le-a expus înfiorătorul „Raport de conferinţă“ cu cele zece puncte pe care-l descoperise în camera de hotel a lui Pierre Damien din Alpbach.

Nu avea nevoie de însemnări. Memorase tot documentul acela nenorocit. Putea recita chiar şi în somn fiecare scop nebunesc: reducerea populaţiei globale actuale sub cinci sute de milioane, monitorizarea reproducerii prin eugenism, unirea omenirii printr-un limbaj nou, „viu“, redistribuirea bogăţiei folosind termenul mult mai acceptabil „bunuri publice globale“, reechilibrarea drepturilor personale cu conceptul „obligaţii sociale“, înlocuirea pasiunii, a

credinţei şi a tradiţiei cu raţionamentul, utilizarea mijloacelor tehnologice, cum ar fi internetul şi reţelele de socializare pentru a submina puterea guvernelor naţionale cu scopul de a răspândi direct propaganda în rândul cetăţenilor, convingerea populaţiei că guvernarea globală este nu numai inevitabilă, ci şi următorul pas corect, eficient şi logic, discreditarea, invalidarea şi renunţarea la ideea de stat-naţiune/a suveranităţii şi, în cele din urmă, dezvoltarea unui mecanism menit să neutralizeze orice schimbări aduse autorităţii Naţiunilor Unite.

Mordechai le-a explicat faptul că, din punctul de vedere al „Comisiei planetare“, cele mai mari ameninţări în atingerea scopurilor propuse le reprezentau Israelul şi Statele Unite. Pentru a înlătura cele două democraţii din calea Naţiunilor Unite, era menţionat un eveniment misterios, cu un impact uriaş.

Referindu-se la însemnările de mână ale lui Damien, în special la cele vizând Statele Unite, Zion i-a întrebat dacă literele *MC* aveau vreo însemnătate pentru ei.

Harvath s-a gândit la mai multe variante. MC era codul internaţional de ţară pentru *Monaco.* Erau ultimele două litere din USMC – United States Marine Corps, Infanteria Marină a Statelor Unite. Era abrevierea atât pentru *Mission Critical,* cât şi pentru *Military Committee* al NATO, care ajuta NATO în ceea ce privea măsurile de apărare.

Însă scoase din context, literele puteau reprezenta orice. Carlton şi Ryan erau la fel de nedumeriţi.

— Nimic? Dar literele *F-H-A?* întrebă Mordechai. Damien le-a scris şi pe acestea, lângă care a adăugat câteva cuvinte: „Caracter patogen“, „Risc absolut“ şi „Doză-reacţie“.

Cei prezenţi în încăpere s-au îngălbenit la faţă rând pe rând.

CAPITOLUL 32

Harvath s-a uitat la Bătrân, care a fost de acord, urmat de Ryan. Întorcându-se către Mordechai, el a răspuns:

— Febra Hemoragică Africană. F-H-A.

— Ebola? întrebă israelianul.

— Aceeaşi familie, însă boală mai gravă. Mult mai gravă. Are o perioadă de incubaţie extrem de redusă – vorbim despre zile, nu săptămâni – şi se presupune că ar fi fost modificată pentru a se transmite uşor de la om la om prin aerul respirabil.

— Asta nu este modificare, ci o adaptare (chimică, prin bacili etc.) menită s-o transforme într-o *armă.* Când aţi descoperit asta?

— În urmă cu câteva zile. Azi-dimineaţă m-am întors din Africa.

— Preşedintele vostru ştie?

— Nu suntem în măsură să discutăm despre ce ştie sau ce nu ştie preşedintele! exclamă Carlton.

Mordechai şi-a ridicat mâinile, mimând resemnarea.

— Tot ceea ce vreau să spun este că, dacă ăsta este evenimentul pe care-l pregătesc Damien şi „Comisia planetară“, atunci şi Israelul este o ţintă. Trebuie să convingem guvernele noastre să colaboreze.

— De acord, dar mai există o problemă, spuse Harvath. Seara trecută, Damien a organizat o întrunire pe proprietatea lui.

— Ştiu, confirmă Mordechai. Helena mi-a trimis un raport. A fost ceva legat de actele lui caritabile. Un soi de întrunire a comitetului caritabil.

Harvath s-a uitat la Ryan şi la Bătrân. Când aceştia au încuviinţat, el a accesat câteva imagini pe ecranul laptopului său, apoi l-a întors către israelian ca să le vadă şi el.

— Astea sunt vehiculele parcate în faţa casei aseară, explică Scot. Iar aceştia sunt proprietarii lor.

— I-aţi supravegheat cu drona?

Harvath a consimţit.

— Ce ironie! exclamă Mordechai.

— De ce?

— Fiindcă atunci când Israelul vă cere ajutorul, libertăţile civile ale domnului Damien sunt sfinte, dar de îndată ce *voi* suspectaţi că se întâmplă ceva, lansaţi drone. Şi, ca să fie cu adevărat ironic, bănuiesc

că v-aţi botezat drona Libertate sau ceva de genul. Nu-i aşa?

Harvath s-a zbârlit auzind această remarcă, la fel şi Ryan. Carlton a intervenit înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă:

— Nu fi ticălos, Mordechai. Israelul a ascuns informaţii, a încetinit investigaţiile şi a refuzat să coopereze cu noi de nenumărate ori, iar tu ştii asta. Nu vă mai prefaceţi că sunteţi fără pată.

După o clipă, bărbatul a admis.

— Suntem chit, zise el.

— Prea bine, răspunse Carlton. Şi-acum că am scăpat de arătatul cu degetul, recunoşti vreo persoană care a fost aseară acasă la Damien?

Mordechai şi-a tras scaunul mai aproape şi a examinat cu atenţie imaginile.

— Nu. Ar trebui?

— Nu şi dacă vrei să te plictiseşti.

— Poftim?

— Este o expresie americană.

— Ştiu ce înseamnă, declară Mordechai, dar nu văd ce legătură are.

Harvath a indicat cu degetul fiecare persoană de pe ecran.

— Cu toţii lucrează pentru guvern. Departamentul Sănătăţii şi al Serviciilor Sociale (Department of Health and Human Services – HHS), Departamentul Transporturilor, Departamentul de Trezorerie, Comisia Federală de Comunicaţii, Biroul de Gestionare a Personalului, Agenţia pentru Dezvoltare Internaţională a Statelor Unite, Departamentul Justiţiei, Departamentul de Stat şi, nu în ultimul rând, Departamentul Homeland Security (Departamentul pentru Securitate Internă – DHS). Toţi deţin funcţii de conducere la nivel mediu sau superior în cadrul agenţiilor din care fac parte. Chiar şi dacă ai oferi un premiu de un milion de dolari, cu greu ai reuşi să găseşti câţiva oameni în întreaga ţară care să-i cunoască pe toţi după nume.

— Dacă tot veni vorba, adăugă Mordechai, chiar şi dacă ai oferi un premiu de un milion de dolari, nu ai reuşi să găseşti prea mulţi americani care să ştie măcar cum îl cheamă pe vicepreşedintele vostru.

Avea dreptate. Pe lângă instinctul de autoconservare al sistemului politic instaurat de Washington, aceasta era una dintre cele mai mari probleme care-l deranja pe Harvath.

Cetăţenia americană era o onoare *şi* o responsabilitate. Americanii erau administratorii republicii lor. Nu politicienii conduceau, ci cetăţenii. Cu toate astea, mulţi americani nu numai că nu ştiau nimic despre modul de funcţionare a guvernului, dar exista şi un număr surprinzător de mare de americani care nici măcar nu se sinchiseau să voteze.

Harvath se împăcase demult cu gândul că mulţi oameni pentru care el risca totul pentru a-i apăra erau egocentrici şi dezinteresaţi. Nu se

putea exprima altfel. El nu credea în corectitudinea politică. Dacă nu ştiai cine era vicepreşedintele Statele Unite, nu erai un „votant prost informat“, ci un *tâmpit.* Mai rău de-atât, erai leneş.

Nu avea pretenţia ca simplul cetăţean de rând să-i cunoască pe şefii fiecărei agenţii, însă pe al doilea cel mai important om al guvernului Statelor Unite?! Cerea prea mult?

Deşi, din punctul lui de vedere, faptele, şi nu sentimentele ar trebui să decidă care idei politice erau mai sănătoase pentru ţară, nu putea interzice nimănui dreptul de a vota candidatul pe care-l credea potrivit într-o anumită funcţie. Singura lui dorinţă era aceea ca oamenii să îşi facă datoria, să înţeleagă situaţia şi să o asocieze persoanei pentru care votau. În sufletul lui, ştia că fiecare american era capabil să treacă de nivelul de jos. Îl neliniştea însă faptul că atât de mulţi americani nu-şi doreau acest lucru.

— Care este legătura? De ce se aflau cu toţii acolo? întrebă Mordechai, trezindu-l din visare pe Harvath.

Era o întrebare pe care şi-o adresase şi el în mod repetat de când Nicholas le arătase înregistrarea surprinsă de dronă înainte ca Scot şi Ryan să-l reţină pe Mordechai pe Aeroportul Internaţional din Dulles.

— I-am verificat în toate bazele de date, dar nu am găsit nimic, zise Harvath. Cu toţii lucrează pentru guvern, însă nu am reuşit să stabilim legăturile dintre ei, darămite cu Damien.

— Este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, adăugă Ryan. Toată lumea îşi doreşte să aibă acces la el, la banii, la puterea lui. Cu toate astea, primul lucru pe care-l face când se întoarce în Statele Unite este să invite acasă acest grup de birocraţi necunoscuţi. Nu are nicio logică.

— Poate că tocmai ăsta este motivul pentru care s-a întors în Statele Unite, sugeră Mordechai.

— Să se întâlnească deci cu *ei?*

Israelianul a consimţit.

— De ce?

— Păi, dacă nu am găsit ceva comun care să-i lege, vreo acţiune caritabilă cu care să-i ajute, atunci trebuie să presupunem că el vrea ceva de la ei.

Harvath era sceptic.

— Cum ar fi?

Mordechai a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Dacă includem şi febra hemoragică africană în această poveste, relaţiile dintre ei sunt mai evidente?

— Între Departamentul Sănătăţii şi al Serviciilor Sociale şi Departamentul pentru Securitate Internă? Cu siguranţă. Însă o astfel de boală ar avea impact asupra *tuturor* agenţiilor guvernamentale. N-aş putea spune că vreuna dintre ele are o importanţă aparte.

— Dar cele două pe care le-ai menţionat ar fi extrem de implicate în cazul unei epidemii de orice fel, corect?

— Acelaşi lucru ar fi valabil şi pentru Centrele de Prevenire şi Control al Bolilor Transmisibile (Centers for Disease Control and Prevention – CDC) şi pentru Agenţia Federală pentru Situaţii de Urgenţă (Federal Emergency Management Agency – FEMA).

— Ambele sunt, de fapt, coordonate de HHS şi de DHS, clarifică Ryan.

Mordechai s-a uitat la Harvath şi a ridicat din sprâncene.

— Asta tot nu explică prezenţa lor acolo, opină Scot. Nu sunt şefi de agenţii, ci manageri. Puterea lor este limitată.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, interveni Bătrânul. Nimic nu este mai răzbunător decât un birocrat refuzat.

— Nu vorbim despre respingerea formularelor de scutire de taxe sau despre costurile exorbitante pentru conferinţele luxoase în Las Vegas, insistă Harvath. Vorbim despre subminarea puterii Statelor Unite.

— Nu eşti de părere că există vreo legătură între ei?

— *Tu* crezi?

— Am convingerea că puterea corupe şi că puterea absolută corupe *nelimitat,* răspunse Carlton. În prezent, nu există putere mai mare decât cea a birocratului american.

— Asta nu înseamnă că încearcă să submineze ţara în mod intenţionat, spuse Harvath, uimit că era nevoit să le ia partea.

— Nici nu e nevoie să o facă, explică Bătrânul. Oare cancerul ştie că îşi omoară gazda? Iată motivul pentru care am plecat de la CIA. Birocraţia „erodează“ instituţia pe dinăuntru şi o slăbeşte. Ajunseserăm în situaţia în care nu ne mai puteam face datoria eficient. Chiar şi aşa, aş putea să îţi dau o listă lungă de un kilometru cu birocraţi de la CIA care ar fi în stare să jure că eforturile lor nu au adus niciun prejudiciu Agenţiei sau ţării. Şi fiecare dintre aceştia ar putea trece testul poligraf cu astfel de mărturisiri. Cazul CIA este diferit.

— De ce?

— Deoarece indiferent cât de dezorganizată ar fi fost, mizele noastre erau mai mari. Misiunea CIA era aceea de a veghea asupra siguranţei cetăţenilor şi de a păstra secretele. Atunci când Agenţia o dădea în bară, totul ajungea pe prima pagină a ziarelor şi la fiecare buletin de ştiri important. Nu aveai unde să te ascunzi. Nu puteai strecura totul sub preş, aşa cum face restul guvernului. Şi vorbesc despre lucruri petrecute în urmă cu treizeci de ani. De atunci, situaţia s-a înrăutăţit. Ceea ce vreau să spun este că birocraţii – la fel ca oricine – au mentalitatea lor. Cu cât lucrează mai mult timp în guvern, cu atât mai convinşi sunt că guvernul este răspunsul şi cu atât mai puţină încredere au în cetăţeanul de rând. De fapt, aceştia încep să creadă că

anumite grupuri de cetăţeni reprezintă sursa problemelor naţiunii. Le văd ca pe o ameninţare. Dacă respectivii cetăţeni pot fi determinaţi să se supună, atunci birocraţia consideră că a făcut un bine general cetăţenilor, îmbunătăţindu-le, de fapt, traiul.

— Dar birocraţii *sunt* guvernul, insistă Harvath. Iar guvernul trebuie să fie imparţial. Nu are dreptul să aleagă de partea cui este.

El a regretat cuvintele rostite în clipa în care acestea i-au ieşit pe gură. Atât Mordechai, cât şi Carlton au chicotit. Ryan era singura care nu părea amuzată.

— În ciuda tendinţei birocraţilor de a favoriza birocraţia, spuse ea, suntem totuşi o naţiune guvernată de legi, iar ei au depus un jurământ. Nu au dreptul să decidă unilateral ce este mai bine pentru ţară şi pentru noi.

— Adevărat, încuviinţă Carlton, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Ceea ce încerc să spun este că, dacă vâslaşii vor începe să vâslească mai mult într-o direcţie şi nimeni – cetăţenii americani, în acest caz – nu este sus pe punte ca să vegheze, vaporul o va lua în curând într-o altă direcţie. Dacă infiltrezi sub punte o persoană charismatică şi plină de personalitate, totul este posibil. Ar putea fi însuşi diavolul. Dacă vâslaşii simt că Necuratul rezonează cu nevoile şi dorinţele lor şi luptă pentru interesele lor, puterea lui va deveni nesfârşită.

Harvath nu voia să creadă că aşa ceva ar fi posibil, însă asta ar fi însemnat să nesocotească istoria şi intrigile din palate, loviturile de stat şi revoluţiile.

— Să admitem că ai dreptate, zise Harvath. Să presupunem că există o legătură între persoanele prezente aseară acasă la Damien şi scopurile pe care şi le-a propus să le atingă „Comisia planetară“. Chiar crezi că le va spune unor funcţionari federali din managementul mijlociu despre planul lui măreţ?

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe ei.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Cu cine ai începe?

— Cu ea, răspunse Carlton, arătând-o pe Linda Landon de la DHS. Cea care a rămas după ce toţi ceilalţi au plecat acasă.

— De îndată ce va afla că am luat-o în vizor, primul lucru pe care-l va face va fi să-l sune pe Damien, spuse Harvath. El va fugi sau va invoca imunitatea diplomatică. Apoi va nega că îl cunoaşte pe Hendrik şi va susţine că documentele pe care le-a găsit Mordechai în camera lui de hotel au fost plantate de Mossad în scopul de a-i ştirbi integritatea pentru că este pro-Palestina. Sfârşitul jocului.

— Dar dacă l-am răpi şi l-am extrăda? întrebă Ryan.

Nu era o întrebare rea. De fapt, Carlton îi propusese deja acest lucru preşedintelui. Însă contrar cazului lui Mordechai, existau anumite

prevederi constituţionale clare pe care preşedintele nu voia să le încalce, nu fără a deţine informaţii mai concludente. De bine, de rău, Pierre Damien era cetăţean american, pe tărâm american. Vor trebui să găsească o altă modalitate.

Harvath a clătinat din cap.

— Nimeni din guvernul nostru nu se va implica. Nu la nivelul ăsta. Trebuie să aflăm mai multe ca să-l interceptăm.

— Atunci, ce propui?

— Toţi cei prezenţi acasă la Damien trebuie supravegheaţi non-stop. Asta presupune şi telefoanele, conturile de e-mail, totul.

Ryan s-a uitat la el.

— Vrei să te duci la Departamentul Justiţiei şi să le ceri să pregătească mandate?

Harvath ştia că nu putea face acest lucru, mai ales că unul dintre funcţionarii lui era pe listă. Plus că procurorul general va dori să ştie cum a obţinut aceste informaţii de la Hendrik şi unde se afla în prezent sud-africanul. Dacă îl mai puneau la socoteală şi pe israelian şi faptul că desfăşurau o operaţiune neautorizată pe teritoriul Statelor Unite, totul ar fi explodat.

Mai ştia însă că băieţii răi mizau pe faptul că America juca după reguli. Acest lucru le permitea să îşi păstreze avansul. Harvath era un mare adept al jocului în afara regulamentului.

Dacă băieţii răi nu luptau corect, atunci Statele Unite de ce ar face-o?

Auzise nenumărate argumente despre faptul că nu erau mai buni decât duşmanii lor dacă renunţau la legile şi principiile lor. Acele argumente erau adevărate. La fel de adevărat era şi argumentul adus de Ben Franklin, care afirmase că toţi cei care vor renunţa la libertatea esenţială pentru a dobândi o fărâmă de siguranţă pe moment nu meritau nici una, nici cealaltă şi le vor pierde pe amândouă. Tocmai de aceea trebuia să existe o a treia modalitate, una foarte ascunsă şi secretă.

Harvath ştia că asta era o pantă alunecoasă. Dacă Statele Unite erau dispuse să încalce regulile atunci când venea vorba despre inamicii străini, cât timp va trece până când vor aplica aceleaşi tactici pe propriii cetăţeni? Într-un fel, acest lucru se întâmpla deja.

Cetăţenii americani care plecaseră peste ocean pentru a lupta alături de teroriştii islamici fuseseră ucişi în atacuri cu drone, fără a beneficia de un proces şi de despăgubiri. Harvath nu avea nicio problemă cu asta. Dacă erai văzut împreună cu acei sălbatici, pe câmpul de luptă sau în afara acestuia, îţi meritai soarta. Dar dacă americanii de acasă reprezentau o ţintă constantă pe pământ american, atunci panta devenea din ce în ce mai alunecoasă.

Putea să dezbată problema celor mai sensibile puncte din politica

securităţii naţionale toată ziua. Din punctul lui de vedere, guvernul nu ar trebui să aibă voie să se uite în curtea cetăţenilor, să le înregistreze convorbirile telefonice sau să le citească e-mailurile fără a exista o suspiciune rezonabilă. După părerea lui, „sondările de teren“ ale guvernului ar trebui interzise încă de la început.

Supravegherea în masă lăsa loc abuzului. Distrugea, de asemenea, şi sufletul naţiunii. Oamenii care erau supravegheaţi încetau să mai fie indivizi cu gânduri şi idei proprii. Începeau să se comporte într-o manieră despre care aceştia credeau că era în concordanţă cu ceea ce doreau „autorităţile“. Într-un cuvânt, era prostie curată.

O naţiune sănătoasă este aceea în care guvernul se teme de oameni. Când guvernul se teme de oameni înseamnă libertate. Când oamenii se tem de guvern înseamnă tiranie. Harvath îşi promisese să îşi respecte jurământul, acela de a proteja şi de a apăra Constituţia şi de a fi mereu de partea poporului.

Însă ceea ce sugera el în acel moment aducea în prim-plan o întrebare importantă: era de partea Constituţiei dacă îşi asuma răspunderea de a ocoli legea? „Era de partea poporului“ dacă hotăra că anumite persoane trebuiau supravegheate în secret doar pentru că ele fuseseră văzute acasă la cineva care era considerat suspect? Dacă Harvath ar fi fost în locul lor, cum s-ar fi simţit ştiind că era supravegheat?

Erau toate întrebări întemeiate, însă el nu avea timp să răspundă. Va schimba nişte reguli? *Categoric.* Va încălca unele dintre ele? *Probabil.* Va avea remuşcări? *Nu.*

Atitudinea lui Harvath era următoarea: „Dacă vei intra prin efracţie în casa mea în toiul nopţii, înarmat cu un cuţit, să nu te aştepţi să-mi las arma sub pat doar ca să fiu «corect». Dacă îmi ameninţi familia, casa şi ţara, voi veni după tine. Nu vrei coarnele? Atunci stai naibii departe de taur“.

Uitându-se la Lydia Ryan, el a spus zâmbind:

— Deocamdată nu vom implica şi Departamentul Justiţiei. Vom acţiona pe cont propriu.

CAPITOLUL 33

FERMA CLIFTON, VIRGINIA
MIERCURI

Helena nu mai mâncase niciodată ouă proaspete de casă. Până şi Jeffrey, care nu zâmbea niciodată, se delecta privind-o.

— Aşa ar trebui să mănânce oamenii, spuse Damien, pe un ton aprobator. Produse proaspete, locale.

Ea se simţea ruşinată de cât de repede înfulecase omleta. Ouăle, spanacul proaspăt, brânza de capră – toate aveau un gust minunat.

Damien a râs.

— Mai vrei?

— N-ar trebui, răspunse Helena.

— Prostii, zise el. Jeffrey, mai prepară o omletă, te rog. O vom împărţi.

Bărbatul a încuviinţat şi s-a făcut nevăzut în bucătărie.

— Voi fi nevoită să mai alerg o jumătate de oră pe bandă în dimineaţa asta.

Damien şi-a întins mâna şi i-a tras scaunul mai aproape.

— Eşti perfectă. Ştii asta?

Helena a zâmbit şi şi-a trecut degetele prin părul lui.

— Dacă sunt perfectă, asta se datorează faptului că am fost sinceră când am spus că trebuie să alerg pe bandă.

— Nu mă refer la corpul tău. Mă refer la *tine.*

Ea habar nu avea ce îl apucase.

— Eşti binedispus în dimineaţa asta.

— Nu sunt aşa mereu? întrebă el.

Ea a zâmbit.

— Da, de cele mai multe ori, dar azi pari mult mai fericit.

El a tăcut o clipă ca să-şi adune gândurile.

— Mă uit la tine şi la această fermă. Avem tot ce ne trebuie. Dacă lumea ar lua sfârşit mâine, noi am fi în siguranţă. De fapt, ne-am simţi minunat.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu? îl necăji ea. Se apropie vreo cometă de noi?

Damien i-a luat bărbia între degete şi a sărutat-o prelung şi tandru.

— Ce-ai vrea să faci azi?

— Ce variante am? îl întrebă ea în şoaptă, apropiindu-se şi mai mult

de el.
Damien a zâmbit.
— Mă refeream aici, la fermă. Voi lipsi puţin. Ai la dispoziţie caii, ATV-urile, tot ce doreşti. Nu trebuie decât să-i spui lui Jeffrey şi se va ocupa el de tot.
Helena l-a sărutat, de data asta scurt.
— S-ar putea să călăresc mai târziu, nu ştiu. Trebuie să termin de scris prezentarea despre trafic pentru ONU.
— Nu mi-aş bate prea mult capul cu asta.
— Da, fiindcă se apropie cometa.
Damien a avut nevoie de o clipă ca să înţeleagă gluma ei, apoi a râs.
— Pierre, continuă ea. Nu crezi că fac o muncă serioasă?
— Ba da. Doar că se anunţă a fi o zi frumoasă. Promite-mi că nu o vei irosi între patru pereţi.
— Promit, răspunse ea. Dacă şi tu îmi promiţi că atunci când te vei întoarce, vom înota goi.
El a sărutat-o din nou îndelung, pe urmă s-a ridicat în picioare.
— Luăm prânzul în oraş sau preferi să stăm aici?
Ea s-a prefăcut că se gândea, apoi a spus:
— Putem să ducem noi vinul?
— Desigur. Orice vrei tu.
— Minunat. Să luăm prânzul în oraş, atunci.
— În regulă. Alegi tu locul, zise el. Jeffrey se va ocupa de rezervări.
Ea a zâmbit şi l-a urmărit cu privirea până când a ieşit din sufragerie. Damien şi-a îmbrăcat haina în vestibul, apoi a părăsit casa.
Ea a auzit zgomotul făcut de oamenii lui de securitate când aceştia au deschis şi au închis portierele maşinii, pe urmă huruitul motorului şi scrâşnetul roţilor pe alee când vehiculele s-au îndepărtat. „Unul a plecat“, a reflectat ea. Aşadar, nu mai trebuia decât să aştepte să plece şi Jeffrey.
Damien îi făcuse o listă cu comisioanele pe care le avea de îndeplinit în dimineaţa aceea. Se va pune pe treabă de îndată ce nelipsitul servitor-asistent va pleca de acasă.
Şi-a pus echipamentul de alergat şi s-a îndreptat către anexa unde se afla sala de sport. De acolo avea vedere înspre aleea din faţa casei, prin peretele din sticlă. După o încălzire de zece minute, şi-a vârât căştile în urechi şi a început să alerge pe bandă. Peste douăzeci de minute, l-a văzut pe Jeffrey plecând într-un jeep Wagoneer vechi, cu părţile laterale din lemn. A oprit banda, şi-a luat prosopul şi s-a întors în casă.
A verificat fiecare încăpere ca să se asigure că nu mai era nimeni acolo şi a mers înspre bibliotecă. Damien îşi luase doar haina când plecase, ceea ce însemna că îşi lăsase laptopul acasă. Ea şi-a aşezat telefonul pe birou şi a deschis sertarul din dreapta, de jos. Seiful cu

tastatură digitală era identic cu cel din Geneva.
A introdus codul şi a aşteptat ca lumina să se facă verde şi seiful să se deschidă. Înăuntru se afla laptopul lui Damien. Uitându-se la telefonul ei, în care inserase cititorul pentru cardul de memorie, Helena s-a pregătit să introducă primul şir de litere, simboluri şi numere.
Când a apărut fereastra pentru parolă, a tastat combinaţia şi a aşteptat cu sufletul la gură.
I s-a părut că trecuse o eternitate, dar după câteva secunde şi-a făcut apariţia ecranul principal, anunţând-o că avea acces la computerul lui Damien.
Folderele lui Damien erau extrem de organizate, la fel ca şi viaţa lui personală, de altfel. Fiecare purta o denumire şi era împărţit în alte fişiere şi documente.
Helena a căutat şase cuvinte-cheie. Niciunul dintre acestea nu se afla în titlurile fişierelor sau documentelor la care se uita.
Accesând funcţia de căutare, a introdus primul cuvânt de pe lista ei. *Nimic.*
Apoi pe al doilea. *Nimic.*
Încercând să nu se descurajeze, l-a căutat pe al treilea şi pe al patrulea. Rezultatele au fost identice. *Nimic.*
Nici al cincilea cuvânt nu a dat rezultate. Şi a început să se agite. A introdus cel de-al şaselea cuvânt, ezitând câteva clipe să apese tasta „enter“. Dacă nici acel cuvânt nu era bun, nu ştia ce va face. Într-un sfârşit, a apăsat tasta şi a aşteptat rezultatul căutării.
Bingo!
Mângâindu-şi părul prins în coadă de cal, a început să deschidă documentele. Totul se afla acolo – totul şi ceva mai mult.
Şi-a luat telefonul, a activat camera foto şi a fotografiat încet documentul, pagină cu pagină.
Era pe la jumătatea fişierului, când a auzit un zgomot. Părea să răzbată din vestibul. Să fie unul dintre angajaţii fermei? Oare Damien se întorsese deja acasă?
S-a grăbit să termine de fotografiat şi celelalte pagini rămase. Pe hol răzbătea zgomot de paşi grei. Indiferent cine era, părea că se îndrepta direct înspre ea. Helena a inspirat adânc şi a încercat să nu intre în panică. Trebuia să fotografieze şi restul documentului.
Deci a continuat munca, pagină cu pagină.
Zgomotul paşilor părea să se fi oprit chiar în faţa uşii, însă fiind un hol lung, era posibil ca ecoul să o păcălească. Broboane de transpiraţie i se adunaseră deasupra sprâncenelor, însă ea nu voia să irosească nici măcar o secundă ca să şi le şteargă. Trebuia să termine de fotografiat, să ducă treaba la bun sfârşit.
Inima îi bătea nebuneşte în piept. Instinctul ţipa la ea să se care

naibii de acolo.

Brusc, cineva a pus mâna pe mânerul rotund. Acesta a început să se învârtă încet. Când a deschis uşa, Jeffrey a găsit-o pe Helena şezând la biroul lui Damien, citind un ziar local.

— Jeffrey, spuse ea, când acesta intră în încăpere. Domnul Damien şi cu mine am hotărât să luăm masa de prânz în oraş. Şi trebuie să aleg restaurantul. Ce zici? Violino sau La Niçoise?

Arătând înspre ziar, ea a adăugat:

— Violino oferă o reducere de 10% cu cupoane, însă La Niçoise are o promoţie la vinuri.

Jeffrey părea să fi rămas momentan fără cuvinte. Într-un final, el a spus:

— Sunt convins că banii nu vor constitui o problemă. În ceea ce priveşte preferinţele domnului Damien, ambele localuri îi plac la fel de mult.

Chiar şi atunci când era luat prin surprindere, Jeffrey era extrem de şiret. Helena i-a zâmbit.

— Nu-mi eşti de prea mare ajutor, ştii asta, nu?

— Pot să vă întreb ce căutaţi în bibliotecă, domnişoară?

— Citesc, răspunse ea, frunzărind ziarul. Dar tu?

Acea exprimare directă a părut să-l zăpăcească. Bărbatul nu prea avea simţul umorului. Nu îl văzuse zâmbind decât o singură dată în dimineaţa aceea.

— Caut lista pe care mi-a dat-o domnul Damien. Am plecat fără ea, răspunse el.

— Vezi dacă nu e pe bufetul din bucătărie. Te-am văzut notând ceva pe ea acolo.

— Mulţumesc, răspunse Jeffrey, ieşind din încăpere şi închizând uşa.

De îndată ce acesta s-a făcut nevăzut, Helena a scos laptopul lui Damien de sub ziar, l-a oprit şi l-a aşezat la loc în seif.

CAPITOLUL 34

Când alarma telefonului a sunat pentru a doua oară, Harvath a renunţat la somn şi s-a dat jos din pat.

A coborât în bucătărie, şi-a pregătit cafeaua, şi-a deschis laptopul şi a pornit televizorul. Nu apăruse încă nimic la ştiri.

Nicholas era conectat la Centrele de Prevenire şi Control al Bolilor Transmisibile din Atlanta. Reuşise să intre în sistemul lor şi monitoriza Epi-X (Epidemic Information Exchange) sau „Schimb de Informaţii privind Epidemiile". Era un site parolat pe care autorităţile locale, districtuale, statale sau aparţinând Departamentului Sănătăţii puteau să-l acceseze şi să împărtăşească informaţii referitoare la epidemii.

În ultimele douăsprezece ore, două persoane – una din Chicago, iar cealaltă din Houston – se prezentaseră la Urgenţă, cu febră şi simptome de gripă. Starea amândurora se deteriorase rapid şi începuseră să sângereze. Le cursese sânge de peste tot, inclusiv din ochi, din urechi, din nas, din gură şi din gingii. Sângele şi organele lichefiate se scurgeau din trup prin toate orificiile. Lichidul era închis la culoare, aproape negru. Pardoselile unităţilor de terapie intensivă erau toate mânjite, semănând cu nişte scene desprinse dintr-un film de groază.

Deşi kiturile de testare rapidă nu confirmaseră că ar fi Ebola, autorităţile care accesau site-ul Epi-X vorbeau deja despre „o formă" de febră hemoragică. Fuseseră trimise mostre la CDC pentru a fi analizate.

Deşi nu era doctor, Harvath ştia deja despre ce era vorba. Virusul febrei hemoragice africane, care fusese transformat în armă, fusese eliberat.

De îndată ce Nicholas a aflat numele celor doi pacienţi, a început să le verifice istoricul. Deşi exemplele erau prea puţine pentru a crea un tipar, Harvath era îngrijorat. Ambii pacienţi erau de sex masculin şi amândoi aveau nume musulmane. Instinctul îi spunea că lucrurile se vor înrăutăţi.

S-a uitat la ceas şi a chibzuit dacă să-l sune sau nu pe Carlton, însă a hotărât să nu-l apeleze telefonic. Ştia deja ce întrebări îi va pune Bătrânul. Nu avea rost să-l trezească până când el şi Nicholas nu obţineau mai multe informaţii.

Harvath şi-a zis în gând să nu uite să-i mulţumească. De fapt, Carlton fusese cel care o invitase pe Lara să vină din Boston pentru a fi acolo când se va întoarce el din Congo. Bătrânul ştia că Lara era specială pentru Scot şi că el ţinea la ea.

Deşi nu era vina lui că le stricase vacanţa, Bătrânul se simţea totuşi vinovat. Harvath nu ştia ce îi spusese acesta, însă ea părea să nu mai fie atât de dezamăgită fiindcă nu plecaseră în excursia planificată.

Fusese supărată? *Categoric.* Tocmai de aceea nu îi răspunsese la mesaj. Când Harvath s-a întors acasă, ea nu şi-a dorit decât să-l îmbrăţişeze.

A încercat să vorbească, dar ea nu a vrut să-l asculte. S-au sărutat şi s-au rostogolit pe pat.

După aceea, el a adormit profund, epuizat. Când s-a trezit, a deschis ochii şi s-a uitat la ea, sperând să fie trează, însă Lara dormea.

Era bine şi aşa.

Turnându-şi cafeaua în cană, a auzit zgomotul scos de picioarele ei goale care traversau pardoseala din lemn uzat a bucătăriei. Scot a zâmbit.

Lara l-a cuprins cu braţele şi i-a sărutat spatele.

— Fusul orar? îl întrebă ea.

— Se întâmplă multe lucruri, răspunse el după ce se întoarse şi o îmbrăţişă la rândul lui, apoi o sărută. Va fi o zi grea.

— Te pot ajuta cu ceva?

El a clătinat din cap.

— M-ai ajutat deja. Eşti aici.

Era un sentiment al naibii de plăcut să o ţină în braţele lui acolo, în bucătărie, ceva cu care s-ar fi putut obişnui, ceva din care ar fi putut învăţa să privească înainte.

Lipindu-şi fruntea de a ei, el şi-a împreunat degetele pe ceafa Larei şi a închis ochii. Cu toată nebunia, acela era un moment nepreţuit de pace şi linişte. *Poate despre asta era vorba.* Poate că viaţa nu era alcătuită din nimic altceva decât din momente.

— Nu e un mod tocmai rău de a începe dimineaţa, murmură ea.

— Ştiu cum o putem face şi mai frumoasă, zise el, coborându-şi mâinile.

Lipindu-se şi mai tare de el, ea l-a acoperit cu săruturi până a ajuns la ureche şi i-a şoptit:

— Spune-mi.

Dumnezeule, ce frumoasă era! *Şi atât de sexy.* Iubea tot la ea. Era înaltă, avea ochii verzi, în nuanţe de auriu, iar părul ei lung şi castaniu îşi păstrase reflexiile verii. Nu îşi pierduse încă bronzul şi acest lucru se datora, probabil, ADN-ului brazilian pe care-l moştenise de la părinţii ei.

Deoarece Lara semăna cu unul dintre modelele casei de modă

americane Victoria's Secret, prietenii lui o porecliseră în glumă „modelul pentru lenjerie intimă". Era o chestie specifică bărbaţilor, un soi de compliment. Mureau de invidie. Nu numai pentru femeia splendidă care era Lara, ci şi datorită faptului că amândoi se simţeau extrem de fericiţi împreună – deşi erau nevoiţi să facă naveta între Boston şi D.C.

Pentru Harvath însă, ea însemna mult mai mult decât o înfăţişare plăcută şi atracţie. El o iubea pentru inteligenţa ei. Era incredibil de inteligentă. De asemenea, se comporta frumos cu el, aşa cum nu o mai făcuse nimeni până atunci.

Acolo, în bucătărie, cum stăteau îmbrăţişaţi, a înţeles că o iubea şi a vrut să-i mărturisească asta.

S-a desprins încet de ea şi a privit-o în ochi.

— Ce e? întrebă Lara.

Scot a dat să-i răspundă, însă tocmai în acel moment i-a sunat telefonul. Ştia cine era după tonul de apel.

Bătrânul fusese cadorisit cu tonul de apel al unui telefon clasic, în timp ce Nicholas şi-l alesese singur pe al lui – cântecul *Atomic Dog* al lui George Clinton.

Dragostea lor comună pentru muzica funk fusese primul lucru pe care-l descoperiseră unul la celălalt când se împrieteniseră.

Uitându-se la ecranul telefonului de pe blatul mobilei, a văzut poza lui George Clinton pe care Nicholas o folosea drept avatar. Nu-i plăcea că trebuia să se dezlipească de Lara, dar nu avea încotro.

— E în regulă, zise ea, citindu-i gândurile. Răspunde. Între timp, voi pregăti micul dejun.

A sărutat-o scurt şi apoi s-a întins ca să îşi ia telefonul.

— Care-i treaba? întrebă el, ducând telefonul la ureche.

— A fost raportat un al treilea caz, răspunse Nicholas.

— Unde?

— În Detroit.

— Aceleaşi simptome?

— Din nefericire.

— Ştim ceva despre pacient?

Nicholas a apăsat pe câteva taste, pe urmă a citit informaţia:

— Bărbat. Treizeci şi şapte de ani.

— Numele?

— Mi-era teamă că mă vei întreba asta. Abdulraham Mafid Marzook.

Trei victime.

— Presupun că iar trebuie să-i scoatem din ecuaţie pe olandezii reformaţi, zise Harvath.

Nicholas a râs scurt. Umorul negru făcuse întotdeauna parte din relaţia lor. Fără aceste glume, ambii bărbaţi ar fi înnebunit de mult.

— Fotografiile cu ei pedalând pe biciclete în saboţi din lemn sunt o

certitudine. La fel de cert este şi ceea ce am descoperit. Eşti lângă computer?

Lara a turnat cafea în cană şi i-a întins-o lui Harvath. Acesta i-a mulţumit în şoaptă, s-a dus la masă şi s-a aşezat în faţa laptopului.

— OK, sunt în faţa computerului. Ce-ai aflat?

— Fii atent, spuse Nicholas, apăsând tasta „trimite“ a e-mailului codificat. Deschide ataşamentele în ordinea primită.

La câteva secunde după ce e-mailul a ajuns în inbox, Harvath a făcut după cum i se indicase. În primul ataşament se aflau cererile pentru paşaport şi pozele celor trei decedaţi: Shukri Abu Odeh, Mousa Abulqader Elashi şi Abdulraham Mafid Marzook. Următorul ataşament conţinea lista de pasageri, informaţii referitoare la intrarea în ţară de la Serviciul American pentru Controlul Imigraţiei şi Normelor Vamale, precum şi trei declaraţii-tip ale aceleiaşi agenţii guvernamentale.

— La ce mă uit?

— Nu am găsit nicio legătură între cei trei bărbaţi. Nicio conversaţie telefonică, niciun e-mail, nicio activitate comună în grupurile din reţelele de socializare, nimic. Însă în ultimele două săptămâni, toţi trei au călătorit în acelaşi loc, răspunse Nicholas.

— Împreună sau separat?

— Separat.

Harvath a citit cu atenţie declaraţiile-tip şi a descoperit ceva într-un final.

— Arabia Saudită.

— Corect. Conform listei de pasageri, aceştia au intrat şi au ieşit din Aeroportul Internaţional „King Abdulaziz“ din Jeddah.

Harvath a parcurs încă o dată toate informaţiile primite.

— Ce părere ai? l-a întrebat Nicholas. Adepţi ai lui Mahomed suferind de febră tifoidă? Oare saudiţii ar putea fi implicaţi în toată treaba asta?

Saudiţii finanţau multe acte de terorism. Cincisprezece dintre teroriştii care deturnaseră avioanele din 11 septembrie 2001 fuseseră din Regat. Nu aveau mâinile curate, acest lucru era cert, însă faptul că Odeh, Elashi şi Marzook nu se obosiseră să se ascundă nu îi dădea pace. Serviciile secrete din Arabia Saudită ar fi acoperit o urmă atât de evidentă. Trebuia să fie altceva. Atunci i-a picat fisa.

— Nu Jeddah a fost destinaţia lor finală, zise el.

— Unde crezi că mergeau?

Harvath a accesat un web site pe care-l folosea pentru a calcula datele în calendarul musulman şi a răspuns:

— Aceştia, împreună cu alte două milioane de oameni, mergeau la Mecca în pelerinajul anual Hajj.

CAPITOLUL 35

– Pelerinajul este cel de-al cincilea stâlp al islamului. Fiecare musulman, apt din punct de vedere fizic şi financiar, este obligat să meargă măcar o dată în viaţă în pelerinaj la Mecca, adăugă Harvath.

Nicholas, de partea lui, se uita la imaginile pe care le găsise referitoare la eveniment.

— Nu cred că am văzut vreodată atâţia oameni laolaltă.

— Este cea mai mare adunare de oameni din lume. Anul trecut, au fost prezenţi 2,1 milioane de oameni.

— Dar şi o capcană a morţii.

De aceeaşi părere era şi Harvath.

— Mai ales când există milioane de mâini şi de guri care încearcă să atingă sau să sărute lăcaşul de cult Ka'aba şi să bea apă din fântâna sfântă Zamzam.

— Ka'aba este structura aceea exterioară, în formă de cutie, pe care o înconjoară oamenii?

— Da. Când musulmanii se roagă înspre Mecca, practic ei se închină la Ka'aba, cea mai importantă moschee din Mecca, precum şi cel mai sfânt loc al islamului, Masjid al-Haram.

Musulmanii au convingerea că structura Ka'aba a fost construită de Avraam şi este considerată cel mai sfânt loc al lor.

— Cred că este un adevărat coşmar controlul maselor, declară Nicholas.

— Aşa şi este. De fapt, mii de oameni au murit în timpul acestui pelerinaj. Au izbucnit incendii şi scandaluri, au existat atacuri cu bombă, învălmăşeală, defecte structurale din cauza aglomeraţiei, ce vrei tu.

— Dar boli?

— O grămadă şi niciuna dintre ele prea blândă, răspunse Harvath. Epidemii de meningită şi holeră, precum şi sindromul respirator din Orientul Mijlociu, cunoscut şi ca MERS (Middle East Respiratory Syndrome). De obicei, virusul nu este depistat decât după ce pelerinii se întorc în ţările lor, iar boala se răspândeşte acolo.

— Nu sunt verificaţi atunci când revin în Arabia Saudită?

— Se încearcă asta, însă este posibil ca oamenii să nu prezinte simptome la sosire. La intrarea în ţară, aceştia trebuie să facă anumite

vaccinuri, dar pentru mulţi pelerini atestatele falsificate de imunizare sunt mai uşor şi mai ieftin de obţinut decât vaccinurile în sine. Serviciul de asistenţă medicală este de coşmar. Saudiţii ştiu acest lucru, la fel şi noi.

— Şi ce măsuri se iau în privinţa asta? întrebă Nicholas.

— Tocmai ţi-am spus.

— Asistenţa medicală globală se bazează pe onoarea şi pe presupusa vigilenţă a vameşilor şi a celor care verifică paşapoartele?

— În linii mari, da.

— Suntem terminaţi.

De aceeaşi părere era şi Harvath.

— Aceasta este una dintre problemele cu care se confruntă transportul aerian modern. O persoană infestată poate lua avionul de oriunde din lume şi să ajungă într-un alt loc în douăzeci şi patru de ore.

— Crezi că despre asta este vorba? Damien şi „Comisia planetară“ au „creat“ virusul unei boli pe care au reuşit cumva să-l introducă în Mecca? L-au răspândit printre pelerini, apoi persoanele infectate au urcat în avioane şi s-au întors în ţările lor de baştină, răspândind astfel epidemia?

— Ar fi o variantă, spuse Harvath, accesând un alt site ca să controleze ceva.

— Dacă este vorba despre febră hemoragică africană, cum au reuşit să o introducă în Arabia Saudită? Dacă nu eşti musulman, n-ai cum să te apropii de Mecca.

— Dacă aş avea resursele de care dispune Damien şi aş plănui această operaţiune, aş face-o prin Zakat.

— Ce e Zakat? întrebă Nicholas.

— Este un soi de impozit pe venit islamic sau un act de milostenie obligatoriu. Chipurile, este întrebuinţat în scopul de a-i ajuta pe musulmanii săraci sau chiar de a-şi acoperi cheltuielile pentru pelerinajul anual. Din cauza numărului mare de pelerini, Arabia Saudită stabileşte cote pentru fiecare ţară. Congo este o ţară extrem de săracă, iar populaţia musulmană este foarte mică. Dacă aş fi în locul lui Damien, aş profita de ambii factori.

— Adică, ai finanţa un grup de musulmani din Congo ca să meargă la Mecca?

— Exact, răspunse Harvath. M-aş folosi în secret de legăturile mele diplomatice ca să obţin numărul de vize de care am nevoie, pe urmă aş răspândi vestea în comunitatea musulmană congoleză că un filantrop musulman bogat a înfiinţat un fond prin care să le finanţeze pelerinajul la Mecca.

— Şi cum intră febra hemoragică africană în joc?

Harvath a citit cu atenţie web site-ul cu informaţii despre Hajj.

— Guvernul saudit publică o listă cu vaccinurile obligatorii pentru pelerini. Împotriva febrei galbene, a poliomielitei şi a altor boli. Indiferent că musulmanii mei congolezi au fost sau nu vaccinaţi, trebuie să trimit o echipă care să le spună că lista a fost actualizată şi să îşi ia măsuri suplimentare de imunizare.

— După ce te asiguri că documentele de călătorie şi fişele medicale sunt în ordine, nu mai trebuie decât să-i trimiţi în drumul lor, adăugă Nicholas.

— Aş face mai mult de-atât. Aş încerca să reduc răspândirea bolii cazându-i în hoteluri diferite şi înscriindu-i în grupuri turistice distincte odată ce vor fi ajuns la Mecca. Însă, în acel moment, totul ar depinde de cât de contagioasă este boala.

— Şi-apoi? Musulmanii congolezi cad la pat şi mor din cauza hemoragiei în Arabia Saudită? Oare saudiţii nu ar fi atenţi la aşa ceva?

Ba da. Harvath şi-a amintit ce le povestise Leonce despre bărbatul bolnav care sosise la Clinica „Matumaini“ şi cum o asistentă crezuse că era musulman, deoarece i se păruse că îl auzise rostind printre gemete cuvântul „Allah“.

O problemă minoră rezolvată.

— Ai dreptate, continuă Harvath. Doar pentru că fitilul a fost aprins, asta nu înseamnă că Damien a scăpat de probleme. Niciun fabricant de bombe – nici măcar unul care a pus la cale o epidemie – nu şi-ar dori ca dovezile să-l incrimineze. Dacă aş fi în locul lui Damien, mi-aş dori ca pelerinii respectivi să se întoarcă înainte ca saudiţii să afle ce s-a întâmplat.

— Asta înseamnă că persoanele infectate nu ar reveni în ţară cu zborurile comerciale. Ar putea exista prea multe probleme. Probabil că ar închiria un avion pentru ei.

— Bună idee. Vezi ce poţi afla – vize şi altele. Şi dacă tot faci asta, încearcă să descoperi imagini surprinse de camerele de supraveghere cu circuit închis. Saudiţii monitorizează tot, în special în timpul pelerinajului.

— Altceva?

— Dacă Damien nu i-a trimis înapoi în Congo, pun pariu că i-a dus la clinica din Ngoa. Personalul de acolo a reuşit să scape repede de cadavre, fără ca autorităţile responsabile cu sănătatea publică să afle măcar.

— Dar cei de la Clinica „Matumaini“ nu ţineau legătura cu reprezentantul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii din Kinshasa? întrebă Nicholas.

— Ba da. Însă reprezentantul din Kinshasa, indiferent cine-o fi, este şi el implicat. Cred că i-a informat fie pe Damien, fie pe cei de la laboratorul din Ngoa în legătură cu pacientul lipsă. Probabil că de aceea a cerut să i se trimită o poză prin e-mail. Presupun că cineva

avea nevoie de o confirmare înainte ca Damien să-i trimită pe Hendrik şi pe oamenii lui să-i omoare pe toţi.

—Dacă doar de atât avea nevoie, atunci de ce a cerut probe de sânge şi de ţesut?

—Probabil că asta este procedura, zise Harvath. A fost suficient de deştept încât să nu încalce protocolul. Dacă va fi tras la răspundere, va putea declara că a urmat întocmai fiecare etapă.

Asta l-a dus cu gândul la altceva, iar el şi-a propus să nu uite.

În timpul ăsta, Nicholas a lansat o altă întrebare care nu îi dădea pace nici lui.

—Ştim că Damien intenţionează să reducă drastic populaţia globului, zise piticul. Mai ştim că este un adept al eugenismului, teorie care susţine că anumite rase şi descendenţe sunt inadecvate şi ar trebui exterminate.

—Corect.

—Şi-atunci, dacă un astfel de individ declanşează o epidemie globală, cum controlează cine va fi infestat?

Deşi era o întrebare importantă, mai ales în momentele acelea, când virusul părea să se fi răspândit, nu era întrebarea corectă.

Atunci când o boală era folosită pe post de armă, intenţia era aceea ca ea să se răspândească peste tot. Niciun loc nu mai era sigur. Singurele persoane care trebuiau să supravieţuiască erau cele care o lansaseră şi alte câteva care meritau să trăiască, din punctul lor de vedere.

Pentru a răspunde întrebării lui Nicholas, Harvath a replicat:

—Nu poate controla cine va fi infestat. Poate controla cine *nu* va fi infestat.

—Vrei să sugerezi că există un antidot?

—Sau un vaccin.

—Dar, judecând după „Raportul de conferinţă“ despre care ne-a spus Mordechai, scopul „Comisiei planetare“ este de a reduce populaţia globului de la peste 7,2 miliarde la sub cinci sute de milioane de oameni. E o scădere cu 93%. Cum reuşeşti să faci asta? Ne-am făcut o idee despre cum vor să infesteze cei 6,5 miliarde de oameni, dar cum îi salvează pe ceilalţi? Cum poţi să vaccinezi sau să dai antidotul la cinci sute de milioane de oameni şi să fie şi oamenii potriviţi, adică cei care vrei să supravieţuiască? Şi mai mult, cum faci asta fără ca ei să nu îşi dea seama că se întâmplă ceva?

Erau întrebări înspăimântătoare la care Harvath nu avea niciun răspuns. Nici nu voia să îşi imagineze haosul care ar fi cuprins globul dacă ar fi murit 6,5 miliarde de oameni. Nu ar mai fi cine să îngroape trupurile, darămite să păstreze ordinea publică.

Nici măcar „Moartea neagră“, despre care se spune că ar fi fost cea mai violentă pandemie din istoria lumii, în urma căreia şi-ar fi pierdut

viaţa jumătate din populaţia Europei, nu se compara cu asta. Febra hemoragică africană transformată în armă nu numai că ar întrece-o, ci ar reprezenta şi cea mai mare calamitate de pe Pământ, după cea care dusese la extincţia dinozaurilor.

Harvath ştia un singur lucru: Mama Natură evolua repede, în vreme ce ştiinţa evolua foarte, foarte încet. Dacă nu vor reuşi să o ia înaintea acestui virus, miliarde de oameni îşi vor pierde vieţile.

Când şi-a luat privirea de la ecranul computerului, nu se gândea la propria-i persoană, ci la Lara. Şi la cum putea să o protejeze atât pe ea, cât şi pe băieţelul şi pe părinţii ei din Boston.

Mai era mama lui, care locuia în California, precum şi alte câteva persoane cărora le promisese să le protejeze.

Magnitudinea responsabilităţii care îi căzuse pe umeri îl înfuria. Nu din cauză că trebuia să găsească o modalitate prin care să protejeze atât de multe persoane importante pentru el, ci fiindcă fusese pus în această situaţie de Pierre Damien, un ticălos nebun, cu un plan prestabilit.

Harvath ştia că un om ca Damien avea un loc în iad; spera ca preşedintele să-l lase să-l trimită acolo.

În timp ce Nicholas îşi verifica lista, Scot reflecta la mai multe lucruri. Fusese învăţat să gândească în profunzime, să facă planuri în caz de situaţii neprevăzute – dacă nu asta, măcar atât: „Care sunt căile mele de atac şi modalităţile prin care pot scăpa?“

S-a trezit că simţea nevoia nu numai să se concentreze asupra meseriei lui, ci şi asupra oamenilor la care ţinea. Era o situaţie în care nu îşi dorise niciodată să se afle. Cu toate astea, se găsea în împrejurarea respectivă.

Deşi îi veneau în minte mottourile SEAL despre perseverenţă şi despre a nu renunţa niciodată, şi-a adus aminte şi despre o altă vorbă: „Nu poţi să alegi întotdeauna situaţia în care să te afli, dar poţi să alegi cum vei reacţiona“.

Mama lui îi spusese această vorbă de nenumărate ori în copilărie. I-o repetase de atâtea ori, încât el înnebunea de fiecare dată când o auzea. Însă Harvath nu o uitase niciodată, deoarece avea o valoare nepreţuită.

— Scot? spuse Nicholas, încercând să-i atragă atenţia.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am întrebat cum naiba plănuieşte Damien să imunizeze cinci sute de milioane de oameni. Apoi, pentru că nu mi-ai răspuns, am spus că, dacă cineva poate să afle asta de la el, tu eşti acela.

— Doar dacă preşedintele va privi lucrurile ca şi noi.

— Cum ar putea să n-o facă?

— Este preşedintele. El vede situaţia dintr-un alt punct de vedere. Există întotdeauna şi alţi factori. Dar cred că va înţelege.

— Ar fi bine, zise Nicholas.

— Ascultă, încă un lucru. Când l-am verificat pe Damien, am descoperit referiri la implicarea lui în companiile farmaceutice. Vezi ce poţi afla. Dacă există vreun antidot sau vreun vaccin, s-ar putea să găsim o legătură.

— Am înţeles.

Harvath era pe punctul de a-i repeta să se apuce de treabă, când a primit un alt telefon.

Era Bătrânul.

CAPITOLUL 36

CASA ALBĂ

Harvath a anulat planurile pe care şi le făcuse cu Lara de îndată ce l-a sunat Carlton şi i-a spus că era aşteptat la Casa Albă. La drept vorbind, dimineaţa fusese compromisă în momentul în care-l sunase Nicholas ca să-l anunţe că exista un al treilea caz de febră hemoragică africană în Statele Unite.

Ura faptul că trebuia să o lase singură acasă la el, însă Lara era fată descurcăreaţă, iar Scot nu prea avea de ales. Musafirii nu aduceau musafiri la Casa Albă, mai ales în circumstanţele în care fusese chemat.

Abia dacă reuşise să ia o gură de cafea înainte să urce în fugă la etaj şi să facă un duş rapid. Lara se oferise în joacă să i se alăture şi, deşi îi fusese foarte greu să se abţină, a rugat-o să o lase pe altă dată.

După ce s-a spălat cu şampon şi cu gel de duş în timp-record, a folosit oglinda „anti-aburire“ de la duş ca să se bărbierească, apoi a trecut de la apa fierbinte la apa rece ca gheaţa, încercând să reziste sub duş treizeci de secunde. Dacă nu se trezise complet până atunci, în următoarea clipă era treaz cu siguranţă. Era ca şi când ar fi dat pe gât trei ceşti de espresso una după alta.

Când a ieşit de la duş, a descoperit că Lara îi pregătise deja ţinuta. Nu îi spusese decât că trebuia să meargă la Casa Albă. Fusese suficient pentru ea. Îi pregătise ţinuta perfectă – costum negru, cămaşă albă, cravată neagră.

— Aşa este în fiecare dimineaţă? îl întrebă ea când el intră în bucătărie şi o sărută.

— Aşa e preşedintele. Nu poate trăi fără mine.

Ea ştia că el nu vorbea serios şi l-a apucat de fund.

— Spune-i că, dacă de acum înainte nu se consultă cu mine mai întâi, n-am să-l mai votez.

De când înţelesese că o iubea, tot ceea ce făcea sau zicea ea părea să confirme acest lucru.

— Îi voi spune. Reed Carlton n-o să fie prea încântat că este dat la o parte, dar se va obişnui într-un final.

— Zi-i că nu are de ales.

El i-a zâmbit şi a sărutat-o, pe urmă şi-a luat cheile şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

— Hei! strigă ea în urma lui.

Când s-a întors, a văzut că ea ţinea în mână un termos.

— Neagră. Două porţii de espresso.

S-a apropiat de ea zâmbind.

— Te iubesc. Ştii asta? o iscodi el, încercând să-i ia termosul din mână.

— Stai. Ce-ai spus?

La naiba! Îi scăpase, pur şi simplu. Simţea acest lucru, desigur, însă nu aşa dorise să-i spună pentru prima oară – pe picior de plecare.

Era un moment crucial. Putea să îmbunătăţească situaţia sau să o înrăutăţească.

Aşezând termosul pe masă, i-a cuprins faţa între mâini şi i-a declarat solemn:

— Te iubesc.

Lara a rămas fără cuvinte. Nu mai iubise cu adevărat decât un singur bărbat, pe soţul ei, pe care-l văzuse înecându-se chiar sub ochii săi. În acel moment se afla în faţa acestui SEAL, pe care-l tachina zicându-i „James Blond“, iar el tocmai îi declarase că o iubea. Preţ de o secundă, a avut impresia că îşi pierduse respiraţia.

— E aiurea.

— Nu, nu este *deloc* aiurea.

— Am crezut că vom petrece măcar dimineaţa împreună. Nu m-am gândit că voi spune asta, apoi voi fugi pe uşă afară.

Ea l-a privit.

— Ţi-ai făcut *un plan* cum să îmi mărturiseşti acest lucru?

Nu ştia cum să răspundă. „Planul“ era ceva rău pentru ea? Femeilor nu le plăcea atunci când bărbaţii făceau planuri?

A hotărât să-i explice cum plănuise să procedeze şi de ce, însă nu a reuşit să îngaime decât „Da“.

Lara i-a cuprins gâtul cu braţele, şi-a lipit buzele de ale lui şi i-a oferit cel mai tandru sărut de până atunci.

Pe urmă, dezlipindu-se de el, a spus cu un zâmbet până la urechi:

— Ar fi bine să pleci.

Lovindu-l din joacă cu palma peste spate când Scot s-a întors să-şi ia cafeaua, Lara a adăugat:

— Să nu uiţi să-i transmiţi preşedintelui ce ţi-am zis.

El a reuşit doar să clatine din cap şi să râdă. Era un alt moment; încă un moment scurt şi minunat, când nimic altceva nu exista şi nimic altceva nu conta. Apoi s-a urcat în SUV şi realitatea l-a izbit în faţă.

A calculat în gând diferenţa de fus orar dintre el şi mama lui care locuia în California, pe urmă dintre el şi un fost coleg de la SEAL care deţinea o cabană de pescuit în Alaska. Era prea devreme să-i sune. A hotărât să le telefoneze mai târziu.

De asemenea, era prea devreme să-l sune pe Ben Beaman, însă acel telefon nu putea aştepta. Trebuia să lămurească anumite lucruri referitoare la Congo. Avea, totodată, nevoie şi de o favoare. De una mare.

Până când a ajuns la punctul de control West Gate de la Casa Albă, cel mai important lucru de pe lista lui era deja bifat. Era un început bun şi, odată acel lucru clarificat, se putea concentra la munca lui şi la motivul pentru care-l chemase preşedintele.

A parcat maşina lângă intrarea în Aripa de Vest, a oprit motorul şi şi-a agăţat la gât cardul de acces care îi fusese dat. De fiecare dată când se întorcea acolo avea un sentiment ciudat. La un moment dat, locuise, practic, la Casa Albă. Nu ducea însă dorul perioadei petrecute în Serviciile Secrete. Nu greşise când părăsise SEAL. Învăţase multe lucruri, cunoscuse mulţi oameni, văzuse şi auzise nişte lucruri incredibile, dar a-l apăra pe preşedinte însemna a intra în defensivă. Nu era punctul lui forte.

Cel mai bine se pricepea la ofensivă – să-i găsească pe băieţii răi şi să-i atace înainte ca ei să apuce să lovească. În perioada în care activase în SEAL sau în Serviciile Secrete avusese parte de cea mai bună pregătire din Statele Unite. Apoi Bătrânul îi arătase o altă lume, iar el ajunsese să joace la un nivel la care nu îşi imaginase vreodată că va ajunge.

Trecuse de la masculul alfa la Apex Predator – o specie care se afla în vârful lanţului trofic şi care nu avea concurenţă.

El dădea dovadă de încredere în sine, calm şi eficienţă care nu aveau nicio legătură cu aroganţa, ci mai degrabă vădeau capacitatea lui de a face faţă oricărei împrejurări, oricât de inopinată ar fi fost. Era un lucru bun, deoarece situaţia era pe punctul de a degenera. Dramatic.

Puşcaşii marini din grupul de securitate al ambasadelor poziţionaţi la intrarea în Camera pentru situaţii de urgenţă i-au făcut semn să se apropie de uşa blindată, care era atât de bine fabricată, încât atunci când se deschidea nu se auzea niciun zgomot.

Reed Carlton se afla deja înăuntru, la fel şi preşedintele. În jurul mesei lungi din mahon şedeau Lydia Ryan; şeful ei, directorul CIA, Bob McGee; generalul Ian McCollum, preşedintele Comitetului Şefilor de Stat-Major, şi doamna colonel Sheila White, directorul USAMRIID.

Ceilalţi membri ai echipei de securitate naţională a preşedintelui lipseau. Şeful Statului-Major nici măcar nu era prezent. La sugestia Bătrânului, această întâlnire trebuia să fie extrem de restrânsă.

Exista ceva în aer, ceva ce lui nu îi convenea. Îl neliniştea faptul că îi văzuse pe toţi acei funcţionari ai guvernului adunaţi la reşedinţa lui Damien din Virginia. Semăna cu un conclav al funcţionarilor regali la mâna a treia şi, conform istoriei, atunci când mai mulţi funcţionari se

adunau în faţa palatului, de obicei acest lucru însemna că puneau ceva la cale.

Bătrânul a tras scaunul de alături şi i-a făcut semn lui Harvath să se aşeze lângă el. Începuseră deja raportul informativ.

După ce s-a aşezat lângă Carlton, Harvath şi-a turnat nişte cafea în cană din carafă şi a ascultat-o pe doamna colonel White, care vorbea în acel moment:

— Drona echipei STAR nu a înregistrat nicio activitate la clinica din Ngoa. De fapt, pare a fi părăsită. Am primit acelaşi rezultat şi prin satelit. În mod normal, desfăşurăm aceste operaţiuni în timpul nopţii, însă având în vedere circumstanţele, am hotărât să grăbim lucrurile. Cu acordul dumneavoastră, domnule preşedinte.

Preşedintele Paul Porter a încuviinţat. Avea un pahar cu suc de portocale în faţă şi părea să nu fi dormit toată noaptea.

Generalul McCollum a ridicat receptorul telefonului din faţa lui şi a dat comanda să înceapă operaţiunea.

— Aici Wedgewood, zise el. Raptor are undă verde.

Raidul asupra clinicii din Ngoa, unde se presupune că febra hemoragică africană ar fi fost transformată în armă, urma să fie controlat de către Centrul de Comandă pentru Operaţiuni Speciale al SUA dintr-un TOC secret, cunoscut, de asemenea, sub denumirea Tactical Operations Center – „Centrul pentru Operaţiuni Tactice", aflat în capătul îndepărtat al bazei aeriene MacDill din Tampa. Încăperea mare, întunecată, izolată fonic şi cu pardoseală prevăzută cu compartimente pentru echipamente mecanice şi electrice era înţesată cu monitoare plate, aparatură electrică şi rânduri de birouri. Pe partea exterioară a uşii nu se aflau nici plăcuţă cu nume, nici număr. Personalul care lucra acolo nu vorbea niciodată despre ea. Era un soi de gaură neagră de unde erau desfăşurate unele dintre cele mai secrete operaţiuni ale ţării. Teoretic vorbind, TOC nu exista, nici ceea ce se întâmpla înăuntru.

Camera pentru situaţii de urgenţă de la Casa Albă era, de asemenea, prevăzută cu ecrane plate. Sincronizate cu cele din TOC de la MacDill, fiecare afişa o varietate de imagini.

Pe lângă înregistrările oferite de satelit şi de drone, mai existau imagini furnizate de camerele video montate pe căştile pe care le purtau pe cap membrii echipei STAR.

În difuzoarele din Camera pentru situaţii de urgenţă s-a auzit o voce de la TOC:

— Raptor Actual, aici Raptor Main. Aveţi undă verde să începeţi.

— Recepţionat, Raptor Main, se auzi o voce a echipei din Congo. Raptor are undă verde să înceapă.

Având în vedere distanţa pe care undele o parcurgeau de la satelit înapoi în Statele Unite, totuşi transmisia era clară, aproape fără nicio

întârziere.

Când echipa a ieşit la marginea pădurii şi s-a apropiat de clinică, Harvath şi-a aşezat pe masă cana de cafea şi s-a aplecat în faţă. Operaţiunea îi amintea de modul în care se apropiase şi el de Clinica „Matumaini“ în urmă cu şase zile.

Clinica din Ngoa avea aceeaşi configuraţie – clădiri cu un etaj grupate în mijlocul unui luminiş tăiat din junglă. Spre deosebire de Clinica „Matumaini“, cea din Ngoa era prevăzută cu mai multe perimetre de securitate. Primul era format dintr-un gard înalt din plasă, prevăzut în partea superioară cu sârmă ghimpată.

Harvath, preşedintele şi toţi cei prezenţi priveau de la adăpostul Camerei pentru situaţii de urgenţă cum unul dintre membrii echipei STAR tăia gardul. Ceilalţi membri ai echipei stăteau în spatele lui în câmp deschis, expuşi.

Deşi erau înarmaţi, aceştia purtau echipament complet de protecţie antichimică, ceea ce însemna că le era afectată capacitatea de a detecta şi de a reacţiona la ameninţări. Cu alte cuvinte, erau ţinte sigure.

Acest lucru îi ţinea pe toţi cu sufletul la gură, mai ales pe Harvath, care ştia exact cum era să fii în locul lor în acel moment. Dacă erau depistaţi, jocul lua sfârşit.

Citindu-i parcă gândurile, echipa de la TOC MacDill a cerut un raport al situaţiei de la cele două echipe de lunetişti trimise înainte pentru a supraveghea perimetrul. Fiecare echipă a raportat că nu exista niciun pericol.

După ce a făcut o breşă în gard, operatorul şi-a vârât cleştele în rucsac, şi-a luat arma, apoi a ţinut partea de gard tăiată astfel încât ceilalţi colegi ai lui să poată trece dincolo.

Operatorul care ţinea detectorul de mine şi-a reluat poziţia, conducând echipa înainte.

Aşa cum procedase când îi condusese prin junglă, el mişca dispozitivul înainte şi înapoi, atent fiind la firele de declanşare, precum şi la alţi declanşatori improvizaţi. Fiind vorba despre Congo, Ngoa nu era primul loc în care aceştia descoperiseră mine antipersonale. Ceilalţi membri îl urmau în formaţie strânsă.

Al doilea perimetru de securitate era un zid din beton, înalt de trei metri. Pe partea superioară, erau înfipte în ciment cioburi de sticle de vin şi de bere. Deşi deloc elegant, mesajul era foarte clar – clinica nu era deschisă pentru vizitatori neautorizaţi.

Echipa s-a apropiat de un set de porţi mari, închise cu un lanţ prevăzut cu lacăt. Operatorul cu cleştele a păşit în faţă şi, după un raport scurt al situaţiei transmis de lunetişti, echipa a primit acceptul să intre.

După ce au tăiat lanţul, membrii echipei STAR s-au furişat în

complex coordonându-se perfect, cu armele ridicate şi pregătite.

Dat fiind fluxul de imagini video care pătrundea în Camera pentru situaţii de urgenţă, aveai impresia că încercai să bei apă de la un furtun de incendiu. Harvath era concentrat la imaginile din satelit, aruncând din când în când câte o privire la imaginile oferite de camerele video montate pe căştile membrilor echipei pentru a-şi face o idee mai bună despre ceea ce vedeau aceştia.

Ţinta lor era cea mai mare clădire din centrul complexului. Judecând după analiza imaginilor obţinute în timpul misiunii de recunoaştere, se credea că laboratorul se afla acolo.

Harvath s-a uitat la ceas. Membrii echipei STAR trebuie să se fi încălzit deja în costumele acelea. Aceştia acoperiseră o suprafaţă mult mai mare decât o făcuseră el şi Decker ca să ajungă la obiectivul lor, plus că temperatura era mai ridicată, deoarece era ziua în amiaza mare. Nu vor mai putea rezista prea mult.

Când au ajuns în dreptul clădirii principale, membrii echipei s-au aşezat în şir indian, în timp ce alţi membri au ocupat poziţii defensive afară.

Imediat ce toată lumea se afla pe poziţie, coordonatorul echipei a anunţat că erau pregătiţi să intre. Doamna colonel White a făcut semn din cap către Generalul McCollum, care a transmis acordul celor de la TOC MacDill.

După ce structura a mai fost încă o dată verificată din satelit şi echipa de lunetişti a confirmat că totul era în regulă, în difuzoarele din Camera pentru situaţii de urgenţă s-a auzit o voce:

— Raptor Actual, aici Raptor Main. Aveţi undă verde.

— Recepţionat, Raptor Main, răspunse o voce din Congo. Raptor are undă verde.

Zicând astea, coordonatorul echipei STAR s-a asigurat că echipa lui era pregătită. Apoi, începând numărătoarea inversă de la trei, ei au pătruns repede în clădire.

CAPITOLUL 37

Harvath habar nu avea cum reuşise pacientul infestat să scape din clinica din Ngoa. Nu era uşor să treci de un zid înalt de trei metri şi de un gard din sârmă ghimpată. Fugise clandestin cu ajutorul unui vehicul? Fusese ajutat? Ieşise, pur şi simplu, pe poarta din spate şi nu îl văzuse nimeni? Nu avea de unde şti.

Ceea ce Harvath ştia sigur era că o persoană sănătoasă putea parcurge pe jos distanţa dintre unitatea OMS din Ngoa şi Clinica „Matumaini“ într-o zi. Însă starea de sănătate a individului ăsta se dovedise precară. Fusese cu un picior în groapă din clipa în care ajunsese la „Matumaini“. Furase o bicicletă? Dăduse peste el un bun samaritean şi îl dusese la clinică?

Asta era, probabil, o întrebare şi mai importantă decât cea legată de metoda prin care ajunsese la clinică. Orice persoană cu care ar fi intrat în contact ar fi fost expusă la virus. Oare Hendrik şi oamenii lui reconstituiseră ruta pe care o luase acesta? Îi omorâseră pe toţi cei din Clinica „Matumaini“, precum şi pe locuitorii din satul din apropiere cu scopul de a preveni răspândirea bolii; dar cei pe care îi întâlnise în drumul lui?

Harvath şi-a spus în gând să nu uite să transmită această întrebare lui Vella şi echipei sale care se ocupau de interogatoriu la ferma „Solarium“ din Malta.

Întorcându-şi atenţia la transmisia video, a auzit vocile care rosteau în cor: „Liber! Liber!“ pe măsură ce echipa STAR verifica fiecare încăpere din clădirea principală unde se afla unitatea medico-sanitară Ngoa. Toate erau pustii.

Nu existau nici oameni, nici mobilă, nici echipamente şi nici computere. Singurele lucruri care mai rămăseseră erau pereţii goi şi corpurile de iluminat.

Harvath credea că şi acolo fusese folosit înălbitorul, la fel ca şi în cazul Clinicii „Matumaini“. De fapt, având în vedere faptul că în clădirea respectivă era „punctul zero“ de unde se răspândise noua boală extrem de contagioasă, probabil că dezinfectarea cu înălbitor fusese dusă la un nivel complet nou.

Judecând după aspectul clădirii, păreau să existe două pavilioane pentru pacienţi – unul pentru bărbaţi şi celălalt pentru femei – cu băi

comune, duşuri, precum şi o serie de cabinete medicale. Cu siguranţă, experimentele cu virusul nu fuseseră desfăşurate acolo.

Operatorii au descoperit cabinetul – sau cel puţin ceea ce mai rămăsese din el – la capătul îndepărtat al complexului. Structura arsese din temelii. Mai rămăsese doar ceea ce părea a fi o porţiune carbonizată dintr-o cameră frigorifică.

— Ar putea fi un laborator de Nivel 4, spuse doamna colonel White. Este prea mic.

Nivelul 4 era cel mai ridicat, posibil de maximă restricţie prin asigurarea barierelor antiinfecţioase. Era destinat analizei celor mai periculoşi şi mai letali agenţi patogeni pe care i-ar fi putut descoperi cercetătorii.

Harvath a observat ceva în imaginile surprinse de camera video de pe casca unuia dintre membrii echipei şi l-a rugat pe McCollum să le transmită celor de la MacDill să-i spună bărbatului să revină în locul unde se aflase iniţial.

— Ce vezi? îl întrebă generalul.

— Adânciturile acelea în pământ, răspunse el, înainte să se uite la doamna colonel White şi să întrebe: Dacă laboratorul era mobil?

— Cum ar fi o rulotă? Cum se crede că ar fi folosit irakienii?

El a dat afirmativ din cap.

— Nu ştiu cum naiba ai putea să te deplasezi cu aşa ceva pe drumurile din Congo, zise ea, punând cuvântul *drumuri* între ghilimele imaginare. Dacă se răstoarnă cumva, eşti în mâinile lui Dumnezeu.

— Totuşi, este posibil.

— Costume cu presiune pozitivă, aparate cu aer comprimat, duşuri, cameră cu lumină ultravioletă – construirea unui laborator mobil de Nivelul 4 ar însemna multă muncă şi mulţi bani.

Ceva îi spunea lui Harvath că partea financiară nu constituia o problemă pentru Damien şi „Comisia planetară“.

— Dar este posibil.

— Având în vedere faptul că am reuşit să trimitem pe mare, în containere, laboratoare întregi în zonele de război, orice este posibil.

Membrii echipei STAR atinseseră pragul de suportabilitate în acele costume, înainte să ajungă la hipertermie.

Trebuiau să întrerupă misiunea şi să se întoarcă la duşurile de decontaminare pe care le încropiseră în junglă.

Harvath văzuse suficient. Clinica din Ngoa era părăsită. Când doamna colonel White şi-a plimbat privirea prin încăpere şi a întrebat dacă cineva mai voia să vadă ceva, toţi cei prezenţi au clătinat din cap. Generalul McCollum i-a anunţat pe cei de la TOC MacDill că echipa STAR putea să se retragă şi să înceapă procedura de decontaminare.

Odată ce echipa a părăsit clinica din Ngoa şi a intrat în junglă,

preşedintele Porter a deschis discuţia.

— Şi-acum ce urmează? întrebă el, scuzându-se pentru că trebuia să îşi scoată batista din buzunar şi să-şi şteargă nasul. Are cineva vreo idee?

Harvath şi-a dres glasul şi s-a uitat la doamna colonel White.

— Cât aţi citit din raportul meu informativ din Congo?

— L-am citit pe tot.

Scot l-a privit pe generalul McCollum, care a consimţit:

— Şi eu la fel.

Ştia că Lydia Ryan şi Bob McGee, precum şi preşedintele îl citiseră deja, prin urmare acest lucru însemna că toţi cei prezenţi în încăpere erau la curent cu cele întâmplate. Mai ştia că toţi trei fuseseră informaţi despre pacienţii care muriseră din cauza hemoragiei în Chicago, Houston şi Detroit. Fusese unul dintre motivele pentru care doamna colonel White insistase asupra operaţiunii din Ngoa.

Harvath le-a relatat ultimele informaţii referitoare la pacienţi şi la călătoriile întreprinse de aceştia. Le-a expus teoria lui despre Hajj şi despre cum ar fi putut fi introdus virusul.

— Avem vreun protocol pentru aşa ceva? întrebă preşedintele Porter, scoţându-şi din nou batista.

— Este o chestiune federală, nu militară, răspunse McCollum.

— CDC, Institutul Naţional de Sănătate Publică (National Institute of Health – NIH), FEMA, toate sunt coordonate de către DHS.

Din motive de precauţie, White nu fusese anunţată că în acel moment toate acele organizaţii erau considerate suspecte şi că fuseseră lăsate intenţionat pe dinafară de către Casa Albă.

— Să zicem că s-a întâmplat ceva, replică directorul CIA, McGee, uitându-se la White, şi cei de la DHS nu au reuşit să reacţioneze la timp, cum ai vrea să vezi lucrurile desfăşurându-se?

— De ce nu ar reacţiona la timp DHS sau, şi mai important, FEMA, sau CDC, sau NIH? întrebă ea.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Este vorba despre un exerciţiu?

— Nu, răspunse preşedintele. Răspunde, te rog!

— Am vrea să aflăm despre acest virus al febrei hemoragice africane. Am avea nevoie de probe. Am lua probe de la toţi pacienţii diagnosticaţi recent, însă dacă boala asta provine din Congo, am dori să obţinem probe şi de acolo. Ideal ar fi să facem rost de probele luate de la pacientul-zero care a ajuns la Clinica „Matumaini“. Am dori probele prelevate de la comandantul rebelilor care s-a îmbolnăvit, precum şi de la muncitorul de la Clinica „Matumaini“ şi de la fiul lui, cei care au transportat probele prelevate de la pacientul-zero şi care au fost de faţă când comandantul rebelilor a fost expus la virus. Şi acesta ar fi doar începutul.

Preşedintele Porter s-a uitat la Harvath.

— Având în vedere că este vorba despre Congo, cât de realizabilă este această listă?

— Cu condiţia ca rebelii să fi rămas unde i-am lăsat, aş putea da coordonatele echipei STAR ca să meargă şi să obţină probele de pe cadavrul comandantului. L-am lăsat în junglă, aşa că nu cred că a mai rămas ceva carne pe oase.

— Ne vom încerca norocul, spuse doamna colonel White.

— Şi restul? întrebă Porter.

— Când am plecat din Bunia împreună cu dr. Decker, Leonce şi Pepsy au spus că intenţionau să rămână acolo. Nu mai aveau la ce să se întoarcă în sat.

— I-am putea găsi?

— Cunosc pe cineva care le-ar putea da de urmă, zise Harvath, gândindu-se la Jambo.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât să recuperăm probele prelevate de la pacientul-zero de la sediul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii din Kinshasa, zise White. Cunoşti pe cineva care ar putea face asta?

Jessica Decker se întorsese în Kinshasa, însă Scot nu credea că ea va dori să coopereze, darămite să rezolve problema de una singură.

Bineînţeles că ştia pe cineva, prin urmare a încuviinţat.

— Ştiu o echipă de oameni cu experienţă care se află în ţară şi la care am putea apela, răspunse Harvath.

— Extremis? întrebă Carlton, referindu-se la Ash şi la ceilalţi trei soldaţi SAS.

Harvath a confirmat din nou.

— Această echipă ştie cum să manevreze probele? întrebă White. Cum să le pregătească pentru transport? Pot să le localizeze în sediul din Kinshasa?

Toate aceste întrebări erau întemeiate, iar răspunsul la fiecare dintre ele era „Nu“. Din câte ştia el, Ash şi oamenii lui nu aveau experienţă în manevrarea agenţilor patogeni letali. Scot a clătinat din cap.

— Doamnă colonel, interveni Porter. Cât de repede puteţi trimite pe cineva din echipa STAR la Kinshasa ca să supervizeze operaţiunea?

— Pot trimite imediat pe cineva, dar totul se rezumă la transport.

— Dar Extremis? întrebă preşedintele, uitându-se la Harvath.

— Acelaşi răspuns.

— Dar probele prelevate de la pacienţii din Statele Unite? întrebă Lydia Ryan.

— În mod normal, n-ar trebui să constituie o problemă, răspunse White. Relaţia noastră cu CDC este bună. Având în vedere despre ce este vorba, sunt convinsă că vor accepta orice fel de ajutor. Am început această discuţie cu domnul director McGee, care m-a întrebat

ce ar face USAMRIID dacă CDC nu ar putea reacţiona.

McGee s-a uitat la preşedinte, apoi la ea.

— Cereţi-le probele celor de la CDC, aşa cum aţi proceda în mod normal într-o astfel de situaţie. Dacă întâmpinaţi rezistenţă, spuneţi-ne şi ne vom ocupa noi de problemă.

— Dacă este vorba despre un atac terorist, de ce nu le spunem şi lor? întrebă ea.

— Deoarece există anumite chestiuni legate de securitatea naţională, răspunse McCollum, închizându-şi carnetul de notiţe.

Fiindcă fusese instruit ce să spună înainte să sosească White, a fost singurul răspuns pe care l-a dat.

Doamna White era un om de ştiinţă extrem de apreciat, dar şi un soldat şi un profesionist care respecta lanţul de comandă.

— Am înţeles, replică ea.

După ce le-a mulţumit generalului McCollum şi doamnei colonel White pentru prezenţa lor, preşedintele i-a rugat să iasă din Camera pentru situaţii de urgenţă. Îndreptându-şi atenţia către cei rămaşi, a cerut un raport intern actualizat.

Carlton şi McGee i-au oferit preşedintelui un rezumat, atingând punctele principale şi răspunzând la întrebări. Cu cât stăteau mai mult timp în acea încăpere, cu atât mai mult se înrăutăţea starea Comandantului suprem al armatei americane.

— Vă simţiţi bine, domnule preşedinte? îl întrebă Carlton într-un final.

— Sunt bine, răspunse Porter, tuşind scurt ca să expectoreze. Ce aţi aflat despre literele *MC* pe care Damien le-a scris referitor la planul lui pentru Statele Unite? Le-aţi dat de capăt?

— Nu, domnule, răspunse McGee. Ne ocupăm încă de problemă.

— Grăbiţi-vă, atunci. Vreau o actualizare peste două ore. Şi când zic *actualizare,* mă refer la *progres.* S-a înţeles?

Toţi cei prezenţi în încăpere au dat afirmativ din cap şi au răspuns la unison:

— Da, domnule preşedinte.

Când preşedintele s-a ridicat în picioare, s-au ridicat şi ceilalţi, iar Harvath şi-a forţat norocul.

— Încă un lucru, dacă-mi permiteţi, domnule preşedinte?

Porter nu a părut prea încântat, totuşi a încuviinţat.

— Domnule preşedinte, continuă Harvath, ştiu că atunci când am vorbit despre acest subiect, aţi scos din discuţie punerea sub custodie a lui Damien.

— *Săltarea* lui, vrei să spui, clarifică preşedintele.

— Da, domnule.

— Ştii de ce am scos din discuţie acest subiect?

— Cred că da, domnule.

— Dă-mi voie să te lămuresc, replică Porter. Pierre Damien este cetăţean american şi se află în prezent pe teritoriul Statelor Unite. Este, de asemenea, cetăţean al Canadei, un important aliat al Americii. Damien mai este şi diplomat, subsecretar al Naţiunilor Unite. Este un om bogat şi puternic, care are mulţi prieteni bogaţi şi puternici.

— Am înţeles, domnule, dar…

— Nu mă întrerupe! i s-a adresat preşedintele pe un ton aspru.

Porter nu îl mai repezise niciodată pe Harvath. Acesta a regretat imediat că îl întrerupsese.

— Indiferent câte „scurtături“ ai alege sau cum ai acţiona în numele oportunităţii, situaţia se complică foarte mult atunci când ţinta acestor măsuri este un cetăţean american. Dacă cetăţeanul este pe teritoriul Statelor Unite, situaţia devine atât de complicată, încât nici Dumnezeu nu o mai poate rezolva.

Porter a tăcut o clipă ca să-şi tragă răsuflarea şi i-a privit pe cei aşezaţi în jurul mesei înainte să revină la Harvath.

— Când instrumentezi un caz este ca şi când ai zidi o casă cărămidă cu cărămidă, iar tu nu ai suficiente cărămizi. Ştii doar că au fost masacraţi angajaţii dintr-o clinică medicală şi locuitorii unui sat situat într-o parte a Africii despre care cei mai mulţi americani nu ştiu nimic. Este îngrozitor, ştiu asta, dar singurul lucru care-l leagă pe Pierre Damien de cele întâmplate este cuvântul unui mercenar pe care l-aţi supus torturii cu apă şi pe care l-aţi predat echipei de interogare din Malta, fără nicio autorizare. Asta-i tot ce aveţi. Şi asta înseamnă că este tot ce am şi *eu.* Asta-i tot ce va avea şi procurorul general. Nu are importanţă cine a fost văzut ieşind din casa lui. La fel ca orice american de rând, are şi el dreptul la asociere liberă. Îmi convine aversiunea lui faţă de America? Nu, însă are dreptul la liberă exprimare, precum şi alte drepturi garantate prin Constituţie, un document pe care am jurat să-l păstrez, să-l protejez şi să-l apăr. Deci, dacă mă întrebi dacă poţi să „salţi“ un cetăţean american aflat pe teritoriul Americii, pentru o crimă despre care se crede că ar fi înfăptuit-o în Republica Democrată Congo, în baza unei declaraţii smulse de la o persoană care nu este cetăţean american, în urma unui interogatoriu neautorizat şi brutal, răspunsul meu este un „Nu“ *categoric.* M-am exprimat suficient de clar?

— Da, domnule preşedinte.

Paul Porter le-a mai aruncat o ultimă privire celor aşezaţi în jurul mesei. Aceştia au consimţit, iar el a ieşit din Camera pentru situaţii de urgenţă.

Harvath, Carlton, Ryan şi McGee au rămas muţi de uimire o clipă, până când McGee a spus:

— Cred c-a mers bine.

Carlton a clătinat din cap.

— Nu pui niciodată o întrebare al cărei răspuns îl cunoşti deja.

Harvath nu dorea să fie necuviincios faţă de Bătrân, însă nu a putut să se abţină:

— Trebuia să întreb.

— Ba nu trebuia, cel puţin nu atât de direct. Ştii asta. Este preşedintele Statelor Unite. Nu îl deranjează dacă mai ieşim din tipare, dar există anumite chestiuni pe care trebuie să le abordăm cu mare grijă. Şi, în mod cert, există anumite chestiuni pe care nu le putem discuta direct cu el.

Harvath i-a aruncat o privire lui Ryan. Existau momente în care ea părea să-l înţeleagă mai bine decât oricare dintre şefii lor.

— Totul se rezumă la cărămizi, corect?

— Poftim?

— Ţi-a spus-o preşedintele. Nu ai suficiente cărămizi. Vrea să zideşti cel mai gros şi mai înalt zid din câte există. Unul pe care Damien să nu îl poată escalada. Nu l-am auzit pe preşedinte să-ţi fi zis să te opreşti. L-am auzit doar spunând că, pentru moment, nu poţi arunca direct cu cărămida în Pierre Damien.

Asta era? Acesta era mesajul pe care i-l transmisese preşedintele? Nu le întrerupsese misiunea, ci stabilise, pur şi simplu, un alt traseu, unul pe care, pentru moment, trebuiau să-l respecte cu toţii.

Au rămas în încăpere ca să pună la punct o strategie şi au discutat despre rolul şi sarcinile pe care le aveau de îndeplinit fiecare în continuare.

După ce au vorbit despre israelieni şi despre Ben Mordechai, au convenit să revină la masa de discuţii peste o oră, apoi au ieşit împreună din Camera pentru situaţii de urgenţă.

Pe la jumătatea scărilor, telefonul lui Harvath a început să bipăie, anunţându-l că primise mai multe mesaje – toate erau de la Nicholas, care îi scria să-l sune.

Când a ieşit din Aripa de Vest, telefonul lui a prins viaţă din nou, însă de astă dată a sunat. *Atomic Dog,* de George Clinton.

Bătrânul s-a uitat la el.

— E Nicholas, îi preciză Harvath.

— Răspunde-i.

CAPITOLUL 38

Era un puhoi de veşti proaste.

— Au fost raportate alte şase cazuri, spuse Nicholas.

— Unde? întrebă Harvath.

— În San Francisco, Cedar Rapids, Atlanta, Philadelphia, New York City şi Washington, D.C.

Washington? Harvath n-ar fi trebuit să fie surprins. În D.C. şi în Virginia de Nord trăiau comunităţi mari de musulmani. Doar că nu se aşteptase ca virusul ăsta să se răspândească atât de repede, cu atât mai puţin să ajungă la uşa lui peste noapte. Însă se întâmplase, iar ei trebuiau să facă faţă situaţiei.

— A ajuns vestea în presă? întrebă el.

— Da, răspunse Nicholas. Iar în ultimele două ore, ministerele de sănătate din unsprezece ţări i-au contactat pe cei de la CDC. Acestea încearcă să controleze fluxul de informaţii pentru a putea preveni panica.

„Le urez succes“, a reflectat Harvath. Din experienţa lui, viaţa era alcătuită din trei grupuri distincte: oi, câini ciobăneşti şi lupi. Dacă învăţase un lucru vânând lupii şi apărând oile, atunci acesta era faptul că oile aveau două viteze – încet şi foarte încet. De vreme ce se răspândise vestea despre existenţa virusului, orice se putea întâmpla. În scurt timp, avea să se instaleze haosul.

— Ce-ai mai aflat? întrebă el, pregătindu-se să primească alte veşti proaste.

— Companiile farmaceutice în care este implicat Damien par să fie curate. Una se ocupă cu medicamente pentru demenţă, iar cealaltă, cu anticoncepţionale.

Ca să vezi.

— Dar cred că ai avut dreptate în privinţa musulmanilor congolezi, continuă Nicholas. A fost un grup alcătuit din treizeci de persoane. Au sosit şi au plecat din Arabia Saudită cu aceeaşi companie de zbor privată.

„În sfârşit, o veste bună.“

— Vreo poză de paşaport sau înregistrare CCTV? întrebă Harvath.

— Toate au fost trimise celor de la ferma „Solarium“. Vella le va verifica pe toate împreună cu Hendrik.

Deşi nu putea face prea multe în această privinţă, măcar îi confirmau teoria.

— Altceva?

— Agenta lui Mordechai a luat legătura cu el.

— Femeia care este cu Damien?

— Da, răspunse Nicholas. Ea crede că i-a obţinut parola.

— Asta-i o veste bună.

— Şi devine din ce în ce mai bună. Softul care memorează tastele apăsate a înregistrat activitate pe mai multe dispozitive din încăpere. Am reuşit să identificăm unul.

— Care anume?

— Laptopul Lindei Landon de la Departamentul Homeland Security.

— Ai verificat toate tastele pe care le-a înregistrat dispozitivul?

— Nu le-a văzut nimeni. Nici măcar Mordechai. Agenta lui nu transmite informaţiile dacă nu are acces la un mijloc sigur de comunicare. Ea şi Damien vor servi azi prânzul la restaurantul La Niçoise din Winchester. Agenta intenţionează să-i predea personal lui Mordechai cardul de memorie.

Având în vedere tehnologia de care dispuneau israelienii, el era puţin surprins că ei nu îi puseseră la dispoziţie un dispozitiv care să cripteze şi să codifice informaţiile. Cu atât mai mult cu cât aceasta era o operaţiune extrem de importantă. Israelienii îşi asumau riscuri foarte mari trimiţând-o doar cu un dispozitiv care memora tastele apăsate. Era greu de spus ce ar fi făcut Damien sau oamenii lui dacă ar fi descoperit ce se întâmpla.

Trebuia să mai ţină cont şi de faptul că operaţiunea lui Mordechai se concentrase asupra oraşului Geneva, unde ei i-ar fi fost mult mai uşor să dea mai departe cardul de memorie, fără niciun incident, în drum spre serviciu sau spre vreun magazin. Având în vedere însă că se afla pe proprietatea lui Damien din Virginia, ei îi era mai dificil să ducă la bun sfârşit această sarcină.

Era greu de spus cât de securizată era reţeaua WiFi pe care o folosea el sau ce măsuri digitale luase împotriva interceptărilor. Damien era cunoscut pentru faptul că era o gazdă bună pentru oamenii bogaţi şi extrem de puternici. Oare el le intercepta conversaţiile?

Restaurantul reprezenta o strategie bună. Cardul de memorie urma să fie predat conform vechilor metode de spionaj, fără a face uz de prea multă tehnologie. Nu îi convenea însă faptul că vor irosi ore întregi într-o bătălie în care fiecare secundă conta.

— Unde este Mordechai acum? întrebă Harvath.

— În casa de lângă canal. Echipa care-l supraveghează va face curând schimb de tură.

— Cine urmează?

— Sloane Ashby şi Chase Palmer.

Harvath a setat telefonul pe modul silenţios, a vorbit cu Bătrânul câteva secunde, apoi a revenit la Nicholas.

— Ce-ai zice dacă ai mai ieşi puţin din SCIF?

— Depinde, spuse piticul. La ce te gândeşti?

— La masa de prânz. Fac cinste.



Duba cenuşie Sprinter a lui Nicholas era un TOC pe roţi. Sub acoperiş avea ascuns un echipament de comunicare prin satelit, iar interiorul era prevăzut cu rafturi pline cu aparatură electronică. Vehiculul fusese îmbunătăţit astfel încât Nicholas să-l poată conduce singur.

Au ajuns în centrul oraşelului Winchester cu mult înainte să înceapă aglomeraţia de la ora prânzului şi au găsit un loc de parcare câţiva metri mai departe de La Niçoise, pe partea cealaltă a străzii. Un afiş al restaurantului promitea bucătărie mediteraneană şi franceză – două dintre preferatele lui Nicholas. Harvath a coborât din dubă şi a revenit peste cincisprezece minute cu mâncare thailandeză.

— Ce naiba e asta? se plânse piticul.

— Tăieţei cu broccoli şi carne de porc în sos de soia, adică *Pad See Ew.*

— Nu mănânc aşa ceva.

Harvath i-a luat caserola din mână şi a aşezat-o pe bordul maşinii.

— Asta-i tot? Nu tu Ciuperci sălbatice? Nu tu Pate de ficat de porc? Nu tu Melci la cuptor în sos de unt aromat, à la Bourguignonne?

Harvath s-a uitat în punga de la Thai Winchester, clătinând din cap.

— Cred că au uitat să pună aşa ceva.

— Ne aflăm la mai puţin de cincizeci de metri de un restaurant franţuzesc şi *tu* te-ai învârtit până ai dat de mâncare thailandeză.

— Cui nu-i place mâncarea thailandeză?

— Nu face pe prostul cu mine, şuieră Nicholas. Eşti prea deştept pentru asta.

Harvath a râs şi şi-a vârât mâna în pungă.

— Asta îmi place la tine. Nu priveşti pe nimeni cu superioritate.

Piticul şi-a aţintit privirea asupra lui.

— Ar trebui să fie o glumă?

— Poate, răspunse Harvath, întinzându-i o caserolă termoizolantă. Burger din carne de bizon, „în sânge“, cu ceapă caramelizată şi brânză cu mucegai.

Privirea serioasă a lui Nicholas s-a transformat în zâmbet.

— E mai bine aşa? întrebă Harvath.

— Nu e Pulpă de miel, dar accept, zise el, ridicând capacul şi admirând burgerul. Ai adus ceva şi pentru băieţi?

Harvath s-a uitat în spate la Draco şi la Argos, care îşi ţineau boturile ridicate în aer, adulmecând mirosul mâncării calde.

— Îmi pare rău, dar nu au acceptat decât numerar, iar eu am rămas…

— Nu mai spune nimic, zise Nicholas zâmbind.

Harvath a zâmbit şi el.

— Ai avut noroc că am găsit un loc de unde să-ţi cumpăr un sendviş.

— Mulţumesc.

Harvath a rostit printre îmbucături:

— În restaurantul thailandez era pornit un televizor. Au întrerupt ştirile naţionale pentru o relatare locală despre un alt pacient care a murit din cauza hemoragiei la Spitalul Universitar din Georgetown.

— Nu vor reuşi niciodată să o ţină în frâu.

— Boala sau povestea?

Nicholas a muşcat din burger, lăsând tăcerea lui să vorbească de la sine.

Harvath era convins că reporterii din toată ţara cutreierau spitalele, îşi chestionau sursele şi încercau să descopere şi alte cazuri. Tot ceea ce le dezvăluise guvernul până în acel moment era faptul că toţi pacienţii contractaseră boala peste ocean.

Harvath s-a întins după o sticlă cu apă, când telefonul lui Nicholas a scos un semnal sonor de avertizare. Piticul a luat aparatul, a introdus parola şi a citit mesajul. Apoi a deschis ataşamentul şi a întors telefonul înspre Harvath astfel încât acesta să poată vedea imaginea.

— Iată-l pe cel care a scăpat din clinica din Ngoa.

Harvath a privit imaginea. Părea să fie o fotografie scanată a paşaportului bărbatului făcută de saudiţi când acesta intrase la ei în ţară. Îl chema Yusuf Mukulu şi avea douăzeci şi şapte de ani.

— De la cine e? întrebă el.

— De la Vella din Malta. Hendrik a confirmat că Mukulu este bărbatul care a fugit şi a ajuns la Clinica „Matumaini".

I se părea ireal că privea faţa bărbatului – persoana pe care doamna colonel White o numise „pacientul-zero". Era bine dacă ar fi existat un singur pacient-zero, şi nu treizeci.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi pelerini împreună cu care a călătorit la Mecca? întrebă Harvath.

Nicholas a întors telefonul şi şi-a plimbat degetul peste mesajul scurt.

— Conform spuselor lui Hendrik, angajaţii clinicii din Ngoa i-au lăsat să moară, pe urmă au săpat o groapă, au ars cadavrele şi au acoperit totul.

— La propriu şi la figurat.

Piticul şi-a aşezat telefonul pe bord şi şi-a întors atenţia la burger.

Harvath şi-a verificat telefonul ca să vadă dacă primise veşti din

Congo, de la Ash şi de la echipa lui. Fusese trimisă o aeronavă care să-i ducă în Kinshasa. O alta decolase spre Bunia după membrul echipei STAR desemnat să lucreze cu ei. Nu se primise însă nicio veste.

Au mâncat în tăcere, până când Nicholas a întrebat:

— Dacă nu vom reuşi să ţinem povestea în frâu… dacă totul va scăpa de sub control, care este planul tău?

— Nu se va întâmpla asta.

Piticul l-a privit atent.

— Corect, dar să presupunem că se va întâmpla. Să admitem că lucrurile o vor lua razna. Ţi-ai făcut un plan? Unde să mergi, ce să faci?

Harvath a încuviinţat:

— Un prieten de-al meu din trupele SEAL are un loc în Alaska. Este izolat, îndepărtat şi se ajunge foarte greu. Acolo mi-ar plăcea să mă duc. Individul e strateg. Şi-a făcut multe provizii de-a lungul anilor, pentru orice eventualitate.

— Se pregăteşte pentru Ziua Judecăţii de Apoi?

— Este un tip deştept. Ştie că rafturile din magazine nu vor fi mereu aprovizionate. Mai ştie că în cazul unui dezastru de proporţii, guvernul nu poate şi nu va avea grijă de toată lumea. Ai văzut suficient de multe de când eşti în D.C. Nu zic că nu există şi persoane bine intenţionate în guvern, dar, în general, membrii guvernului se interesează doar de ei. Au cheltuit miliarde de dolari asigurându-se că, dacă lucrurile o vor lua razna, vor avea un loc sigur unde să se retragă şi unde există provizii suficiente. Ei sunt protejaţi. Tu şi cu mine? Nu prea. Noi suntem pe cont propriu. De aceea am ales Alaska.

— Mai întâi trebuie să ajungi acolo, zise Nicholas. E destul de departe.

— M-am ocupat şi de asta. Dar tu?

Piticul s-a uitat la cei doi câini ai lui, pe urmă la Harvath.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată prea serios la asta până acum. N-am crezut că voi fi nevoit. Depinde care va fi cel mai sigur loc.

— Şi-apoi?

— Şi-apoi voi căuta o modalitate prin care să ajungem cu toţii acolo.

— Adică tu, câinii şi Nina, spuse Harvath, referindu-se la femeia din viaţa lui Nicholas.

— Da.

— Pot să fiu sincer cu tine?

Piticul a consimţit.

— E un plan de rahat.

— Ştiu, răspunse acesta, dar este singurul plan pe care-l am.

— Ei bine, trebuie să ne gândim la un altul.

— Până una-alta, Alaska sună bine.

— Nu-ţi face griji, zise Harvath. Nu se va ajunge acolo.

— Şi dacă se va ajunge?

— Dacă se va ajunge, te voi lua cu mine, OK?

Nicholas a zâmbit. Harvath era un om cu suflet bun, unul dintre puţinii prieteni adevăraţi pe care îi avusese vreodată.

— Mulţumesc.

Harvath a vrut să facă o glumă şi să spună că trebuiau să cumpere vopsea portocalie, ca nu cumva să-l piardă pe Nicholas în nămeţii din Alaska, când i-a sunat telefonul. Era Palmer.

A răspuns la apel.

— Care-i treaba?

— Fii pe fază. Au sosit Damien şi femeia.

CAPITOLUL 39

Cele două vehicule negre Chevrolet Suburban au oprit în faţa restaurantului La Niçoise, iar membrii echipei de securitate a lui Damien au coborât primii. Erau nişte bărbaţi duri, corpolenţi, bine pregătiţi şi experimentaţi. După ce au scrutat strada, ei au deschis portiera din spate ca să poată coborî Damien, urmat de Helena. El i-a oferit braţul, iar cei doi au intrat împreună în restaurant.

Proprietarul s-a grăbit să-i întâmpine. Cei doi bărbaţi au dat mâna. Damien l-a întrebat pe patron despre familia lui, pe urmă i-a întins o sacoşă din piele în care se aflau două sticle de vin Domaine de la Romanée-Conti Montrachet din 1978.

Vinul valora cincizeci de mii de dolari şi proprietarul restaurantului, fiind el însuşi expert în vinuri, ştia acest lucru. Damien l-a bătut uşor pe umăr.

— Când ne vei aduce paharele, adu unul în plus şi pentru dumneata.

— Dumnezeule! exclamă bărbatul, încântat. Mulţumesc, domnule Damien! Sunteţi foarte amabil. Urmaţi-mă, vă rog. Vă conduc la masa dumneavoastră.

După ce Damien i-a prezentat-o pe Helena şi s-au aşezat la masă, proprietarul restaurantului s-a dus în grabă să le aducă celor doi musafiri paharele lui personale de vin.

Restaurantul se afla într-o clădire mică din cărămidă. Mesele erau acoperite cu feţe de masă apretate, iar picturile de pe pereţi descriau peisaje mediteraneene şi din sudul Franţei. Muzica lui Stéphane Grappelli se revărsa precum cafeaua caldă cu lapte din difuzoarele ascunse undeva prin apropiere.

Dacă ar fi închis ochii, Helena şi-ar fi putut imagina că se afla în Franţa. O împiedica doar un singur lucru – o tânără extrem de frumoasă care şedea la masă alături de Zion, în partea cealaltă a restaurantului.

„Cine este? s-a întrebat Helena. Vreun spion Mossad? Sau un alt agent operativ al lui? Ce caută aici? Oare el încearcă să-mi transmită vreun mesaj? Mi-a găsit deja o înlocuitoare? Dar «Bentzi» nici măcar nu ştie că îl voi părăsi“, s-a gândit Helena.

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă Damien, trezind-o pe Helena din reverie.

Ea i-a zâmbit.

— Muzica, aromele care vin din bucătărie… cred că am visat o clipă cu ochii deschişi că mă aflu în Franţa.

— Aşteaptă să adăugăm şi vinul Montrachet în această imagine, zise el, făcându-i cu ochiul.

— Două sticle totuşi, Pierre? O să mă cari în spate acasă.

Bărbatul în vârstă a rânjit.

— Întotdeauna am asemănat sticlele de vin cu sânii. Trei sunt prea multe, iar una nu este îndeajuns.

— Pierre! exclamă Helena, înroşindu-se la faţă. Ssst! Nu suntem singuri aici.

— Nu-mi pasă, replică el, căutându-i mâna, apoi zâmbi larg atunci când degetele lor se împletiră. Ai devenit o persoană foarte specială pentru mine.

— Sunt convinsă că le spui asta tuturor femeilor pe care le aduci în America la bordul avionului tău privat.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

— Eşti prima femeie care nu vrea nimic de la mine.

— Eşti sigur de asta? îl întrebă ea cu blândeţe, mângâindu-i palma cu vârful degetului.

— În afară de asta.

— Cred că ăsta este motivul pentru care ai adus *două* sticle de vin. Vrei să mă îmbeţi ca să profiţi de mine când ne vom întoarce acasă.

El a strâns-o uşor de mână înainte să-i dea drumul.

— Ai văzut din ce an este vinul?

Ea a clătinat din cap.

Damien şi-a ridicat privirea ca să-i facă semn proprietarului, însă acesta se apropia deja de ei. După ce a aşezat pe masă trei pahare, bărbatul i-a prezentat vinul lui Damien, apoi s-a apucat să scoată cu grijă dopul cu ajutorul unui tirbuşon.

Având în vedere că sticla de vin stătuse în cramă atât de mult timp, s-ar fi putut întâmpla multe lucruri neprevăzute. Dopul însă era în stare perfectă; nici urmă de alterare. Proprietarul restaurantului a pus dopul pe masă ca să-l poată verifica şi Damien.

După ce l-a verificat, Damien l-a încurajat pe proprietar să îşi toarne vin ca să-l deguste el primul.

Fără să se grăbească, bărbatul i-a admirat culoarea, pe urmă a mirosit buchetul de arome. Într-un final, l-a gustat, ţinându-şi ochii închişi preţ de câteva secunde. Pe urmă, a declarat:

— Absolut uimitor!

Şi a turnat vin în pahare pentru Helena şi Damien.

Aşezându-şi uşor mâna pe sticlă, el a verificat temperatura vinului. Vinurile albe din Burgundia erau mai căutate decât cele roşii. Acestea

nu se ţineau în frapiere. Aroma lor era mai plăcută la o temperatură de 15°C-18°C. Vinul de Montrachet era perfect, prin urmare nu avea nevoie de alte pregătiri.

Damien l-a încurajat pe proprietar să îşi toarne mai mult vin în pahar, nu doar pentru degustare, iar acesta s-a conformat. După ce le-a prezentat specialităţile din meniu, acesta s-a scuzat şi s-a dus să se ocupe şi de ceilalţi clienţi.

Damien s-a uitat la Helena şi a întors sticla de vin astfel încât ea să poată citi eticheta.

— 1978, zise el.

— Anul meu de naştere.

— Ştiu. Tocmai de aceea l-am ales pentru masa de prânz de azi, spuse el, ridică paharul şi propuse un toast: Pentru moderaţie în tot, mai puţin în dragoste.

Helena a ciocnit cu el. Era stupefiată. Nu ştia ce să spună. Oare Damien tocmai îi spusese că o iubea?

Ea a sorbit din vin, încercând să tragă de timp ca să îşi adune gândurile.

— Am ceva pentru tine, adăugă el.

Damien şi-a vârât mâna în buzunarul exterior al sacoşei din piele şi a scos o cutie de bijuterii din catifea, de mărimea unei farfurii de salată.

Ridicându-i capacul, i-a prezentat conţinutul peste masă.

Era cel mai rafinat colier cu diamante din câte văzuse ea vreodată. Trebuie să fi valorat sute de mii de dolari.

— Îmi dai voie? întrebă Damien.

Helena a rămas fără cuvinte. Nu a reuşit decât să încuviinţeze printr-un semn al capului.

Damien s-a ridicat de la masă, a scos colierul din cutie şi s-a postat în spatele ei.

A aşezat colierul pe bluza ei pe gât, din caşmir moale, în vreme ce diamantul greu din centru i se odihnea între sâni.

Ea şi-a ridicat părul, astfel încât el să poată închide colierul. După ce a terminat, s-a întors la locul lui şi i-a zâmbit din nou.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, o asigură el.

— De aceea ai plecat azi-dimineaţă? Ca să cumperi acest colier pentru mine? întrebă ea mângâind cu degetele salba.

— Da.

— Nu înţeleg. De ce?

— Trebuie să există un motiv?

— Pierre, priveşte acest colier. Este superb. Bărbaţii nu fac astfel de cadouri oricui.

— Tu nu eşti oricine, replică el.

Ea a zâmbit şi l-a privit cu drag.
—Nu-mi face asta, Pierre.
—Ce să fac?
—Asta, răspunse ea, ţinând o mână pe şireag şi ridicând paharul cu vin cu cealaltă. Călătoriile, colierul, vinul. Nu vreau să mă obişnuiesc cu aşa ceva.
—Ai putea?
—Sunt a ta, Pierre. Nu trebuie să faci toate astea.
—Îmi face plăcere.
—Şi mie îmi place că îţi face plăcere, însă nu complica lucrurile. Te rog.
Damien a privit-o fix câteva clipe.
—Când a murit soţia mea, am simţit o durere cum nu am mai trăit niciodată. Am jurat că, dacă voi reuşi să trec peste ea, nu voi mai permite să se întâmple asta niciodată. Apoi te-am cunoscut pe tine şi totul s-a schimbat.
—Te-ai îmbătat deja, chicoti ea, făcându-i cu ochiul.
El i-a zâmbit.
—Ai un simţ al umorului perfect, ştii asta? Eşti perfecţiunea întruchipată.
—*Chiar* că te-ai îmbătat, pentru că sunt departe de a fi perfectă.
—În ochii mei eşti perfectă. Ne potrivim pe deplin.
Ea l-a privit în ochi.
—Pierre, mă ceri în căsătorie?
Damien a râs.
—Ca să fiu sincer, nu ştiu ce fac. Tot ceea ce ştiu este că nu îmi pot imagina viaţa fără tine.
Helena şi-a întins mâna şi a luat-o pe-a lui într-a ei.
El a strâns-o de mână.
—Promite-mi că nu mă vei părăsi.
Era o rugăminte uimitor de înduioşătoare. Helena i-a strâns şi ea mâna, apoi l-a liniştit:
—Nu plec nicăieri.
Şedeau ca doi adolescenţi îndrăgostiţi, privindu-se în ochi şi râzând. Damien a umplut din nou paharele cu vin şi a comandat aperitivele.
Între aperitiv şi felul principal, Helena i-a zis:
—Trebuie să îţi mărturisesc ceva.
El şi-a făcut curaj, din instinct. Brusc, acea durere pe care nu o mai simţise de mult a revenit – deşi se rugase să nu o mai resimtă niciodată.
—Ce este?
—Când ţi-am spus că nu voi pleca nicăieri.
—Da.
—Nu am fost complet sinceră cu tine.

— Nu?
— Nu. Trebuie să merg la toaletă.
El a avut nevoie de o fracţiune de secundă să înţeleagă gluma, iar privirea lui îngrijorată a lăsat locul unui zâmbet.
Helena s-a apropiat de scaunul lui, i-a trecut degetele prin păr şi l-a sărutat.
— Îţi mulţumesc pentru asta, spuse ea. Pentru tot. Pentru colier, pentru tot.
El şi-a ridicat ochii şi i-a zâmbit, apoi a urmărit-o cu privirea în timp ce se îndrepta către toaleta femeilor. Era o făptură incredibilă. Luase decizia corectă când hotărâse să o aducă în Winchester cu el. O simţea în străfundul inimii.



Gărzile lui de corp au urmărit-o doar cu privirea. Nu aveau niciun motiv să o însoţească la toaletă. Damien era prioritatea lor, nu ea.
Colierul era incredibil de frumos. Ar fi vrut să se admire în oglindă la nesfârşit, avea însă timp pentru asta mai târziu.
După ce a încuiat uşa, şi-a scos telefonul şi s-a ocupat mai întâi de ceea ce avea de făcut. În telefon existau atât de multe aplicaţii, încât a găsit-o cu greu pe cea pe care o căuta. Tocmai asta era ideea. Dacă Damien sau unul dintre oamenii lui ar fi pus mâna pe el – şi, probabil, o făcuseră deja –, nu ar fi văzut nimic neobişnuit la aparat. Nici măcar aplicaţiile bancare.
Într-o dimineaţă, observând un articol într-unul dintre ziarele financiare ale lui Damien, ea îşi exprimase părerea referitoare la ce ar trebui să facă o ţară din Europa de Est în cazul în care Rusia ar fi sistat furnizarea gazelor naturale către aceasta. Ea terminase prin a-şi exprima opinia despre cum ar putea afecta acest lucru pieţele.
Această expunere a ei l-a impresionat pe Damien. Când a întrebat-o cum ajunsese la acea concluzie înţeleaptă, ea a profitat de ocazie ca să-l tachineze, răspunzându-i că ieşise o vreme cu un bancher de investiţii britanic. Gândul că fusese cu altcineva l-a înnebunit şi l-a făcut să o dorească şi mai mult. Helena nu a trebuit decât să întindă capcana, iar Damien a căzut în ea.
Găsind aplicaţia şi activând-o, şi-a asumat riscul. Fie va fi cel mai inteligent lucru pe care-l făcuse vreodată, fie va fi cel mai nebunesc. Va afla în curând. Se consola cu gândul că, indiferent cât de rău ar fi degenerat lucrurile, trecuse prin experienţe şi mai rele, mult mai rele, care o făcuseră să devină mai puternică.
După ce a închis aplicaţia şi şi-a vârât telefonul în geantă, a scos un tub de ruj şi un pachet mic de şerveţele.
A desfăcut partea de jos a tubului, a scos cardul de memorie din

ascunzătoare şi l-a pus între dinţi. A dezlipit abţibildul care închidea pachetul de şerveţele, a aşezat cardul de memorie în mijloc, apoi şi-a vârât mâna sub masa de toaletă şi l-a lipit în spatele chiuvetei.

Blondina lui Ben va trebui să depună ceva efort ca să-l găsească, însă Helenei puţin îi păsa. Îşi îndeplinise misiunea. Mossad-ul va intra în posesia parolei lui Damien. Odată ce aceasta va fi confirmată, va primi dosarul lui Enoch şi va dispărea, pur şi simplu.

La un moment dat, va reuşi să se răzbune pe bărbatul care o răpise de la familia ei şi care o supusese atâtor orori inimaginabile. Exista posibilitatea ca Mossad-ul să încerce să o trădeze, însă nu şi Zion. Îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că îşi va ţine promisiunea. Era un om de cuvânt.

Stând în faţa oglinzii, şi-a reîmprospătat rujul de pe buze şi şi-a aranjat părul. Colierul era uimitor. Va găsi un cumpărător căruia să-l vândă la un moment dat, undeva în America Centrală sau de Sud. Nu era nicio grabă. Nu avea nimic la dispoziţie decât timp.

Zâmbind în oglindă, s-a hotărât să-i transmită israelianului un mesaj şi, lipindu-şi buzele de oglindă, i-a lăsat un sărut rujat.

El va fi supărat atunci când ea va dispărea. Nimeni nu pleca din serviciul Mossad-ului fără a primi această permisiune. Va fi diferit în cazul lui „Bentzi“; el o va lua personal. Ar fi considerat-o un afront personal, ca atunci când un musafir nu îţi mulţumeşte niciodată pentru că l-ai găzduit.

Problema lui era aceea că se erijase întotdeauna ca fiind salvatorul ei. La început, aşa îl socotise şi ea. Până într-atât, încât se îndrăgostise de el. Însă pe măsură ce timpul trecea şi o trimitea mereu în misiuni – explicându-i clar până unde se aştepta el ca ea să meargă pentru Israel –, sentimentele ei s-au schimbat.

Helena trecuse de la un temnicer la altul. Ca sclavă sexuală, fusese abuzată fizic şi ameninţată cu moartea. Ca agentă a lui Ben, fusese abuzată emoţional şi ameninţată cu închisoarea.

Aşa cum sperase, în zadar, de altfel, că proxeneţii se vor opri într-un final şi îi vor da drumul, tot aşa ajunsese să spere şi în cazul lui Zion. În cele din urmă, şi-a dat seama că va fi nevoită să îşi pregătească singură evadarea.

Israelianul n-avea decât să se înfurie după plecarea ei. Profitase suficient de mult de pe urma sa. Intenţiona să dispară. Avea un plan ca la carte. El o învăţase bine, aşadar, ucenicul era pregătit pentru ultima lecţie. Urma ei se va pierde în alei întunecate şi în înfundături. „Bentzi“ şi Mossad-ul vor petrece următorii douăzeci de ani căutând-o, dar nu o vor găsi niciodată.

Având în vedere ceea ce făcuse pentru ei şi ceea ce ştia, Helena spera ca ei să nu o caute. Îi datorau măcar atât. Îi erau datori să o lase în pace. Mai existau şi alte fete – mai tinere, în situaţii mai grave.

Înlocuirea ei nu ar fi constituit o problemă.

După ce şi-a aranjat puloverul, Helena a deschis uşa şi a ieşit din toaletă. Nu mai trebuia decât să-l menţină fericit pe Damien pentru o vreme. De îndată ce va pune la punct şi ultimul detaliu, va putea începe o viaţă nouă. Şi odată ce va începe o viaţă nouă, singurul lucru care va conta va fi doar ceea ce îşi dorea *ea*.

CAPITOLUL 40

Ben Mordechai a achitat nota de plată în timp ce Sloane Ashby era la toaleta pentru femei. Când colega lui a revenit, cei doi au ieşit din restaurant împreună.

L-a durut când i-a văzut pe Helena şi pe Damien atât de apropiaţi. Ea era cu adevărat îndrăgostită de el, iar Damien era îndrăgostit până peste urechi de ea. Nu putea fi o actriţă chiar atât de bună.

Colierul părea uimitor chiar şi din partea cealaltă a încăperii, iar Mordechai s-a întrebat când pierduse controlul nu numai asupra operaţiunii, ci şi asupra ei.

Pentru ca situaţia să fie şi mai grea, se apropia furtuna. Deşi afară era soare, simţea acest lucru în mâini. Când au ieşit afară, o rafală rece de vânt a măturat un morman de frunze veştede, căzute pe trotuar. Mordechai şi-a ridicat gulerul hainei şi a însoţit-o pe Ashby până la maşină.

Exceptând masa de prânz, când fusese important ca ei să treacă drept doi colegi care luau prânzul împreună, ea nu a spus prea multe. Când gărzile de corp ale lui Damien intraseră în restaurant, privirile lor căzuseră asupra lui Mordechai, întârziind asupra lui mai mult decât asupra celorlalţi clienţi. Apoi aceştia trecuseră mai departe.

Şi el îi privise cu atenţie – croiala şi materialul costumelor, pantofii, tunsorile, până şi ochii, maxilarele şi construcţia facială. Erau înalţi toţi, aveau cu mult peste 1,82 m şi păreau a fi europeni. Probabil că erau occidentali, cu siguranţă nu estici sau israelieni. Însă cum lumea se schimba atât de repede, lui Mordechai îi era din ce în ce mai greu să îşi dea seama.

Factorul-cheie îl constituia faptul că bărbaţii erau disciplinaţi şi aveau o ţinută de militar. Cu banii pe care trebuie să-i fi investit Damien, aceştia păreau a fi foşti soldaţi care luptaseră în mai multe zone de război. Nu erau bărbaţi cu care să te joci sau pe care să-i subestimezi.

— Este încântătoare, zise Ashby când se apropiară de maşină.

— Cine? întrebă Mordechai, pierdut în gânduri.

— Helena.

El a dat afirmativ din cap, neştiind cum să răspundă. Se afla într-o situaţie incomodă. Nu era prizonierul lor – directorul adjunct CIA,

Ryan, specificase acest lucru –, însă nu era nici liber să plece. Fie coopera, fie era expulzat din ţară împreună cu alţi câţiva agenţi secreţi israelieni despre care CIA ştia că operau în afara Ambasadei Israelului. Mordechai nu avea altă variantă decât să se conformeze.

Din fericire, obţinuse ceea ce avea nevoie şi putea să se despartă de americani. Conform înţelegerii, americanii vor copia informaţiile de pe cardul de memorie înainte să i-l predea lui.

După ce au urcat în maşină, Ashby şi-a deblocat telefonul şi a căutat poza pe care o făcuse buzelor rujate de pe oglinda din toaletă.

— Cred că asta este pentru tine.

Ashby i-a dat telefonul, apoi a pornit motorul şi a pătruns în traficul de pe stradă.

Pe drum, Mordechai nu a scos un cuvânt. Destinaţia lor era o zonă numită Rutherford Crossing, aflată la o distanţă de câteva minute înspre nord. Era o zonă comercială, cu hipermarketuri şi parcări suficiente.

În urma lor rămăseseră două echipe ca să-l supravegheze pe Damien. Când Ashby a intrat în parcarea destinată magazinului de bricolaj, Nicholas şi Harvath o aşteptau deja acolo. Chase Palmer a sosit peste câteva minute.

— Vreţi să venim şi noi? întrebă Ashby.

— Nu, doar domnul Mordechai, răspunse Harvath. Tu şi Chase rămâneţi aici.

Ea a încuviinţat şi i-a întins cardul de memorie pe care-l recuperase de sub chiuveta din toaleta femeilor a restaurantului La Niçoise.

Mordechai a coborât din maşină şi l-a urmat pe Harvath până la dubă.

— Îţi plac câinii? îl întrebă Harvath în timp ce bâjbâia după clanţă.

— N-am nicio problemă cu… *Iisuse!* exclamă el când îi văzu pe Argos şi pe Draco înăuntru.

Pe urmă, când şi-a ridicat privirea şi l-a zărit pe Nicholas, el a adăugat:

— Javr…

Însă Nicholas l-a întrerupt:

— Nu cred că vrei să rosteşti fraza până la capăt.

— Tu!

Piticul a zâmbit.

— *Eu.*

— Deci de-asta n-am reuşit să dăm de urma ta, zise Mordechai. Te-au ascuns americanii.

— În primul rând, n-am ştiut că cei de la Mossad mă caută. În al doilea…

— N-ai ştiut, pe naiba! Tu ai fost cel care le-a spus celor din Emirate despre operaţiunea Mahmoud Al-Mabhouh.

Harvath s-a uitat la Nicholas.

— Vă cunoaşteţi?

— Doar după renume.

— *Al-Mabhouh.* Nu el este fondatorul aripii militare a Hamas? Cel pe care l-aţi ciomăgit bine în Dubai?

— *Cofondator,* preciză Mordechai.

— Mă rog, replică Harvath. Urcă în dubă.

Odată ce israelianul s-a aflat înăuntru, Scot a urcat în urma lui şi a închis uşa.

Mordechai s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa rafturilor cu echipament electronic.

Argos şi Draco nu îl plăceau. Cei doi câini uriaşi şi albi au început să mârâie în momentul în care acesta a intrat în dubă.

Nicholas le-a ordonat să tacă, însă aceştia s-au încăpăţânat să-l asculte, continuând să mârâie. Harvath nu îi mai văzuse aşa până atunci.

Nicholas a repetat comanda, iar cei doi câini s-au potolit, într-un final.

— Serviciul secret al Emiratelor şi-ar fi dat seama ce se întâmplă cu sau fără ajutor, clarifică piticul.

— Deci recunoşti că tu ai fost, zise Mordechai, clocotind de furie.

— N-am avut nicio legătură. Dar ţinând cont de faptul că ruşinea a căzut pe capul Mossad-ului, îţi înţeleg dorinţa de a găsi un ţap ispăşitor.

Mordechai s-a uitat la Harvath în timp ce arăta cu degetul către Nicholas.

— Este un infractor internaţional pe care-l caută mai multe ţări. America nu ar trebui să-i ofere adăpost.

— Mi-au oferit mai mult decât un adăpost. Am fost graţiat de preşedinte.

Israelianul nici măcar nu se putea uita la el. A continuat să i se adreseze lui Harvath:

— Cum poate ţara voastră să graţieze pe cineva care face trafic pe faţă cu informaţii secrete furate?

— Nu ştiu, continuă Nicholas. De ce nu îl întrebi pe analistul american de informaţii, care face închisoare pe viaţă la o sută cincizeci de kilometri sud de aici pentru că a vândut informaţii secrete Israelului? Ţi-l mai aminteşti? Este individul pe care guvernul tău l-a făcut cetăţean israelian. Nu-mi amintesc numele lui.

— Jonathan Pollard, răspunse Harvath.

— Aşa e, *Pollard.*

— E cu totul altceva, izbucni Mordechai, întorcându-se către Nicholas.

Câinii au început din nou să mârâie.

Harvath se săturase deja.

— Gata! N-aveţi decât să vă lămuriţi neînţelegerile mai târziu. Acum vreau să ştiu ce se află pe cardul de memorie.

Nicholas a dat să spună ceva, însă Harvath i-a făcut semn să tacă. Părând să-i simtă dispoziţia, câinii au tăcut şi ei.

Harvath i-a întins cardul.

— Cât va dura?

Piticul i-a răspuns, fără să îşi ia privirea de la Mordechai în acest timp:

— Este floare la ureche. Nu va dura deloc mult.

În ciuda acestui schimb de replici acide, motivul pentru care Harvath îl adusese acolo pe Nicholas şi TOC-ul lui pe roţi era pentru că voia să afle imediat ce se afla pe cardul de memorie.

Harvath îl invitase pe Mordechai în dubă din curtoazie profesională. Nu avea niciun interes personal. Voia ca israelianul să fie de faţă atunci când Nicholas procesa cardul. Era atât un semn de respect, cât şi o atitudine corectă faţă de el.

În timp ce Nicholas introducea cardul în laptopul lui, Harvath a scos din lada frigorifică o sticlă cu apă pe care i-a oferit-o lui Mordechai.

— Eşti bine? îl întrebă el.

Israelianul şi-a flexat degetele de la mâini. Era evident că suferea cumplit.

Harvath i-a luat sticla din mână, i-a răsucit capacul, pe urmă i-a oferit-o din nou.

— Mulţumesc, bâigui Mordechai.

— *Ein bead ma,* răspunse el. Pentru puţin.

Israelianul a zâmbit.

— Vorbeşti limba ebraică.

— Puţin.

— Ai fost în Israel?

— O dată sau de două ori, minţi Harvath.

Fusese acolo de nenumărate ori.

— Afaceri sau de plăcere?

— Mă interoghezi, domnule Mordechai?

— Spune-mi Ben, te rog.

— Atunci încerci să mă recrutezi.

Mordechai i-a făcut cu ochiul.

— Depinde. Eşti dispus?

— Nu, nu este, interveni Nicholas din spatele laptopului.

Zion s-a apropiat de Harvath şi i-a şoptit la ureche:

— Eu cred c-aş înnebuni să lucrez cu el.

— S-a schimbat.

Israelianul a râs.

— Şi lupul îşi schimbă părul.

— Lupul ăsta şi-a schimbat şi năravul, crede-mă. Vrei un sfat? Nu face glume.

— Chiar atât de sensibil este?

Harvath a arătat către Argos şi Draco.

— Iar ăştia doi n-au mâncat nimic toată ziua.

— Am auzit poveşti despre câinii lui.

— Toate sunt adevărate.

Mordechai a clătinat din cap şi a continuat în şoaptă:

— Nanism primordial. Trebuia să fi murit până acum.

— La fel şi noi, dar iată-ne aici.

Israelianul a dat afirmativ din cap, admiţând tacit această realitate. După ce a luat o gură de apă, el a schimbat subiectul:

— Ce se va întâmpla cu Damien?

— Depinde de ce vor găsi colegii tăi de la Tel Aviv pe hard disk-ul lui.

Mordechai şi-a încovoiat degetele de la mâna rămasă liberă.

— Artrită? îl întrebă Harvath.

El a încuviinţat.

— Graţie lui Mahmoud Al-Mabhouh.

— Ce-ai făcut? Ţi-ai rupt degetele de capul lui când l-ai ajutat să urce în maşina poliţiei?

Harvath s-a aşteptat să smulgă un zâmbet de la israelian, însă nu s-a întâmplat acest lucru. În schimb, Mordechai a răspuns:

— Cu mai mulţi ani în urmă, a existat un membru al Knesset-ului. Era foarte îndrăgit în Israel, în special când venea vorba despre părerile lui despre Gaza şi Cisiordania. Era un om cumsecade, cinstit, îndrăgit chiar şi de majoritatea palestinienilor. Părea pregătit nu numai să devină prim-ministru, ci şi să instaureze ceva mult mai important – pacea.

Deoarece pacea nu fusese instaurată încă în Israel şi ştiind că eforturile membrilor Knesset fuseseră oarecum înăbuşite, Harvath a aşteptat ca Mordechai să explice în continuare.

— Bărbatul avea două fiice, zise Zion, luând încă o gură de apă. Amândouă erau frumoase. Tinere, prostuţe şi *frumoase*. Le plăcea să iasă noaptea în club şi să consume droguri. Provenind dintr-o familie israeliană înstărită, credeau că totul li se cuvenea. Tatăl a fost prevenit de nenumărate ori despre comportamentul lor, însă şi el profita la fel de mult de celebritatea lor ca şi ele. Era epitoma disfuncţională a unui cerc vicios. În loc să o lase mai moale cu munca şi să se concentreze asupra familiei, şi-a mustrat fiicele, apoi şi-a văzut mai departe de carieră.

Harvath observase aceeaşi situaţie la mai multe familii de politicieni americani. Într-o cultură a opţiunilor „like“, „distribuie“ şi „număr de urmăritori“, politica devenise un soi de concurs al reţelelor de

socializare, unde un om ca Abraham Lincoln nu ar fi avut nicio şansă fără masca lui Guy Fawkes.

— Aşa cum se întâmplă adesea în cazul copiilor lăsaţi de capul lor, fetele nu îşi cunoşteau limitele, adăugă israelianul.

Cât de departe erau dispuse să meargă până când să intervină părinţii şi să ia măsuri? Mama lor, o vedetă de televiziune din Israel care cocheta şi cu muzica, era o nulitate din acest punct de vedere. Ea era cea care le dădea un exemplu prost fetelor – băutură, droguri şi zvonuri cum că ar fi avut o aventură nu numai cu unul, ci cu *doi* dintre colegii ei de platou. Era o familie dezbinată. Apoi lucrurile s-au înrăutăţit. Deoarece tatăl era ocupat cu campania electorală care se apropia, iar mama lor, cu lansarea noului album, fetele au rămas complet nesupravegheate. Acestea au intrat într-un anturaj dubios şi au început să se drogheze din ce în ce mai mult, ca să atingă culmi din ce în ce mai înalte. Într-o noapte, fetele au intrat cu BMW-ul tatălui într-un copac. Accidentul ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru toată lumea, corect?

Harvath a consimţit.

— Doar că n-a fost aşa, replică Mordechai. Părinţii, cu paharele pline de Scotch în mână, au criticat cu vehemenţă viaţa de huzur pe care o duceau fetele. După cum era de aşteptat, fetele au protestat şi ele. Conform spuselor vecinilor, a fost o ceartă de proporţii epice. Disperat să găsească şi să exercite o fărâmă de autoritate parentală, tatăl a ales măsura extremă. Luând o atitudine care ar putea fi apreciată doar de birocraţii incapabili, a *îngheţat* conturile bancare ale fetelor.

Harvath s-a uitat la el.

— Doar atât? Nu le-a pedepsit? Nu le-a trimis la muncă forţată în cel mai rău kibuţ din lume? Le-a făcut inutile cardurile de credit?

Mordechai a clătinat din cap.

— Nici măcar nu le-a confiscat cheile de la maşină.

— Deci, practic, fiicele lui au continuat să iasă în oraş; doar că depindeau de alte persoane ca să le ajute să se distreze.

Israelianul a încuviinţat.

— Şi ghici cine a fost dispus să le ajute?

Harvath a privit cum bărbatul îşi mişca degetele şi a intuit răspunsul:

— Hamas?

Mordechai a consimţit din nou.

— Deoarece pacea era ultimul lucru pe care şi-l dorea organizaţia teroristă, copiii de bani gata, încrezuţi şi dependenţi de droguri le ofereau membrilor acesteia ocazia perfectă ca să împiedice realizarea ei. În cadrul Hamas-ului se află un birou ocupat de un bărbat pipernicit, care seamănă cu un şoarece. Ştim doar din auzite că el este

un francofil efeminat, care şi-a botezat operaţiunea cu numele Colette. Ai auzit de Truffaut?

— François Truffaut? Regizorul francez? întrebă Harvath.

— Da. „Şoarecele“ de la Hamas şi-a botezat operaţiunea după unul dintre filmele realizate de Truffaut, *Antoine şi Colette.* Este o poveste franceză insipidă despre iubirea neîmpărtăşită dintre doi adolescenţi atrăgători din Paris. „Şoarecele“ a ales numele Operaţiunii Colette de la o agenţie de modeling palestiniană extrem de cunoscută. Din nefericire, în Israel există mulţi copii răsfăţaţi şi privilegiaţi care abia aşteaptă să se răzvrătească împotriva părinţilor. Cele două prinţese Knesset ale noastre nu făceau excepţie. Când tăticul le-a anulat cardurile de credit, ele au apelat la alte mijloace ca să îşi finanţeze distracţiile. Deoarece îşi dezvoltaseră un apetit periculos pentru acea stare euforică, îşi asumau riscuri foarte mari în goana lor după acea euforie.

Într-o seară, această goană le-a scos din Israel şi le-a purtat până în fâşia Gaza.

Expresia de pe faţa lui Harvath trebuie să se fi schimbat complet, întrucât Mordechai i-a aruncat o privire plină de înţeles, apoi şi-a înclinat capul într-o parte şi a continuat:

— Fetele s-au împrietenit cu doi băieţi foarte chipeşi, aleşi personal de micul palestinian francofil. Băieţii le furnizau marfa în mod constant şi, deşi aceştia nu au insistat deloc, fetele au ajuns în aşternuturi cu ei, dornice să se asigure că petrecerea va continua. Într-o seară, după ce le-au câştigat încrederea şi dependenţa, băieţii le-au informat că vor da o fugă până în Gaza ca să aducă droguri şi că aveau nevoie de ajutorul lor. Nu este greu să intri în Gaza, mai greu este să ieşi pe la punctul de control israelian. Însă băieţii mizau pe frumuseţea fetelor, pe numele lor de familie şi pe decolteurile acestora.

Era uimitor cum atâţia oameni renunţau la bunul-simţ şi se lăsau păcăliţi de un şiretlic atât de ieftin. Acest lucru îl înfuria pe Harvath, însă ceea ce îl enerva la culme era faptul că tatăl fetelor nu fusese acolo ca să le apere.

„Ce tată nu îşi apără copiii de lupi?“ Pe Harvath nu îl interesa ce aspiraţii măreţe avea bărbatul de la Knesset pentru Israel. Dacă nu îşi putea proteja propria familie, cum naiba va reuşi să îşi protejeze naţiunea?

Preţ de o secundă, Harvath s-a pus în locul bărbatului. Oare nu aceasta era şi grija lui cea mai mare? Cum putea să îşi protejeze familia atunci când se afla undeva, departe, încercând să îşi apere ţara de următoarea ameninţare sau de următorul atac terorist?

— Dar când au ajuns în Gaza, continuă Mordechai, nu îi aşteptau drogurile, ci o ambuscadă. Oamenii lui Mahmoud Al-Mabhouh le-au

supus pe fete unor orori inimaginabile, au filmat totul, pe urmă le-au aruncat trupurile însângerate şi batjocorite pe un drum în afara oraşului Nablus.

— Tatăl lor trebuie să-şi fi ieşit din minţi.

— Mai întâi, a trecut prin faza de negare. Apoi prin starea de şoc. Pe urmă l-a cuprins furia şi totul a explodat. Al-Mabhouh şi Hamas şi-au atins scopul. Lupta putea continua. Cel mai important instrument pentru pace folosit de ambele părţi a fost răzbunarea.

— Aici intervii tu, spuse Harvath. Corect?

Mordechai a confirmat.

— Atrocitatea comisă de Hamas era de neiertat şi nu putea fi răsplătită decât prin sânge. Până şi adepţii păcii din Knesset au vrut răzbunare. La vremea respectivă, lucram pentru serviciul intern de informaţii Shin Bet, în Divizia de Operaţiuni Speciale.

— Yamas, zise Harvath.

— Corect. Misiunea noastră era să-i localizăm şi să-i eliminăm pe teroriştii infiltraţi în Israel, Gaza şi Cisiordania. Eram recunoscuţi pentru faptul că puteam da de urma lor oriunde, oricând. Lansam atacuri chiar şi în timpul zilei. Nu se aflau în siguranţă nicăieri. Ne-a luat un an ca să dăm de urma făptaşilor. Odată ce am făcut asta, am avut nevoie de trei luni ca să ne pregătim şi să plănuim misiunile pentru a-i elimina. Singura operaţiune care a eşuat a fost a mea.

— Ai ratat ţinta?

— Nu am ratat ţinta, însă din cauza unor informaţii eronate, oamenii mei au fost puşi pe piste greşite. Trei dintre cei care mă însoţeau au fost omorâţi, iar eu am fost luat prizonier. Al-Mabhouh a supravegheat personal torturarea mea. Ca parte din tortură, fiecare deget mi-a fost dat pe spate până s-a rupt. Când oasele au început să mi se vindece, au repetat procedeul. Nu am mai simţit niciodată o aşa durere. Ca şi când tortura nu ar fi fost suficientă, nu reuşeam nici să mă hrănesc, nici să-mi satisfac alte necesităţi.

Harvath auzise unele poveşti sadice despre torturarea prizonierilor, iar povestea aceasta se încadra în acelaşi tipar.

— Cât timp ai rămas captiv?

— Au trecut şapte luni până să fiu salvat.

— E o perioadă foarte lungă.

— La început, nici măcar nu au ştiut dacă mai eram în viaţă. Însă odată ce au aflat că eram viu, au lucrat zi şi noapte ca să mă salveze. Israelul nu a renunţat niciodată la mine.

Israelienii erau incredibil de loiali faţă de războinicii lor şi asta constituia o trăsătură a naţiunii pe care Harvath o admirase întotdeauna. Era unul dintre multiplele motive care explicau relaţia strânsă dintre America şi Israel. Fiind singurul stat democrat din Orientul Mijlociu, Israel avea aceleaşi valori ca şi America.

De vreme ce Harvath înţelesese actele de barbarism la care fusese supus Mordechai în captivitate şi faptul că ele fuseseră supravegheate direct de Al-Mabhouh, pricepea perfect şi motivul pentru care israelianul era furios pe Nicholas.

Harvath era pe punctul să-l întrebe pe pitic de ce îi lua atât de mult timp să descarce informaţiile de pe cardul de memorie, când Nicholas şi-a ridicat privirea de la tastatură şi a anunţat:

— S-ar putea să avem o problemă.

CAPITOLUL 41

– Staţi puţin, spuse Mordechai, aplecându-se în faţă ca să se uite la ecranul lui Nicholas. Ea a şters tot?

— Câte informaţii poţi obţine de pe card? întrebă Harvath.

— Nu prea multe, răspunse piticul.

— Cum ştiu că pot avea încredere în tine? întrebă la rândul lui Mordechai.

— Ar trebui să ai, răspunse Nicholas, scoţând cardul de memorie din laptop şi întinzându-i-l. Informaticienii tăi din Tel Aviv îţi vor confirma. A folosit un soft destul de sofisticat ca să şteargă informaţiile, iar ei îţi vor spune acelaşi lucru pe care ţi-l spun şi eu acum.

— De ce ar şterge vechile taste pe care le-a înregistrat şi le-ar lăsa doar pe cele mai recente?

— Spune-mi tu. Cardul are suficientă memorie. Ar fi putut stoca tastele apăsate de-a lungul mai multor ani. Nu e ca şi când ar fi fost nevoită să şteargă constant informaţii ca să rămână spaţiu suficient pe el.

Harvath s-a uitat la Mordechai.

— Ai spus că misiunea ei durează mai mult decât a fost prevăzut şi că eşti îngrijorat că s-ar putea ca ea să se fi îndrăgostit de Damien şi că n-ar mai vrea să continue. De aceea i-ai făcut oferta referitoare la traficantul de carne vie. Dar dacă Helena are un alt plan? Dacă nu vrea să intri în posesia tuturor tastelor apăsate pe care le-a înregistrat ea?

Mordechai era suficient de deştept încât să ştie că nu puteai cunoaşte niciodată pe cineva *cu adevărat,* însă credea că o ştia pe Helena. Nu îi trecuse niciodată prin minte că ea ar putea avea un alt plan. Ar fi trebuit. Poate era, *într-adevăr,* o actriţă foarte bună. Poate că îi păcălise pe toţi, inclusiv pe el.

Erau multe informaţii de „rumegat“, dar ceea ce conta în acel moment era ca el să transmită în Israel datele de pe cardul de memorie.

— Am nevoie de laptopul meu, spuse Mordechai.

Nicholas l-a scos din micul lăcaş securizat de lângă el şi i l-a înmânat.

—Sper că n-ai pierdut prea mult timp scotocindu-l. Nu e nimic interesant în el.

—Nici măcar nu l-am pornit, zise piticul.

Pe urmă a scris pe o bucată de hârtie parola WiFi din duba lui şi i-a dat combinaţia.

Mordechai avea unele dubii.

—Laptopul este securizat, la fel şi web site-urile şi adresele de e-mail pe care urmează să le folosesc.

—E cea mai bună metodă. Nici nu mă aşteptam la altceva.

Bărbatul era un profesionist, iar Nicholas vorbise serios atunci când îi spusese că nu se aşteptase la altceva din partea lui. Deşi existau operatori ca şi Mordechai care puteau şi chiar făceau greşeli, la nivelul lui acest lucru era puţin probabil. Dacă ar fi existat, într-adevăr, ceva în computerul lui, acest lucru ar fi dat de bănuit atât de mult, încât Nicholas ar fi considerat că era vorba despre o capcană, pusă acolo intenţionat pentru a fi descoperită.

Mai mult, Mordechai şi cei de la Mossad erau suficient de deştepţi încât să ştie că autorităţile din Statele Unite erau extrem de atente când verificau aparatele electronice personale la punctele de trecere a frontierei, ameninţându-i cu închisoarea chiar şi pe cetăţenii americani dacă ei nu le dezvăluiau parolele pentru informaţiile lor criptate. Deoarece situaţia scăpase de sub control, preşedintele Porter îşi luase angajamentul să o rezolve.

Pentru a pregăti informaţiile aflate pe cardul de memorie al Helenei, Mordechai a efectuat câteva operaţiuni digitale. Acestea urmau să fie canalizate printr-un web site fals spre un server „cloud" care fusese ales de „Departamentul Tehnic" al Mossad-ului în colaborare cu Unitatea 8 200 – serviciul de informaţii militare din cadrul Ministerului Apărării din Israel, omologul Agenţiei de Securitate Naţională a SUA -NSA.

Odată informaţiile pregătite, a început transmiterea acestora. Dacă hard disk-ul lui Damien conţinea ceea ce sperau cei de la Mossad să conţină, atunci vor putea afla amploarea planurilor lui şi să demareze o operaţiune prin care să-l oprească.

Dacă nu vor găsi ceea ce căutau, atunci Mordechai habar nu avea cum vor proceda în continuare. Nu avea niciun dubiu asupra faptului că febra hemoragică pe care Damien o transformase în armă era incredibil de letală. Pentru a-şi îndeplini scopul, şi anume să reducă populaţia globului de la peste şapte miliarde la sub cinci sute de milioane de oameni, Pierre trebuia să împrăştie cea mai devastatoare plagă pe care o cunoscuse omenirea vreodată.

Ceea ce îl deranja cel mai tare era faptul că, indiferent cât de direct fusese cu ei, omologii lui americani păreau să aibă reţineri faţă de el.

De parcă ar fi avut nevoie şi de alte dovezi, Nicholas i-a făcut semn

lui Harvath – pe care doar acesta l-a văzut – să se apropie şi să se uite pe ecranul lui. După ce a privit monitorul, Harvath i-a chemat pe Palmer şi pe Ashby să vină la dubă.

— Câţi bani ai la tine? îl întrebă el pe Palmer.

— Vreo două sute de dolari, răspunse acesta. De ce?

— Ai şi carduri de credit?

Palmer a încuviinţat.

— Vreau să foloseşti toată linia de credit, zise el, accesând un web site pe telefon şi trimiţându-i-l apoi colegului său printr-un mesaj. Cumpără cât de multe lucruri poţi de pe această listă.

— SHTFPlan.com? „Primele 100 de obiecte care se vând primele într-o situaţie de urgenţă"? Ce se întâmplă?

— Îţi explic mai târziu, răspunse Harvath. Intră mai întâi în magazinul de bricolaj, apoi în „Target". Ai grijă să-ţi faci plinul la maşină. Adu toate lucrurile acasă la mine.

Mordechai s-a uitat la el.

— Ce se întâmplă?

— Virusul se răspândeşte, răspunse el, pe urmă, întorcându-se către Ashby, arătă către magazinul „PetSmart": Nicholas îţi va spune de ce are nevoie pentru câini. Faci cumpărăturile, îţi umpli rezervorul cu benzină, apoi îl duci pe domnul Mordechai acasă la mine şi mă aşteptaţi acolo.

— Acasă la *tine?* Eşti sigur?

— Absolut. Daţi-i bătaie!

Israelianul şi-a luat laptopul.

— N-am primit încă niciun răspuns.

— Te vei conecta la reţeaua mea când vom ajunge la mine acasă, preciză Harvath. Să mergem!

Au ieşit din dubă şi au închis portiera. Nicholas a scris repede o listă pentru Ashby, apoi s-a aşezat la volan şi a pornit motorul.

— Cât de sigure sunt cifrele pe care le-ai obţinut? îl întrebă Harvath ocupând scaunul de lângă şofer.

— Le-am scos din baza de date a CDC. Au fost actualizate recent.

— La naiba!

Virusul îşi făcuse apariţia în alte unsprezece oraşe.

— Mai este ceva, adăugă Nicholas, băgând maneta în viteză şi ieşind pe stradă. Iniţialele alea, *MC* – cele pe care Damien le-a mâzgălit pe documentul lui intitulat „Raport de conferinţă" – ştiu la ce se referă.

— Ştii? Cum aşa?

— Fac parte dintr-o informaţie pe care a înregistrat-o Helena. Când Linda Landon s-a aflat în aceeaşi încăpere cu Damien, ea a accesat ceva. MC indică o bază de date a FEMA numită „Main Core".

— N-am auzit de ea, replică Harvath. Ştii ce e?

— Am aflat doar zvonuri despre ea. Se presupune că a fost înfiinţată

în 1980 ca parte integrantă din Planul de continuitate al guvernului Statelor Unite. Este o listă secretă care conţine peste zece milioane de nume americane. Aceşti americani au fost catalogaţi drept potenţiale ameninţări pentru securitatea naţională. În cazul unei situaţii de urgenţă la nivel naţional, fiecare dintre aceste persoane va fi supravegheată, interogată şi chiar trimisă în închisoare.

— Cum ajung persoanele pe această listă?

— De obicei, dacă nu sunt de acord cu guvernul.

— Dacă militează împotriva războiului, de exemplu? întrebă Harvath.

— Sau dacă militezi împotriva serviciilor medicale universale. Este o listă complet imparţială. Nu are importanţă cum votezi. Tot ceea ce contează este să fii perceput drept o ameninţare pentru guvern, într-o formă sau alta.

— Deci, dacă participi la o adunare a ONG-ului „Code Pink: Women for Peace“ sau a mişcării „Tea Party“, ajungi pe lista asta?

— Din câte am auzit, trebuie să faci mai mult decât să participi la adunare, deşi nu m-aş mira să existe şi astfel de liste. Ca să ajungi în „Main Core“, trebuie să joci un rol mult mai activ într-o mişcare. Din câte am înţeles, ideea este că guvernul vrea să ştie unde să te găsească în caz că vor exista frământări sociale, ca să se asigure că nu eşti implicat.

— Şi dacă eşti implicat? întrebă indignat Harvath.

— Atunci, vei fi redus la tăcere.

— Cum?

Nicholas a ridicat din umeri.

— N-am citit planul, dar cred că ai înţeles ideea. În privinţa unora trebuie exercitată mai multă presiune decât asupra altora. Dacă are loc un eveniment neplăcut, dacă se impune ceva de genul „legea marţială“, atunci poţi uita de habeas corpus, deoarece drepturile tale nu vor însemna nimic. Eşti aruncat într-o celulă şi gata.

— Doar că nu îi vor spune „legea marţială“. Vor folosi termenul „situaţie de urgenţă la nivel naţional“, continuă Harvath.

— Corect. Într-o situaţie de urgenţă la nivel naţional, se poate trece peste Congres, iar în Biroul Oval ajunge o gamă incredibilă de puteri extraordinare. Doar pentru început, proprietăţile şi bunurile pot fi confiscate, patronilor din sectorul privat li se va spune ce să facă şi cum să procedeze, mijloacele de transport şi de comunicaţie vor fi controlate şi lista poate continua. Este destul de impresionant cât de repede poate înceta o republică democrată să mai fie democrată.

— Însă uneori, într-o astfel de situaţie de urgenţă, dacă este suficient de gravă, este nevoie de anumite lucruri. Seamănă cu lupta pe care o duce sângele în corp ca să protejeze organele interne.

— Nu te contrazic, spuse Nicholas, doar expun problema. Este multă

putere concentrată într-un singur loc. Dacă luăm în calcul ceea ce ştim despre Damien şi despre persoanele prezente la el acasă, aş zice că avem mai multe motive de îngrijorare.

— Să nu iroseşti niciodată o criză bună, concluzionă Harvath, citând un fost şef de cabinet de la Casa Albă.

— Exact. După toate aparenţele, „Main Core“ nu este nimic altceva decât o listă cu duşmani. Aceasta include oameni din tot spectrul ideologic care sunt uniţi de un singur lucru, opoziţie faţă de guvernul federal. Lista există doar pentru a identifica şi a înăbuşi disidenţa. Lăsând deoparte Primul Amendament, ne putem întreba: oare respectiva disidenţă este necesară? Oare unele dintre acele voci sunt valoroase, *în special* într-o situaţie de criză naţională?

Harvath auzise că guvernul federal se asemuia cu Jabba Desilijic Tiure, „extraterestrul obez“, personajul ficţional negativ din saga *Războiul stelelor.* Acesta şedea în Washington, D.C., se îndopa şi lua proporţii. Dacă îi sugerai să ţină dietă sau îl ameninţai în vreun fel, trimitea după tine vânători de recompense ca Boba Fett, din aceeaşi serie, sub forma nenumăratelor agenţii federale care nu mai serveau cetăţeanul, ci făceau parte din garda lui Jabba şi se îngrijeau doar de propria protecţie.

Întrebarea lui Nicholas referitoare la valoarea anumitor voci disidente l-a îngrijorat pe Harvath. În 1970, un senator pe care-l chema Frank Church începuse să tragă semnale de alarmă cu privire la capacităţile incredibile de supraveghere pe care le dezvoltau Statele Unite. Atunci când erau îndreptate către restul lumii, acele urechi gigantice ale Americii erau extrem de preţioase. Senatorul avertiza că, într-o bună zi, acele urechi se vor pleca înspre poporul american. Exact acest lucru se întâmplase în urma evenimentelor din 11 septembrie 2001.

Cea mai mare teamă a lui Church era aceea că, sub pretextul că „protejează“ poporul american, guvernul federal va adopta măsuri din ce în ce mai invazive ca să strângă, să cearnă, să sorteze şi să stocheze informaţii personale şi conversaţii private. El a botezat această manevră „trecerea Rubiconului“ şi a atenţionat că, dacă – peste generaţii – guvernul Statelor Unite va începe să încline spre tiranie, nicio formă de rezistenţă nu i se va mai putea opune. Atât de mare era capacitatea guvernului de a citi tot, de a asculta tot şi de a şti tot înainte chiar de a se întâmpla.

— Şi cum îl ajută baza de date „Main Core“ pe Damien? întrebă Harvath.

— Ca să aflăm asta, trebuie să vedem cine se află pe listă, răspunse Nicholas.

CAPITOLUL 42

Harvath o sunase dinainte pe Lara ca să o anunţe că vor avea musafiri. Când au ajuns el şi Nicholas, maşina Bătrânului era deja parcată pe alee. Harvath primise casa şi terenul de la un fost şef de stat, în semn de mulţumire. În schimbul unei chirii de un dolar pe an, Scot trebuia să îngrijească proprietatea, ca să-i menţină importanţa istorică.

La sud de proprietatea Mount Vernon a lui George Washington, care oferea o privelişte către râul Potomac, se afla Bishop's Gate – o biserică mică, dar elegantă, care era şi casă parohială. În timpul Războiului de Independenţă, presbiteriul fusese locuit de un preot anglican sincer şi loial care îi adăpostise pe spionii britanici. Drept urmare, biserica fusese atacată de armata colonială şi lăsată în paragină.

Bishop's Gate a rămas astfel până la sfârşitul anului 1800, când a fost preluată de Marina Militară a Statelor Unite, renovată şi folosită drept centru de pregătire sub acoperire de către Biroul de Contrainformaţii al Marinei Militare (Office of Naval Intelligence – ONI).

Deoarece ONI începuse să se extindă şi după ce clădirea servise drept spaţiu de depozitare a dosarelor o perioadă scurtă, aceasta a fost scoasă din uz.

Deşi nu i se aduseseră îmbunătăţiri ca şi în cazul celorlalte proprietăţi care aparţineau Marinei Militare, locaţia acesteia era una excepţională, la fel şi accesul la apă. Însă povestea acelui loc fusese cea care-l cucerise pe Harvath.

Când explorase pentru prima oară podul casei parohiale, descoperise o plăcuţă frumoasă, sculptată de mână. Pe aceasta stătea scris mottoul misionarilor anglicani: *Transiens adiuva nos. Mă duc peste mări să ofer ajutor.* Parcă fusese sculptată special pentru el. Harvath ştiuse că îşi găsise casa potrivită în clipa în care citise acel motto.

După o muncă asiduă, reuşise să renoveze casa. Era îndemânatic şi ştia cum să utilizeze o trusă de scule. Repararea lucrurilor începuse să devină o artă pe cale de dispariţie. Atunci când Lara venea în vizită cu fiul ei, Marco, lui Harvath îi plăcea să le dea tot soiul de proiecte la care să muncească împreună. El îi cumpărase băiatului o trusă de

scule pe măsură. Era extrem de bucuros când vedea cât de mândru era Marco atunci când reuşea să ducă la bun sfârşit o sarcină. Era un băiat bun.

Intrând în casă, Harvath şi Nicholas au trecut pe lângă plăcuţa misionarilor, montată în vestibul, şi s-au îndreptat către bucătărie, de unde răzbăteau vocile. Argos şi Draco au luat-o la fugă înaintea lor. Deoarece Nicholas îşi petrecea mult timp la Bishop's Gate, câinii erau familiarizaţi cu locul. Era ca o a doua casă pentru ei.

Carlton şedea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în faţa lui. Lara stătea rezemată de blatul mobilierului şi zâmbea, cu o cană de cafea în mână. În spatele ei, pe aragaz, se afla o oală aburindă.

— Miroase bine, zise Scot, sărutând-o.

— Arroz Carreteiro. Preferata ta.

Amândoi părinţii Larei erau bucătari excelenţi şi sădiseră şi în ea acea dragoste pentru gătit. Arroz Carreteiro, care se traduce prin „Rice Wagoner“ sau „Cart Riders“, este o mâncare tradiţională din sudul Braziliei. Conţine carne, orez, roşii, ceapă şi mirodenii – mâncarea perfectă pentru acea perioadă a anului.

Luând o cană, Harvath s-a uitat la Nicholas, care a încuviinţat. După ce a turnat cafeaua în căni, el i-a sugerat lui Carlton să se retragă toţi în biroul lui.

Era una dintre încăperile lui preferate din casă. Acolo se afla biblioteca lui impresionantă, prevăzută cu rafturi de sus până jos. În încăpere se mai găseau: un birou vechi, un şemineu generos, o canapea din piele şi două fotolii confortabile. I-a invitat pe musafirii lui să ia loc în timp ce el a căutat telecomanda ca să pornească televizorul.

— Ai aflat despre cazurile noi? întrebă Harvath.

Carlton a dat afirmativ din cap.

— Nu asta este partea cea mai rea.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Pacienţii care au decedat din cauza hemoragiei au călătorit cu toţii în Arabia Saudită pentru pelerinajul Hajj. Vestea proastă este aceea că doctorii din camerele de gardă ale spitalelor, din clinicile ambulatorii şi medicii de familie din mai multe oraşe au raportat o creştere a pacienţilor care au călătorit în afara teritoriului Statelor Unite şi s-au prezentat cu febră mare şi alte simptome despre care se crede că ar fi caracteristice fazei incipiente a febrei hemoragice africane.

— La naiba! exclamă Harvath.

Motivele pentru care-l trimisese pe Palmer să cumpere provizii fuseseră bine întemeiate. Deşi cămara lui era mereu plină şi dispunea de suficiente provizii ca să hrănească un anumit număr de musafiri pentru o perioadă mai îndelungată, în caz de urgenţă, niciun om care

gândea logic nu ar fi ratat o ultimă ocazie de a mai da o tură prin magazine înainte ca ele să fie luate cu asalt şi golite. Nu trebuia decât să-i întrebi pe locuitorii din zonele afectate de uragane cum era optim să procedezi: să mergi la magazin cu două minute înainte de declanşarea furtunii sau cu două minute mai târziu.

— Mai e ceva, adăugă Bătrânul. Secretul nu trebuie să părăsească încăperea asta. Preşedintele Porter are febră. Ca o măsură de precauţie, a fost transportat la Spitalul Marinei Militare din Bethesda, pentru a fi ţinut sub supraveghere.

— A spus că era vorba de o simplă răceală, preciză Harvath. A intrat cumva în contact cu cineva care a fost de curând la Mecca?

— Este preşedintele Statelor Unite. Intră în contact cu multă lume.

— Inclusiv cu noi.

Bătrânul ştia la ce se referea. Nu se punea problema ca ei să-l fi infestat pe Porter, ci mai degrabă invers.

— Un motiv în plus ca să acţionăm, spuse Carlton. Avem multă treabă. Ce-ar fi să îmi povesteşti ce s-a întâmplat în Winchester?

Harvath a început să-i istorisească Bătrânului. Nicholas făcea completările necesare atunci când era cazul.

La un moment dat, Carlton l-a oprit şi l-a întrebat:

— Ce crezi că a şters de pe cardul de memorie femeia aceasta, Helena?

— Dacă ar trebui să ghicesc, aş zice că a şters parolele, răspunse Nicholas. Damien este un bărbat inteligent. Bănuiesc că îşi schimbă des parolele.

— Dar misiunea ei a fost aceea de a-i afla parolele. Punct. După ce le-a obţinut, de ce nu i le-a trimis lui Mordechai şi apoi să-şi ia tălpăşiţa?

— Dacă ar fi să ghicesc din nou, aş spune că a avut acces la computerul lui Damien încă de când şi-a început misiunea. Ori de câte ori el şi-a schimbat parola, a fost nevoită să o afle din nou pentru a putea avea acces la computerul lui.

— Care ar fi motivul totuşi? insistă Carlton. Pe cei de la Mossad nu i-au interesat decât parolele. Nu i-au cerut să extragă nicio informaţie din laptopul bărbatului.

Nicholas şi-a ridicat mâinile în aer.

— Nu sunt decât un simplu informatician. Nu încerc să analizez sau să explic motivaţiile oamenilor.

— Fleacuri, Nick. Nu mai face pe prostul! De ce crezi că ea a continuat să-i verifice hard disk-ul?

Nu i-a venit în minte decât un singur răspuns:

— Pentru bani.

Carlton a dat încet din cap. Îi plăcea acel răspuns. Era simplu. Şi mai important, avea logică.

— În regulă, să admitem că este vorba despre bani. Cum face bani accesând hard disk-ul lui Damien?

— Nu pot să-ţi dau un răspuns fără să văd hard disk-ul lui.

— Având în vedere faptul că nu avem acces la el, ce-ar fi să ghiceşti?

Piticul a ridicat din umeri.

— Există nenumărate metode de a face bani cu informaţiile care s-ar putea afla într-un hard disk personal precum cel pe care-l are un om ca Pierre Damien. Poate conţine informaţii care ar putea fi folosite pentru a-l şantaja pe el sau alte persoane importante? Poate conţine rapoarte care urmează a fi făcute publice şi care se referă la medicamentele pregătite de companiile farmaceutice ale lui Damien? Poate conţine informaţii despre starea contractelor referitoare la reţeaua de conducte sau foraj încheiate cu companiile de petrol şi de gaz natural pe care le deţine acesta?

— În regulă, spuse Bătrânul, dar dacă ai şti, aşa cum ştie Helena, că Damien plănuieşte ceva la scară mondială, ceva prin care Pierre speră să remodeleze complet lumea, te-ar interesa să afli despre apariţia unui nou medicament pentru Alzheimer sau despre existenţa unei înţelegeri referitoare la reţeaua de conducte încheiată cu Kurdistan, sau că un membru de gradul doi al familiei regale britanice îşi petrece timpul liber pe vreo insulă de nudişti?

— Nu, răspunse Nicholas.

— De ce?

— Mai întâi, dacă în laptop ar fi existat informaţii pe care le-ar fi putut întrebuinţa la şantaj, ar fi trebuit să le descopere când l-a accesat pentru prima dată. Mai rămân informaţiile de ordin financiar, iar aici aveţi dreptate. Dacă Damien plănuieşte să distrugă lumea aşa cum credem noi, nu are nicio importanţă dacă ştii dinainte despre medicamentul miraculos pentru maladia Alzheimer sau despre înţelegerea referitoare la reţeaua de conducte.

— Doar dacă..., spuse Harvath.

Nicholas şi Carlton s-au uitat la el.

— Doar dacă ce? întrebă Bătrânul.

— Doar dacă scopul ei este acela de a profita *de pe urma* acestei distrugeri.

— Cum?

— Să presupunem că au dreptate cei de la Mossad, însă doar pe jumătate, continuă Harvath. Să admitem că Helena vrea să se retragă, dar în loc să se folosească direct de Pierre Damien, ea îl determină, fără ca el să îşi dea seama, să o ajute să îşi pregătească terenul?

— Adică? răspunse Carlton. Îi fură bani din conturi?

— Nu, s-ar descoperi imediat. Să presupunem că e mult mai deşteaptă.

— Dacă ar fi fost mai deşteaptă, ar fi încetat de mult să mai fie „momeala“ Mossad-ului.

Harvath şi-a ridicat mâna.

— O fi Damien nebun, însă nu este idiot. E un om de afaceri de succes, care are acces la cele mai multe informaţii din interior. Ştie data exactă în care lumea va lua sfârşit. Ce motive ar avea să nu joace această mână?

Bătrânul a făcut ochii mari.

— Să reducă piaţa?

— S-ar putea ca el să pună la cale multe lucruri. Helena însă va trebui să ştie unde şi când să parieze. Va trebui să se retragă înainte ca totul să se prăbuşească. Ăsta ar putea fi motivul pentru care îi verifică laptopul lui Damien. Încearcă să speculeze.

— E o bună metodă de a-ţi pregăti culcuşul dacă plănuieşti să pleci din Mossad sau să dispari, pur şi simplu.

— Că tot veni vorba de lup, adăugă Harvath, când alarma exterioară începu să bipăie, iar una dintre camerele de supraveghere afişă imaginea pe ecranul televizorului. Au sosit Sloane şi Mordechai.

— Ce-ar trebui să facem în privinţa lui?

— Cred că ar trebui să-i spunem tot ce ştim şi noi, răspunse Harvath.

— *Tot?*

— Fiecare amănunt, consimţi Harvath.

CAPITOLUL 43

Mordechai a acceptat ceaşca de ceai şi s-a mutat mai aproape de focul pe care Harvath îl aprinsese în şemineu special pentru el.

El asculta ce îi povestea Harvath în timp ce lemnele sfârâiau şi trosneau. După ce Scot a terminat de povestit, primul lucru pe care l-a spus israelianul a fost:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Te rugăm să nu le zici oamenilor tăi că preşedintele Porter a fost dus la Bethesda. Dacă se va afla, lumea va intra în panică.

— Oricum, când vine vorba despre panică, am convingerea că ar trebui să ne preocupe anumite lucruri.

— Şi ne preocupă. Doar că nu vrem să contribuim la înrăutăţirea situaţiei.

— Înţeleg, spuse Mordechai. În cazul în care preşedintele nu va fi în stare să îşi exercite îndatoririle, cine îi va ţine locul? Vicepreşedintele, nu?

— Da.

— Şi dacă se va îmbolnăvi şi vicepreşedintele?

— Atunci, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, urmat de preşedintele Senatului, cu titlu temporar, răspunse Harvath.

— Şi membrii Cabinetului, adăugă Carlton. Începând cu secretarul de Stat şi până la secretarul Departamentului Homeland Security.

— Acolo lucrează şi Linda Landon, preciză Mordechai.

Laptopul lui Harvath era deschis pe birou, iar el a selectat linia de succesiune a preşedintelui Statelor Unite ca să i-o arate.

— Dacă vicepreşedintele este prima opţiune, zise el, DHS este aici jos, la numărul şaptesprezece. Acest lucru este valabil doar în cazul secretarului actual, aflat în exerciţiu. Trebuie să se îmbolnăvească, precum şi alţi câţiva membri ai DHS ca ea să poată spera să ajungă în funcţia de secretar.

Mordechai a ridicat din umeri.

— Dacă virusul se va răspândi suficient de repede.

Ar fi fost o nebunie incredibilă. Să-i îmbolnăveşti pe toţi superiorii tăi ca să poţi pune stăpânire pe Biroul Oval? Poate că exista un grăunte de adevăr. De-a lungul istoriei, cei care plănuiseră lovituri de

stat folosiseră drept armă otrava, de ce nu ar întrebuinţa şi o boală? Acesta să fi fost, oare, motivul pentru care Damien intrase în cârdăşie cu toţi acei birocraţi neimportanţi? Era în joc ceva mai mult decât a prelua frâiele puterii la Casa Albă? Era o modalitate prin care ar fi putut controla guvernul federal?

Totul se rezuma la cum intenţiona Damien să-i ajute să supravieţuiască pe cei care vor scăpa de febra hemoragică africană. Dacă vor reuşi să găsească răspunsul, poate vor izbuti să-i dejoace planul.

Harvath s-a uitat la Carlton.

— Avem pe cineva de încredere în cadrul DHS?

— Cunosc una sau două persoane, dar depinde de cerinţă. Te interesează trecutul Lindei Landon? Conversaţii între birouri, ceva de genul ăsta?

Scot a clătinat din cap.

— Nu. S-ar putea afla şi, după cum am spus, ea ar putea da fuga la Damien. Pentru moment, mă preocupă superiorii ei. Mă interesează în mod special dacă unul dintre aceştia este bolnav.

Bătrânul a căzut pe gânduri o clipă, apoi a adăugat:

— Ştiu pe cineva la care putem apela.

— Prea bine. Ocupă-te de asta, replică Harvath, pe urmă, întorcându-se către Mordechai, întrebă: De ce ai nevoie?

Bătând uşor cu degetele pe laptopul pe care-l adusese cu el, israelianul a răspuns:

— De acces la WiFi.

— Nicio problemă. Altceva?

— Am nevoie de telefon ca să-i sun pe oamenii mei şi să le dau informaţiile necesare.

Harvath l-a privit pe Carlton, care a încuviinţat:

— Se rezolvă.

Bătrânul a sunat-o pe Sloane şi i-a cerut să-i aducă telefonul lui Mordechai. Apoi a deschis un „hotspot“, o conexiune criptată protejată care a blocat toate celelalte dispozitive, în afară de al lui, şi i-a oferit bărbatului o parolă temporară.

După ce Carlton a ieşit din încăpere ca să îşi sune omul de legătură din cadrul DHS, Nicholas a întrebat:

— Eu ce trebuie să fac?

— Cât timp îţi va lua să intri în baza de date „Main Core“ ca să ne facem o părere generală?

Piticul s-a uitat la cronograf, a activat cronometrul şi a răspuns:

— Haide să aflăm.

S-a ridicat de pe canapea, şi-a luat cana cu cafea, şi-a chemat câinii şi a mers înspre uşa de la intrare. Lucra mai bine singur, iar duba îi oferea tot ceea ce avea nevoie.

Singurul rămas fără o sarcină de îndeplinit era Harvath. Asta nu însemna că nu avea ceva de făcut. Îl aştepta o misiune dificilă – care începea în bucătărie.

A rugat-o în şoaptă pe Sloane să rămână în birou cu Mordechai. I-a mai cerut să înregistreze în secret cu telefonul ei orice conversaţie telefonică pe care israelianul o va purta. Harvath nu vorbea limba ebraică într-atât de bine încât să le poată traduce ulterior, însă Nicholas avea un program cu ajutorul căruia putea face acest lucru. După ce i-a dat aceste ordine lui Sloane, Harvath s-a dus să discute cu Lara.

Ea pornise televizorul. Era o „devoratoare“ de ştiri la fel ca şi el. Chiar dacă nu ar fi fost, era una dintre acele zile în care toţi îşi porneau televizoarele, interesaţi să afle ultimele noutăţi, întrebându-se dacă ştirile de ultimă oră vor avea impact şi asupra lor. Harvath ştia că vor avea impact asupra tuturor.

— Nu-i de bine, spuse ea, arătând cu capul către televizor.

— Ştiu, replică el. Trebuie să vorbim.

Lara şi-a şters mâinile cu prosopul de bucătărie şi şi-a turnat cafea în cană. Ridicând cafetiera, s-a uitat la Harvath să vadă dacă mai dorea cafea.

— Te rog, spuse el, făcând un semn afirmativ cu capul.

Lara a adus cafetiera la masa din bucătărie, i-a umplut cana, pe urmă s-a aşezat lângă el.

— Cât de grav e? îl întrebă ea.

— Grav.

— Cum naiba ai ajuns taman în mijlocul unei astfel de situaţii?

El a zâmbit.

— Îmi fac griji în privinţa lui Marco, zise ea. Şi a părinţilor mei.

— Şi eu. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Am aranjat să mergeţi într-un loc sigur.

— Unde?

— În Alaska.

— În *Alaska?* repetă Lara.

— Nişte prieteni de-ai mei au o cabană acolo. E în mijlocul pustietăţii. Bărbatul este membru SEAL, iar soţia lui este foarte ordonată. Amândoi ştiu ce fac. Veţi fi în siguranţă acolo.

— Dar tu?

— Din nefericire, sunt nevoit să rămân aici. Dar voi fi bine. Îl voi vârî pe Nicholas într-un rucsac şi îmi voi umple buzunarele cu bacon ca să-i ţin pe câini lângă mine.

Lara a schiţat un zâmbet şi şi-a ţinut ochii pironiţi în pardoseală.

Scot i-a ridicat bărbia până când ea s-a uitat la el.

— Totul va fi în regulă, repetă el.

— Trebuie să fii tu?

El a consimţit.

— De ce?

— Ştii prea bine de ce.

Lara a privit în altă parte, însă Harvath i-a întors capul cu blândeţe înspre el. Ochii ei erau umezi. Nu o mai văzuse niciodată plângând.

— Totul va fi în regulă, rosti el din nou.

— Vino cu noi.

— Nu pot.

— Ba da, poţi. Porter are tot guvernul la cheremul lui. Oameni de ştiinţă, forţele armate. Haide să plecăm, pur şi simplu. Să le-o luăm înainte la toţi.

Harvath a tras-o aproape de el şi a îmbrăţişat-o foarte strâns, cum nu o mai făcuse niciodată.

Au rămas îmbrăţişaţi câteva minute. Suficient de mult încât respiraţia lor să se sincronizeze. Într-un final, ea s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

Pe urmă, Lara l-a lovit cu toată forţa în coşul pieptului şi a zis:

— Du-te naibii!

Era poliţistă, la urma urmei. Ştia cum să provoace durere şi nu ezita să facă asta.

— Au! gemu Harvath.

Ea l-a ţintuit cu privirea, furioasă.

— *Du-te naibii,* o tachină el. Pe asta n-am învăţat-o încă. E în braziliană-portugheză sau în *portugheză-portugheză?*

Lara a zâmbit. Era un zâmbet sincer.

— Trebuie să înţelegi că fac asta pentru voi. Pentru tine, pentru Marco şi pentru părinţii tăi, explică el.

Când i se formase în minte acest gând, păruse lipsit de esenţă, însă de îndată ce îl rostise, conştientizase că era cât se poate de sincer.

— Nimeni altcineva nu poate face asta, continuă el. Nu în acest moment. Suntem doar noi: Nicholas şi cu mine, Reed, Sloane şi Chase. Priveşte, o îndemnă el, atrăgându-i atenţia către televizor. Au început deja să moară oameni şi mă îngrijorează faptul că nu i-am putut ajuta. Singurul lucru pe care pot să-l fac în situaţia asta este să-i apăr pe ceilalţi.

— Dar nu poţi apăra pe toată lumea.

— Pot încerca. Trebuie să fac asta.

Ea i-a mângâiat obrazul, apoi s-a apropiat şi l-a sărutat.

— Şi eu te iubesc, spuse ea.

Harvath a tras-o mai aproape de el şi a sărutat-o la rândul lui. Pe urmă şi-a închis ochii, savurând-o – felul în care o simţea, felul în care ea îl săruta, felul în care mirosea. Scot a încercat să oprească în loc clipa; să creeze în minte o imagine care să-l ajute mereu atunci când va avea nevoie de ea.

Nu îşi dorea ca momentul acela să se încheie. Însă a luat sfârşit atunci când Carlton a intrat pe nesimţite în bucătărie şi şi-a dres glasul.

Desprinzându-se de Lara, Harvath şi-a ridicat privirea.

— Tocmai am vorbit cu omul meu de legătură de la DHS, spuse Bătrânul. Situaţia este gravă.

CAPITOLUL 44

— Cred că glumeşti, zise Harvath. Tot managementul superior? Începând cu PASC (Professional Administrative Staff Council) şi terminând cu SES (Senior Executive Service)?

Erau termeni folosiţi în Washington pentru personalul Senatului, aprobat şi numit de preşedinte, până la membrii conducerii superioare.

— Nu se ştie sigur dacă sunt toţi, dar sunt suficienţi. Şi nu numai în DHS.

— Lasă-mă să ghicesc, adăugă Harvath. HHS, OPM (Office of Personnel Management), DOT (Department of Transportation), USAID (United States Agency for International Development), Trezorerie, FCC (Federal Communications Commission), DOJ (Department of Justice). Mi-a scăpat careva?

Carlton a mai înşirat câteva instituţii.

— Departamentul de Stat. Departamentul Apărării. Departamentul Interior, al Agriculturii, al Comerţului, al Muncii, al Planificării Urbane şi Dezvoltării Teritoriale, Departamentul Energie, FBI… Sunt peste tot.

— Toate aceste instituţii şi-au pierdut managementul superior?

— Nu. Unele da, altele nu, însă toate au început să scârţâie din încheieturi. L-am rugat pe Nick să întocmească un program de calcul tabelar.

— Un *program de calcul tabelar?* replică Harvath, dezlipindu-se de Lara şi ridicându-se în picioare. Avem nevoie de el ca să scormonească în baza de date „Main Core“. Spune-i lui Sloane să-ţi facă ea foaia de calcul.

Nu îi plăcea că trebuia să o sacrifice pe Ashby, însă nu exista niciun motiv pentru care ea să nu stea în biroul lui Harvath împreună cu Bătrânul şi să-l supravegheze pe Mordechai, iar în tot acest timp să întocmească programul de calcul tabelar.

Uitându-se la Lara, el a adăugat:

— Spune-le părinţilor tăi să îşi facă bagajele. Să îşi pună haine de iarnă. Să împacheteze câteva lucruri şi pentru tine, şi pentru Marco. Voi trimite un avion după ei la Logan. Ai pe cineva care să-i ducă la aeroport?

Lara a confirmat.
— Pot suna pe cineva de la poliţia din Boston.
— Bine.
Ea a vrut să discute mai multe, dar, înainte de a-şi alege cuvintele potrivite, Harvath ieşise deja din bucătărie şi traversa holul către biroul lui.
Prima privire pe care Scot a surprins-o când a intrat în încăpere a fost cea a lui Mordechai.
— Ai aflat ceva?
Israelianul a clătinat din cap.
— Parola pe care a oferit-o Helena pentru hard disk nu se potriveşte. Cred că Nicholas a avut dreptate. Probabil că Damien a schimbat-o de când am copiat-o noi.
— Şi-atunci, ce facem?
— Este evident că trebuie să vorbim cu Helena.
„Evident“, a reflectat Harvath, numai că ea se afla la o oră distanţă.
— Dar telefonul mobil?
— Măcar în cazul lui avem veşti bune. Credem că atunci când Damien s-a întâlnit cu Linda Landon, acesta i-a dat telefonul lui mobil. Ca să-l seteze, el şi l-a pornit şi a introdus parola. Dispozitivul a înregistrat-o.
— Prin urmare, aţi reuşit să-l accesaţi din Israel?
Mordechai a dat din cap.
— Spre deosebire de laptop, Damien nu şi-a schimbat parola de pe telefonul lui misterios.
— Ce conţine?
Bărbatul şi-a întors laptopul astfel încât cei din încăpere să poată vedea ecranul. Acesta afişa o hartă a lumii şi nişte puncte roşii care pâlpâiau în anumite ţări.
— Telefoanele fac parte dintr-o reţea digitală mică, extrem de securizată.
— Poţi să măreşti harta pe SUA?
Israelianul s-a conformat şi a fixat imaginea deasupra unui punct roşu de lângă Winchester, Virginia, şi un altul din Districtul Columbia.
— Damien şi Linda Landon.
— Oamenii tăi ar trebui să poată confirma asta, dar, da, credem că sunt ei, spuse bărbatul.
— Şi celelalte puncte? întrebă Harvath.
— Dacă ar fi să pariez, răspunse Mordechai, aş zice că telefoanele celelalte îi reprezintă pe ceilalţi membri ai „Comisiei planetare“ a lui Damien.
Harvath s-a uitat la Carlton, care combinase deja în minte amănuntele tehnice şi consecinţele diplomatice.
— Vestea bună, declară încet Carlton, este că Agenţia are operatori

în fiecare dintre aceste ţări. Vestea proastă este că ţările respective sunt toate aliatele Americii.

— Şi ce dacă?

— Aici nu este vorba despre eliminarea vreunui jihadist sau săltarea vreunui finanţator al terorismului. Acesta este un alt joc, cu un set de reguli complet diferit. Vorbim despre cetăţeni ai ţărilor aliate care sunt diplomaţi, membri cu funcţii înalte în ONU.

Era acelaşi argument pe care-l susţinuse şi preşedintele în legătură cu Pierre Damien.

Scot s-a uitat la Bătrân şi a spus:

— Haide să-i dăm aceste informaţii din telefon lui Ryan şi să lăsăm Agenţia să ia hotărârea ce va face în continuare. Cel puţin, ar trebui să ajute la identificarea membrilor „Comisiei planetare“.

— Vrem să ne implicăm şi în această poveste, declară Mordechai.

Fireşte că voiau. Harvath nu avea nimic împotrivă în acel moment. Cu cât mai multe resurse, cu atât mai bine.

Marea lui dilemă însă era cum să procedeze în continuare. Având în vedere faptul că preşedintele era la Bethesda, iar virusul se răspândea, aveau nevoie de o schimbare – de una mare.

Era tentat să treacă peste ordinele lui Porter şi să-l înhaţe pe Damien chiar în acel moment. Şi pe Landon. Nu aveau timp să stea şi să spere într-un miracol.

Înainte de a intra pe aleea din faţa casei, Harvath primise un mesaj de la Ash. El şi echipa lui aterizaseră în Kinshasa şi se întâlniseră cu membrul echipei STAR pe care-l desemnase doamna colonel White. Plănuiau deja o strategie despre cum să atace laboratorul OMS de acolo ca să recupereze mostrele lui Yusuf Mukulu, musulmanul misterios care îşi făcuse apariţia şi murise la Clinica „Matumaini“.

Folosind coordonatele geografice oferite de Harvath, ceilalţi membri ai echipei STAR căutau trupul neînsufleţit al comandantului rebel, în timp ce alţii se întâlniseră cu Jambo în Bunia şi încercau să dea de urma lui Leonce şi a fiului său, pentru a obţine probe de sânge şi de ţesut de la ei ca să confirme faptul că toate cazurile erau legate între ele.

Chiar dacă probele acelea fuseseră securizate, tot vor fi nevoiţi să le trimită în ţară cu avionul pentru a fi supuse analizelor. Nu aveau de unde să ştie cum vor evolua lucrurile până atunci. Cei de la USAMRIID analizau deja probele trimise de CDC. Spre deosebire de filme, descoperirea unui vaccin dura mult timp. Oamenii de ştiinţă studiau de multă vreme anumite virusuri şi nu reuşiseră să găsească încă vaccinuri eficiente. În general, Harvath era optimist, însă în acest caz nu îşi făcea prea mari speranţe că USAMRIID va putea descoperi un vaccin în timp util.

— Putem vorbi despre „Main Core“? întrebă Mordechai,

întrerupându-i şirul gândurilor. Am convenit cu toţii că la asta s-ar putea referi iniţialele *MC* din însemnările lui Damien.

Harvath a consimţit:

— Da, judecând după tastele pe care le-a apăsat Linda Landon.

— Cei din Tel Aviv nici măcar nu au crezut că „Main Core“ există cu adevărat. Au bănuit că este vorba doar de o teorie a conspiraţiei.

— Ei bine, s-au înşelat, interveni Nicholas, intrând în birou cu laptopul în mână şi însoţit de cei doi câini uriaşi.

— Ai reuşit să intri deja? îl întrebă Harvath.

— Ghici cine nu îşi schimbă parola la fel de des ca şi Damien? întrebă piticul, aruncându-şi laptopul pe canapea şi cocoţându-se după el.

— Linda Landon.

Nicholas a zâmbit şi şi-a aşezat laptopul în poală.

— Tot nu înţeleg scopul acestei liste, zise Mordechai. Statele Unite au o listă cu propriii disidenţi? Acest lucru nu intră în contradicţie cu mult lăudatele principii constituţionale?

Harvath nu îşi dădea seama dacă era o ironie ascunsă sau o întrebare sinceră. S-a hotărât să-i ofere circumstanţe atenuante, când Nicholas a intervenit:

— Constituţia are rolul de a controla puterea guvernului. Cei care au propus un guvern lărgit s-au plâns că el favorizează o serie de libertăţi negative, în special prin faptul că detaliază ce nu ar trebui să facă guvernul, în loc să arate ce ar trebui să facă guvernul pentru popor. Fondatorii au întrevăzut un număr limitat de membri ai guvernului, mai ales la nivel federal, însă de-a lungul timpului numărul lor a crescut – în special în interiorul organismului politic, a cărui directivă principală, dacă vrei, este să îşi asigure supravieţuirea. Aici intervine „Main Core“. Numele provine de la o bază de date menită să adune la un loc informaţiile primite din mai multe arii de activitate: comercială, juridică şi aplicare a legii şi să le centralizeze într-un fişier principal sau nucleu de informaţii, dacă vrei. O importanţă deosebită este acordată informaţiilor prin care guvernul poate să dea imediat de urma ta dacă vrea. Dacă în 1980, aceste informaţii se refereau la extrase ale cardurilor de credit şi facturi de utilităţi, în prezent ele vizează şi activitatea pe reţelele de socializare, precum şi localizarea telefoanelor mobile. Guvernul, sub deviza „Nu vom folosi niciodată aceste informaţii, dar este mai bine să le avem şi să nu avem nevoie de ele decât să avem nevoie de ele şi să nu le avem“, a creat mai multe baze de date diferite care încalcă, vădit, principiile constituţionale ale ţării. „Main Core“ este, evident, cea mai perfidă dintre toate.

— Cum funcţionează?

— Dacă se declară stare de urgenţă naţională, baza de date „Main Core“ poate fi activată. În această bază de date, cetăţenii sunt

catalogaţi în funcţie de gradul de ameninţare pe care l-ar putea reprezenta. În dreptul fiecărui nume sunt specificate recomandări referitoare la monitorizarea în secret a mijloacelor de comunicaţie a persoanei respective şi până la arestarea acesteia. Cetăţenii vizaţi pentru a fi arestaţi sunt marcaţi în culori diferite, în funcţie de pericolul pe care l-ar constitui pentru echipa care va efectua arestarea.

Nicholas l-a privit în ochi pe Harvath.

— Poftim?

— Numele tău apare pe listă.

— De ce?

Piticul a ridicat din umeri.

— Nu este specificat motivul. Însă cineva te consideră o ameninţare serioasă pentru securitatea naţională în caz de criză.

— Este ridicol.

— Oare? Pe câţi senatori i-ai călcat pe coadă? Pe câţi membri ai Congresului? Pe câţi oficiali ai serviciilor secrete? Nu spun că nu ai fost îndreptăţit, spun doar că ai iritat mulţi oameni de-a lungul anilor. Din câte se pare, cineva a luat acest lucru ca pe un afront.

— Şterge-mi numele de pe listă.

— Am încercat.

— Mai încearcă.

— Nu pot, spuse Nicholas.

— De ce?

— Fiindcă fişierul tău este marcat şi nu îl pot accesa.

Harvath s-a uitat la el.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu.

— Cum adică *nu ştii?*

Nicholas era exasperat şi stânjenit în acelaşi timp.

— Am intrat undeva şi, brusc, am fost invadat.

— Invadat de ce?

— Nu ştiu, dar ţinta lor a fost clară. M-au năpădit. Au făcut chestii pe care nu le-am mai văzut niciodată. Nu numai că au încercat să îmi fure informaţiile, ci s-au străduit să mă prindă în capcană ca să nu mai pot ieşi de acolo.

— Din baza de date? întrebă Harvath. De ce n-ai smuls, pur şi simplu, cablul din priză?

— Serios?

— Bineînţeles că nu, dar înţelegi ce vreau să spun.

— *Tu* nu înţelegi ce vreau să spun *eu.* N-am mai văzut niciodată ceva atât de sofisticat. Nici în cazul băncilor, nici în cazul armatei şi categoric nici în cazul guvernului.

Nicholas era supărat. Harvath nu îşi amintea să-l mai fi văzut aşa vreodată.

— Calmează-te, spuse Scot. Totul va fi bine.

— Sper.

— *Speri?* spuse Harvath. Nu ţi-ai folosit numele când ai scotocit prin baza lor de date, nu?

— Întotdeauna mi-l ascund. De fapt, am folosit numele altcuiva.

A fost rândul lui Carlton să intervină în discuţie. Nicholas avea prostul obicei de a alege un loc fictiv atunci când spărgea un sistem.

— De unde ai intrat de astă dată?

— Din biroul directorului adjunct al serviciului secret rus FSB, Moscova.

Bătrânul a căzut o clipă pe gânduri, şi-a scos buza de jos în afară, apoi a încuviinţat:

— Nu mă deranjează.

— Atât timp cât nu se face legătura cu tine, declară Harvath.

Nicholas nu a spus nimic.

— Nu se va face legătura cu tine, nu?

— În mod normal, aş spune că nu. Însă tipii ăştia nu se încadrează în categoria normalului. Nu ştiu ce să zic.

Harvath s-a uitat la ceas, gândindu-se dacă nu era prea devreme să bea ceva. Începuse să-l doară capul. Atunci, şi-a amintit că trebuia să îşi ia din nou temperatura şi să i-o trimită prin SMS doctorului. Dintre toate lucrurile pe care trebuia să le ţină minte, acesta le întrecea pe toate, însă Bătrânul insistase şi îl bătuse la cap neîncetat.

După ce s-a scuzat, Scot a ieşit din birou şi a urcat scările la etaj, unde se afla baia principală. A luat termometrul din sertarul unde îl pusese în acea dimineaţă, l-a scos din husă şi l-a vârât în gură. Când acesta a emis un semnal de avertizare, l-a scos din gură.

Temperatura îi crescuse puţin peste un grad faţă de data trecută. *Interesant.* Era vorba doar de un grad, nu avea de gând să îşi facă griji în privinţa asta.

Şi-a scos telefonul din buzunar, a trimis temperatura printr-un SMS doctorului, apoi a pus termometrul deoparte. După un schimb de mesaje cu Ben Beaman, a revenit în birou.

Când a intrat, l-a văzut pe Mordechai care vorbea agitat la telefon în ebraică, în partea cealaltă a încăperii. Harvath s-a uitat la Sloane, care i-a arătat cu un semn făcut cu capul telefonul ei, aflat în apropiere. Înregistra. *Bine.* Îl plăcea pe Mordechai, însă învăţase repede că în meseria lui nu trebuia să aibă încredere în nimeni.

Israelianul şi-a luat telefonul de la ureche şi i-a spus lui Harvath:

— Virusul a ajuns şi în Israel. Au fost înregistrate şaptezeci şi cinci de cazuri, iar numărul lor creşte. Nouă persoane au murit din cauza hemoragiei şi avem veşti că numărul victimelor este de două sau de trei ori mai mare în Cisiordania şi în Gaza.

Bătrânul, care şedea pe canapea lângă Nicholas, şi-a ridicat privirea

de la laptop şi a zis:
— S-a răspândit peste tot acum. Indonezia, Australia şi Noua Zeelandă. India, Pakistan şi Bangladesh. Brazilia, Argentina şi Paraguay.
— Se zvoneşte că vor să închidă transportul aerian comercial, adăugă Nicholas.
„Probabil e cam târziu pentru asta“, a meditat Harvath, ducându-se şi trăgându-şi un scaun lângă Bătrân.
— Ne acorzi un minut? întrebă el.
— Sigur, răspunse Nicholas, punându-şi laptopul jos şi coborând de pe canapea.
După ce piticul a ieşit din birou, Harvath s-a aplecat înspre Bătrân şi l-a informat:
— Am aranjat ca un avion mic cu reacţie să decoleze de pe aeroportul Reagan în seara asta. Aş vrea să fii şi tu la bordul lui.
— Eu? se miră Carlton. De ce aş vrea să fac asta?
Harvath îl iubea pe Carlton ca pe un tată. Deoarece îl iubea atât de mult, linia de demarcaţie dintre angajator şi angajat era adesea neclară.
— Am aranjat ca Lara şi familia ei să meargă într-un loc sigur. Aş vrea să-i însoţeşti şi să te asiguri că vor fi bine.
Bătrânul a chicotit.
— Deci ai nevoie de mine ca să le asigur protecţia?
Harvath nu a răspuns.
— Unde-i trimiţi? La cabana aia din Alaska?
Harvath nu ar fi trebuit să fie surprins, însă era.
— E în regulă, îl linişti Carlton. N-o să spun nimănui despre această destinaţie secretă.
— Din câte văd, nu mai este deloc secretă.
Bătrânul a zâmbit.
— Am fost acolo.
— Când?
— Ţi-am verificat trecutul înainte să te angajăm. Jon şi Anya ne-au oferit referinţe. Nu ţi-au spus niciodată, nu-i aşa? Bine. Sunt o familie de încredere. Îmi plac şi mai mult acum.
„Tipic pentru Bătrân“, s-a gândit Harvath. Era întotdeauna cel puţin cu cinci paşi înaintea tuturor.
— Excelent! Mă voi asigura că vor avea la bord whisky-ul tău preferat.
— Stai! exclamă Carlton, ridicându-şi mâinile în aer. Nu plec în Alaska. De fapt, nu plec nicăieri.
— Dar, domnule…
— Niciun „dar“. Avem prea multă treabă de făcut aici.
— De acord, totuşi vei putea lucra atât în avion, cât şi în Alaska.

Practic, cabana lui Jon este un SCIF.
Bătrânul a zâmbit.
— Dacă ai ceva de spus, spune.
Harvath îl venera pe Reed Carlton. Şi, deşi nu insista prea mult asupra acestui lucru, se gândea cu tristeţe la ziua în care Bătrânul va trece în nefiinţă. Carlton nu era doar o comoară a poporului american, ci şi un „Babe Ruth"10 10 George Herman „Babe" Ruth, Jr. (n. 6 februarie 1895 – d. 16 august 1948) a fost un jucător de baseball american, care a jucat 22 de sezoane în Major League Baseball (MLB) între 1914 şi 1935. (n. red.) al spionajului. Într-o lume a bărbaţilor efeminaţi şi simpli, care încă mai copilăreau, Reed era atât un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, cât şi un patriot care punea întotdeauna nevoile poporului său în faţa propriilor cerinţe.
Lăsând deoparte ocolişurile, Harvath i-a spus pe şleau:
— Boala atacă mai întâi copiii şi bătrânii.
— Vrei să spui că sunt bătrân?
— Fireşte că nu. N-aş afirma niciodată aşa ceva. Cum ţi se pare „pe ceilalţi în afară de cei tineri"?
— Pe *ceilalţi* în afară de cei tineri.
Carlton a chicotit când a auzit cum folosise Harvath frazarea în arabă pentru ca remarca lui să pară mai blândă.
— Totul este plătit. Porţi merge cu Marco să pescuiţi somon. Dacă veţi da de urşi, aceştia o vor lua la fugă în clipa în care te vor vedea, prin urmare ştiu că el se va afla în siguranţă. Toată lumea are de câştigat.
— Anya pregăteşte cea mai gustoasă friptură, ce-i drept.
— Ai văzut? replică Harvath, însufleţindu-se. Nici măcar nu e nevoie să-ţi faci bagajele. Spune-mi de ce ai nevoie şi îi voi trimite o listă lui Jon. Totul te va aştepta acolo.
— Totul, spuse Carlton, cu excepţia lui Joey.
Harvath s-a simţit imediat îngrozitor. Parcă ar fi primit o lovitură de cuţit în inimă.
„Joey" era soţia lui Reed Carlton, Josephine. Înainte cu zece ani ca Harvath să-l cunoască pe Carlton, aceasta suferise un atac cerebral grav, urmat de o formă severă de demenţă. De atunci, totul o luase la vale.
Joey trăia în prezent la un azil modern din nordul Virginiei, nu departe de casa lui Carlton.
Bărbatul nu avea de gând să o părăsească pe soţia lui, iar acest lucru îl făcea pe Harvath să-l iubească şi mai mult.
— Şi dacă te va însoţi în avion?
Carlton a zâmbit.
— Nu ştiu dacă ţi-am mărturisit vreodată asta, Scot, dar eşti un om bun. Aş vrea să pot pleca, dar nu pot. Având în vedere faptul că nu o putem muta pe Joey în Alaska, ce-ar fi să renunţăm la idee. Bine?

„Nu, nu era bine.“ Harvath voia să-l vadă în avion.

Bătrânul şi-a aşezat mâna pe braţul lui.

— Aceasta nu este prima încercare prin care trec. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să mă ia, ar fi făcut-o deja. A avut nenumărate ocazii.

Lui Harvath nu îi plăcea această situaţie, însă o înţelegea. I-a zâmbit la rândul lui. Carlton era integritatea în persoană. „La bine şi la rău“, aceasta fusese promisiunea pe care o făcuse. Era un om de cuvânt, un om de onoare, iar Harvath îl admira nespus de mult.

— Ar mai fi ceva despre care trebuie să vorbim, spuse Bătrânul, arătând către laptop. Înainte ca Nick să fie prins că şi-a vârât nasul în fişierul tău, a reuşit să arunce o privire în baza de date „Main Core“. A făcut câteva capturi de ecran. Din câte se pare, există o listă nouă, întocmită în urmă cu mai bine de o lună. Cred c-ar trebui s-o vezi.

— De ce? Cine e pe ea?

— Îl las pe Nick să ţi-o arate, spuse Carlton când piticul intră din nou în birou, cu cana plină cu cafea.

După ce a pus cana la capătul mesei, el s-a aşezat din nou pe canapea.

— Arată-i lui Scot ultima captură de ecran pe care mi-ai arătat-o şi mie, spuse Bătrânul.

Nicholas şi-a introdus parola, apoi a înclinat ecranul laptopului astfel încât să poată vedea şi Harvath.

Când a văzut primul nume, acesta a exclamat:

— Este preşedintele Curţii Supreme din Statele Unite!

— Citeşte în continuare, îl sfătui Carlton.

— Următorii patru sunt senatori ai Statelor Unite, urmaţi de câţiva membri ai Congresului. Ce naiba caută toţi pe lista asta?

— Asta mă întrebam şi eu.

— Credeam că „Main Core“ este pentru cetăţenii de rând. De ce i-ai adăuga pe listă pe aceşti oficiali şi de ce acum? întrebă Harvath.

— Cineva, poate că Damien sau Linda Landon, îi consideră o ameninţare. Au fost marcaţi cu culori pentru închisoare, cu *auriu,* la fel ca şi în cazul tău.

— Totuşi, dintre cei nouă membri ai Curţii Supreme de Justiţie, de ce doar pe preşedintele acesteia? Sunt de acord că este foarte vehement atunci când vine vorba despre limitarea puterii guvernului, dar de ce nu şi ceilalţi membri care votează ca şi el în cea mai mare parte a timpului? Ei de ce nu se află pe listă?

— Şi de ce doar aceşti senatori şi membri ai Congresului? spuse Bătrânul, răspunzând la o întrebare cu o altă întrebare. Şi aceştia sunt vehemenţi, e drept, însă există alţii care sunt mult mai zgomotoşi.

Nimic din toate astea nu avea logică. *Ce naiba puneau la cale Damien împreună cu Landon?*

— Trebuie să-i avertizăm, propuse Harvath. Trebuie să afle despre

listă şi despre faptul că se află pe ea.
—Şi-apoi?
—Apoi pot să decidă ce vor face. Cel puţin vor fi atenţionaţi că li se pregăteşte ceva.
—Cine îi va suna? întrebă Carlton. Tu? Eu? Să presupunem că vom reuşi să-i contactăm, de ce ne-ar asculta?
Avea dreptate. Mai mult, niciunuia dintre ei nu îi va conveni să audă că se afla pe listă. O vor lua ca pe un afront şi vor încerca să se răzbune. Ce i-ar putea opri să nu îşi contacteze cunoştinţele din DHS şi din celelalte instituţii ca să rezolve problema? Era un joc periculos, care l-ar fi putut determina pe Damien să grăbească înfăptuirea planului pe care-l pusese la cale.
—Dacă i-ar suna McGee?
—Directorul CIA?
Harvath a consimţit.
—Le va spune că este o chestiune de siguranţă naţională şi nu pot sufla o vorbă nimănui despre asta.
—În regulă, fu de acord Bătrânul, după ce reflectă o clipă. Haide să-i dăm această informaţie.
—Mă ocup eu de asta, interveni Nicholas, închizându-şi laptopul şi pregătindu-se să se întoarcă în duba lui.
În timp ce piticul se ridica de pe canapea, Harvath a auzit sunând alarma din alee. Uitându-se pe ecranul televizorului, l-a văzut pe Palmer pătrunzând pe proprietate. Avea multe provizii de descărcat.
—Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Carlton când Harvath se ridică în picioare.
—Nu, mulţumesc, răspunse Scot. Ce-ar fi să-i povesteşti totul şi lui Mordechai după ce va încheia conversaţia telefonică.
Harvath a ieşit pe hol şi, ajungându-l din urmă pe Nicholas, i-a spus:
—Aşteaptă o clipă.
Piticul s-a întors.
—Ce e?
—Am închiriat un avion privat care va decola în seara asta. Cred că ar trebui să o urci pe Nina în el. Voi înţelege dacă vei dori să pleci şi tu. Poţi lua şi câinii cu tine.
—În Alaska?
Harvath a dat afirmativ din cap.
—Şi dacă refuz?
—Atunci, te alegi doar cu mine.
Piticul a zâmbit.
—Îmi asum acest risc.
Harvath a zâmbit la rândul lui. Altădată, Nicholas ar fi fugit, fără să se gândească şi la alţii. Indiferent de ce credea Mordechai sau alte persoane, Harvath ştia că lupul îşi putea schimba năravul. Văzuse

acest lucru cu ochii lui.

— Sun-o pe Nina, zise el. Spune-i să-şi facă bagajele. Voi trimite pe cineva după ea.

Nicholas şi-a întins mâna mică.

— Mulţumesc. Voi fi mai liniştit ştiind că se află în siguranţă. În timp ce îl urmărea cu privirea pe pitic, Harvath a simţit greutatea întregii lumi pe umerii lui. Ideea de siguranţă nu mai exista – nu atunci când era vorba despre un virus. Se puteau refugia în mijlocul pustietăţii, dar se aflau, într-adevăr, în siguranţă?

Din punctul de vedere al lui Harvath, ideea de siguranţă era o minciună, menită doar să-i facă pe oameni să se simtă mai bine. El nu voia să se apere de virus, ci să-l oprească.

În mintea lui încolţiseră mai multe planuri de acţiune, care încercau să-i atragă atenţia. Niciunul nu era bun. Toate erau periculoase şi ilegale. Se împărţeau în două categorii – riscante şi foarte riscante –, iar preşedintele le-ar fi respins pe toate.

POTUS, numele lui de cod, se afla însă în spital şi un tsunami urma să lovească plaja. Nu exista decât un plan de acţiune pe care Harvath îl putea pune în aplicare.

CAPITOLUL 45

FERMA CLIFTON

Pierre Damien stătea pe marginea piscinei, gol-puşcă.

— Foarte chipeş, declară Helena. Te poţi întoarce pentru juriu? Să vedem cu ce umpli blugii.

El a plonjat zâmbind în apa lucioasă, împroşcând stropi în jurul lui.

Braţele lui musculoase ieşeau la suprafaţa apei ca aripa dorsală a rechinului în timp ce înota în viteză către femeia splendidă şi goală, aflată în partea cealaltă a piscinei.

Pe măsură ce se apropia de ea, el se înfierbânta din ce în ce mai mult. Abia aştepta să se înfrupte din ea.

Helena lenevea la capătul mai puţin adânc al piscinei, unde apa abia dacă îi acoperea sânii. Timpul lor împreună se apropia de sfârşit. El era uimitor, iar ea ştia că avea să-i ducă dorul, însă îşi promisese să fie optimistă de fiecare dată când se gândea la contul ei bancar.

Când a ajuns în dreptul ei, Damien s-a ridicat în picioare.

Dintre toate misiunile de rahat pe care le primise de la Mossad, cel puţin aceasta era destul de decentă.

Ea şi-a întins mâna înspre el, l-a tras mai aproape şi i-a zâmbit. Pierre era într-o formă puţin neobişnuită. Nu băuse încă prea mult alcool. Era uşor cherchelit de la masa de prânz, însă nu prea mult. El îşi dorea să facă dragoste, şi vor face. Probabil de două ori.

Deşi se comportase frumos cu ea, rămânea totuşi un monstru. Era mai mult decât îngrozitor ceea ce plănuise pentru omenire. Ei însă puţin îi păsa. Îşi pierduse această însuşire cu mult timp în urmă. Viaţa era nemiloasă. Dacă ţi se oferea o şansă, profitai de ea. Fie acceptai provocarea, fie nu.

Odată ce înţelesese amploarea planurilor lui Damien, ea luase o hotărâre personală. Va ieşi din furtună alături de el.

El ştia nu numai ce urma să se întâmple, ci şi cât de grav avea să fie şi se pregătise în consecinţă. Ea îşi vindea trupul de atât timp, ce mai conta dacă o mai făcea încă puţin? Era vorba despre supravieţuire, întotdeauna fusese. Damien ţinea la ea, iar Helena avea de gând să profite de acest lucru.

Cuprinzând-o cu braţele, a strâns-o cu putere la piept în timp ce se sărutau. Ea a simţit cum o inunda un val de căldură, chiar dacă el o ridicase pe jumătate din apă, iar aerul răcoros de toamnă îi mângâia

pielea.

Helena şi-a dezlipit pentru o clipă buzele de ale lui.

— Casa de lângă piscină sau casa de oaspeţi? întrebă ea, zâmbindu-i obraznic.

— Chiar aici, răspunse Damien, întinzând-o pe marginea piscinei. *Alfresco.* În aer liber.

Aşa avea să şi-l amintească – pasional, puternic, tandru. El o tratase întotdeauna cu blândeţe, cu respect, ca pe o doamnă. Cunoscuse mulţi bărbaţi răi de-a lungul vieţii, însă Damien nu se număra printre ei. Ea nu va uita niciodată acest lucru.

Aflată în braţele lui, a încercat să imortalizeze în minte acel moment – piscina, casa, briza care îi mângâia pielea udă, vocea interpretei de culoare, Wilhelmenia Fernandez, care cânta *La Wally* şi muzica se auzea în difuzoarele de pe terasă.

Nu voia să uite nimic, ci să îşi amintească mereu cât de frumos se comportase el cu ea şi cât de mult îi plăcea acea misiune. Cum nici măcar nu semăna cu o misiune. Cum i se dăruise lui de bunăvoie.

Singurul ei regret era acela că el nu o va cunoaşte niciodată – nici cum era ea în realitate, nici viaţa pe care o trăise până în acel moment. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Dacă n-ar fi existat acea viaţă, nici Mossad-ul, ea şi Damien nu ar fi ajuns niciodată împreună.

Tot ceea ce conta era faptul că „Bentzi“ şi preţiosul său Israel voiau să pună mâna pe el. Doar atât îl interesa pe Ben. Era singurul lucru care-l preocupa. Zion era dispus să facă orice, chiar să se folosească de ea, pentru ca Israelul să îşi atingă scopul.

Tocmai de aceea Helena păstrase parola lui Damien doar pentru ea. Puţin îi păsa dacă cei de la Mossad vor reuşi să acceseze hard disk-ul pe care-l aveau în Tel Aviv. Nu era lupta ei. Nu fusese niciodată lupta ei.

„Bentzi“ şi Israelul se folosiseră de ea de nenumărate ori. Când îşi plănuise scăparea, găsise o cale prin care nu numai să îşi asigure viitorul, ci şi să creeze probleme Mossad-ului şi tuturor celorlalţi.

Fusese o tânără inocentă, care avusese tot viitorul în faţa ei. Israelul ar fi putut lua hotărârea corectă, ar fi trebuit să ia hotărârea corectă, dar nu o făcuse. În loc să o elibereze, să o trimită acasă, o ţinuse legată. Nu făcuse decât să-i pună alte cătuşe.

S-ar putea să o vâneze într-o bună zi, dacă va mai rămâne ceva din Israel. Era o posibilitate. Cert era însă că îl vor vâna pe Damien. Deşi Ben nu recunoscuse, ea ştia că voiau să-l ucidă.

Iată motivul pentru care nu putea rămâne cu el pentru totdeauna. Oameni ca Pierre Damien nu puteau dispărea, pur şi simplu.

Ea, pe de altă parte, *putea* dispărea. Totul se reducea la bani, ca orice alt lucru din viaţă.

Imediat ce obţinuse cifrul seifului pe care Damien îl avea în Geneva,

Helena a reuşit să obţină şi parola de la laptopul lui, unde îşi ţinea toate informaţiile.

O mulţime de fişiere erau protejate de parolă, însă răbdarea ei dăduse roade. Era ca şi când ar fi ţinut în mână cheile unui palat, unde, în spatele fiecărei uşi încuiate, se afla o încăpere care conţinea secrete sau comori.

Cel mai important era faptul că reuşise să afle cum să se imunizeze împotriva bolii care urma să decimeze populaţia globului. Dacă va supravieţui haosului care se va instaura ulterior, va putea să îşi trăiască viaţa aşa cum va dori.

Ea a luat legătura cu părinţii ei în secret şi le-a explicat ceea ce trebuiau să facă. Tatăl ei, care era un om încăpăţânat şi naiv, a refuzat să o creadă, spunând că era un plan conspirativ pe care-l puneau la cale evreii. Ştia că nu avea cum să-l facă să renunţe la bigotism. Ea a implorat-o pe mama ei să-i urmeze sfatul şi să încerce să-l convingă şi pe tatăl ei. Dacă va pieri, va fi doar vina lui, nu a Israelului.

După ce s-a îngrijit de sănătatea ei şi de cea a familiei sale, Helena a început să citească informaţiile din laptopul lui Damien.

Ştiind că pieţele financiare urmau să se prăbuşească, el îşi luase o serie de măsuri pentru a putea profita de pe urma calamităţii. Unele erau atât de ezoterice, încât ea nici nu le-a luat în considerare. Altele erau destul de simple, iar ea şi-a concentrat atenţia asupra lor.

La fel ca şi în cazul parolelor, Damien îşi schimba mereu pariurile financiare. Era greu să le ţii evidenţa.

Ea apelase la o firmă, cu sediul în Zürich, care se ocupa cu tranzacţii şi care avea birouri şi în Geneva. După ce şi-a deschis un cont, aceştia i-au oferit acces la aplicaţiile lor private care îi permiteau să obţină informaţii despre piaţă în timp real, să facă tranzacţii şi să colaboreze cu departamentul lor bancar. Era ca şi când ar fi avut mereu în geantă sau în buzunar un bancher elveţian în miniatură.

Dintre toate informaţiile descoperite pe laptopul lui, cele mai interesante erau jurnalele pe care le ţinea Damien.

El începuse să le scrie la scurt timp după ce murise soţia lui, ca o formă de terapie, şi continuase de atunci. Gândurile şi trăirile lui cele mai ascunse erau deopotrivă fascinante şi tulburătoare.

Transformarea lui dintr-un văduv răpus de durere într-un bărbat hotărât să declanşeze cel mai mare holocaust din istoria omenirii era captivantă. Cu cât se apropia mai mult acel eveniment nimicitor, cu atât mai mult creştea încrederea lui Damien.

În cele mai recente însemnări ale lui, el lăsa impresia că ar fi ştiut că jurnalele lui vor fi citite şi că vor rămâne în amintirea posterităţii. Se afla într-un moment crucial în care îşi expunea cauza, explicând ce măsuri trebuiau luate şi de ce. Acestea erau geniale şi nebuneşti în acelaşi timp.

Dacă istoria ar avea vreun simţ al decenţei, l-ar vedea pe Damien prin prisma devotamentului său macabru faţă de eugenism – faţă de convingerea lui că, dacă lumea occidentală nu ar fi dat dovadă de o „bunătate exagerată“, filiaţii întregi „inferioare“ ar fi fost lăsate să dispară rând pe rând, punând, astfel, presiune asupra planetei şi a resurselor sale.

Era o discrepanţă uriaşă între bărbatul care scria jurnalele şi cel cu care împărţise aşternuturile de atâtea ori. Nu îl auzise niciodată rostind un cuvânt dispreţuitor la adresa vreunei clase sociale. De fapt, păruse întotdeauna dispus să-i ajute pe cei nevoiaşi. Era o discrepanţă tulburătoare care îţi lăsa impresia că jurnalele respective fuseseră scrise de o cu totul altă persoană. Un lucru aparte îl trăda însă – dragostea lui pentru păsări.

Luând în considerare robinetele aurii sub formă de lebădă din avionul lui particular şi tablourile originale pictate de ornitologul John James Audubon, agăţate pe pereţii apartamentului său din Geneva, nu fusese surprinsă când citise trimiteri la păsări în jurnalele lui. Tulburător însă era modul în care acesta se referea la ele.

Fiecare etapă din planul lui purta numele unei specii de păsări. Etapa referitoare la Congo se numea „Cioară“, în vreme ce etapa vizând America era intitulată „Colibri“. Dintre toate denumirile, cea referitoare la colibri i se părea cea mai alarmantă.

Deşi îşi declara dragostea pentru păsări, el aproba – răsfăţându-se astfel intelectual – un eveniment întunecat care avusese loc în 1934.

Denumită „Noaptea cuţitelor lungi“ (Nacht der langen Messer) sau *Röhm-Putsch,* termenul oficial pe care regimul nazist l-a introdus în limbajul de la acea vreme, ca să dea o falsă sugestie, precum că omorurile au fost necesare pentru a evita o lovitură de stat din partea lui Röhm şi apropiaţilor lui din „Cămăşile brune“ – SA (Sturmabteilung) –, operaţiunea fusese un soi de epurare politică desfăşurată trei zile, timp în care trupele SS ale lui Hitler şi Gestapo omorâseră sute şi arestaseră mii de inamici ai lui cu scopul de a-i consolida acestuia puterea. Numele de cod pe care-l adoptaseră fusese Operaţiunea Colibri, denumire pe care o va adopta şi Damien un secol mai târziu.

Helena ştia că tocmai acela fusese motivul pentru care el îşi servise musafirii la cină cu vin Sauternais din 1934. Găsise sticlele goale în găleata de gunoi din bucătărie. Datele erau importante pentru Damien. De aceea adusese la masa de prânz sticlele de vin din 1978. Vinul era un soi de portal spre istorie, atât bună, cât şi rea.



După ce au făcut dragoste, şi-au luat halatele albe şi groase de pe

scaune, acolo unde le lăsaseră. Ea şi-a scos telefonul mobil din buzunar, dorind să-i facă o poză, însă cum Damien avea o foame de lup, el a insistat să intre în casă.

Un platou cu mezeluri, gustarea lui preferată, şi o sticlă cu vin roşu decantat îi aşteptau deja în camera de zi.

Damien a ridicat sticla în aer şi i-a arătat-o.

— Romanée-Conti, din 1945, zise el.

— Ultimul an din cel de-al Doilea Război Mondial, replică ea.

— Şi anul înfiinţării Organizaţiei Naţiunilor Unite. De la cincizeci şi unu de state membre, câte au fost la început, s-a ajuns azi la o sută nouăzeci şi trei.

El a turnat vinul în pahare. După ce i-a admirat culoarea şi i-a mirosit buchetul, şi-a ridicat paharul şi a rostit un motto al ONU: „Pentru pace şi securitate".

Ea a ciocnit.

— Pentru pace şi securitate.

Era un alt vin excepţional. Luând o înghiţitură, ea a aşezat paharul pe masă şi a pregătit două farfurii.

Jeffrey aranjase pe platou o gamă diversificată de pateuri, terine, preparate cremoase şi consistente, rude mai sofisticate ale pateului, o varietate de şuncă, prosciutto, apoi cârnaţi uscaţi, salam şi brânzeturi. Pe masă mai erau trei soiuri de pâine, murături, muştar, tapenade, condiment specific bucătăriei provensale, alune şi fructe.

În timp ce ea se ocupa de farfurii, Damien a deschis televizorul. Aproape fiecare canal arăta imagini cu reporteri care transmiteau din faţa spitalelor.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, răspunse Damien.

Era un mincinos la fel de bun ca şi ea.

Helena i-a întins farfuria, pe urmă s-a aşezat pe canapea lângă el, vârându-şi picioarele sub ea ca să şi le încălzească. Damien a dat volumul mai tare.

„... un virus despre care autorităţile sănătăţii publice cred că are legătură cu Ebola, spuse crainicul. În seara aceasta vă vom prezenta informaţii din toată ţara. Vom începe cu capitala ţării."

Cei doi şedeau pe canapea şi îi urmăreau pe reporterii aflaţi în faţa spitalelor din întreaga ţară, încercând să pună cap la cap frânturile de informaţii primite pentru a transmite o ştire importantă.

După o vreme, Damien a pus televizorul pe modul silenţios şi s-a întins după sticlă ca să îşi mai toarne vin.

— Se pare că nu este vorba totuşi despre un meteorit, spuse Helena.

Damien a zâmbit.

— Nu vom păţi nimic. Nu-ţi face griji.

Ea a dat să răspundă, când Jeffrey a apărut în prag şi l-a întrebat pe

Damien dacă putea să-i vorbească. Pierre i-a făcut semn să intre, însă Jeffrey l-a rugat să iasă pe hol.

Damien s-a scuzat, apoi s-a ridicat în picioare şi a traversat încăperea. De îndată ce a ieşit pe hol, Jeffrey a început să vorbească, însă a închis uşa, astfel încât ea să nu poată auzi conversaţia.

Când Helena a observat că servitorul-asistent ţinea ceva în mână, i s-a pus un nod în gât.

Acel ceva era încărcătorul telefonului ei, pe care Jeffrey îl dezmembrase.

CAPITOLUL 46

BISHOP'S GATE

Sub biserică, se afla o pivniţă mică pe care Harvath o modernizase, astfel încât să îşi poată păstra acolo în siguranţă armele şi echipamentul. El şi Palmer descărcaseră deja jumătate din provizii şi le duseseră în casă. După câteva drumuri, restul proviziilor fuseseră ascunse la subsol.

Tocmai discutau unde să aşeze fiecare lucru, când au auzit vocile unor persoane care coborau scările.

Când s-a uitat înspre uşă, Harvath a văzut-o pe Ashby, care era însoţită de Mordechai.

— Cred c-ai vrea să auzi asta, îi spuse ea.

Ieşind din spatele ei, Mordechai i-a întins telefonul lui.

Harvath l-a luat şi, văzând pe ecran o înregistrare, a apăsat butonul „play".

Avea loc o luptă. Apoi s-au auzit un zgomot de sticlă spartă şi vocea unei femei care ţipa. „Pierre! Opreşte-te! Nu ştiu despre ce vorbeşti!"

Harvath s-a uitat la Mordechai.

— Este Helena?

Israelianul a dat afirmativ din cap.

— Telefonul ei este prevăzut cu o aplicaţie de urgenţă. Când este activată, aceasta efectuează o înregistrare de câteva scunde pe care o ataşează într-un e-mail S.O.S., împreună cu coordonatele GPS.

— De fapt, nu este o înregistrare video, ci una audio.

— Trebuie să fi ţinut telefonul în geantă sau în buzunar. Ideea este că ea ştie că aplicaţia respectivă trebuie folosită doar într-o situaţie de viaţă şi de moarte. A fost descoperită. Trebuie să o scoatem de acolo, *acum.*

Harvath luase deja o decizie în privinţa lui Damien, însă mai avea de pus la punct anumite lucruri înainte de a acţiona. Numai că apelul de urgenţă al Helenei tocmai îi dăduse peste cap aceste planuri. De îndată ce va descoperi cine era ea şi cât de multe informaţii aflase despre el, Damien îşi va lua tălpăşiţa. Trebuiau să acţioneze. Repede.

— Mă duc să-l anunţ pe Carlton, îi spuse el lui Palmer. Pregăteşte o platformă pentru domnul Mordechai, pe urmă scoate totul pe alee, împreună cu echipamentul meu.

Uitându-se la Ashby, el a adăugat:

— Ia toate lucrurile de care aveţi nevoie voi doi şi du-le afară. Ochelari cu vedere nocturnă, amortizoare, tot. Vreau să plecăm de aici în cinci minute.

— Am înţeles, răspunse ea.

Palmer a confirmat şi el, ridicându-şi degetul mare de la mână.

— Mergem cu maşina? întrebă Mordechai în timp ce urcau în grabă scările. Vom avea nevoie de cel puţin o oră ca să ajungem acolo.

— Nu-ţi face griji. Nu mergem cu maşina, răspunse Harvath.

Ştia cât de important era timpul. Trebuiau să profite de fiecare secundă, şi nu doar pentru a-l înhăţa pe Damien.

De-a lungul carierei lui, Harvath apăsase doar de două ori butonul de panică, aşa cum mai era numit uneori. În ambele dăţi, ezitase să facă asta şi aşteptase prea mult. Ceea ce însemna că operaţiunea era terminată, iremediabilă şi trebuia să fie scos de acolo imediat. Era unul dintre cele mai grele lucruri de admis.

Prima oară când o făcuse, ajutoarele ajunseseră repede, iar el supravieţuise. A doua oară însă, fusese cât pe ce să îşi piardă viaţa. Ştia cum era să nu ai certitudinea că va veni cineva în ajutor, că vei supravieţui sau vei muri.

Acestea fiind zise, existau anumite dubii în ceea ce privea loialitatea agentei lui Mordechai, cu atât mai mult cu cât ştersese anumite informaţii de pe cardul de memorie. Din câte cunoştea el, puteau intra direct într-o capcană. Era un aspect pe care trebuiau să-l ia cu toţii în considerare.

Când a ajuns în capul scărilor, Harvath şi-a scos telefonul şi a apăsat tasta de apelare rapidă pentru Lydia Ryan.

— Am primit e-mailul de la Nicholas şi ne ocupăm deja de problemă, spuse ea când răspunse la apel.

— Nu ăsta este motivul pentru care te sun. Am nevoie de un elicopter. Agenta lui Mordechai a fost deconspirată. Dacă Damien fuge, îl vom pierde.

— Vreţi să o scoateţi de acolo pe Helena sau să puneţi mâna pe Damien?

— Ambele.

— Preşedintele ştie?

— Sunt circumstanţe agravante. Eu hotărăsc.

Ryan ştia că nu avea rost să se certe cu el.

— Nu avem niciun elicopter disponibil.

— Poftim? De ce nu?

— Tuturor celor de pe lista VIP din baza de date „Main Core“, pe care directorul McGee a reuşit să-i contacteze, li se oferă protecţie. Ei şi familiile lor sunt urcaţi în elicoptere şi duşi la „Fermă“. Nimeni nu ajunge acolo fără acordul directorului CIA.

Transportarea lor la „Fermă“ – tabăra de pregătire secretă a CIA din

Camp Peary – era o mutare inteligentă. Însă faptul că toate elicopterele CIA erau ocupate reprezenta o problemă gravă.

— Vreau să-mi faci rost de *ceva,* insistă Harvath. N-are importanţă ce este. Sună-mă când ai rezolvat problema.

— Pe cine mai poţi suna? îl întrebă Mordechai când Harvath încheie convorbirea telefonică.

— Va găsi ceva pentru noi. Nu-ţi face griji.

— Trebuie să ajungem la Helena. Trebuie să plecăm acum.

— Ştiu, replică Harvath. Du-te după Nicholas. Spune-i ce facem şi că avem nevoie de Vultur.

— De *Vultur?*

— Aşa am botezat drona. Ne-am gândit că Libertate ar fi o ironie, explică el. Grăbeşte-te! Plecăm în cinci minute, cu sau fără elicopter.

În timp ce Mordechai se îndrepta către uşa de la intrare ca să iasă pe alee, Harvath s-a dus direct în biroul lui. Deoarece nu era nimeni acolo, a luat-o înspre bucătărie.

L-a găsit pe Carlton, cu o cană de cafea proaspătă în mână, holbându-se la televizor.

— Ştirea a apărut pe toate canalele, spuse Bătrânul. Încep să facă legătura între cazuri.

— Avem probleme mai mari. Agenta lui Mordechai a fost deconspirată. Tocmai a apăsat butonul de panică.

— Asta înseamnă că Damien se va da la fund.

— Nu şi dacă punem noi mâna pe el, preciză Harvath. Am sunat-o pe Ryan ca să cer un elicopter, însă toate sunt ocupate. Cei prezenţi pe lista din „Main Core“ şi familiile lor sunt transportaţi la „Fermă“. Încearcă să ne găsească altceva.

— Şi între timp?

— Între timp, vreau să rămâi aici cu Lara. Dacă nu voi ajunge la timp, vreau s-o duci la aeroport şi să o urci în avion. Beaman are toate detaliile.

Carlton s-a uitat la ceas, apoi la el.

— Altceva?

— Vreau să iei de aici tot ce ai nevoie, n-are importanţă ce anume – mâncare, apă, combustibil, pe urmă să te duci la Josephine.

— Tu ce vei face?

— Nu ştiu. Totul depinde de Damien. Unde-i Lara?

— Îşi face bagajele.

Harvath şi-a aşezat mâna pe umărul Bătrânului când a trecut pe lângă acesta, apoi a luat-o înspre scări. A găsit-o pe Lara în dormitorul principal.

— Trebuie să plec, o anunţă el din prag.

— Te vei întoarce?

— Nu ştiu. Reed te aşteaptă jos. Te va duce la aeroport dacă nu voi

sosi la timp.

— Atunci, ne luăm rămas-bun?

— Pentru moment, răspunse Harvath, intrând în cameră.

Lara l-a întâmpinat la jumătatea încăperii şi l-a îmbrăţişat.

— Întoarce-te la mine.

— Mă voi întoarce, o asigură el.

Apoi, după ce a sărutat-o scurt, s-a întors şi a ieşit din cameră.

Afară, i-a văzut pe Palmer, Ashby şi pe Mordechai aşteptându-l cu echipamentul pregătit. Scot a făcut un scurt inventar ca să se asigure că nu le lipsea nimic.

Deoarece trebuia să îşi folosească telefonul şi să planifice operaţiunea, i-a spus lui Palmer:

— Vei conduce tu. Haideţi să încărcăm totul în camionetă!

— Acum luăm maşina? întrebă Mordechai, simţindu-i-se frustrarea în voce.

— Este cea mai bună variantă pe care…

— Dacă tot supravegheaţi proprietatea lui Damien, nu poţi trimite echipa respectivă să intervină?

După ce le-a făcut semn lui Palmer şi lui Ashby să se apuce de treabă, Harvath l-a tras deoparte pe israelian.

— Membrii echipei care-l supraveghează pe Damien nu sunt contractori, Zion. Se ocupă doar de filaj. Dacă vor încerca să intervină, vor fi omorâţi atât ei, cât şi Helena. Ajută-mă deci să încarc lucrurile astea în camionetă. Irosim timpul.

Odată ce camioneta a fost încărcată, el i-a spus lui Palmer de ce l-a ales ca şofer: el, Scot, trebuia să folosească telefonul şi să plănuiască operaţiunea. Ashby şi Mordechai şedeau pe bancheta din spate.

Traficul era de coşmar, fiindcă oamenii panicaţi se grăbeau să ajungă la casele lor. Ei au trecut pe marginea şoselei, însă în scurt timp aceasta s-a transformat într-o bandă de circulaţie în toată regula, încetinindu-le avansarea.

— Ieşi de pe şosea, îi ceru Harvath.

— Vrei să folosim rutele adiacente? întrebă Palmer.

— Nu mă interesează ce folosim. Ieşi naibii din traficul ăsta de infern!

Harvath era furios şi devenea din ce în ce mai agitat. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a-l privi pe Mordechai. Nu putea decât să-şi imagineze prin ce trecea israelianul.

Când avansaseră suficient de mult ca să găsească o ieşire de pe şosea, telefonul lui Harvath a început să sune.

— Spune-mi că ai veşti bune, zise el.

— Unde eşti? întrebă Ryan.

Harvath s-a uitat la GPS, apoi la kilometraj şi i-a indicat coordonatele.

— Am o „pasăre“ pentru voi. Spitalul din Reston este prevăzut cu un eliport. Aeronava poate veni să vă ia de acolo în zece minute.

— Perfect, spuse Harvath, apoi se întoarse către Palmer şi îi comunică noua lor destinaţie.



Când au ajuns la spitalul din Reston, un elicopter MD 600N albastru îi aştepta deja, cu rotoarele pornite.

Părea versiunea alungită a elicopterului militar de atac Little Bird. Era prevăzut cu un motor cu turbină şi un sistem avansat anti-cuplu sau direcţie cu circulaţie controlată, care îi permitea să zboare sus, repede şi fără să facă zgomot, trei caracteristici care le vor fi de folos lui Harvath şi echipei sale.

Până când ceilalţi şi-au încărcat repede echipamentul în elicopter, Palmer a parcat SUV-ul şi a revenit fugind la aeronavă. De îndată ce a urcat la bord, pilotul a decolat.

Harvath şedea pe scaunul al doilea şi se uita pe tableta electronică pe care i-o dăduse pilotul. Aceasta era conectată la satelit, lucru care îi permitea să acceseze mai multe hărţi pentru a putea alege locul cel mai potrivit unde să aterizeze.

Cu cât se vor apropia mai mult de casa lui Damien, cu atât creşteau şi şansele de a fi auziţi.

El a ales o păşune întinsă care aparţinea unei ferme din apropiere şi i-a dat pilotului coordonatele. I-a transmis în cască lui Ashby să-i scoată din rucsac telefonul cu care se conecta la satelit şi să sune echipa de filaj de la faţa locului. Voia ca un membru să rămână pe poziţie şi să supravegheze proprietatea, iar ceilalţi să vină după ei cu maşina când vor ateriza.

Douăzeci de minute mai târziu, pilotul a coborât elicopterul până la nivelul copacilor, apoi a aprins proiectorul ca să verifice dacă existau obstacole la locul de aterizare.

După ce a aterizat, a oprit motorul şi i-a ajutat pe ceilalţi să îşi descarce echipamentul. La câteva sute de metri mai încolo, maşina îi aştepta pe iarbă. Când Palmer a semnalizat scurt de două ori cu lanterna, SUV-ul negru a înaintat înspre ei.

Harvath i-a dat pilotului o staţie şi, după ce a făcut repede o probă, şi-a înşfăcat rucsacul şi s-a apropiat de SUV.

Palmer, Ashby şi Mordechai verificau deja pentru ultima oară echipamentul.

Harvath a observat că israelianul se chinuia să îşi încarce Glock-ul. Degetele nu îl ajutau.

— Te vei descurca? îl întrebă Harvath.

— Mă voi descurca, îl repezi bărbatul, iritat că i se puneau sub

semnul întrebării abilităţile.

Harvath şi-a întins mâna, iar Mordechai i-a dat pistolul. Scot l-a armat, apoi i l-a returnat.

— *Toda,* zise israelianul. *Mulţumesc.*

— *Ein be'ad ma.*

În timp ce echipa lui continua pregătirile, Harvath i-a cerut operatorului să-i comunice ultimele noutăţi, pe urmă au discutat despre cea mai potrivită metodă de acţionare.

Conform spuselor operatorului, de când Damien şi femeia se întorseseră de la masa de prânz, însoţiţi de oamenii lui de securitate, nu se schimbase nimic. Lângă ghereta de la capătul aleii erau postaţi doi oameni. Doar atât reuşiseră să observe. Casa şi celelalte anexe nu se vedeau din stradă.

Exista un drum de acces aproape paralel cu proprietatea alăturată. Harvath adusese cu el un cleşte cu care să taie lanţul ca să poată intra pe poartă.

De îndată ce Ashby a terminat de asamblat drona, el a verificat totul încă o dată ca să se asigure că toată lumea era pregătită, apoi i-a spus să o lanseze.

Îndepărtându-se de SUV, ea şi-a dus braţul în spate, pe urmă a ridicat drona în aer.

— Vulturul şi-a luat zborul, zise ea în casca din ureche.

Folosind unitatea de control a dronei, Palmer a făcut-o să descrie două cercuri mari deasupra păşunii în timp ce îi controla capacitatea de răspuns, precum şi imaginile surprinse de camera cu infraroşu.

— Moonracer, zise el, folosind numele de cod al lui Nicholas, Vulturul este pregătit dacă eşti şi tu.

— Recepţionat, răspunse Nicholas din duba lui, care se afla acasă la Harvath.

Apăsând câteva taste, el a mişcat maneta din faţa monitorului său preţ de câteva secunde. După ce s-a declarat mulţumit, a spus:

— Moonracer a interceptat Vulturul. Totul este pregătit.

Harvath a privit cum drona dispărea în zarea întunecată, către proprietatea lui Pierre Damien. După ce aceasta s-a făcut nevăzută, el a dat ordin ca toată lumea să urce în vehicul.

În timpul ăsta, Scot a rostit în gând o rugăciune de mulţumire pentru că ajunseseră la momentul potrivit.

Ceva îi spunea însă nu numai că nu fuseseră suficient de rapizi, dar şi că vor plăti pentru asta.

CAPITOLUL 47

Starea de agitaţie a lui Harvath s-a intensificat odată cu primul raport primit de la Nicholas.

Conform imaginilor surprinse de camera cu infraroşu a dronei, Damien îşi redusese drastic personalul de securitate. În seara dineului, drona surprinsese douăsprezece siluete care păzeau proprietatea. În acel moment, aceasta surprinse doar cinci. Poate că suplimentase paza doar în timpul dineului. Oricum, lui Harvath nu îi plăcea situaţia. Părea prea simplu. Cu siguranţă, mai erau şi alţi oameni de pază pe undeva.

Înaintau pe drumul de pământ. Au oprit doar atât cât să-l lase pe Palmer să sară din vehicul cu echipamentul în mână. Acesta a luat-o înspre pădure. În apropiere era o movilă de unde puteai vedea clădirea principală şi anexele. Dacă reuşea să ajungă acolo, Chase putea oferi echipei o protecţie mai bună.

SUV-ul negru a rulat în continuare până la capătul drumului, unde s-a oprit din nou. Nu putea înainta mai departe de atât. Harvath, Ashby şi Mordechai urmau să parcurgă restul distanţei pe jos.

După ce a coborât din maşină, Harvath i-a cerut lui Nicholas prin staţie să-i transmită un raport actualizat. Nu se schimbase nimic. Ajungând la liziera pădurii, ei s-au apropiat de marginea proprietăţii şi au aşteptat ca Palmer să-şi ocupe poziţia. El avea de parcurs traseul cel mai dificil, deoarece trebuia să traverseze o porţiune vastă de teren deschis, care nu îi oferea niciun adăpost. Dacă era prins, exista riscul să fie eliminat.

Nicholas făcea tot posibilul ca lucrul ăsta să nu se întâmple. Drona devenise un dispozitiv revoluţionar în toate operaţiunile lor. Ca să o descoperi, în timp ce aeronava miniaturală survola în tăcere, trebuia mai întâi să ştii că fusese lansată şi apoi să scrutezi cerul după ea.

În timp ce Palmer luase poziţie de luptă în spatele puştii LaRue PredatOBR de calibrul 7,62, prevăzută cu lunetă HISS-XLR cu rază lungă de acţiune şi amortizor Surefire SOCOM, pe care o împrumutase de la Harvath, el le-a transmis prin staţie poziţia lui. Operaţiunea putea trece la următoarea fază.

Harvath le-a făcut semn lui Ashby şi lui Mordechai să-l urmeze. Purtau ochelari cu vedere nocturnă şi ţineau în mâini pistoale-

mitralieră H&K cu amortizor – Harvath şi Ashby aveau modelul MP7A2, iar Mordechai, MP5SD.

Ascunşi în pădure, ei traversau cu grijă covorul de vreascuri şi frunze ruginii. Harvath înainta încet, cu băgare de seamă. Acest lucru se datora, pe de o parte, pregătirii lui, iar pe de altă parte, faptului că încă îşi mai aducea aminte de firul de declanşare şi de mina antipersonală pe care fusese cât pe ce să o declanşeze în Congo. Era cu ochii în patru.

Când au ajuns în dreptul anexelor de la fermă, ei s-au oprit şi Harvath a cerut în şoaptă prin staţie un nou raport.

Nicholas i-a spus că observa mişcare în spatele conacului. Se părea că doi bărbaţi înarmaţi încărcau ceva într-un camion. În rest, era linişte.

Harvath le-a făcut semn celor doi să-l urmeze.

Hotărâseră să intre pe proprietate pe acolo pentru a evita ţarcurile cu animale. Nu voiau să sperie vreun animal şi să declanşeze alarma. Când au ieşit din pădure, au traversat în fugă terenul deschis şi s-au lipit cu spatele de faţada din metal a unei dependinţe. Din acel loc puteau vedea conacul, aflat la două sute de metri mai încolo. Niciuna dintre ferestre nu era luminată. Casa de oaspeţi, din apropiere, era şi ea cufundată în întuneric.

Harvath a ales următorul loc unde să se oprească şi i-a făcut semn lui Ashby s-o ia înainte, în timp ce el îi asigura spatele. Apoi l-a trimis pe Mordechai. Când Ashby i-a semnalat că era pregătită să-i protejeze înaintarea, Harvath i-a urmat.

Cu fiecare anexă pe lângă care treceau, se apropiau şi mai mult de conac, până când au auzit zgomotul făcut de cei doi bărbaţi care încărcau ceva în camion.

Conform spuselor lui Nicholas, alţi doi bărbaţi înarmaţi se alăturaseră celorlalţi doi. Aceştia încărcau provizii, folosind o intrare de serviciu săpată în coasta dealului de sub casă.

La treizeci de metri mai încolo se afla o stivă de paleţi. Deoarece era ascunsă doar pe jumătate în spatele casei, aceasta le oferea atât protecţie, cât şi un mijloc excelent prin care să vadă ce se întâmpla.

Singura problemă a lui Harvath era aceea că, dacă va începe schimbul de focuri, ar fi fost ca şi când s-ar fi ascuns în spatele unui zid din scobitori. Din nefericire, nu aveau de ales. După ce a aruncat o privire în jurul lui, Harvath a trimis-o pe Ashby acolo.

De îndată ce a ajuns în locul stabilit, a aruncat o privire în jurul ei, pe urmă i-a făcut semn lui Mordechai să i se alăture. Apoi a venit rândul lui Harvath.

În spatele paleţilor, Scot s-a întins pe burtă şi a încercat să privească printre şipci ca să vadă ce se întâmpla lângă camion. Zărea doar roţile, o porţiune din caroserie şi lumina care se revărsa dinăuntru. Când a

dat să se rostogolească pe partea stângă, astfel încât să poată arunca o privire de după stiva de paleţi, ei au auzit ţipătul unei femei care răzbătea din interiorul tunelului.

Mordechai s-a pregătit să sară în picioare, însă Ashby a fost mai rapidă decât el. L-a apucat de braţ şi l-a tras în jos.

— Dă-mi drumul, îi şopti el. Trebuie să acţionăm. *Acum!*

Ducându-şi degetul arătător la buze, ea l-a avertizat să tacă.

Harvath a aşteptat până când Mordechai s-a calmat, apoi a ieşit rostogolindu-se pe partea stângă de după paleţi.

Cutiile fuseseră puse unele peste altele lângă intrare. Habar nu avea ce conţineau.

A vrut să se rostogolească şi mai mult în afară, când a auzit o voce în spatele lui.

— Stai! strigă bărbatul.

Harvath s-a uitat peste umăr tocmai în momentul în care bărbatul – unul dintre oamenii de pază ai lui Damien – a fost împuşcat în cap de Chase Palmer.

Sângele, fragmente de os şi de materie cenuşie s-au împrăştiat peste tot. Al naibii mod de a începe un schimb de focuri!

Strigătul bărbatului a atras imediat atenţia colegilor lui de lângă camion. Aceştia şi-au pregătit armele şi pe urmă au început să tragă. Însă Harvath şi Ashby au fost mai rapizi.

Au deschis focul în acelaşi timp. S-a auzit un „poc" scurt, urmat de o rafală de „poc, poc". Un glonţ în cap, două în piept şi bărbaţii s-au prăbuşit la pământ.

— Repede, repede, repede! ordonă Harvath, sărind în picioare.

Cei trei s-au apropiat de camion.

Când un alt agent de securitate şi-a iţit capul din intrarea de serviciu, ei l-au întâmpinat cu rafale de gloanţe.

De îndată ce au ajuns lângă camion, Harvath şi Ashby s-au adăpostit după el, însă Mordechai şi-a continuat drumul. Harvath i-a strigat să se oprească, dar israelianul nu l-a ascultat.

Îndreptându-se în fugă spre intrarea de serviciu, Ben a apucat să se ferească tocmai în momentul în care o ploaie de gloanţe a şuierat pe lângă el. Când acelaşi atacator şi-a iţit din nou capul, Zion era pregătit şi l-a doborât, împuşcându-l în gură şi în ochiul stâng. Nu era pregătit însă pentru colegul bărbatului.

„Bentzi" se deplasa prea repede. Nu reuşea să-şi păstreze echilibrul şi să ţină arma corect. A încercat să se răsucească pe călcâie şi, când a făcut asta, s-a împiedicat şi a căzut. Era avantajul de care avea nevoie ţintaşul.

Îndreptându-şi arma către israelianul căzut, agentul de securitate a apăsat încet pe trăgaci. Deodată, capul şi pieptul i-au explodat când Harvath a ieşit de după camion şi l-a secerat cu un, snop de gloanţe.

Ashby a ţâşnit în faţă ca să păzească intrarea, în timp ce Harvath l-a ajutat pe Mordechai să se ridice de jos.

— Eşti bine? Poţi lupta?

Ben a încuviinţat.

— Să nu mai faci asta, îl dojeni Harvath. Respectă planul.

Înainte ca Zion să apuce să răspundă, au auzit vocea lui Nicholas în staţia de emisie-recepţie.

— Aveţi musafiri. Agenţii de securitate de la poarta principală se îndreaptă repede către voi. Sunt într-un UTV (Utility Task Vehicle).

Harvath nu era surprins. Fie auziseră împuşcăturile, fie cineva chemase întăriri.

Luând legătura prin staţie cu Palmer, el a întrebat:

— Îi vezi?

— Încă nu. Rămâneţi pe poziţie.

Câteva secunde mai târziu, Palmer a confirmat:

— Îi văd.

— Ţinteşte.

Palmer a expirat, a apăsat pe trăgaci şi, după ce a fixat reticulul TReMoR pe capul celui de-al doilea agent de securitate, a apăsat din nou pe trăgaci.

Când a văzut UTV-ul ieşind de pe alee şi izbindu-se de un copac, el a transmis prin staţie:

— Ţintă eliminată. Puteţi continua.

— Haideţi! spuse Harvath.

Tunelul avea tavanul boltit, iar pereţii erau placaţi cu cărămizi zidite în formă de spic. De-a lungul pereţilor erau amplasate corpuri de iluminat care semănau cu nişte felinare şi răspândeau o lumină difuză cu ajutorul gazului natural.

În faţa lor se afla un cărucior de marfă abandonat, lăsat acolo intenţionat de unul dintre cei doi agenţi de securitate care muriseră la intrare, atunci când se grăbiseră să intre în luptă. Pe acesta se aflau trei lăzi cu mâncare semipreparată, puse peste alte două lăzi cu vin franţuzesc. Oamenii lui Damien fie îl jecmăneau, fie îl ajutau să se pregătească de fugă. Indiferent de situaţie, cineva hotărâse să dea bir cu fugiţii.

Harvath detesta tunelurile. Erau nişte capcane mortale din mai multe motive, unul dintre acestea, deloc neimportant, fiind acela că nu aveai unde să te ascunzi şi deveneai ţinta perfectă pentru ploaia de gloanţe care se îndrepta către tine. El i-a condus pe Ashby şi pe Mordechai cât a putut de repede.

La capătul tunelului se găseau nişte scări, iar de o parte şi de cealaltă câte o uşă. Uşa din dreapta, întredeschisă, era prevăzută cu un zăvor greu. Harvath i-a făcut semn lui Ashby să vină lângă el, iar lui Mordechai i-a semnalat să rămână deoparte şi să le acopere spatele în

caz că venea cineva prin tunel.

Lipit de peretele din cărămidă, Harvath a început numărătoarea inversă de la trei, apoi a împins uşa cu vârful bocancului. Aceasta s-a deschis larg. Ei au pătruns în încăpere cu armele pregătite.

Era un depozit lung, prevăzut de jos până sus cu rafturi. Pe lângă lăzi cu sticle cu vin şi pungi cu mâncare semipreparată, mai erau legume, fructe, supă şi tocană, toate în conserve, precum şi pungi cu cafea, produse de curăţat, hârtie igienică şi săpun. Bateriile, becurile, lanternele şi bastonaşele fluorescente umpleau mai multe rafturi, în timp ce vitaminele, produsele medicale, sacii de dormit şi apa îmbuteliată ocupau şi mai mult spaţiu. Parcă ai fi intrat în depozitul unui magazin angro.

Ei s-au deplasat cu grijă printre rândurile înguste, pe urmă au cercetat două camere frigorifice. Erau tone de mâncare, însă niciun om. Ţipătul pe care-l auziseră nu venise de acolo.

Harvath a dat să-i transmită prin radio lui Mordechai că urmau să iasă, când a auzit un zgomot, ca şi cum o uşă ar fi fost deschisă cu piciorul, apoi focuri de armă.

„La naiba, israelianul a atacat cealaltă încăpere singur!“, a reflectat Scot.

Harvath şi Ashby au ieşit în fugă din depozit ca să i se alăture lui Ben, care lovise cealaltă uşă cu piciorul cu atâta forţă, încât aceasta se desprinsese pe jumătate din balamale.

Zgomotul focurilor de armă care răsunau în tunelul de cărămidă era asurzitor.

Harvath nu reuşea să vadă decât o porţiune îngustă din încăpere, însă era suficient. A observat că Zion fusese împuşcat şi căzuse în spatele unui banc de lucru.

Împuşcăturile nu conteneau. Indiferent cine era cel care trăgea, nu avea de gând să se oprească până când nu-l vor omorî.

Ducându-şi mâna la vestă, el a scos o grenadă de diversiune şi i-a arătat-o lui Ashby, astfel încât ea să-şi dea seama ce avea de gând să facă. De îndată ce Sloane a confirmat, el a scos cuiul de siguranţă şi a aruncat dispozitivul defensiv în încăpere.

S-a produs o lumină albă, strălucitoare, apoi s-a auzit un bubuit puternic.

Harvath şi Ashby au pătruns repede în încăpere. În clipa în care l-a văzut pe ţintaş, Scot a deschis focul.

Două gloanţe l-au lovit pe bărbat drept în stern. Alte două gloanţe l-au nimerit chiar sub nas, iar un altul a poposit exact între ochi. Arma bărbatului a căzut cu zgomot pe jos, urmată de trupul lui neînsufleţit.

Harvath şi Ashby l-au ignorat pe „Bentzi“ şi au continuat să verifice încăperea.

Era o cameră tehnică, în care se afla un boiler vechi, o mulţime de

ţevi şi alte echipamente. Au zărit-o pe Helena lângă furnal.

Era dezbrăcată şi fusese bătută crunt. Zăcea pe o saltea veche, cu ochii umflaţi, şi era legată cu cătuşe de perete. În apropiere se afla un ciocan de lipit, iar trupul ei era brăzdat de nenumărate arsuri.

După ce au verificat încăperea, Ashby s-a grăbit s-o ajute pe Helena, în timp ce Harvath s-a dus spre Zion.

— Cât este de grav? îl întrebă el, ridicându-l în şezut.

— Aţi găsit-o pe Helena?

— Da, trăieşte. Sloane are grijă de ea.

— Trebuie s-o văd, spuse israelianul.

— Într-un minut. Cât de grav rănit eşti?

— Nu-mi pot mişca braţul stâng.

Harvath l-a chemat pe Chase prin staţie, în timp ce îi rupea cămaşa lui Mordechai ca să-i examineze rănile. Primise două gloanţe în umăr, unul dintre ele zdrobindu-i clavicula.

Harvath a desfăcut un pansament, l-a pus pe umărul rănit şi a aşezat mâna dreaptă a lui Ben pe el, ca să exercite presiune.

— Te-au nimerit două gloanţe, explică Harvath. Clavicula ţi-e fracturată. Ştiu că doare, dar trebuie să oprim sângerarea.

Când Chase şi-a făcut apariţia în prag, Harvath i-a zis să-şi schimbe arma cu cea a lui Ben, care era mai mică.

Trebuiau să verifice şi restul casei. Dacă Damien mai era acolo, Harvath îl va găsi.

După ce a verificat pistolul Glock al lui „Bentzi“ şi a văzut că mai era un glonţ pe ţeavă, Harvath a aşezat arma în poala bărbatului.

— Dacă intră cineva pe uşă, în afară de noi, îl împuşti, îi spuse el.

Zicând astea, el şi Palmer au luat-o înspre scări.

CAPITOLUL 48

Harvath şi Palmer au verificat toată casa. Era pustie. La fel erau şi casa de lângă piscină, casa de oaspeţi şi celelalte clădiri. Damien împreună cu restul echipei lui de securitate plecaseră. Dar unde?

Au percheziţionat trupurile neînsufleţite ale agenţilor de securitate – toţi erau de naţionalităţi străine şi aveau asupra lor brevetele albastre emise de ONU. N-au găsit nimic în telefoanele lor care să indice unde era Damien. Nici camionul nu le-a oferit indicii – nicio bucată de hârtie cu vreo adresă, nicio hartă pe care să fie încercuită o locaţie, nicio coordonată GPS care să arate destinaţia la care trebuiau transportate proviziile.

Harvath a adus o cutie cu bastonaşe fluorescente din depozit şi i-a dat-o lui Palmer, pe urmă l-a trimis să marcheze locul de aterizare pentru elicopter. După ce a vorbit prin staţie cu pilotul, el s-a întors în camera tehnică.

Mordechai şedea pe jos lângă Helena şi încerca să o liniştească. Amândoi arătau îngrozitor.

— Elicopterul este pe drum, zise Harvath. Vă scoatem de aici.

Ashby încropise o atelă pentru israelian şi, după ce i-a desfăcut cătuşele, a găsit o bucată de pânză cu care a acoperit-o pe Helena.

Trăgându-l pe Harvath deoparte, ea i-a spus:

— Nu numai că au bătut-o şi au torturat-o, dar sunt convinsă că oamenii lui Damien au şi violat-o.

Harvath a clătinat din cap. *Animalele.*

— Este în stare să vorbească?

— N-a scos un sunet, însă cred că e în stare de şoc şi că i-au rupt şi mandibula.

— Trebuie să aflăm unde a plecat Damien.

— Poţi s-o întrebi, dar nu am convingerea că vei afla ceva. Ar trebui să-i acorzi puţin timp.

— Aş vrea să pot face asta, replică Harvath.

El s-a apropiat încet de Helena şi de Ben şi le-a explicat faptul că trebuia să afle ce se întâmplase cu Damien şi unde plecase. Helena nu a răspuns. Zion a încercat s-o convingă cu blândeţe, însă ea a închis ochii. Harvath a renunţat.

A ieşit afară şi l-a ajutat pe Palmer să adune cadavrele. Deoarece

UTV-ul era funcţional, ei au stivuit trupurile pe el ca pe nişte lemne şi l-au ascuns într-una dintre clădirile anexe.

Când au ajuns la intrarea în tunel, au auzit elicopterul apropiindu-se.

Palmer l-a ajutat pe israelian, dar Harvath a fost de părere că era mai bine ca Ashby să o ajute pe Helena, având în vedere cele întâmplate. Deşi se deplasau încet, măcar puteau merge pe picioarele lor.

Nicholas le-a transmis prin radio că nu mai vedea nicio mişcare pe proprietate şi că elicopterul putea ateriza în siguranţă. A făcut în aşa fel încât drona să nu se afle în calea elicopterului.

După ce acesta a aterizat, Harvath a făcut de gardă până când toată lumea a urcat la bord, pe urmă li s-a alăturat şi el. Echipa de filaj urma să recupereze drona.

Pilotul a ridicat repede elicopterul în aer, înclinându-l şi făcând câteva mişcări evazive în caz că exista vreun lunetist ascuns pe undeva, în întuneric.

Era evident faptul că balansul le provoca dureri atât Helenei, cât şi lui „Bentzi“, însă niciunul din ei nu s-a plâns.

De îndată ce au lăsat în urmă proprietatea lui Damien, pilotul a dirijat elicopterul înspre spitalul din Reston.

Când a privit în jos, Harvath a văzut că traficul era în continuare infernal. Trebuia să ia nişte hotărâri.

Prima avea legătură cu Ben şi cu Helena. Nu puteau merge la un spital obişnuit. Nu cu rana lui provocată de glonţ şi nu cu rănile pe care le suferise ea şi, categoric, nu cu virusul care se răspândea. Nu exista decât o singură variantă.

Harvath a rugat-o pe Ashby să-i dea telefonul din rucsacul lui şi a sunat-o pe Lydia Ryan.

— De acord, zise el, după ce îi explică situaţia şi ascultă răspunsul ei. O să-i transmiţi şi pilotului?

Odată ce Ryan a confirmat, Harvath i-a mulţumit şi i-a înapoiat telefonul lui Ashby.

— Care-i planul? întrebă ea.

— Vă lăsăm pe tine şi pe Chase la Reston ca să recuperaţi maşina. Pilotul mă va lăsa acasă, apoi îi va duce pe Helena şi pe domnul Zion la „Fermă“ ca să primească îngrijiri medicale. Lydia Ryan îi aşteaptă deja acolo.

— După ce vom recupera camioneta lui Chase, ce vrei să facem?

— Dacă tot veţi fi în Reston, ar fi bine să mergeţi la birou, răspunse Harvath. Faceţi un duş, vă schimbaţi hainele şi începeţi să vă gândiţi cum naiba să-l găsim pe Damien.

— Recepţionat, replică ea.



Când elicopterul a aterizat pe peluza din faţa casei lui, Harvath şi-a luat echipamentul şi a sărit din aparatul de zor. Va avea timp doar atât cât să împacheteze, să facă un duş şi să mănânce repede ceva. Voia ca Lara să ajungă în siguranţă la avion, prin urmare a hotărât să se ocupe personal de acest lucru.

I-a găsit pe Lara şi pe Bătrân şezând la masa din bucătărie şi urmărind ştirile. Amândoi aveau farfurii cu Arroz Carreteiro în faţa lor, însă niciunul nu mânca.

— Ce se întâmplă? întrebă Harvath.

— Cineva a vorbit, răspunse Carlton. Întreaga lume ştie acum că preşedintele este ţinut sub observaţie în Bethesda.

— Susţin că ar fi bolnav? Avem vreo informaţie secretă?

— Oficial, ei încearcă să minimizeze efectele.

— Şi neoficial?

Bătrânul nu a răspuns.

Harvath s-a uitat la el.

— Are febră hemoragică africană?

Carlton a dat afirmativ din cap.

— Dumnezeule! Cât mai are de trăit?

— Nu s-a comunicat nimic în acest sens. Ştii doar cât de repede acţionează virusul ăsta. Ar putea fi o chestiune de ore sau de zile.

— Sau ar putea învinge boala.

— Cred că ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce va urma în cazul în care nu va scăpa cu viaţă, spuse Carlton.

— Şi vicepreşedintele?

— Au invocat deja Amendamentul 25. Se va adresa naţiunii în scurt timp.

— Situaţia e gravă, replică Harvath.

— Ai idee unde-ar putea fi Damien?

Harvath a clătinat din cap.

— Habar n-am. Au torturat-o rău pe Helena. Informaţiile pe care i le-a smuls trebuie să fi fost îndeajuns ca să-l sperie pe Damien şi să-l determine să fugă. Apropo, îi supraveghem avionul, nu?

Bătrânul a consimţit.

— Am o echipă care îi ţine sub control şi pe piloţi.

— Bine. Le-am spus oamenilor noştri care îi supraveghează proprietatea să rămână pe poziţii în caz că se va întoarce cineva. A pierdut mulţi oameni. Dacă aş fi în locul lui, aş vrea să aflu ce s-a întâmplat.

— Dacă a fost suficient de îngrijorat încât să fugă, nu cred că îl va interesa dispariţia lor. Nu se va mai întoarce. Trebuie să-i lăsăm pe oamenii noştri care ţin sub observaţie proprietatea să se întoarcă la

familiile lor.

—Dar angajaţii lui Damien? Cei care vin să aibă grijă de proprietate? Cei care au grijă de animale? Dacă vor veni, s-ar putea să ştie unde s-a dus.

Bătrânul a arătat spre televizor, apoi a spus:

—E un mare *dacă*. Nu cred că va mai veni careva la muncă o vreme.

Harvath era de altă părere, mai ales atunci când era vorba de îngrijitorii de animale. Nu se vor putea abţine să stea deoparte. Probabil că era vreun localnic, cineva care locuia în oraş. El şi-a zis în gând să nu uite să-i spună lui Nicholas să se ocupe de asta.

Lara s-a oferit să-i pună ceva de mâncare în farfurie. El i-a mulţumit, apoi s-a aşezat la masă şi a privit la TV cum criza lua amploare.

Deşi prezentatorii de ştiri nu aveau toate informaţiile, ştiau suficient de multe.

Scot a mâncat în tăcere în timp ce asculta relatările. Pe urmă, după ce a terminat de mâncat, a urcat la etaj ca să facă repede un duş şi să-şi schimbe hainele.

S-a săpunit, a dat drumul la apa rece şi a stat sub jet cât a putut de mult, apoi a ieşit de la duş şi s-a şters cu prosopul. Vestea că preşedintele contractase virusul îi lăsase un gol în stomac. Abia reuşise să înghită mâncarea.

După ce a îmbrăcat o pereche de blugi şi o cămaşă, s-a întors în bucătărie. Lara îl aştepta acolo cu bagajul pregătit. El a privit în jurul lui, însă nu l-a văzut pe Bătrân.

—Unde-i Reed?

—A spus că de vreme ce te-ai întors, trebuia să plece.

Harvath a aruncat o privire pe fereastra din bucătărie.

A zărit duba lui Nicholas pe alee, însă maşina lui Carlton nu mai era acolo.

—A spus că vei înţelege.

Harvath a confirmat.

—A luat ceva provizii cu el?

—Nu. Mi-a spus că se va gândi mai târziu cum va proceda.

Harvath nu înţelegea la ce *anume* se va gândi Reed, însă Bătrânul era încăpăţânat. Era şi mândru. Cu toate astea, ar fi trebuit să ia ceva. Situaţia avea să se înrăutăţească. Scot presimţea acest lucru. Era bucuros că îi putea trimite pe Lara şi pe ai ei într-un loc sigur.

—Eşti gata de plecare? o întrebă el.

—Dacă sunt gata? *Da.* Vreau să plec? *Nu.*

Şi-a întins mâna şi a tras-o aproape de el.

—Veţi fi bine. Jon şi Anya vor avea grijă de voi.

—Nu avem nevoie de îngrijire.

El a zâmbit.
— Voi veni şi eu acolo cât voi putea de repede.
Ea a încercat să zâmbească, dar zâmbetul ei a fost la fel de forţat cum îl şi simţea.
— Hei, zise el, ridicându-i bărbia. Vom fi cu toţii bine. Îţi promit.
Scot a avut impresia că ea voia să-l sărute, însă Lara şi-a îngropat faţa în umărul lui.
Au rămas astfel câteva clipe, iar el s-a întrebat dacă ea plângea. Când Lara s-a desprins din îmbrăţişare şi-a ascuns faţa ca el să nu o vadă.
— Vreau să-mi iau rămas-bun de la Nicholas, adăugă ea, îndreptându-se către uşa de la intrare.
— Îţi pun bagajul în Tahoe, replică el, urmărind-o cu privirea.
Ajungând în vestibul, Harvath şi-a amintit că uitase ceva în birou şi a luat-o într-acolo, traversând în fugă holul.
Era o trusă de scule de sculptat lemnul pentru copii, un cadou pe care i-l cumpărase lui Marco. Intenţionase să i-o dea Larei în timpul excursiei lor la munte.
Când a revenit în vestibul, a ascuns-o în bagajul ei şi a ieşit afară.
Nicholas stătea lângă dubă, cu câinii alături, şi sporovăia cu Lara. Harvath a privit cum ea s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat îndelung, pe urmă cum a scărpinat câinii după urechi. I-a lăsat să se bucure de moment, apoi a ieşit din casă şi s-a îndreptat către SUV-ul lui.
— Toate bune? întrebă el.
Lara s-a întors şi a zâmbit. Avea ochii umezi.
— Toate bune.
Scot s-a uitat la Nicholas.
— Şi Nina?
— Tocmai a luat-o cineva. Probabil că va ajunge la aeroportul Ronald Reagan deodată cu voi.
— O s-o îmbrăţişez din partea ta, îl asigură Lara.
— Mulţumesc, răspunse Nicholas, pe urmă, arătând cu degetul mare către interiorul dubei, adăugă: Trebuie să mă întorc la muncă.
Cei doi s-au îmbrăţişat din nou şi pe când Lara se îndrepta către SUV-ul lui Harvath, acesta i-a mai dat o sarcină lui Nicholas – să-i localizeze pe toţi angajaţii care munceau pe proprietatea lui Damien.
Când a ieşit de pe alee, Harvath a activat funcţia de evitare a traficului de pe GPS-ul lui şi a pornit radioul, alegând canalul WMAL.
Faimosul crainic din D.C., Larry O'Connor, relata calm toată povestea, însă analiza lui a fost urmată de o întrebare tulburătoare: „Dacă preşedintele Statelor Unite nu putea fi protejat de virus, atunci cetăţenii de rând cum puteau spera să fie apăraţi împotriva agentului patogen?“
Era o întrebare întemeiată, iar răspunsul era unul simplu – nimeni

nu se afla în siguranţă. O panică fără precedent cuprinsese Statele Unite şi, odată cu ele, întreaga lume.

CAPITOLUL 49

ÎN PREZENT

După ce şi-a luat rămas-bun, ştiind că Lara se afla în siguranţă în avion, Harvath s-a simţit uşurat. Nu mai trebuia să îşi facă griji în privinţa asta. A intrat în clădirea aeroportului şi s-a uitat la mesajul pe care i-l trimisese Nicholas cât timp fusese pe pista de decolare. L-a sunat.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Sută la sută, răspunse vocea.

— Cât timp mai am la dispoziţie?

— Ar putea fi câteva ore. Ar putea fi câteva zile. Ce ai de gând să faci?

— Tu ce ai face în locul meu? întrebă Harvath.

— Mi-aş face ordine în viaţă, cu speranţa că nu va durea prea tare.

Harvath a chicotit când şi-a imaginat cum o echipă a Departamentului Homeland Security venea să-l aresteze cu forţa.

— Foarte amuzant. Parcă ziceai că cei care administrează baza de date „Main Core“ sunt buni. Ba chiar ai spus că sunt *sofisticaţi.* De unde ştii că nu încearcă să ne păcălească?

— Sunt convins că oricât de buni ar fi, eu sunt şi mai bun.

— Dar te-au prins când ţi-ai vârât nasul în baza lor de date, spuse Harvath, croindu-şi drum prin marea de oameni.

— Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, crede-mă.

— De unde ştii că nu ţi-au descoperit *malware*-ul?

— N-au făcut-o, deoarece ar fi ca şi când ai încerca să ridici un balon plin cu apă, pe întuneric, cu două lame de ras. Software-ul rău intenţionat a fost proiectat să pornească atunci când vor activa „Main Core“. Nu mi-au dibuit *malware*-ul, crede-mă. Informaţiile pe care le obţinem din serverele lor sunt autentice.

Lui Harvath nu îi venea să creadă că o vor face.

— Cine a autorizat asta? Linda Landon nu avea cum să ajungă atât de repede, atât de sus. Nu?

— Poate că nu este nevoie să apese ea însăşi pe trăgaci. Nu trebuie decât să convingă pe altcineva s-o facă.

Era o posibilitate pe care Harvath nu o luase în considerare.

— Nina a urcat în avion? întrebă Nicholas, schimbând subiectul.

— N-am văzut-o, dar parcarea este plină-ochi. Ai avut ceva noroc cu

angajaţii de la ferma lui Damien?
—Mi-a luat ceva timp, totuşi am reuşit să vorbesc cu veterinarul lor, iar el m-a pus în legătură cu managerul fermei lui Damien, care locuieşte două orăşele mai încolo.
—Ce le-ai spus?
—Le-am zis că am ceva materii prime pe care le-a comandat Damien şi că nu ştiu dacă vrea să fie livrate la Clifton sau la cealaltă locaţie a lui.
—Care cealaltă locaţie? întrebă Harvath.
—*Întocmai,* replică Nicholas. Niciunul nu ştia despre o altă locaţie în afară de casele şi apartamentele lui din străinătate.
—Dar menajerele şi grădinarii?
—Managerul firmei mi-a relatat că soţia lui face curăţenie în casă şi că oamenii lui întreţin proprietatea.
—Deci am dat de o înfundătură.
—Aşa se pare, confirmă Nicholas, apoi adăugă: Care-i planul tău? Să te aştept aici sau să plec înainte să vină cei de la DHS?
Era o întrebare bună.
Harvath nu avea nici cea mai mică intenţie să le permită celor de la DHS să-l aresteze. Va trebui să se dea la fund. Asta însemna că nu se putea întoarce acasă, nici să meargă la birou şi că trebuia să evite să ia legătura cu prietenii sau cunoştinţele lui. Mai însemna şi faptul că nu putea folosi cardul de debit sau de credit, nici aparatele electronice şi nici maşina. Indiferent cât de mult va dura acea perioadă, îi va fi foarte incomod.
O parte din el voia să se întoarcă în acel moment şi să urce, pur şi simplu, în avion cu Lara. Acesta aterizase deja în Boston, unde urmau să se îmbarce părinţii ei şi Marco. I-ar putea spune lui Nicholas să vină repede cu maşina şi, odată ce el şi Nina vor fi ajuns, ar putea lua toţi avionul până în Alaska. Mama lui Harvath se afla deja în drum spre Anchorage. S-ar putea întâlni acolo, apoi să dispară în mijlocul pustietăţii. Mai uşor de-atât nici că se putea.
Era cu adevărat tentat să lase totul să se ducă de râpă. Poate că de asta avea nevoie oraşul lui – de o resetare completă. Poate că era singura cale de a pune din nou lucrurile în mişcare, de a curăţa pădurea de uscături.
Se va întoarce după ce totul va fi luat sfârşit ca s-o ia de la capăt, să ajute la demararea unui nou început. Sau poate că nu va reveni. Puteau rămâne cu toţii în Alaska. Nu se gândise niciodată atât de departe. Nu crezuse niciodată că situaţia s-ar fi putut înrăutăţi atât de mult.
Dar chiar dacă ar fi făcut-o, ştia că trebuia să fie acolo – în mijlocul bătăliei. Asta îl reprezenta. Acolo îi era locul. Îi păsa prea mult ca să întoarcă spatele. Doar când te aflai într-un moment de criză puteai

afla cine erai şi cine erau oamenii din jurul tău. *Cea mai uşoară zi este cea de ieri.*

Harvath luase o hotărâre, iar în acel moment trebuia să decidă cum va proceda în continuare.

Fie că îi plăcea, fie că nu, DHS era pe urmele lui. În acel moment, nu conta cine îl pusese pe listă, ci că apărea pe ea.

Deşi Nicholas spusese că era o chestiune de zile sau de ore, Harvath ştia că agenţii DHS vor încerca să acţioneze repede. Din capturile de ecran pe care le făcuse Nicholas, reieşea că el era vizat pentru arestare, fiind plasat în categoria care reprezenta cel mai mare risc. Când va veni momentul să-l doboare, vor da cu el de pământ. Nu va putea oferi niciun argument. Vor veni pregătiţi, aşteptându-se ca el să opună rezistenţă, şi vor folosi o forţă copleşitoare. Şi pe urmă?

Ce se va întâmpla odată ce vor pune mâna pe el? Îl vor arunca într-o văgăună şi îl vor lăsa acolo până când îl va termina virusul? Sau intenţionau ceva şi mai rău în planul lor? Harvath nu avea niciun chef să afle.

— Închide casa şi pleacă de-acolo, spuse Harvath.

— Am înţeles. Unde mergem?

— Unde cei de la DHS nu vor putea pune mâna pe noi.

— Unde-i asta?

— În Camp Peary.



Într-o zi obişnuită, drumul de la Aeroportul Naţional Ronald Reagan la Camp Peary dura două ore. Însă acea zi nu era una normală. Deloc.

Când a ieşi din clădirea principală a aeroportului, Harvath l-a zărit pe unul dintre cei mai buni agenţi ai „Carlton Group“, Lee Gregory, însoţind-o pe Nina prin marea de maşini şi de oameni din parcare. Era un tip masiv şi dur, cu foarte multă experienţă. Bătrânul trimisese după ea persoana potrivită. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nimic nu l-ar fi putut opri să o îmbarce pe Nina în avion.

Au schimbat câteva vorbe, pe urmă Harvath şi-a luat rămas-bun de la Nina şi i-a mulţumit lui Gregory că o adusese la aeroport. Lee avea şi el familie şi era, probabil, nerăbdător să revină acasă.

Ieşind din parcare, Harvath s-a dus la maşină şi a urcat la volan. Pe autostrada Richmond în Tappahannock, Virginia, la jumătatea distanţei până la Camp Peary, exista un restaurant. El şi Nicholas urmau să se întâlnească în acel local. Harvath hotărâse să-şi lase SUV-ul lângă unul dintre docurile de pe malul râului Rappahannock.

Înainte să încheie convorbirea telefonică, el îl rugase pe Nicholas să lipească un bileţel pe uşa de la intrare pe care să scrie: „Ne întâlnim la barcă“. Habar nu avea dacă agenţii DHS vor muşca sau nu momeala.

Dacă o vor face, atunci va merita efortul.

După ce Harvath îşi va abandona maşina, vor parcurge restul distanţei cu duba lui Nicholas. Era o componentă prea valoroasă şi prea utilă ca să renunţe la ea.

Când a pornit postul de radio WMAL, vicepreşedintele îşi începuse deja discursul:

„… rugăciunile voastre pentru preşedintele Porter şi familia lui, care, credem noi, îşi vor reveni complet. În această seară, conform Secţiunii 3 din Amendamentul 25 din Constituţia Statelor Unite, preşedintele Porter a transmis o declaraţie scrisă către preşedintele *pro tempore*[11] 11 Temporar, pentru moment. (lat.) (n. red.) al Senatului şi către purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor, prin care afirmă că se află temporar în incapacitatea de a-şi îndeplini atribuţiile în calitate de preşedinte.

Până când preşedintele Porter va fi în măsură să îşi reia prerogativele, eu voi exercita funcţia de preşedinte interimar al Statelor Unite. În această calitate şi pentru a ajuta statul şi autorităţile federale, decretez starea de urgenţă.

Împreună cu Departamentul Sănătăţii şi Serviciilor Publice şi Centrele de Prevenire şi Control al Bolilor, rog ca toţi americanii să fie cooperanţi în următoarele zile. Toate evenimentele publice, cum ar fi: concertele, competiţiile sportive şi convenţiile vor fi suspendate temporar. Şcolile vor fi şi ele închise temporar, iar conducătorii bisericilor sunt rugaţi să suspende temporar slujbele. Dacă nu sunteţi nevoiţi să plecaţi de acasă, rămâneţi înăuntru. Sperăm să oprim acest virus, încetinindu-i răspândirea.

Am vorbit cu toţi guvernatorii ţării, iar aceştia vor mobiliza toate trupele Gărzii Naţionale pentru a menţine ordinea şi a întinde o mână de ajutor celor care vor avea nevoie.

Experţii noştri lucrează zi şi noapte şi păstrează legătura cu colegii lor din toată lumea. Din Beijing şi până în Baltimore, cele mai luminate minţi de pe planetă, din domeniul ştiinţei şi al medicinei, fac tot posibilul pentru a opri răspândirea acestui virus.

În tot acest timp, voi puteţi ajuta rămânând în case şi cooperând cu autorităţile locale şi statale. Vă rugăm să ţineţi cont de greutatea care stă pe umerii echipajelor de intervenţie. Nu sunaţi la 911 şi nu mergeţi la spitalul local decât dacă este vorba despre o situaţie de viaţă şi de moarte. Fiecare minut pe care personalul din spitale sau de urgenţă îl iroseşte cu cazuri minore este un minut pierdut pentru a ajuta pe cineva care suferă un infarct sau este grav rănit.

America este greu încercată în acest moment, însă ţara noastră a mai trecut prin astfel de momente. Am supravieţuit în trecut şi vom supravieţui şi acum. Ştiu acest lucru pentru că…“

Când a auzit soneria telefonului demodat, setată pentru apelurile Bătrânului, Harvath a oprit radioul.

— Trebuie să te întorci, spuse Carlton.

— Să *mă întorc?*

— Da, trebuie să te întorci acasă.

Oare Harvath auzise bine? Să revină acasă?

— Ascultă, asta nu e o revoluţie, continuă Carlton. E o lovitură de stat, fir-ar să fie!

— Dar vicepreşedintele tocmai spunea…

— Discursul lui a fost înregistrat în urmă cu câteva ore. Au lansat deja continuitatea planului guvernamental, iar locuitorii sunt evacuaţi din D.C. şi trimişi la Mount Weather.

Harvath ştia despre existenţa Centrului de Operaţiuni de Urgenţă „Mount Weather“. Acesta era situat în munţii Blue Ridge, la vreo optzeci de kilometri de Washington, D.C. Era locul de refugiu al guvernului Statelor Unite în situaţii de urgenţă.

După atacurile din 11 septembrie 2001, membrii-cheie ai administraţiei şi Congresului fuseseră mutaţi acolo pentru a se asigura continuitatea funcţionării guvernului.

Era, de asemenea, şi baza de operaţiuni a FEMA şi găzduia nodul de reţea naţională, Sistemul Federal de Avertizare în Situaţii de Urgenţă (Federal Emergency Alert System), care îi permitea guvernului să întrerupă transmisiunile televizate şi emisiunile radio pentru a transmite mesaje urgente.

Gestionat de agenţia-mamă a FEMA, Departamentul Homeland Security, centrul semăna cu un campus universitar mic care se întindea pe o suprafaţă de o sută şaizeci şi două de hectare, apărată de un gard din sârmă ghimpată. În subteran, pe o suprafaţă de 55 741 m_2, fusese construit un complex din beton armat proiectat astfel încât să reziste mai multor atacuri nucleare. Era prevăzut cu purificatoare de aer, apă curentă, lumină electrică şi suficientă mâncare, medicamente şi alte provizii cu care să supravieţuiască sute de oameni câţiva ani.

Cel mai interesant lucru dintre toate era acela că Mount Weather se afla la mai puţin de douăzeci şi patru de kilometri de proprietatea lui Pierre Damien.

Era o coincidenţă incredibilă, însă Harvath nu credea în concordanţe. De obicei, cei din breasla lui care credeau asta îşi pierdeau destul de repede viaţa.

— Vicepreşedintele a făcut febră în elicopter când a părăsit oraşul, continuă Carlton. Am aflat de la o sursă că a vomat de două ori înainte ca elicopterul să aterizeze.

— Şi unde-i acum? întrebă Harvath.

— În carantină, la infirmeria Mount Weather.
— Au predat ştafeta purtătorului de cuvânt al Casei Albe?
— Şi acesta este bolnav, la fel şi preşedintele *pro tempore* al Senatului. Amândoi sunt internaţi în spitalele din D.C., împreună cu blestematul ăla de secretar de Stat.
Harvath a încremenit. Şi-a amintit comentariul pe care-l făcuse Mordechai referitor la succesiunea la preşedinţie în cazul în care virusul s-ar fi răspândit suficient de repede.
— Atunci, cine e la conducere?
— Dacă nu s-a îmbolnăvit cumva ca prin magie în ultimele cinci minute, Dennis Fleming, secretarul Trezoreriei, răspunse Carlton.
— Nu-mi vine să cred.
— Şi ghici cine conduce Centrul „Mount Weather“?
— Linda Landon, spuse Harvath, nedorind să fie adevărat, deşi ştia că era.
— Corect.
— Şi ce legătură are asta cu întoarcerea mea acasă?
— Directorul McGee a reuşit să-i convingă pe toţi cei care se află pe lista din baza de date „Main Core“ să accepte să fie transportaţi la „Fermă“. Pe toţi, în afară de preşedintele Curţii Supreme, Leascht.
Harvath nu era surprins că o persoană cum era Cameron Leascht refuzase să se ascundă în Camp Peary. Era în caracterul judecătorului să rămână pe poziţie şi să lupte. Însă în acele momente nu era vorba despre un caz judiciar, ci de o situaţie de viaţă şi de moarte. Totuşi, Harvath nu înţelegea ce legătură avea asta cu el.
— Unde este preşedintele Curţii Supreme acum? întrebă el.
— La DHS. L-au ridicat în urmă cu patruzeci şi cinci de minute.
— De unde ştii?
— Doamna Leascht l-a sunat pe McGee, spunându-i că o echipă de oameni îmbrăcaţi în combinezoane HAZMAT a venit şi l-a luat. Când el s-a opus, aceştia i-au pomenit de jurnalistul care-l intervievase în ziua precedentă şi care, pare-se, avea virusul. I-au zis preşedintelui Curţii Supreme că trebuie să meargă cu ei pentru a fi pus sub observaţie. Susţinând că era vorba despre o urgenţă de sănătate publică, i-au arătat declaraţia pe care a semnat-o vicepreşedintele.
— Constat că ei nu pierd timpul.
— Nu, spuse Bătrânul. De aceea vreau să te întorci acasă.
— Şi ce voi face când mă voi trezi cu ei la uşă? întrebă Harvath.
— În primul rând, nu te opui. Când s-au dus acasă la judecătorul Leascht, au mers înarmaţi până în dinţi.
— Vor avea nevoie de mai mult de-atât dacă vor veni acasă la mine.
— Nu fi prost. Vor fi pregătiţi pentru tine. Îţi cunosc trecutul.
— De ce m-aş preda lor?
— Fiindcă trebuie să-l salvăm pe judecătorul Leascht.

— Cu tot respectul, dar a avut ocazia să scape, replică Harvath. De ce să riscăm acum?

— Deoarece efectul de imagine este important, răspunse Carlton. În calitate de preşedinte al Curţii Supreme, Leascht este reprezentantul justiţiei care deţine cel mai înalt grad. Oamenii îl ştiu şi îl respectă. Prezintă mai multă credibilitate decât secretarul Trezoreriei şi toţi reprezentanţii Congresului şi senatorii la un loc. Poporul îl va urma.

— Vorbim în continuare despre o lovitură de stat? Întrucât mi se pare că ar fi vorba despre o revoluţie.

— Dacă nu vom reuşi să înăbuşim lovitura de stat, va trebui să ne gândim cum să acţionăm în continuare, cum să ne luăm ţara înapoi. Indiferent ce se va întâmpla, poporul are nevoie de Leascht.

Bătrânul a dovedit încă o dată faptul că avea o gândire în perspectivă.

— Dacă voi fi reţinut, ce voi face? întrebă Harvath. Trebuie să născocesc un plan de evadare din închisoare?

— Nu, răspunse Carlton. Am eu un plan mai bun.

CAPITOLUL 50

Când echipa DHS a bătut la uşa lui Scot câteva ore mai târziu, totul a decurs aşa cum descrisese soţia preşedintelui Curţii Supreme, Virginia, că se întâmplase şi în cazul judecătorului.

Membrii echipei au fost politicoşi, dar fermi. Au adus cu ei întăriri, în cazul în care ar fi existat vreun dubiu referitor la caracterul serios al vizitei lor. Erau înarmaţi până în dinţi şi veniseră cu două transportoare blindate. Şi, deşi nu îi putea vedea, el simţea prezenţa a cel puţin doi lunetişti ascunşi în întuneric.

Ar fi fost o luptă înverşunată. La naiba, ar fi fost o confruntare pe cinste, însă Carlton îi spusese foarte răspicat să nu opună rezistenţă.

Şiretlicul lor era foarte convingător. I-au verificat pulsul şi au efectuat o consultaţie scurtă. Şi asta din două motive.

Primul motiv era ca să-l convingă să coopereze – „Suntem de la guvern şi ne aflăm aici ca să te ajutăm“. Al doilea motiv, ca să-i impresioneze pe vecini – „Sigur e bolnav, de aceea au venit după el“.

Era o tactică inteligentă să te foloseşti de o criză în sănătatea publică pentru a rotunji numărul celor pe care voiai să-i elimini din calea ta. Era mult mai ingenios decât să-i scoţi din casele lor şi să-i împuşti în cap. Măcar aveau o bilă albă deoarece acţionau cu stil. Aduseseră cu ei chiar şi o ambulanţă, răspunzând astfel la una dintre întrebările lui cele mai stringente – era imun? Nu exista niciun motiv ca ei să depună atât efort dacă nu era.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre preşedintele Curţii Supreme, Leascht, şi despre ceilalţi membri ai Congresului care apăruseră brusc pe lista din baza de date „Main Core“. Nu iroseai atâtea resurse pe oameni care ar fi putut muri în cea mai gravă pandemie din istoria omenirii.

Dacă toţi cei prezenţi pe lista „Main Core“ erau imuni, cum se întâmplase? De ce ei, şi nu preşedintele sau mulţi alţii? Îi pusese această întrebare lui Carlton, precum şi întrebarea dacă Pierre Damien fugise, într-adevăr, la Mount Weather. Bătrânul se străduia să găsească răspuns la ambele întrebări.

De parcă ar fi existat vreun dubiu că ambulanţa nu ar fi făcut parte din toată şarada aceea, de îndată ce a plecat de la Bishop’s Gate, convoiul de maşini a ieşit de pe autostrada Mount Vernon Memorial şi

a pătruns în parcarea parcului Grist Mill, unde aştepta elicopterul Astar al DHS. El se întrebase cum aveau de gând să treacă de aglomeraţia din trafic pentru a-l duce la punctul de tranzit. În acel moment primise răspunsul.

Atunci când îi verificaseră semnele vitale, îl întrebase pe unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în combinezoane HAZMAT unde plănuiau să-l ducă.

„Fortul A.P. Hill“, îi răspunsese acesta. „De ce? îl întrebase Harvath. Ce se află la Fortul A.P. Hill?“

„Spitalele nu mai fac faţă. Au deschis un centru de sănătate acolo.“

„Centru de sănătate, pe naiba“, reflectase Harvath. Era un lagăr de internare.

Deşi persoana de contact a lui Carlton din interiorul DHS nu cunoştea nimic despre „Main Core“, ştia că FEMA descoperise o listă pe care apăreau cetăţeni presupus infectaţi şi care urmau să fie trimişi într-un aşa-zis spital improvizat, care se afla la Fort A.P. Hill, situat la vreo sută douăzeci de kilometri sud de D.C.

Când îl întrebase cum vor ajunge acolo, persoana de contact îi răspunsese că vor lua trenul din Union Square odată ce se va aduna primul val de bolnavi.

Harvath a fost coborât din ambulanţă şi predat echipei îmbrăcate în costume HAZMAT, aflată la bordul elicopterului.

În timp ce elicopterul se ridica în aer, Harvath a privit şirul de vehicule ale DHS ieşind din parcare şi îndreptându-se către următorul nume de pe lista lor. S-a întrebat câte astfel de echipe făceau acelaşi lucru, în acelaşi timp, în fiecare stat al ţării. Câte alte „centre de sănătate“ mai existau?

Străzile şi autostrăzile care duceau sau ieşeau din D.C. erau inundate de râuri de lumini roşii. Oamenii încercau fie să plece din oraş, fie să ajungă acasă. De la înălţimea la care se afla, Harvath a observat că izbucniseră incendii în mai multe locuri. Erau prea multe ca să fie o coincidenţă. Începea să dispară şi ultima fărâmă de civilizaţie. Începuseră jafurile.

Elicopterul a aterizat în faţa gării Union Square. Traficul fusese oprit şi baricadele, ridicate. Mii de oameni furioşi se îmbulzeau, încercând să treacă de ele. Erau familii cu copii mici, persoane în vârstă. Câţiva bărbaţi reuşiseră să ajungă dincolo de baricadă şi ajutau să treacă peste ea un bărbat în scaun cu rotile. D.C. şi Amtrak Police Department (APD) nu mai făceau faţă. Întreaga situaţie era ca un butoi cu pulbere gata să explodeze.

Elicopterul a fost întâmpinat de patru ofiţeri DHS în uniformă, cu veste grele antiglonţ, echipament respirator şi mănuşi din latex. De îndată ce rotoarele s-au oprit, aceştia i-au spus lui Harvath să-şi întindă braţele ca să-l poată percheziţiona.

Încercând să acopere zgomotul produs de elicea elicopterului, unul

dintre ofiţeri a strigat:
— Unde vă sunt actele?
Harvath s-a uitat nedumerit la el.
— *Actele,* repetă bărbatul. Unde vă sunt actele?
Conştientizând că Harvath habar nu avea despre ce era vorba, ofiţerul a fugit la elicopter şi a bătut cu pumnul în uşa pilotului, înainte ca aparatul să decoleze.
Întorcându-se cu un teanc de documente, ofiţerul a făcut un semn din cap către colegii lui, apoi l-au lăsat pe Harvath înăuntru.
Un val de civili era lăsat să treacă, doar că ei aveau bilete de tren. Aceştia erau ţinuţi departe de activităţile DHS.
Înăuntru se afla o masă lungă, pliantă, în spatele căreia şedeau alţi ofiţeri DHS, cu măşti pe faţă şi cu mănuşi trase pe mâini.
— Harvath, Scot Thomas, spuse ofiţerul comandant, întinzându-le actele. Scot, cu un singur „T“.
Ofiţerul corpolent şi rumen în obraji, care şedea la masă, a luat actele şi a îndreptat un termometru digital spre capul lui Harvath ca să-i verifice temperatura.
— 36,7, zise durduliul, fără să se uite la el.
Lui Harvath îi scăzuse temperatura. Având în vedere efortul fizic pe care-l depusese mai devreme, nu fusese surprins să vadă că îi crescuse uşor.
— Vreun simptom? continuă bărbatul.
— Ce fel de simptom? se miră Harvath.
— Dureri musculare, dureri de cap, frisoane, vomă sau diaree?
— Nu. N-am nimic. Ce se întâmplă?
— Aţi intrat în contact cu o persoană infectată. Veţi fi dus la un centru de sănătate FEMA, unde veţi fi pus sub observaţie.
— Ce e acela „centru de sănătate“?
— Nu ştiu, răspunse ofiţerul.
— Cât timp voi sta acolo?
— Nu ştiu.
— Măcar ştiţi cu cine am intrat în contact?
Ofiţerul a răsfoit documentele.
— Pare să fie cineva de la biroul dumneavoastră.
— Cine?
— Nu ştiu.
— Dacă e cineva de la birou, asta înseamnă că toţi cei cu care lucrez vor merge la acest centru de sănătate, nu?
— Nu ştiu, repetă bărbatul, apoi, după ce notă ceva pe documente şi scoase dintr-o cutie din spatele lui o insignă mare, cu un pătrat albastru-deschis în mijloc, adăugă: Prinde-ţi asta.
— Ce-i asta? Stai, nu-mi spune *Nu ştiu.*
— Faci pe deşteptul, ai? îl întrebă durduliul, privindu-l în cele din

urmă pe Harvath în ochi.

Harvath i-a răspuns zâmbind:

— Nu ştiu.

— Luaţi-l de-aici! izbucni ofiţerul, înainte să strige: Următorul!

Când Harvath şi însoţitorii lui au ajuns la vreo cinci metri de masă, ofiţerul corpolent le-a ordonat să se oprească şi s-a apropiat cu paşi greoi de ei. Abia mai respira.

— Ţi-am dat insigna greşită, zise el, arătând către cea pe care Harvath tocmai şi-o prinsese în piept. Dă-mi-o.

Harvath a desfăcut-o din piept şi i-a înmânat-o.

— Asta-i a ta, zise el, pe urmă trânti insigna în palma lui Harvath şi se îndepărtă, clătinându-se.

Harvath a întors-o. În locul pătratului albastru era o stea aurie.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe unul dintre ofiţerii DHS de lângă el.

— Încetează cu întrebările şi prinde-ţi-o la piept, răspunse bărbatul.

Harvath s-a conformat.

Nici nu a apucat bine să-şi prindă noua insignă, că echipa DHS a luat-o brusc la stânga şi l-a condus într-o altă parte a gării.

CAPITOLUL 51

Restaurantul ClubAcela al companiei Amtrak fusese transformat într-o sală de aşteptare securizată. Nu existau ferestre, însă existau băi, iar ieşirile erau păzite de agenţi înarmaţi până în dinţi şi îmbrăcaţi în echipament tactic negru, întocmai ca al acelora care veniseră după el. Harvath s-a uitat în jurul lui, dar nu a recunoscut pe nimeni.

DHS, la fel ca toate agenţiile federale, era un amestec de agenţi binevoitori, agenţi răuvoitori şi agenţi indiferenţi. Era convins că oamenii aceia habar nu aveau ce reprezenta baza de date „Main Core“ şi că ajutau, fără să ştie, la implementarea ei. Faptul că ei nu-şi părăsiseră posturile în vreme ce virusul făcea ravagii sugera mult despre devotamentul şi profesionalismul de care dădeau dovadă.

După ce a fost înregistrat la recepţie, lui Harvath i s-a spus că putea să servească mâncare, apă sau cafea. Urmau să facă un anunţ atunci când trenul va fi gata de plecare. Harvath a întrebat un agent când se va întâmpla acest lucru, însă a primit acelaşi răspuns: „Nu ştiu“.

Scot şi-a turnat nişte cafea şi a rotit încet privirea prin încăpere. Toţi cei prezenţi acolo purtau aceleaşi stele aurii. Existau câteva femei, însă cei mai mulţi erau bărbaţi. Unii stăteau de vorbă şi aparent se cunoşteau. Alţii păreau mai rezervaţi. Persoanele adunate acolo erau de vârste şi rase diferite. Harvath l-a zărit pe preşedintele Curţii Supreme, Cameron Leascht, în spatele sălii, citind un ziar. Era unul dintre cei care păstrau o atitudine rezervată.

— Domnule judecător Leascht? îl întrebă Harvath când se apropie de el.

Bărbatul a îndoit colţul ziarului doar atât cât să se uite la străin, apoi a revenit la articolul pe care-l citea.

Harvath s-a aşezat pe scaunul de lângă el.

— M-a trimis domnul director McGee.

Bărbatul şi-a întors încet capul şi l-a examinat pe Harvath.

— Doamna Leascht l-a sunat imediat ce aţi fost reţinut.

— Zău?

— Da, domnule.

— Cum pot şti că nu eşti implicat în povestea asta? întrebă Leascht, arătând cu bărbia înspre încăpere.

— N-aveţi cum. Va trebui să aveţi încredere în mine.

— De ce aş avea încredere în dumneata?

— Din două motive, răspunse Harvath. Primul, oamenii mei au fost cei care au descoperit baza de date „Main Core“ despre care v-a avertizat McGee. Al doilea, doamna Leascht vă aşteaptă şi am de gând să vă scot de aici.

Reuşise să-i capteze atenţia judecătorului.

— Unde mergem?

— Unde aş fi vrut să mergeţi de la început. La Camp Peary.

Preşedintele Curţii Supreme a pus ziarul deoparte.

— Care-i planul?

Harvath a tăcut preţ de o secundă.

— Nu avem încă un plan, dar când vă voi spune că e timpul să plecăm, staţi pe lângă mine şi faceţi ce vă voi spune eu.

Judecătorul a început să râdă.

— Ce e? îl întrebă Harvath.

— În ultimele ore mi-am pus cenuşă în cap pentru că nu l-am ascultat pe Bob McGee *şi* m-am rugat să trimită Cavaleria după mine. Mi-am imaginat că vor da buzna în încăpere, însă nu mi-a trecut prin minte că mi se va spune: „Încă lucrăm la un plan“.

Harvath l-a plăcut pe loc pe judecător.

— Ce aţi vrea să vi se spună?

— Nu ştiu, zise judecătorul. Ceva de genul: „Navy SEAL, am venit să te scoatem de-aici“, ca în filme.

A fost rândul lui Harvath să râdă.

— Ce e? îl întrebă Leascht.

Harvath i-a făcut cu ochiul.

— Faci parte din SEAL?

— Da, şi-am venit să vă scot de-aici. Apropo, filmul acela a fost plin de inexactităţi.

— Ce n-a fost bine?

— Pentru început, soldaţii SEAL sunt mai chipeşi.

Leascht a zâmbit, iar Harvath se bucura că judecătorul nu-şi pierduse simţul umorului. Era un coşmar să salvezi un ostatic cuprins de panică. Dacă preşedintele Curţii Supreme va reuşi să-şi păstreze optimismul şi stăpânirea de sine, atunci vor putea înclina balanţa în favoarea lor.

Deoarece Leascht nu mâncase nimic, Harvath a aşezat pe o farfurie câteva sendvişuri şi s-a întors cu două sticle cu apă. În timp ce bărbatul mânca, Harvath i-a povestit tot ceea ce aflaseră până în acel moment.

— *Salus populi suprema lex esto,* spuse Leascht. Cicero. „Salvarea poporului să fie legea supremă.“

— *Inter arma enim silent leges,* replică Harvath, rostind un citat latin cunoscut. „În vreme de război, legea este mută.“

Leascht a clătinat din cap.

— În vreme de război, legea *rămâne* mută. Tăcerea duce adesea la violenţă. După cum spunea şi Dietrich Bonhoeffer, pastorul evanghelic-lutheran, opozant al naţional-socialismului: „Tăcerea în faţa răului este un rău în sine. Să nu vorbeşti este o vorbă în sine. Să nu acţionezi este o acţiune în sine“.

Harvath a dat să răspundă, când difuzorul de deasupra capului a prins viaţă, iar „stelele aurii“ au fost anunţate de plecarea trenului.

Harvath s-a uitat la judecătorul Leascht.

— A sosit momentul să acţionăm.



În timp ce mergeau de-a lungul peronului, Harvath era cu ochii în patru şi înregistra în minte poziţia fiecărui paznic, a fiecărui pasager.

Unii pasageri nu păreau îngrijoraţi despre situaţia în care se aflau şi continuau să socializeze. Alţii îşi târau picioarele, oarecum resemnaţi în faţa viitorului care-i aştepta.

El a numărat coloanele în timp ce treceau pe lângă ele. Se aflau pe peronul corect şi se apropiau de locul respectiv.

Când a zărit coloana desemnată, Harvath a început să încetinească pasul. S-a aplecat în faţă ca şi când l-ar fi durut ceva.

— Eşti bine? îl întrebă judecătorul Leascht.

— Pregătiţi-vă, îl atenţionă Harvath. Staţi în spatele meu. Mişcaţi-vă odată cu mine.

Leascht a încuviinţat.

Apropiindu-se de coloană, Harvath s-a pregătit. Dacă ar fi fost oriunde altundeva, ar fi fost stăpân pe situaţie. Ar fi nimerit ţintele în cap. Rând pe rând. Însă nu şi acolo, nu şi în cazul ofiţerilor DHS. Nu erau inamicii lui, ci bărbaţi şi femei de treabă, care doar îşi făceau datoria. Linda Landon însă era cu totul altă poveste. Nu avea nicio reţinere în a o ucide. I-ar fi omorât pe ea şi pe Pierre Damien într-o clipită, dar aceşti ofiţeri nu meritau să moară. Spera ca şi ei să gândească la fel despre el.

Ajuns în dreptul coloanei, Harvath s-a oprit şi s-a prefăcut că îi era rău. S-a rezemat de un tomberon, a dat capacul la o parte şi s-a pregătit să vomeze. Judecătorul şi-a aşezat mâna pe spatele lui ca să-l liniştească.

Scot a înjurat de îndată ce a atins cu degetele interiorul capacului. *Unde era restul?* Cum putea să-l salveze pe preşedintele Curţii Supreme cu două grenade fumigene? *Trebuia să mai fie ceva.*

Vârându-şi mâna mai adânc, a descoperit că arma pe care o ceruse se afla acolo, sub nişte ziare, într-un ambalaj din polistiren împreună cu patru încărcătoare.

A băgat încărcătoarele în buzunar şi a încărcat arma. De-a lungul peronului erau cel puţin şase agenţi DHS în uniformă şi patru ofiţeri în echipamente tactice.

Uitându-se la judecător, l-a întrebat:

— Sunteţi pregătit?

— Da, răspunse Leascht.

După ce a scos cuiul de siguranţă al grenadelor fumigene, Harvath le-a aruncat în direcţii opuse şi a sărit de pe peron pe şine. Leascht l-a urmat. Era mult mai în vârstă decât Harvath, dar se mişca suficient de repede.

Au trecut pe peronul următor şi au urcat într-o garnitură de tren care staţiona. Apăsând butonul de urgenţă de lângă uşile din faţă, Harvath l-a ajutat pe Leascht să coboare pe şine şi au continuat să se deplaseze.

A auzit strigătele bărbaţilor peste şuieratul trenurilor. Erau undeva în spatele lor şi se apropiau.

Cei doi fugari au traversat un alt peron, apoi altul, au ajuns la următoarea garnitură de tren şi au urcat într-un vagon. Însă, în loc să deschidă uşile din faţă şi să sară din nou din el, ei au străbătut vagoanele, deplasându-se paralel cu şinele.

Harvath şi-a scos haina şi i-a spus lui Leascht să facă la fel, pe urmă le-au aruncat într-un tomberon. În plus, Scot şi-a scos cămaşa din pantaloni ca să-şi poată ascunde arma.

Când a dat buzna în următorul vagon, Harvath i-a luat prin surprindere pe doi poliţişti de la APD, care făceau o inspecţie. Aceştia şi-au scos armele la fel de repede ca şi el.

— Aruncă arma! strigă unul dintre ei. Acum! Aruncă arma!

— U.S. Marshall, răspunse Harvath. *Voi* să vă aruncaţi armele.

— Să vedem legitimaţia, spuse al doilea poliţist.

— Eu sunt legitimaţia lui, declară Leascht, ivindu-se din spatele lui Harvath. Sunt Cameron Leascht.

— Preşedintele Curţii Supreme? întrebă primul poliţist.

— Da.

— Cei de la DHS nu ne-au spus pe cine caută, zise poliţistul, lăsând arma jos. Ne-au dat doar o descriere.

— Fiindcă nu vor ca voi să ştiţi, explică Harvath, lăsând şi el arma jos.

Când l-a văzut făcând asta, cel de-al doilea poliţist şi-a lăsat şi el arma jos.

— Ce naiba se întâmplă?

— Cineva din guvern vrea să-l asasineze pe preşedintele Curţii Supreme, le-a răspuns Harvath cu sinceritate. Trebuie să-l scot de aici, însă agenţii DHS ne stau în cale. Ne puteţi ajuta?

Cei doi poliţişti s-au uitat unul la celălalt, apoi primul a spus:

— Am bănuit că este ceva în neregulă. Îi urcă pe oameni cu forţa în trenuri ca să-i ducă Dumnezeu ştie unde? Nu mi-a plăcut chestia asta de la început. Ce trebuie să facem?

— Daţi un anunţ prin staţie şi trimiteţi-i în altă direcţie, undeva în partea cealaltă a gării.

— Se rezolvă, îl asigură poliţistul.

— Mulţumesc, răspunse Scot, îndemnându-l pe judecător să treacă pe lângă poliţişti. Acordaţi-ne treizeci de secunde ca să ajungem la capătul celălalt al garniturii.

Poliţistul a consimţit, iar Harvath şi Leascht au grăbit pasul. Odată ajunşi în ultimul vagon, Scot s-a oprit o clipă ca să-i îngăduie judecătorului să-şi tragă răsuflarea.

— Când vom coborî din tren, vă ţineţi capul aplecat şi staţi lângă mine, bine?

Leascht a confirmat, pe urmă Harvath a aruncat o privire pe geam. Drumul era liber. Reuşise să-i păcălească pe cei doi poliţişti, însă nu se aştepta să dea norocul peste el din nou. Numai un nebun ar fi crezut că domnul Murphy nu-şi va pune legile în aplicare în D.C.

— Să mergem! spuse Harvath.

La coborârea din tren, au văzut doi ofiţeri DHS alergând în direcţia în care-i trimisese poliţistul Amtrak. Leascht şi-a ţinut capul aplecat, aşa cum îl sfătuise Scot, şi nu s-a dezlipit de lângă el.

Însă de fiecare dată când Harvath credea că avea drum liber, el zărea un ofiţer DHS, care-l obliga să-şi schimbe traseul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o altercaţie, dar începea să creadă că situaţia asta era imposibil de evitat. Apoi au găsit o cale de scăpare.

În faţa Union Square Drive Northeast, fixat în bolta din piatră a faţadei clădirii, se afla un perete din sticlă. Harvath şi-a scos pistolul şi, ţintind în sus, a început să tragă.

Zgomotul focurilor de armă şi cel al geamului spart i-au făcut pe oamenii care se aflau înăuntru să dărâme baricadele şi să se îmbulzească afară, cuprinşi de panică, pe urmă s-au răspândit în toate direcţiile.

Scot l-a apucat de mână pe Leascht şi au ieşit fugind din clădire, pe trotuar.

Au traversat în pas alergător strada şi, sărind peste balustrada din piatră, au ajuns pe trotuarul care cobora înspre F Street, unde se afla Comisia pentru Valori Mobiliare şi Schimb (Securities and Exchange Commission – SEC).

În faţa lor se vedea 2^{nd} Street. Acolo trebuia să-i aştepte Chase Palmer. Nu putea şti dacă judecătorul va rezista, deoarece acesta abia mai respira şi părea suferind.

— Vă simţiţi bine?

— Sunt bine, răspunse acesta. Nu te opri.

Harvath a încetinit pasul.

— Ţi-am spus că sunt bine, repetă judecătorul.

— E o stradă lungă.

— Un motiv în plus ca să ne mişcăm repede, zise Leascht, grăbind pasul.

Când au ajuns pe 2nd Street, au luat-o la stânga şi l-au găsit pe Palmer exact în locul unde acesta spusese că va fi, în maşina parcată pe o străduţă de pe partea cealaltă. Auzeau ţipătul sirenelor care se apropiau. Palmer le-a făcut semn să se grăbească.

Fugeau pe mijlocul străzii şi mai aveau cincisprezece metri, când Palmer a sărit din maşină cu puşca în mână şi şi-a proptit patul armei pe umăr.

Nu era nevoie ca Harvath să se uite în spate ca să vadă înspre ce îşi îndreptase bărbatul arma. Auzea urletul sirenelor în spatele lor şi vedea reflexia luminii albastre a girofarurilor pe geamurile clădirii SEC din stânga lor.

— Repede, repede, repede! strigă Harvath, conducându-l pe judecătorul Leascht de pe stradă pe trotuar.

De îndată ce au ajuns pe trotuar, Palmer a apăsat pe trăgaci. Gloanţele au nimerit blocul motor şi cauciucul stâng din faţă ale Fordului Crown Victoria al DHS. Ofiţerul a băgat imediat maneta în marşarier şi a rulat înapoi cât a putut de repede.

Câştigaseră ceva timp, însă nu suficient.

— Să mergem! strigă Palmer.

Harvath şi judecătorul au fugit până la Palmer şi au urcat în SUV.

Palmer a băgat SUV-ul în marşarier şi a pornit din loc cu scârţâit de roţi până într-o parcare mică, apoi a întors vehiculul, ca să-şi poartă continua drumul înspre 3rd Street.

Când a ţâşnit de pe străduţă şi a virat scurt la dreapta ca s-o ia înspre sud, el a „agăţat“ două maşini parcate.

Au trecut în viteză prin intersecţia cu E Street, îndreptându-se către D Street.

— Unde mergem? îl întrebă Harvath.

— Au fost nevoiţi să mute locaţia. Cineva a dat peste ei.

„Murphy“, a chibzuit Harvath.

— Trebuie să ieşim de pe strada asta.

— Recepţionat, răspunse Palmer, accelerând.

Când a ajuns la D Street, el a apăsat frâna până în podea, pătrunzând prin alunecare în intersecţie, şi a tras tare de volan ca să evite o coliziune.

— Aud sirenele, dar nu-mi dau seama de unde vin, continuă el, făcând slalom prin trafic.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse Harvath când trecură pe lângă Heritage Foundation şi Massachusetts Avenue. Eu sunt cu ochii

pe poliţişti, tu fii atent la drum. La stânga ta se află Louisiana Avenue. Ia-o pe-acolo.

Palmer a urmat instrucţiunile lui Harvath. În timp ce traversau 1st Street NW, Scot a zărit lumina mai multor girofaruri albastre ale unor maşini DHS gonind pe Constitution Avenue, cu intenţia de a le tăia drumul.

— Acum îi văd, zise el. La stânga.

— Va fi la mustaţă.

Când a ajuns la Constitution Avenue, Palmer a virat cu o viteză atât de mare, încât a pătruns pe banda opusă de circulaţie şi a şters părţile laterale a trei maşini. Vehiculele DHS erau pe urmele lor.

— Virează la stânga, îi ordonă Harvath când ajunseră la următoarea intersecţie.

Palmer a pătruns pe 3rd Street.

Abia străbătuseră un cvartal, când traficul s-a oprit în ambele direcţii.

— Virează la dreapta! Virează la dreapta! strigă Harvath. Ia-o prin parc.

National Mall era un parc care se întindea pe mai puţin de trei kilometri, de la treptele Capitoliului până la Monumentul lui Lincoln. Lăsând 3rd Street în urma lor, mai aveau în faţă cinci artere care traversau parcul în locuri diferite. Palmer nu a încetinit când a ajuns în dreptul lor.

A evitat trei coliziuni laterale, însă a lăsat în urmă mai multe maşini accidentate, care au încetinit vizibil vehiculele DHS din spatele lor.

Întinzându-se după staţie, Harvath a aruncat o privire la vitezometru. Mergeau cu aproape 140 de kilometri la oră.

— Ne apropiem în viteză, spuse Harvath.

— Recepţionat, răspunse Sloane. Suntem pregătiţi.

Traversând în viteză 15th Street şi 17th Street, au trecut pe lângă Monumentul lui Washington şi pe lângă Memorialul dedicat eroilor căzuţi în cel de-al Doilea Război Mondial şi au ajuns în dreptul Reflecting Pool, bazinul în apele căruia se oglindeşte atât Monumentul lui Lincoln, cât şi Obeliscul. Erau în afara oricărui pericol.

Palmer a virat scurt la stânga, după Reflecting Pool, şi a luat-o înspre râul Potomac.

Sub podul Arlington îi aştepta o şalupă militară de mare viteză sau Naval Special Warfare Rigid Hull Inflatable Boat – RHIB, pe scurt, pe care o trimisese generalul McCollum. Era unul dintre puţinii oameni în care Reed Carlton avea încredere deplină.

Şalupa RHIB era prevăzută cu motor cu două turbosuflante, radiatoare de răcire „Caterpillar“ şi la bordul ei se aflau soldaţi ai trupelor speciale SWCC (Special Warfare Combatant-Craft).

Doamna Leascht era deja la bord, deoarece Sloane Ashby fusese să o

ia de acasă.

După ce au coborât din SUV-ul lui Palmer, lângă Monumentul lui John Ericsson, au luat-o la fugă prin parcul Rock Creek înspre pod. Echipa SWCC i-a depistat imediat cu ajutorul ochelarilor cu vedere nocturnă şi a adus şalupa mai în faţă.

Sirenele vehiculelor DHS răzbăteau din parcul National Mall, însă era prea târziu. Odată ce au urcat toţi la bord, soldatul de la cârmă a pornit motorul şi şalupa s-a făcut nevăzută în aval.

CAPITOLUL 52

CAMP PEARY

CIA rămăsese fără doi piloţi de elicopter din cauza virusului. Agenţia nu avea pe cine să trimită ca să-i aştepte pe acoperişul vreunei clădiri din D.C., cu atât mai mult cu cât nu se ştia când îşi vor face apariţia Harvath şi judecătorul Leascht. Tocmai de aceea Bătrânul apelase la generalul McCollum.

Ian avea acces la elicoptere şi la piloţi, însă cu o potenţială lovitură de stat în curs de desfăşurare nu voia să trimită un elicopter militar în oraşul D.C. Era foarte uşor de depistat şi multe lucruri puteau merge prost. Prin urmare, ajunseseră la o soluţie de compromis.

Echipa SWCC de la bordul şalupei RHIB fusese folosită în prima parte a misiunii de salvare. Odată ce s-au aflat în siguranţă, McCollum a trimis un elicopter.

Locul de întâlnire era baza comună Anacostia-Bolling, pe celălalt mal al râului Potomac, vizavi de Aeroportul National Ronald Reagan. Singurul spaţiu aeronautic din bază era un eliport de treizeci de metri.

Ambarcaţiunea RHIB a ajuns tocmai în momentul în care ateriza un elicopter UH-60 Black Hawk. După ce pasagerii au fost transferaţi, aeronava s-a ridicat în aer şi s-a îndreptat către Camp Peary.

La aterizare la baza CIA, Lydia Ryan îl aştepta deja pe Harvath.

— Le-am obţinut! zise ea, când se îndepărtară suficient de mult de zgomotul elicopterului. Helena i-a dat lui Mordechai toate parolele interceptate de la Damien. Le-a salvat în sistemul „cloud". De îndată ce Mossad-ul a avut acces la ele, a reuşit să spargă copia pe care a făcut-o după hard disk-ul lui Damien şi să ne trimită toate informaţiile înainte să cadă internetul.

Harvath s-a oprit în loc şi s-a uitat la ea.

— A căzut internetul? Când? De ce?

Ryan a arătat cu capul înspre un Chevrolet Suburban care aştepta.

— Îţi spun pe drum înspre TOC.



Harvath a lăsat-o pe Ryan să-i povestească, întrerupând-o doar atunci când avea nevoie de anumite detalii referitoare la subiect.

Pe scurt, erau şocaţi de ceea ce descoperiseră. Harvath nu era deloc

surprins că DHS invocase faptul că jaful era încurajat de reţele media pentru a avea un motiv să oprească internetul. Teoretic, nu îl blocaseră de tot. Limitaseră accesul la o serie de web site-uri importante din Statele Unite, cum ar fi DHS.gov, CDC.gov şi NIH.gov, unde puteau controla fluxul de informaţii. Dând vina pe zvonurile periculoase care contribuiau la răspândirea panicii şi a frământărilor sociale, aceştia preluaseră controlul asupra posturilor de televiziune şi de radio.

Cele mai uluitoare descoperiri însă aveau legătură cu virusul – se refereau în special la cine era protejat şi cine nu.

Ryan i-a relatat cum, colaborând cu membri ai OMS, Damien şi „Comisia planetară“ reuşiseră să implementeze vaccinul antigripal.

— Există o reţea internaţională de oameni de ştiinţă care efectuează cercetări vizând gripa. Toţi au legătură cu OMS. În fiecare an, în luna februarie, membrii OMS se întrunesc la Geneva pentru a „cosmetiza“ următorul vaccin antigripal destinat emisferei nordice, spuse ea. Aceştia produc, de asemenea, o substanţă numită „reasortiment cu creştere rapidă“. Practic, este un amestec de tulpini ale mai multor virusuri gripale pe care o dau fabricanţilor din sectorul privat şi din care aceştia fabrică vaccinurile. Însă de astă dată, nu au fost „combinaţi“ doar virusuri gripale. Au găsit o cale prin care să strecoare în amestec şi tulpina febrei hemoragice africane.

— Prin urmare, dacă te-ai vaccinat împotriva gripei, eşti imun? întrebă Harvath.

Ryan a încuviinţat.

— Doar dacă ai primit versiunea de vaccin special creată pentru emisfera nordică, în care intră doar America de Nord şi Europa Occidentală. Damien a specificat clar cine voia să supravieţuiască. În Statele Unite, de exemplu, unde există o populaţie de peste trei sute de milioane de oameni, au fost produse în fiecare an doar o sută cincizeci până la o sută şaizeci de milioane de doze de vaccin antigripal. Anul acesta însă au crescut numărul dozelor. Dacă-ţi aminteşti, fiecare doctor, fiecare reprezentant din domeniul sănătăţii publice a susţinut sus şi tare că lumea trebuie să-şi facă vaccinul antigripal. Până şi în emisiunile matinale se vorbea despre cum acest an va fi unul dintre cele mai rele din istorie. Această tactică a fost coordonată de OMS.

— Programul de vaccinare iniţiat de „Carlton Group“ pare să nu fi fost o tâmpenie la urma urmei, spuse Harvath. Am primit vaccinul la sediu. Dar DHS n-are de unde să ştie asta.

— Am trei cuvinte pentru tine, îl contrazise Ryan. Fişe medicale electronice.

Cuvintele ei aveau logică. Orice sistem electronic putea fi piratat.

— Dar preşedintele, vicepreşedintele şi ceilalţi oameni de la celelalte agenţii n-au fost vaccinaţi?

— Ba da, anul trecut, aşadar, nu sunt imuni la febra hemoragică africană.

— Şi totuşi, cum controlezi cine primeşte vaccinul antigripal atunci când e vorba de atâţia oameni?

— Ai spus-o chiar tu, răspunse Ryan. Printr-un program de vaccinare. Persoana de contact a lui Damien de la Institutul Naţional de Sănătate Publică a propus o campanie PR în care cei care ocupau funcţii înalte în guvern să primească vaccinurile antigripale mai devreme. Au făcut videoclipuri cu ei pe când îşi suflecau mânecile, le-au făcut poze zâmbind în timp ce primeau vaccinul şi i-au bombardat pe angajaţii federali cu imagini înainte de lansarea programului de vaccinare antigripală, atunci când injecţiile erau gratuite.

— Dar tu? Şi directorul McGee?

— La vremea respectivă, amândoi eram nevoiţi să călătorim, deci un doctor CIA ne-a făcut vaccinul. Şi McGee a pozat, însă totul a fost de faţadă. Suntem siguri că nu vom păţi nimic. Toţi cei care apar pe lista din baza de date „Main Core" au fost consultaţi de un doctor particular, inclusiv preşedintele Curţii Supreme, Leascht. El s-a implicat în campania PR până într-acolo încât a permis ca poza lui să fie folosită pentru a-i încuraja pe angajaţii din domeniul juridic să facă vaccinul antigripal. Evitând campania PR şi adevăratul program de vaccinare, el şi alţii nu au primit vaccinul de anul trecut. Că veni vorba de vaccinuri, Carlton l-a contactat pe Ben Beaman, care a confirmat că toţi angajaţii de la Clinica „Matumaini", precum şi locuitorii din satul vecin fuseseră vaccinaţi. CARE International a făcut toate aranjamentele ca vaccinul pentru America de Nord să ajungă şi la ei.

Aşa se explica de ce Leonce şi Pepsy supravieţuiseră când fuseseră expuşi la virus, iar comandantul rebelilor, nu.

— În concluzie, angajaţii clinicii şi locuitorii satului vecin ar fi supravieţuit virusului dacă Jan Hendrik şi oamenii lui nu ar fi fost trimişi să-i măcelărească, zise Harvath.

Ryan a confirmat.

— Şi-acum ce facem?

— Directorul McGee vrea să vorbească despre asta direct cu secretarul Trezoreriei, răspunse Ryan. Nu-mi vine să-i spun lui Dennis Fleming „domnule preşedinte".

— Ai primit vreo veste despre Porter?

— E un luptător. Doar atât ştim.

— Secretarul Trezoreriei se află la „Mount Weather" împreună cu ceilalţi? întrebă Harvath.

— Da. McGee se va duce acolo cu elicopterul, însă va veni aici mai întâi. Vrea ca tu şi judecătorul Leascht să-l însoţiţi. Şi Mordechai. Vor lua legătura prin telefon cu prim-ministrul israelian.

— Dumnezeule, Israelul nu a primit vaccinul bun, nu-i aşa? zise Harvath.

— Nu, nu l-a primit.

— Doamnei colonel White de la USAMRIID i s-au adus la cunoştinţă toate astea? Cei care au primit vaccinul antigripal trebuie să fie informaţi că nu vor păţi nimic, iar cei care nu l-au primit, în cazul în care vor rămâne în casele lor, ne vor ajuta să oprim răspândirea virusului.

— McGee e de părere că mai întâi trebuie să o înlăturăm pe Linda Landon, astfel încât DHS să ajungă pe mâini competente, adăugă Ryan. Apoi ne vom ocupa de restul.

— Şi Damien? Este cumva la „Mount Weather“?

— Agenţii Serviciului Secret cercetează sub acoperire centrul chiar în acest moment.

— Când va ajunge McGee aici? întrebă Harvath.

— E deja în elicopter. Va sosi aici în douăzeci de minute. Nu prea avem mult timp la dispoziţie, totuşi aş vrea să vezi ce ne-au trimis israelienii.

CAPITOLUL 53

Deşi Ben Mordechai avea dureri mari şi nu voia s-o lase singură pe Helena, înţelesese cât de important era ca el să participe la întâlnirea de la „Mount Weather“. Va avea un impact mult mai mare dacă va fi acolo să răspundă la întrebări şi să reprezinte interesele Israelului.

Când elicopterul Sikorsky S-76, în care se afla directorul CIA, McGee, a aterizat, Harvath, „Bentzi“ şi judecătorul Leascht aşteptau deja pe pistă. Copilotul i-a ajutat să urce la bord şi, după ce s-a asigurat că toţi îşi puseseră centurile de siguranţă, a sărit în elicopter şi i-a confirmat pilotului că puteau decola.

În timp ce aeronava zbura către „Mount Weather“, McGee le-a explicat prin căşti cum voia să decurgă întâlnirea. Voia disciplină, pur şi simplu. Nu aveau decât o singură şansă. Zarurile fuseseră aruncate pentru restul lumii. În acel moment, McGee nu voia decât să salveze Statele Unite.



La Centrul de Operaţiuni de Urgenţă „Mount Weather“ au fost întâmpinaţi de agenţii Serviciului Secret şi conduşi în complexul subteran printr-o rută secundară. Preşedintele interimar, Fleming, fusese anunţat că directorul CIA dorea ca vizita lui să rămână secretă.

Agenţii Serviciului Secret efectuaseră o cercetare amănunţită a centrului, însă nu-l găsiseră pe Pierre Damien.

După ce i-a invitat într-o cameră improvizată pentru situaţii de urgenţă, agenţii s-au retras. Peste câteva minute, Dennis Fleming a apărut pe ecranul plat şi mare de la capătul mesei de conferinţe.

L-au salutat cu toţii la unison: „Bună seara, domnule preşedinte“.

— Spuneţi-mi domnule secretar Fleming, zise el. Din punctul meu de vedere, Paul Porter este în continuare preşedinte.

Fleming nu arăta prea bine. Nu era nevoie să-l întrebe careva dacă participase la campania de vaccinare antigripală. Bărbatul era şeful Departamentului de Trezorerie. Fusese un conducător bun şi un exemplu de urmat pentru angajaţii lui. În schimb, fusese premiat cu febră hemoragică africană. Era incredibil de nedrept. Nu ştia cât mai avea de trăit, însă refuzase să renunţe la muncă doar pentru că se afla

în carantină. Erau prea multe lucruri de rezolvat.

McGee i-a expus situaţia generală, insistând asupra aspectelor importante şi detaliind doar când îi cerea bărbatul.

După ce directorul CIA a terminat, bărbatul a spus:

— Vreau să se întrunească atât Cabinetul, cât şi Consiliul Securităţii Naţionale. *Acum!* Găsiţi-o pe Linda Landon şi spuneţi-i să aştepte. O voi chema când voi considera de cuviinţă.

În mai puţin de cinci minute, toţi membrii au intrat în cameră şi au luat loc. Toţi participanţii la întrunire îl cunoşteau pe judecătorul Leascht şi au dat mâna cu el. Cei care-l ştiau pe Harvath l-au salutat printr-un semn al capului. Nimeni nu avea idee cine era Mordechai.

Nedorind să piardă timpul, Fleming l-a lăsat pe McGee să ia cuvântul. Directorul CIA l-a contactat pe prim-ministrul israelian printr-o videoconferinţă în modul split-screen, afişajul monitorului este împărţit în sectoare, şi i-a oferit informaţiile pe care i le adusese la cunoştinţă secretarului Fleming.

Toţi cei prezenţi în încăpere erau şocaţi, mai ales cei care participaseră la programul de vaccinare. Fiecare era aproape sigur condamnat la moarte.

Toţi voiau să ştie dacă exista un antidot. Dacă oamenii vor primi vaccinul antigripal corect, beneficiile acestuia vor fi retroactive? Erau întrebări la care, din nefericire, nu aveau un răspuns în acel moment.

Secretarul de Stat interimar, care participase şi el la program, dar nu prezenta încă simptome ale virusului, a sugerat acelaşi lucru pe care Harvath i-l sugerase Lydiei Ryan. În Israel se aflau o mulţime de cetăţeni americani şi occidentali care vizitaseră ţara când apăruse virusul. Dacă ei fuseseră vaccinaţi, îi puteau ajuta pe israelieni.

Prim-ministrul israelian a fost de acord şi a spus cuiva care nu apărea în imagine să răspândească vestea imediat prin intermediul televiziunii şi al radioului.

După câteva schimburi de replici cu prim-ministrul despre Pierre Damien şi despre ce ştiau israelienii, McGee l-a prezentat pe Ben Mordechai, care a răspuns la o serie de întrebări, înainte ca directorul CIA să revină la subiectul legat de Statele Unite şi de ceea ce trebuiau să facă.

Au discutat în mod deosebit despre Linda Landon şi despre cea mai bună metodă de a o aborda. Fleming a chemat-o după ce toţi cei prezenţi au ajuns la un consens.



Harvath conducea echipa de intervenţie prin pădurea de pini, în sus, pe panta abruptă. McGee trimisese un elicopter după Ashby, Palmer şi un grup restrâns de contractori de la „Carlton Group“.

Nimeni nu ştia până la ce nivel ajunsese complotul şi nici Fleming, nici McGee nu doreau să implice agenţii din exterior.

Ştiau doar că Landon nu-i oferea adăpost lui Damien la „Mounte Weather“. Acesta era un om care, înţelegând situaţiile de urgenţă, îşi alesese o redută. Ascunzişul lui era o cabană situată la capătul unui drum necirculat.

Spre norocul lui, Damien nu-i spusese nimic lui Landon despre acel loc. Ea cedase repede, aşa cum se aşteptase Harvath. Privirea de pe faţa ei când intrase în încăpere şi îl văzuse pe judecătorul Leascht le-a spus tuturor că era vinovată.

Deşi Damien fusese suficient de deştept încât să nu-i dezvăluie unde se afla „bârlogul“ lui, stabilise anumite intervale în care el şi Landon puteau comunica folosind telefonul securizat pe care i-l dăduse el.

Când o contacta, nu vorbea prea mult timp. Abia la a treia lui intervenţie telefonică NSA a reuşit să-i descopere locaţia.

Secretarul Fleming îl ştia pe Harvath doar după numele lui de cod şi după reputaţie.

Fusese prezent la o şedinţă în timpul căreia se discutase despre operaţiunile lui Harvath în Pakistan. Ştiind că preşedintele Porter avea o părere foarte bună despre el, a consimţit ca Harvath să conducă echipa însărcinată să-l vâneze pe Damien.

„Cum se procedează? îl întrebase Dennis. Trebuie să vă dau anumite instrucţiuni? O listă cu ce trebuie şi ce nu trebuie să faceţi?“

„De fapt, ar fi mai bine să mă lăsaţi să merg şi să-mi fac meseria.“

„Ştii ce vreau, da?“

„Da“.

„Fă-ţi treaba“, îi spusese Fleming.

Zicând astea, i-a dat undă verde lui Harvath.

Într-o oră se făcea ziuă. Până atunci, totul va fi luat sfârşit. Damien era întruchiparea diavolului – era mai rău decât Stalin, decât Hitler, decât Mao sau decât Pol Pot. Era mai rău decât toţi laolaltă şi, chiar şi aşa, această comparaţie nu putea descrie ororile pe care le comisese.

Câte mame şi câţi taţi erau copleşiţi de durere în acel moment din cauză că ai lor copii fuseseră răpuşi de acea boală cruntă pe care o dezlănţuise Damien? Câţi copii îşi pierduseră părinţii, câţi soţi, soţiile şi aşa mai departe?

Singurul lucru care putea contrabalansa acea durere era sentimentul de vină al supravieţuitorilor. Deşi nu ştiau despre planul abominabil al lui Damien, aceştia beneficiaseră de generozitatea lui macabră. Harvath abia aştepta să-l facă să plătească pentru asta.

Primul fir de declanşare pe care l-au descoperit se afla la un kilometru depărtare de casă. Era fixat la nivelul pieptului, astfel încât căprioarele şi alte animale să poată trece pe sub el. Harvath l-a arătat echipei lui, apoi şi-au continuat drumul.

Au mai descoperit alte două fire de declanşare înainte ca Harvath să zărească silueta casei printre copaci. Pentru moment, Scot nu voia să se apropie mai mult. Era convins că şi agenţii de securitate ai lui Damien purtau ochelari cu vedere nocturnă. Trebuiau să acţioneze cu grijă.

După ce le-a făcut semn oamenilor lui să se aşeze pe poziţii, el şi-a luat de pe umăr puşca prevăzută cu amortizor, s-a întins pe burtă şi a început să se târască încet înainte. Nu era nevoie să se grăbească. Aveau timp suficient la dispoziţie.

A parcurs ultimii cincisprezece metri în douăzeci de minute. Din locul unde se afla, vedea perfect printre ultimii copaci partea din spate a casei.

Luminile nu erau aprinse. Un paznic, care purta ochelari cu vedere nocturnă, şedea înfofolit într-o haină, cu arma în poală, şi atât de ţeapăn, încât Harvath s-a întrebat dacă nu cumva acesta dormea.

Apoi bărbatul şi-a mişcat capul. Auzise ceva în dreapta lui. Harvath s-a întrebat dacă auzise echipa lui Ashby, care se ascundea în spatele copacilor.

„Este doar un raton, a reflectat Scot. Nu te ridica de pe scaun“.

Presimţind, cumva, că pândea ceva în întuneric, bărbatul nu numai că s-a ridicat de pe scaun, dar a anunţat şi prin staţie. *La naiba!*

Harvath a văzut cum bărbatul se îndrepta aţă înspre locul unde se aflau Ashby şi echipa ei.

Că era vorba de Congo, de D.C., chiar şi de munţii Blue Ridge – legile lui Murphy funcţionau peste tot.

În timp ce-l urmărea cu privirea pe bărbat, Harvath se ruga ca el să se oprească, să ia staţia şi să le spună colegilor lui că nu fusese nimic.

Orice speranţă s-a spulberat când bărbatul s-a apropiat de copaci şi i-a văzut pe operatorii ascunşi în spatele lor. El şi-a pregătit arma atât de repede, încât Harvath abia a avut timp să reacţioneze. Nici nu a fost nevoit. Ashby era pregătită şi i-a tras paznicului un glonţ silenţios în cap.

Harvath a sărit în picioare şi a dat comanda să atace casa.

Când oamenii lui au ieşit din pădure ca nişte stafii, Harvath avea deja un avantaj de câţiva metri.

La un moment dat, un agent de securitate şi-a făcut apariţia de după casă. Harvath s-a întors, a deschis focul şi l-a eliminat.

Pe urmă a auzit în dreapta lui un sunet înăbuşit când Palmer a împuşcat un alt paznic care venise să vadă ce se întâmpla. Trei paznici doborâţi. Din ceea ce îi spusese Helena lui Mordechai, mai trebuiau să fie cel puţin trei, plus Damien şi servitorul-asistent, Jeffrey.

Ajungând în spatele casei, Harvath s-a apropiat de uşa glisantă din sticlă. A apucat de mâner şi a tras uşa. De undeva din interiorul casei s-a auzit sunetul unei alarme. *Murphy.*

A trecut pragul şi a pătruns într-un soi de cameră de recreere. Înăuntru mirosea a praf. Casa părea nelocuită. Se simţea un miros stătut de cafea şi un iz de mortăciune, probabil vreun şoarece care putrezea undeva în spatele vreunui perete.

Harvath îl voia pe Damien. A grăbit pasul înspre locul unde credea că se afla acesta. La capătul coridorului era o uşă care părea a fi de la dormitorul principal. S-a îndreptat într-acolo, oprindu-se doar ca să verifice două debarale şi o toaletă mică pentru femei.

Pardoseala acoperită cu covor scârţâia în anumite locuri sub ghetele lui. Oprindu-se brusc în faţa uşii, s-a poziţionat în lateral şi a ascultat. Deoarece nu a auzit nimic, a dat să pună mâna pe clanţă.

Înainte să apuce să facă asta, uşa s-a deschis din partea cealaltă şi a dat nas în nas cu unul dintre oamenii lui Damien.

Vârând amortizorul sub bărbia bărbatului, Scot a apăsat pe trăgaci. Bărbatul, care era doar în chiloţi şi părea că voia să meargă la toaletă, a căzut secerat la podea, cu jumătate din ţeastă zdrobită.

Cel de-al doilea bărbat, care dormise până atunci, bâjbâia după armă. Harvath l-a împuşcat şi pe el, apoi a ieşit din cameră.

Palmer şi Ashby înaintau pe hol înspre el, dar Harvath le-a făcut semn să plece. Întorcându-se înspre bucătărie, a localizat casa scării şi le-a semnalat să-l urmeze.

Scările scârţâiau mai tare decât pardoseala de pe hol. Scot a continuat să urce nestingherit.

Ajuns în capul scărilor, a zărit o uşă în dreapta. A apucat de mânerul rotund, l-a rotit încet şi a deschis uşa. Era un birou mic plin cu valijoare Pelican de protecţie a echipamentelor şi tot felul de aparatură electronică. A rămas pe poziţie şi l-a trimis pe Palmer înăuntru să verifice.

Traversând un hol îngust, a dat peste o uşă în stânga lui care se deschidea într-o debara mică. Mai rămăseseră doar două încăperi. Într-una dintre ele trebuia să fie Damien.

Când a deschis uşa primei încăperi, a văzut că era o cameră de oaspeţi şi că dormise cineva în pat. Tocmai voia să-i facă un semn lui Ashby, când câmpul vizual i-a fost obturat.

Bărbatul trebuie să fi stat lipit de perete. Acesta a sărit în momentul în care văzuse uşa deschizându-se. Harvath nu a avut de ales decât să acţioneze. Bărbatul era, practic, deasupra lui. Deoarece nu a reuşit să-şi potrivească arma ca să tragă, Scot l-a lovit cu capul în ochelari, turtindu-i de faţa atacatorului.

Bărbatul s-a dat în spate împleticindu-se, iar sângele a început să-i şiroiască pe faţă. În loc să se predea, acesta a atacat din nou. De astă dată, Harvath a avut suficientă distanţă ca să-i tragă două gloanţe în cap. Mai rămăsese o singură uşă.

Harvath s-a apropiat de ea şi a ascultat. Nu se auzea nimic. Însă nu

percepuse vreun zgomot nici în celelalte două cazuri.

După ce le-a făcut semn oamenilor lui, a învârtit mânerul rotund. Uşa era încuiată. Aşadar, s-a dat un pas înapoi, a lovit uşa cu piciorul, iar ei au dat năvală înăuntru.

La fel ca şi în camera cealaltă, patul era nefăcut, însă ocupantul nu era nicăieri. În timp ce Ashby verifica sub pat şi Palmer scotocea debaraua, Harvath s-a dus în baie.

Uşa glisantă nu fusese trasă de tot. Scot a văzut prin crăpătură cum un bărbat, pe care l-a recunoscut ca fiind valetul lui Damien, Jeffrey, tocmai îşi vâra ţeava armei în gură.

A făcut un pas în spate şi a tras două gloanţe unul după celălalt prin uşă.

Valetul a ţipat disperat şi a scăpat arma pe pardoseală.

Harvath a trecut prin uşa spintecată şi a îndepărtat arma cu piciorul. Nu avea de gând să-l lase pe individul acela să se sinucidă ca un laş. Gloanţele îl nimeriseră mai jos de talie, unul înfigându-i-se în vintre.

Aplecându-se deasupra lui, Harvath a aşezat amortizorul fierbinte pe rană, făcându-l pe valet să ţipe şi mai tare.

— Asta e din partea Helenei, spuse Harvath. Şi-acum, zi-mi unde este Damien.

CAPITOLUL 54

INSULA BIRD CAY, BAHAMAS
DOUĂ NOPŢI MAI TÂRZIU

Harvath a sărit din avionul de transport strategic greu C-17 Globemaster III, şi-a deschis paraşuta şi a început să coboare încet prin aerul cald al nopţii către luciul apei de sub picioarele lui.

Şi-a desprins curelele din jurul pieptului şi al taliei, după care a aterizat la aproape 60 de kilometri nord-nord-vest de Nassau. De îndată ce a atins apa cu picioarele, şi-a desfăcut legăturile de pe picioare şi a început să înoate, îndepărtându-se de paraşută şi lăsând-o să se scufunde. Cu rucsacul impermeabil legănându-se în faţa lui, a înotat înspre refugiul tropical de 101 hectare al lui Damien.

Francis Francis – sportiv britanic şi moştenitor al companiei Standard Oil – cumpărase iniţial insula privată în 1940. Pe lângă faptul că fusese un jucător de golf uimitor şi membru al echipelor engleze de atletism şi scrimă, acesta fusese şi un aviator renumit, implicându-se în proiectul care a dus la inventarea scaunului ejectabil.

Insula îi găzduise pe bogaţii şi puternicii acelor vremuri. Printre musafirii de vază ai lui Francis se număraseră: Marlene Dietrich, Greta Garbo, Noël Coward, Rock Hudson, David Niven, Ducele de Windsor şi chiar regele Leopold al III-lea al Belgiei.

Pierre Damien evitase să păstreze această tradiţie a ospitalităţii, preferând să ascundă faptul că era proprietarul acelei insule. Nici măcar Mossad-ul nu ştia acest lucru.

Jeffrey dezvăluise acest secret, nu înainte însă de a fi constrâns. Individul era un ciudat. Deşi Harvath îl chinuise cumplit când îl interogase, bărbatului păruse să-i placă uneori. Individul avea probleme, chiar multe.

Acele probleme însă creau un profil psihologic care-l completa pe cel al lui Damien. Asemenea lui Renfield, personajul lui Bram Stoker din romanul *Dracula,* Jeffrey era devotat atât lui, cât şi scopului său suprem. Se potriveau de minune.

Jeffrey nu numai că supraveghease tortura la care fusese supusă Helena, dar şi iniţiase violul în grup după ce fugise Damien. La fel ca şi şeful lui, acesta era răul întruchipat.

Rămăsese la reduta din Virginia pentru a intermedia comunicarea şi a duce la bun sfârşit planul mârşav al lui Damien în cazul în care

Linda Landon sau ceilalţi nu şi-ar fi îndeplinit obligaţiile. Bărbaţii peste care dăduse Harvath la Clifton şi pe care-i omorâse pregăteau provizii pentru locaţia secretă.

Conform spuselor lui Jeffrey, singurul mijloc de comunicare cu Damien era printr-un sistem e-mail extrem de securizat, trimis prin satelit.

Pe Harvath nu-l interesau toate astea. Nu avea nicio intenţie să comunice cu Damien prin e-mail. Voia să stea de vorbă cu el faţă în faţă.

După ce a ieşit la mal în partea de est a insulei, a început să escaladeze coasta, având grijă să nu lase urme pe nisip. S-a ascuns în tufişuri, şi-a despachetat rucsacul şi şi-a asamblat echipamentul.

Cu toate că nu avea o distanţă prea mare de străbătut, plănuise să-şi ia doar câteva lucruri cu el: un pistol H&K 45 Compact Tactical, un amortizor Knights Armament Company şi un cuţit CRKT James Williams Shinbu. N-avea de gând să zăbovească prea mult. Va acţiona repede şi cu sânge-rece.

Înainte de a o lua din loc, şi-a legat şireturile şi a făcut ultimele verificări prin staţie.

— Moonracer, aici Norseman. Mă auzi?

— Te aud perfect, răspunse Nicholas.

— Locaţiile curente ale ţintelor?

Nicholas i-a relatat ceea ce vedea prin satelit, iar Harvath şi-a notat pe hartă locurile unde se aflau bărbaţii. Apoi s-a deconectat. Era timpul să se pună în mişcare.

A urmat drumul de la plajă până când a ajuns la o bifurcaţie, pe urmă a luat-o în direcţia vest, înspre grupul de căsuţe albe pentru oaspeţi din partea cealaltă a insulei înguste. Damien trebuie să fi găzduit echipa de securitate, pe care o adusese cu avionul, la jumătate de kilometru de reşedinţa principală. Conform spuselor lui Nicholas, nu exista activitate. Nimeni nu stătea de pază acolo.

Când s-a apropiat, a ieşit de pe drum şi a cercetat o serie de clădiri-anexe. A dat peste un garaj, un atelier de întreţinere şi o magazie – toate erau pustii.

Următoarea clădire care i-a ieşit în cale părea să fie locuinţa îngrijitorului. S-a furişat înăuntru printr-o uşă cu sită, care era descuiată.

Pe un suport de lângă chiuvetă se aflau câteva farfurii spălate, iar perdelele din bucătărie fâlfâiau în bătaia brizei marine care pătrundea prin ferestrele deschise.

De frigider era lipită o listă care cuprindea sarcinile gospodăreşti, precum şi o listă intitulată „Program de masă pentru domnul Damien". Ridicându-şi pistolul, Harvath s-a furişat înspre dormitor.

Ajuns în faţa uşii, şi-a aşezat degetul pe trăgaci, pe urmă a deschis-o

uşor. Aceasta a glisat fără zgomot, deoarece balamalele erau unse bine. În pat dormea un cuplu mai în vârstă. Cei doi nu erau luptători.

Coborându-şi arma, Scot s-a retras din cameră, a închis uşa în urma lui şi a ieşit din casă.

Când a ajuns pe plajă, a descoperit un hangar mare pentru bărci, plin cu tot soiul de ambarcaţiuni. Deasupra capului se afla un troliu cu ajutorul căruia aşezai „jucăria“ dorită pe o remorcă. Apoi aceasta cobora pe nişte şine înguste până ajungea pe apă. De acolo puteau fi lansate şalupa de viteză, barca prevăzută cu pânze, skijet-ul Yamaha WaveRunner sau chiar un minisubmarin galben.

După ce s-a asigurat că nu era nimeni în hangar, Harvath a trecut mai departe, la prima căsuţă pentru oaspeţi. Mişcările lui erau estompate de zgomotul valurilor care se spărgeau la mal.

La fel ca şi căsuţa îngrijitorului, şi aceasta avea ferestrele deschise şi obloanele trase pentru a permite brizei să pătrundă înăuntru. Căsuţa avea două dormitoare, fiecare cu propria intrare de pe plajă. A desluşit prin perdele câte o siluetă dormind în fiecare dormitor. Ocolind căsuţa şi ajungând în partea cu plaja, a intrat pe prima uşă a căsuţei.

Deşi bărbatul dormea, Harvath l-a recunoscut imediat. Era unul dintre oamenii lui Jan Hendrik, participant la măcelul persoanelor din Clinica „Matumaini“, precum şi al locuitorilor din satul din Congo.

Ţinându-şi pistolul îndreptat spre el, Harvath a lovit cu piciorul rama patului şi a aşteptat ca insul să deschidă ochii.

Când bărbatul a făcut-o, Scot şi-a dus arătătorul la buze, avertizându-l să nu facă gălăgie.

— Eu sunt cel care l-a răpit pe şeful tău în Bunia, îi zise el în şoaptă. Am vrut să ştii că toţi acei oameni pe care i-ai ucis pentru domnul Damien în Congo – bărbaţi, femei şi copii – erau cu toţii imuni la virus.

Privirea şocată a bărbatului s-a transformat repede în altceva. A deschis gura ca să strige după ajutor, însă Harvath l-a împuşcat de două ori în cap şi a trecut repede în camera cealaltă.

Acolo dormea un alt măcelar. Scot a repetat figura, lovind cu piciorul rama patului şi asigurându-se că bărbatul va afla de ce era acolo, înainte să-l împuşte în cap.

Căsuţa următoare era pustie, la fel şi toaleta şi duşul. În următoarea însă, se aflau alţi doi mercenari ai lui Hendrik. Harvath s-a descotorosit repede şi de ei.

A verificat şi ultima căsuţă, dar nu a găsit pe nimeni înăuntru. Ştia unde erau ceilalţi.

După ce şi-a introdus un nou încărcător în armă, a ieşit afară şi a luat-o înspre casa principală, aflată la o jumătate de kilometru în susul plajei.

Pe la jumătatea distanţei, a dat peste o altă anexă, pe care a verificat-o înainte să se apropie de reşedinţa lui Damien.

Casa era clădită în vârful insulei şi oferea o privelişte spectaculoasă către ocean în trei direcţii. Clădirea era în formă de „U“, partea centrală având două etaje, iar cele două aripi, care se întindeau de o parte şi de cealaltă, câte un etaj.

Era construită din piatră adusă din cariera de pe insula Bird Cay şi văruită cu alb, la fel ca şi căsuţele pentru oaspeţi. Mai exista şi o piscină impresionantă cu margini din aceeaşi piatră, iar curtea pavată era înconjurată de arcade. Întreaga proprietate avea un aer simplu şi elegant, o amintire a vremurilor demult apuse.

Însă elementul arhitectural care-l interesa cel mai mult pe Harvath era scara exterioară din piatră, care ducea la o terasă a dormitorului principal, iar de acolo, sus, pe acoperiş. Înainte să ajungă la Damien, trebuia să treacă de restul echipei de securitate.

Doi bărbaţi patrulau agale în jurul casei. Harvath a început cu aceştia.

Amortizorul pe care-l folosea era unul excepţional, totuşi trebuia să se asigure că absolut niciun sunet nu va răzbate prin aer şi nu îl va demasca. După ce a pus piedica de siguranţă la pistol, şi-a scos cuţitul.

Arma albă avea o lungime de 37,5 cm, din care 24 cm erau din oţel cu conţinut ridicat de carbon, iar lama cu vârful ascuţit era făcută pentru a despica şi a pătrunde adânc. Fusese fabricat pentru ca membrii Forţelor Speciale să-l poată întrebuinţa atunci când nu-şi puteau folosi armele – cum era cazul pe proprietatea lui Damien.

Ascunzându-se după o arcadă din curtea exterioară, Harvath a aşteptat să treacă primul paznic, apoi a atacat.

I-a astupat gura cu mâna stângă şi l-a tras pe spate cât a putut de mult. Pe urmă i-a înfipt lama oblic prin coaste, perforându-i ambii plămâni şi străpungându-i inima.

Harvath l-a ţinut strâns pe paznic până când acesta a încetat să se mai zbată, pe urmă i-a tras trupul într-un loc unde nu putea fi văzut.

După ce şi-a şters lama cuţitului de hainele bărbatului, s-a ascuns din nou după arcadă şi l-a aşteptat pe următorul paznic. Acesta şi-a făcut apariţia câteva minute mai târziu. Apoi s-a întâmplat ceva. În loc să treacă mai departe, el s-a oprit – chiar în dreptul arcadei. *Oare văzuse ceva? Oare ştia cumva că Harvath se afla acolo?* Singurul cuvânt care i-a venit în minte lui Scot a fost acela care rima cu „gutui“.

Bărbatul stătea atât de aproape, încât îi auzea respiraţia. Pe urmă n-a mai auzit-o, însă nu pentru că paznicul se îndepărtase, ci pentru că se pregătea să atace.

Harvath a atacat prin stânga, dar bărbatul nu era acolo. Dispăruse în direcţia opusă.

Răsucindu-se pe călcâi, Scot şi-a întins braţul în spate, lovind cu

vârful cuţitului în direcţia opusă, pe urmă s-a întors cu tot trupul.

Paznicul înconjurase, într-adevăr, coloana mare prin partea cealaltă, iar vârful cuţitului l-a nimerit în partea inferioară a abdomenului.

Scot nu a pierdut timpul. Înfigând şi mai adânc restul lamei, a ridicat-o în sus, dar paznicul i-a blocat înaintarea cu puşca. Apoi a vrut să-l lovească pe Harvath cu patul armei.

Scot s-a ferit, însă a primit în partea laterală a feţei o lovitură dureroasă, deşi razantă.

Aducându-şi arma în faţă, paznicul s-a pregătit să tragă. Harvath avea o singură şansă.

Şi-a scos lama din stomacul bărbatului, a înclinat-o patruzeci şi cinci de grade şi a lovit mai sus.

L-a nimerit pe paznic în spatele urechii drepte. Răsucind-o repede, Harvath a terminat treaba. *Doi erau eliminaţi, mai rămăseseră doi.*

Un paznic se afla lângă intrarea principală, iar un altul, lângă glasvandul care dădea înspre piscină. În acel moment, lui Harvath nu-i mai păsa dacă bărbaţii vor auzi sunetul scos de pistolul lui cu amortizor. Când se va întâmpla asta, nu vor mai avea pe cine să cheme în ajutor. Harvath a hotărât să-l elimine mai întâi pe paznicul de la intrare.

Înconjurând aripa de sud, s-a ascuns după arbuştii ornamentali pe care-i plantase Damien.

Când s-a apropiat suficient de mult de uşa de la intrare şi a avut o vizibilitate mai bună, Scot a tras, apăsând în succesiune rapidă pe trăgaci. Primele gloanţe l-au nimerit pe bărbat în piept, făcându-l să se aplece în faţă. Glonţul care l-a lovit în cap l-a încovoiat şi apoi a căzut de pe scaun. „Şi-acum, să ne bălăcim."

Ultimul paznic era exact în locul în care-i spusese Nicholas că se va afla. În timp ce stătea de planton, acesta săvârşea un păcat capital. Fuma.

Harvath a simţit fumul de ţigară cu mult înainte să-l zărească pe bărbat. A aşteptat în întuneric până când paznicul a tras din nou cu nesaţ din ţigară, pe urmă l-a împuşcat de două ori în cap, făcând ţăndări glasvandul. Mai rămăsese doar Damien.

Deşi la început Harvath se gândise să folosească scările exterioare, în acel moment a luat o altă hotărâre. Dormitorul principal avea prea multe ferestre, iar dacă Damien era treaz, existau şanse mari să-l vadă. Prin urmare, Harvath s-a apropiat de uşa de la intrare, a înlăturat din calea lui trupul paznicului mort şi a pătruns în casă.

Interiorul reşedinţei era aşa cum şi-l imaginase. De la pardoseala şi ornamentele din marmură şi până la scara lungă şi lată şi tapetul verde, ca frunza de palmier, totul părea să fie neschimbat din 1940. Mai lipseau doar Humphrey Bogart sau Lauren Bacall care să traverseze holul ca să aducă nişte gin pentru încă o porţie de martini.

După ce a verificat scările sub greutatea lui, Harvath a început să urce cu grijă înspre dormitorul lui Damien.

Al doilea etaj era amenajat aproape la fel ca şi primul. Existau câteva dormitoare mai mici, însă erau toate pustii. Ajungând în dreptul dormitorului principal, Scot şi-a pregătit pistolul cu amortizor şi a deschis uşa.

Înăuntru nu era nimeni, iar patul părea neatins. *Ce naiba păzeau oamenii lui Hendrik?*

Harvath a verificat baia, pe urmă s-a întors şi a cercetat restul încăperilor de la etaj. *Unde naiba era?*

A coborât în grabă scările şi a controlat aripa de sud. A descoperit o bibliotecă, o sală de fitness, o sală de biliard şi un bar, însă nici urmă de Pierre Damien.

Întorcându-se în clădirea principală, a verificat camera de zi şi cea de recreere, apoi a continuat cu sala de mese. L-a găsit dincolo de ea.

Damien se afla în solariul din sticlă, de lângă bucătărie. Câteva panouri din sticlă fuseseră deschise, astfel încât el să audă oceanul şi să-i simtă mirosul. Stătea cu spatele la Harvath, însă ştia că era acolo.

— Unii dintre voi, evreii, sunteţi mai inteligenţi decât am crezut. M-am întrebat dacă vei veni.

Avea un ziar în poală, iar pe masa din dreapta lui se aflau un pahar cu vin roşu şi sticla cu vin.

— Ţine mâinile la vedere, spuse Harvath, apropiindu-se de el.

— Câţi oameni a trimis Mossad-ul? Doar pe tine?

— Doar pe mine, răspunse Harvath, când ajunse în faţa lui Pierre Damien. Şi nu Mossad-ul m-a trimis.

— Nu?

Era un bărbat dichisit – de la păr şi unghii până la halatul alb, scrobit şi pijamale.

— Eşti cetăţean american, zise Harvath. Statele Unite nu au nicio intenţie să lase Israelul să pună mâna pe tine.

— Deci America te-a trimis să mă ucizi?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă vei coopera sau nu. Îţi spun din nou să-ţi ţii mâinile la vedere.

Damien şi-a aşezat mâinile pe braţele fotoliului şi a arătat cu capul înspre paharul cu vin.

— Îmi permiţi?

— Imediat.

Bărbatul se uita la Harvath, încercând să-l „citească“. Avea vreo slăbiciune de care putea profita? Era foarte greu de citit.

— Şi ce vor Statele Unite?

— O mărturisire.

Damien a zâmbit, pe urmă zâmbetul lui s-a transformat în râs.
— Acum ştiu că ai venit să mă ucizi.
— Cum aşa?
— Fiindcă nu te pricepi la negocieri.
Harvath şi-a pregătit pistolul, a apăsat pe trăgaci şi a făcut ţăndări sticla cu vin Château Cheval Blanc din 1947.
— După cum spuneam, Statele Unite vor mărturisirea ta completă, continuă el.
Damien tresărise atunci când arma se descărcase, însă încercase să nu lase să se vadă acest lucru.
— Şi ce primesc în schimb? întrebă el, îndepărtând încet cu mâna cioburile din sticlă şi picăturile de vin de pe mâneca lui.
— Depinde de cât de bine vei coopera.
— Va trebui să-mi dai un indiciu.
— Nu trebuie să-ţi dau nimic, replică Harvath. Pot să-ţi spun doar atât, că voi smulge o mărturisire de la tine într-un fel sau altul. Tu decizi cât vrei să fie de dureros.
— Şi dacă voi coopera?
— *Dacă* vei coopera, având în vedere că eşti cetăţean american, Statele Unite sunt pregătite să facă mai multe lucruri.
— Pe care tu nu mi le vei spune.
Harvath l-a privit fix, fără să spună nimic.
— Poate eşti un negociator mai bun decât am crezut, zise Damien. Cu ce începem?



Bărbatul a continuat să povestească timp de două ore, convins fiind de viziunea clară şi de superioritatea lui morală.
A încercat în repetate rânduri să-i explice lui Harvath că Statele Unite nu vor mai exista, că ideea de naţiune-stat va dispărea.
Harvath fusese trimis după potcoave de cai morţi, declară el, misiunea lui fiind ultima suflare a unui imperiu muribund. Peste câteva săptămâni, America pe care o ştia el nu va mai exista. După ce aceasta va dispărea, împreună cu alte naţiuni suverane, supravieţuitorii vor căuta un alt gen de guvernare, una mondială. Atunci Statele Unite vor face un pas în faţă şi vor lua acest sceptru. Va începe o nouă epocă de aur a iluminismului, care va avea la bază respectul şi o bună gestionare a planetei.
Harvath a rămas de neînduplecat pe tot parcursul discursului, intervenind doar atunci când bărbatul se îndepărta de la subiect.
După ce a obţinut informaţiile pe care le dorise, a vârât în husa impermeabilă micuţa cameră video digitală, apoi a băgat-o în buzunar.

— Şi-acum? vru să ştie Damien. Ai obţinut ce ai vrut. Cu mine cum rămâne?

Harvath l-a privit îndelung înainte să răspundă:

— Ai de ales. Te întorci pentru proces…

Bărbatul a pufnit la auzul acestei propuneri şi l-a întrerupt pe Harvath:

— Unde? La Haga? Sau poate într-un loc ca Nürnberg? Poate că evreii vor avea suficientă energie ca să obţină extrădarea mea în Ierusalim sau în Tel Aviv. Poate că America va vrea să mă judece în faţa Curţii sale Supreme? Haide, mai bine, să o facem în Congo sau în faţa sălbaticilor din Mecca. Procesul va fi difuzat în întreaga lume, astfel încât toată lumea să se poată bucura de condamnarea mea. Iar la sfârşit, voi atârna în ştreang.

Harvath a aşteptat până când bărbatul şi-a încheiat discursul, apoi a spus:

— Sau.

— *Sau* ce?

— Sau exilul.

— *Exilul?* repetă Damien, râzând. Cum a fost trimis Napoleon pe insula Elba?

— Doar că tu nu vei ajunge în Elba.

Bărbatul a râs şi mai tare.

— Cui îi pasă?

— Am ştiut că asta vei spune, zise Harvath, ridicând pistolul. Nu-ţi face griji, restul colegilor tăi ţi se vor alătura în curând.

Şi pe urmă a tras.

CAPITOLUL 55

Secretarul Fleming a murit la scurt timp după ce Harvath a transmis înregistrarea cu interogatoriul lui Damien de pe insula Bird Cay. Lista cu cei care trebuiau eliminaţi, pe care el o semnase, rămăsese valabilă. Când secretarul Apărării a ajuns în funcţia de preşedinte interimar, acesta nu a reuşit să-l contacteze pe Harvath.

Scot străbătea capitalele Europei ca un vânt rece, răspândind moartea. Asemenea unui războinic pe calul lui alb, el lovea cu violenţă şi fără milă.

Indiferent unde s-ar fi ascuns membrii „Comisiei planetare“, Harvath îi găsea. Când îi găsea, îi omora.

După ce l-a eliminat şi pe ultimul membru al comisiei, s-a dus din Lisabona în Malta, i-a scos pe toţi afară din centrul de interogare „Solarium“ şi l-a omorât pe Jan Hendrik. Pe urmă a comandat o ladă cu whisky Jack Daniel’s şi a băut trei zile la rând.

Nu se putea uita la ştiri. Nu putea asculta radioul. Nu se putea gândi la viitor. Nu exista niciun viitor. Oamenii din întreaga lume mureau atât de repede şi în număr atât de copleşitor, încât trupurile lor nu puteau fi îngropate suficient de repede.

Când Vella a venit şi a încercat să discute cu el, Harvath a tras un glonţ în direcţia lui. Era un foc de avertisment. Dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o – aşa beat cum era. Se afla în cea mai jalnică stare din viaţa lui.

După treizeci şi şase de ore, şi-a făcut apariţia un preot. Parcă apăruse de nicăieri, reuşind să treacă cumva de sistemul de securitate şi să intre în „Solarium“.

— Iisuse! exclamă Harvath când îl văzu.

— Nici pe departe, replică bărbatul.

— Ce cauţi aici, Peio?

— Am venit să te salvez.

— De cine?

— De tine.

Harvath a ridicat uşor pistolul, apoi l-a lăsat jos şi a luat sticla de Jack Daniel’s pe jumătate golită.

— Vrei să vorbim? îl întrebă Peio.

— Sigur. Cum naiba m-ai găsit?

— Mi-a şoptit o păsărică.

Harvath a râs.

— Nu te caracterizează astfel de glume, padre.

Peio a zâmbit, însă era un zâmbet de compătimire. Şi el se aflase cândva într-o situaţie asemănătoare cu a lui Harvath în acel moment. Înainte să devină preot, fusese agent secret în Madrid. Trecuse prin scenele de groază în timpul atentatelor cu bombă de la metroul din Madrid, când îşi pierduse şi soţia. Pe urmă îi vânase pe făptaşi, căzând pradă setei de sânge. Iar când alcoolul nu a reuşit să atenueze suferinţa şi sentimentul de vină, a trecut la droguri.

Fusese un vârtej care-l împinsese în pragul iadului. Moartea îşi întindea mâna rece înspre el, când fusese găsit şi salvat de un preot.

— Ar fi nedrept faţă de Nicholas să-i spun „păsărică“. Lasă-mă să reformulez. Un prieten mi-a zis că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Sunt bine, îl asigură Harvath.

Peio a privit dezordinea din jurul lui Scot.

— Văd.

— Îţi pierzi timpul, padre. Sunt oameni care au mai mare nevoie de tine decât mine.

— Se prea poate, însă sunt aici. Vrei să vorbim? îl întrebă el din nou.

Era unul dintre cei mai tenace preoţi din câţi cunoscuse Harvath vreodată.

— Care e numărul morţilor acum?

— În Malta?

— În lume.

— Nu e de bine, concluzionă preotul.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Există însă şi un aspect pozitiv.

Harvath a chicotit.

— Zău? Care? E traficul mai aerisit?

— Virusul şi-a redus efectul de propagare.

Harvath nu se aşteptă la asta. Ridicându-se în şezut, a întrebat:

— Cum adică *şi-a redus efectul de propagare?*

— Unii experţi, nu toţi, cred că începe să se stingă. Din câte se pare, acesta a fost prea mortal şi a ucis prea repede. Faptul că persoanele vaccinate le-au ajutat pe cele nevaccinate a reprezentat o cotitură uriaşă. Nicholas mi-a spus că te-ai gândit la asta.

— Altcineva s-a gândit.

— Modestia la un om care se află în starea în care eşti este de-a dreptul încântătoare.

Harvath i-a arătat prietenului său degetul mijlociu.

Padre Peio a zâmbit.

— Tu nu eşti aşa, Scot.

— Habar n-ai, Părinte.

— Poate că nu. Dar aşa cred.

Harvath nu a răspuns.

— Ai ales să duci pe umeri o povară grea, să faci lucruri la care nimeni nu era obligat să se înhame. Însă tu te-ai încumetat. Dacă nu erai tu, răul şi-ar fi făcut de cap.

Harvath tăcea în continuare.

Peio a dat să mai spună ceva, însă a renunţat. Îl cunoştea pe Harvath suficient de bine încât să ştie că nu era genul de om la care să insişti.

Întinzându-se după sticla de Jack Daniel's, preotul şi-a turnat în pahar, s-a aşezat lângă cel mai apropiat perete, a rostit „Salud“ şi a luat o gură de băutură.



Au rămas tăcuţi cel puţin o oră, trecându-şi sticla de la unul la celălalt. În tot acest timp, Harvath i-a evitat privirea lui Peio.

— Astea nu sunt circumstanţele obişnuite în care ascult mărturisirile, dar dacă vrei să te spovedeşti, te voi asculta, spuse preotul.

Harvath a început să râdă, pe urmă s-a mai relaxat.

— Ce e? întrebă Peio.

— Într-o bună zi, când totul va lua sfârşit şi vom fi doi bătrâni, poate vom sta împreună şi mă voi spovedi. Până atunci, faptul că ţin totul în mine mă ajută să merg mai departe.

Cunoscând prea bine acel sentiment, preotul a încuviinţat:

— Te înţeleg.

— Până atunci însă, cred c-ar fi mai bine să revin acasă, zise Harvath, privind în jurul lui şi renunţând să-şi mai plângă de milă.

Padre Peio i-a zâmbit.

— Te pot ajuta în această privinţă.

CAPITOLUL 56

VIRGINIA DE NORD

– Mulţumesc, spuse Reed Carlton când ieşi pe veranda sanatoriului şi îi întinse lui Harvath o cană cu cafea fierbinte. Pentru tot.

Soarele începea să se ridice încet pe cer, alungând aerul rece al nopţii. În parcarea de jos se afla camioneta pe care Palmer şi Ashby, trimişi de Harvath, o umpluseră cu provizii aduse de la ferma Clifton a lui Damien.

Carlton le promisese angajaţilor sanatoriului că, dacă vor rămâne să îngrijească pacienţii, va găsi o cale prin care să aibă grijă de ei şi de familiile lor. El a început prin a trece pe la fiecare în parte ca să controleze cine fusese vaccinat şi cine nu. Toţi angajaţii sanatoriului fuseseră vaccinaţi, la fel şi mai toţi membrii familiilor lor. Cei nevaccinaţi fuseseră instalaţi confortabil în carantină.

După ce a rezolvat această problemă, a stabilit un program de pază. Un sanatoriu în care se aflau medicamente şi care avea o bucătărie comercială era prima ţintă a jefuitorilor.

Când s-a întors Harvath din misiune, jafurile continuau încă, însă erau mult mai sporadice. El insistase să facă parte din echipa de pază. Micul lor grup de operatori căliţi în lupte era mai mult decât suficient ca să ţină departe gloata care dădea târcoale.

Harvath vorbea de două ori pe zi cu Lara la telefonul prin satelit şi îi spunea la fiecare final de conversaţie cât de mult o iubea. Nu îi zisese nimic despre traseul lui însângerat prin Europa. Sau despre cum clacase în Malta. Pentru moment, unele secrete vor face parte din fiinţa lui.

— Cum se simte preşedintele Porter? îl întrebă Harvath pe Bătrân.

— Doctorii cred că va supravieţui.

— Cum?

— Virusul are un grad de letalitate de 70%. Medicii luptă cu înverşunare împotriva lui cu antivirale şi cu un medicament experimental pentru SIDA. Pare să funcţioneze.

— Aţi împărtăşit această informaţie şi cu celelalte ţări?

— Bineînţeles.

— Dar „Bentzi“ şi Helena? întrebă Harvath.

— Se află încă sub îngrijire la Camp Peary. El nu a primit vaccinul, doar ea, prin urmare a fost supus tratamentului cu antivirale şi este

ţinut sub observaţie. Până acum, totul decurge bine.

— Vreo veste de la Jessica Decker?

— Kinshasa, la fel ca restul Africii, pare ruptă dintr-o scenă a Apocalipsei. Foarte puţini au primit vaccinul antigripal corect, însă şi acolo febra hemoragică africană s-a stins repede. Echipa SAS i-a dus pe Jambo, pe Leonce şi pe Pepsy la Kinshasa, unde s-au întâlnit cu Decker. Din câte am auzit, au supravieţuit crizei. Se simt bine.

Harvath s-a bucurat să audă asta. Având în vedere că situaţia era sub control, sosise timpul să se pună în mişcare.

A mai luat o gură de cafea, apoi a vrut să vorbească, însă Bătrânul l-a întrerupt:

— Trebuie să pleci. Am luat legătura cu generalul McCollum. Va trimite un avion după tine.



În timp ce avionul cu reacţie Cessna Citation X zbura cu viteză înspre Anchorage, Harvath încerca să uite tot ceea ce se întâmplase şi aştepta cu nerăbdare viitorul.

După ce şi-a turnat un pahar cu whisky Woodford Reserve, a astupat sticla cu dopul şi a revenit la locul lui.

În timp ce sorbea din băutură, încerca să se deconecteze. Făcuse tot ce îi stătuse în putinţă. Nu putea controla ceea ce se întâmpla în acel moment. Aşa cum spunea mereu mama lui: „Nu poţi să alegi întotdeauna situaţia în care să te afli, dar poţi să alegi cum vei reacţiona". Era o zicală frumoasă, deşi se îndoia că mama lui şi-ar fi imaginat vreodată o astfel de situaţie.

Conform spuselor tuturor, boala nu se mai răspândea atât de repede. Acesta era un lucru bun.

Guvernul Statelor Unite intrase în defensivă. Se făcea tot posibilul pentru ca bolnavii să fie îngrijiţi, în vreme ce starea de carantină a rămas în vigoare în speranţa că virusul se va stinge. În acel moment, pe Harvath nu-l mai interesa nimic altceva decât să ajungă la Lara.

A dormit o vreme, însă nu suficient de mult încât să-şi omoare timpul. După ce a urmărit un film, a încercat din nou să doarmă, dar a avut un somn agitat.

Când avionul a aterizat, într-un final, în Anchorage, abia aştepta să debarce şi să urce în hidroavionul care urma să-l ducă la Lara şi la Marco.

Cu geanta în mână, le-a mulţumit piloţilor şi a coborât în grabă scările avionului, îndreptându-se repede spre următoarea legătură.

Odată ajuns pe la jumătatea scărilor, a fost surprins s-o vadă acolo, aşteptându-l. Niciodată nu fusese mai frumoasă ca în acel moment.

În timp ce se apropia de ea, el a fost dat la o parte de dulăii lui

Nicholas, Draco şi Argos, care au luat-o la fugă pe scări în jos către Nina, care aştepta şi ea pe pistă.

— Copii, spuse piticul când trecu pe lângă Harvath. Nu mă ascultă niciodată.

Harvath a zâmbit şi a coborât ultimele trepte.

Când a ajuns la baza scărilor, Lara a fugit la el şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului său.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

— Şi eu, spuse el, sărutând-o.

— Mulţumesc, zise ea.

Harvath a privit-o nedumerit.

— Pentru ce îmi mulţumeşti?

— Pentru ceea ce faci. Indiferent cât de greu ar fi şi indiferent cât de mult îmi displace asta, îţi mulţumesc.

El voia să-i spună cât de vinovat se simţea pentru toţi cei morţi, cât de mult îşi dorea să existe o cale prin care să-i poată salva pe cei care urmau să moară, însă nu putea.

Ea îl cunoştea, deşi nu în totalitate. Nimeni nu-i va descifra pe deplin, vreodată, ungherele sufletului. Oricum, ea era cel mai bun lucru din viaţa lui, iar el o iubea necondiţionat.

— Vino aici, îi spuse el, trăgând-o mai aproape şi sărutând-o. Ai idee cât de mult te iubesc?

Lara a dat să răspundă, când telefonul lui a început să sune.

— Arată-mi, spuse ea.

După ce s-a uitat la ecranul telefonului, Harvath l-a pus pe modul silenţios şi l-a vârât în buzunar.

— E un început bun, zise ea.

— Spune-mi ce urmează.

— Ştiu un băieţel care este extrem de nerăbdător să te vadă şi să-l duci la pescuit.

— Abia aştept, zise Harvath, cuprinzând-o pe după umăr şi conducându-i pe toţi ceilalţi înspre hidroavion.

MULŢUMIRI

Cu fiecare carte, scopul meu este acela de a evolua şi de a deveni, astfel, un scriitor mai bun. Tocmai de aceea această muncă este atât de distractivă – este o provocare care îmi aduce multe satisfacţii.

Când am scris această carte, am încercat să-mi depăşesc limitele. Sper că a fost o lectură plăcută. Aşa cum le spun tuturor oamenilor minunaţi pe care-i întâlnesc pe stradă, lucrez pentru voi – pentru **cititori.** Vă mulţumesc atât pentru sprijinul vostru, cât şi pentru faptul că îmi recomandaţi romanele.

În semn de mulţumire şi pentru a vă îmbogăţi lectura, postez mereu material nou pe BradThor.com. Dacă nu aţi accesat încă site-ul, vă rog să o faceţi.

Mulţumirile mele se îndreaptă, de asemenea, către toţi **librarii** din lume, care îmi recomandă romanele noilor cititori în fiecare zi. Nu există limbaj mai frumos decât cel al cărţilor. Atunci când ne recomandăm unul altuia cărţi, împărtăşim, într-adevăr, ceva special.

La un pahar cu whisky, **Sean F.** a spus o poveste care ar fi putut fi amuzantă, dacă nu ar fi fost atât de tulburătoare.

Povestea respectivă m-a ajutat să înţeleg mai bine o anumită mentalitate din Washington, D.C. Sunt recunoscător pentru asta şi pentru alte sfaturi primite. Mulţumesc, Sean!

Rodney Cox mi-a oferit încă o dată multe detalii valoroase. Îţi mulţumesc pentru tot, Rodney – dar în mod special pentru caracterul tău, pentru integritatea ta şi pentru faptul că te pui în serviciul marii noastre naţiuni, dând dovadă de altruism.

De fiecare dată când mă ajută **James Ryan,** îi mulţumesc lui Dumnezeu că este de partea noastră. Dacă aş încerca să vă explic modul în care funcţionează mintea lui, nu m-aţi crede. E de la sine înţeles că naţiunea noastră are nevoie de mai mulţi bărbaţi ca el. Am primit cu umilinţă laudele lui referitoare la roman şi continuă să fie un exemplu pentru mine. Mulţumesc, JR!

La început m-am gândit să plasez acţiunea romanului în Sierra Leone, înainte ca **J'ro** să-mi propună un alt loc, Congo. Decorul pe care mi l-a oferit a fost fascinant. Deoarece J'ro este un exemplu al profesionistului tăcut, a fost o onoare pentru mine să-l cunosc în acest ultim an. Mulţumesc pentru tot ajutorul acordat, J'ro!

Scott F. Hill, PhD, Jon Sanchez, Peter Osyff, Jeff Boss, Pete

Scobell, Steve Adelmann şi **Robert O'Brien** mi-au răspuns la întrebări la orice oră şi toţi mi-au dat răspunsurile de care aveam nevoie. Sunt nişte patrioţi extraordinari, de pe urma cărora naţiunea noastră a avut de câştigat. Mulţumesc, domnilor, pentru că m-aţi ajutat cu cartea!

Personajele **Ian McCollum** (preşedintele Comitetului Şefilor de Stat-Major) şi doamna colonel **Sheila White** (directoarea USAMRIID) au fost astfel numite în roman datorită contribuţiilor generoase aduse cauzelor în cinstea lor. Le mulţumesc tuturor celor implicaţi şi abia aştept să vă revăd.

Codul de conduită este cel de-al cincisprezecelea roman al meu şi toate romanele mele au fost publicate de extraordinara **echipă** de la **Simon & Schuster's Atria, Emily Bestler Books** şi **Pocket Books**. Nemaipomenita **Carolyn Reidy,** minunata **Judith Curr** şi spectaculoasa **Louise Burke** continuă să-mi ducă romanele pe culmi tot mai înalte. Sunteţi cele mai bune. Nu vă pot mulţumi îndeajuns.

Soarele din mijlocul universului meu publicistic este fenomenalul redactor şi editor **Emily Bestler.** Timpul zboară, într-adevăr, atunci când te distrezi. Ne-am ocupat împreună de cincisprezece cărţi, iar lucrurile continuă să evolueze şi să devină mai incitante. Mulţumesc pentru tot, Emily!

În acest an, 2015, am ridicat ştacheta mai sus decât oricând şi i-am spus minunatului meu publicist **David Brown:** „Să vedem cum sari peste ea". Şi, ia ghiciţi? A făcut-o – şi nici măcar nu a clipit. David, eşti tare! Mulţumesc.

Cindi Berger, Cara Masline şi **echipa** de la **PMK** continuă să ne uimească pe toţi în fiecare an. Nu mi-aş putea imagina ce ar însemna domeniul publicistic fără ei. Mulţumesc pentru că aţi fost de fiecare dată de acord cu ideile minunate.

Îi mulţumesc din suflet fiecărui membru al echipei de la **Emily Bestler Books şi** de la **Pocket Books,** inclusiv lui **Michael Selleck, Megan Reid, Matthew Rossiter, Irene Lipsky, Lisa Keim, Hillary Tisman, Jin Yu, Emily Bamford,** echipei de vânzări de la **Emily Bestler Books/ Pocket Books – Gary Urda, John Hardy** şi **Colin Shields;** lui **Al Madocs** şi **Departamentului de Producţie Atria/ Emily Bestler Books; Departamentelor de Artă** ale editurilor **Emily Bestler Books/Pocket Books,** inclusiv lui **Albert Tang;** vreau să le mulţumesc lui **Chris Lynch, Tom Spain, Sarah Lieberman, Desiree Vecchio, Armand Schultz** şi întregului **departament audio** de la **Simon & Schuster.**

Dacă veţi descoperi greşeli în roman, acestea îmi aparţin doar mie. Că veni vorba, extraordinara corectoare **Lisa Nicholas** a făcut tot posibilul să greşesc cât mai puţin. Bun venit în echipă, Lisa, şi mulţumesc.

Dedic această carte formidabilului meu agent literar **Heide Lange** de la **Sanford J. Greenburger Associates.** Heide şi cu mine lucrăm împreună încă de la prima mea carte şi abia aştept să continuăm această colaborare. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în toţi aceşti ani, Heide! Eşti un superstar.

Incredibilul şi dinamicul duo alcătuit din **Stephanie Delman** şi **Rachel Mosner,** doi pioni importanţi de la Sanford J. Greenburger Associates, m-a ajutat săptămână de săptămână pe tot parcursul anului 2015. Vă mulţumesc vouă şi tuturor celor de la SJGA pentru tot ce faceţi pentru mine.

A fost un an fabulos pentru noi la Hollywood şi aş vrea să-i mulţumesc prietenului meu şi, totodată, avocatului **Scott Schwimer.** Cu toate câte se petrec în prezent, abia aştept să te văd mai des.

Yvonne „Seabass“ Ralsky şi-a adus o contribuţie extraordinară astfel încât noi să avem un an nemaipomenit (implicându-l chiar şi pe soţul ei, Michael, care a răspuns la câteva întrebări referitoare la D.C. pentru acest roman). Îţi mulţumesc pentru entuziasmul şi profesionalismul de care ai dat dovadă, pentru talentul tău şi viziunile tale. Pentru o „acceleraţie“ incredibilă!

Întotdeauna păstrez pentru final cele mai frumoase mulţumiri. Nu aş putea face ceea ce fac fără dragostea şi sprijinul frumoasei mele soţii **Trish** şi a minunaţilor noştri **copii.** Nenumăratele mâncăruri pe care le-ai gătit şi pe care mi le-ai adus în timp ce scriam m-au ajutat să-mi dau seama cât de iubit sunt. Nimic nu se compară însă cu dragostea pe care v-o port. Vă mulţumesc pentru sprijinul vostru necondiţionat şi fiindcă mă faceţi cel mai mândru soţ şi tată de pe planetă.

A sosit momentul să-i trimit pe Scot Harvath şi pe oamenii lui într-o nouă aventură. Dacă v-a plăcut această carte, n-o să vă vină să credeţi ce v-am pregătit în continuare.

Aici iau sfârşit mulţumirile mele. Continuaţi să citiţi cărţi minunate!

{1} Special Air Service, serviciu al forţelor speciale de elită ale Marii Britanii, care execută misiuni de mare risc. (n. red.)

{2} Unitate de comando înfiinţată în Vietnam. În februarie 1966, o mică echipă Seal Team One a avut misiuni în Nha Be, în Zona Specială Rung Sat. Mai târziu, Seal Team 4 şi 6 au participat la invadarea Grenadei. (n. red.)

{3} United States Naval Special Warfare Development Group (NSWDG), sau DEVGRU, componentă a U.S. Navy din cadrul Joint Special Operations Command. (n. red.)

{4} Interjecţie în idiş, care înseamnă durere, oboseală, plictiseală, dezgust, resemnare etc. (n. red.)

{5} HAZMAT provine din limba engleză de la „hazardous materials“. (n. red.)

{6} Jonathan Pollard, evreul american care a spionat pentru Israel şi condamnat în 1987 la închisoare pe viaţă, a fost eliberat vineri, 20 noiembrie 2015, în urma unei decizii luate în unanimitate de Comisia pentru eliberare condiţionată. (n. red.)

{7} Acronim inversat din numele arab Harakat al-Tahrir al-Watani al-Filastini (însemnând: „Mişcarea Naţională pentru Eliberarea Palestinei“). (n. red.)

{8} Termenul „megalopolis“ a fost folosit prima dată de Patrick Geddes în 1915, în cartea lui, *Cities in Evolution,* apoi de geograful francez J. Gottmann, în 1954, pentru a denumi aria metropolitană din nord-estul SUA supranumită BosWash (Boston-New York-Philadelphia-Baltimore-Washington). (n. red.)

{9} Tendinţă occidentală, răspândită şi în alte părţi ale lumii, prin care unele companii de business permit un cod vestimentar mai puţin strict în zilele de vineri. (n. red.)

{10} George Herman „Babe“ Ruth, Jr. (n. 6 februarie 1895 – d. 16 august 1948) a fost un jucător de baseball american, care a jucat 22 de sezoane în Major League Baseball (MLB) între 1914 şi 1935. (n. red.)

{11} Temporar, pentru moment. (lat.) (n. red.)

Cuprins

Table of Contents